

Π. ΠΑΥΛΙΑΝΟΣ

"Ενα χρησιμώτατο ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ο ήλιος και οι σπόροι του

Οι «ήλιοι», τα γνωστά μεγάλα κίτρινα λουλούδια των περιβολιών, έχουν δισκοομητική μόνον χρησιμότητα στη χώρα μας. Άλλοι όμως καλλιεργούνται συστηματικά, γιατί εξάγονται απ' αυτά διάφορα χρησιμα προϊόντα.

Το λάδι που βγαίνει απ' τους σπόρους του ήλιου, με την κατάλληλη κατεργασία, είναι ένα από τα καλύτερα οπωρέλαια, ιδεώδες για σαλάτα, για μαγειρέμα, αλλά και για λουλουδιές. Στη Ρωσία, όπου καλλιεργείται το λουλούδι αυτό σε μεγάλη κλίμακα, είναι δημοφιλές εξ αιτίας ακριβώς του λαδιού του. Οι αυστριοί κανόνες της ρωσικής ορθόδοξης εκκλησίας απαγορεύουν απολύτως το κρέας κι όλες τις λιπαρές τροφές στις ημέρες της νηστείας. Όταν όμως καθιερώσαν οι κανόνες αυτοί απ' τους πρώτους Ρώσους επισκόπους, το λάδι του ήλιου ήταν άγνωστο, κι έτσι δεν συμπεριλήφθη στην απαγόρευση. Έτσι λοιπόν, απ' όπου άρχισε να καλλιεργείται το λουλούδι αυτό στη Ρωσία, οι πιστοί μπορούσαν να τρώνε τους ελαιώδεις σπόρους του ή του λαδι του χωρίς ν' αμαρτάνουν. Οι έσσοι βλαστοί του εξ άλλου εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται εντάτικα ως καυσίμος ύλη στα ρωσικά χωριά. Κι η στάχτη τους χρησιμοποιεί κι αυτή, γιατί είναι πρώτης τάξεως λίπασμα.

Απ' τα φύλλα του, οι Γερμανοί έθγαζαν ένα αρκετά επιτυχημένο (έρζατε) (ανταπλήρωμα) του καπνού. Με τις ίνες του φτιάχνεται ένα νήμα σαν μεταξωτό, καθώς κι ένα χαρτί καλής ποιότητας. Τέλος, σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες, τρώνοντα συστηματικά οι σπόροι του, που περιέχουν 50% θρεπτικά λευκώματα.

Γοιά είναι η προέλευσις κι η ιστορία του ήλιου. Οι βοτανολογοί πίστευαν άλλοτε ότι κατάγεται απ' το Περσιν απ' το Μεξικό. Νεώτερες όμως έρευνες απέδειξαν ότι αρχική πατρίδα του είναι η Βόρεια Αμερική. Έκει το καλλιεργούσαν οι Ιθαγενείς, πολλοί αιώνες πριν φτάση ο Κολόμβος. Οι ήλιοι της 160 ετών μεταφύτευθηκαν στην Ευρώπη, κι απ' εκεί ο δρόμος τόν κόσμο. Γιατί έχουν το προσόν να ευδοκίμουν και στο φτωχότερο ακόμη έδαφος. Η σπορά κι η καλλιέργεια τους μοιάζει με του σιταριού.

Οι Ιθαγενείς Χόπι της Αριζόνας μεταχειρίζονται τους σπόρους του ήλιου όχι μόνον ως φαγητού, αλλά και για την παραγωγή μιας ωραίας κόκκινης βαφής. Οι έρχαρες φυλές Ερυθροδέρμων φορούσαν τα λουλούδια αυτά στις θρησκευτικές γιορτές τους.

Η Αργεντινή κι ο Καναδάς έχουν μεγάλη παραγωγή αυτού του φυτού. Σ' ένα μόνον έτος, οι Ηνωμ. Πολιτείες εισήγαγαν απ' τις χώρες αυτές 17.000.000 κιλά σπόρους ήλιου, προοριζόμενους κυρίως για την κτηνοτροφία. "Ηδη γίνεται προπαγάνδα για να αυξηθή η καλλιέργεια του λουλουδιού αυτού στα αμερικανικά αγροκτήματα.

Οι επισημάνες πειραματίζονται διαρκώς για να δημιουργήσουν κι άλλους τύπους ήλιου. Υπάρχουν ήδη περί τις 100 διάφορες ποικιλίες του. Μερικές απ' αυτές φασκίζουν σε ένα καπρίσιο της φύσεως. Κάποτε π.χ. ο καρπός της βλαστήσεως της παρατήρησε ότι, ανάμεσα στους πολλούς άγριους ήλιους που ανθίζουν κοντά στο σπίτι του, ήταν κι ένας όμοιος με κόκκινη πεταλούδα, αλλοιώτικος, πρωτοφανής. Αγωνιστόν πως είχε φυτρώσει... Πάντα εκεί φρόντισε να τον μεταφύτωση στον κήπο του ήλιου κίτρινο. Σήμερα λοιπόν, απ' αυτό το πρώτο κίτρινο, ραβδωτά, με χρώμα κρασί, κλπ. Λίγοι ξέρουν τέλος, ότι το μεγάλο και τόσο διακοσμητικό λουλούδι του ήλιου αποτελείται στην πραγματικότητα από πολλά μικρά λουλουδάκια, ενώμένα όλα μαζί.

Η χοντρή στην... Αμερική

Δεν πρόκειται για τη χοντρή του «Θασουρού», αλλά για την κυρία Βέρθα Σίνγκερ, κάτοικο του Μπρούκλιν, στη Νέα Υόρκη. Η γυναίκα αυτή ζυγίζει 140 κιλά και το τελευταίο πάθημά της είναι μπάνιο της για να πάρη το λουτρό της. Άλλα, όταν της είχε σφιχτά στις πλευρές του μπάνιου και της ήταν αδύνατο να ξεκολληθή από εκεί, ώσπου τις έπιασε κανένας από ταξιδιώτη που δεν έφεραν στον τόπο του... συστημάνους έδεκα άδουνομίσους της χοντρή. Για να το κατορθώσουν, χρειάσθηκε να εργασθούν δεκά έπτα συνεχείς ώρες! Η Βέρθα Σίνγκερ βγήκε από το μπάνιο της, αλλά με τα σώμα καταμαρτυρημένο και με δυνατότες διλωσε, δεν θα ξαναμπή στο μπάνιο της, αλλά θα αρκήται σ' ένα άπλο ντύσι.

Ο γυρισμός του άσώτου

Πρωτότυπο διήγημα

Τα δυο αδελφια είναι διαφορετικοί χαρακτήρες.

Ο νεώτερος αγαπούσε το κυνήγι, τη μουσική, τη ρομαντική ζωή. Και γι' αυτό οι χωριάτες τον θεωρούσαν έναν επίπλαστο, που άσφαλώς θα βυθιζε στη φτώχεια τους καλλήλους του, όταν θα κληρονομούσε τον πατέρα του. Άπεναντίας ο νεώτερος αδελφός, όταν έφτασε η εποχή της συγκομιδής έτοιμε, πρώτος απ' όλους στα χωράφια. Κι' οι χωριάτες τον αγαπούσαν πολύ και ποτέ δεν σκέφτηκαν να τον ξεγελάσουν. Τον μικρό δεν τόν αγαπούσαν, ούτε τον έκτιμούσαν και τόν θεωρούσαν σαν έντελως ένο.

Ο πατέρας τους ήξερε καλά τη διαφορά αυτή των παιδιών του. Γι' αυτό δεν ξαναφάσθηκε δίχλου, όταν μιά μέρα ο μικρός του δήλωσε πως θα φύγη και του ζήτησε να του δώση το μεριδίο της περιουσίας του. Του το έδωσε πρόθυμα και το ίδιο βράδυ ο μικρός ξεκίνησε για την εξορία.

Μόλις έφτασε σε μιά μεγάλη πολιτεία οίχηκε στις διασκεδάσεις. Ένα σωρό γυναικες τον περιτριγύριζαν. Κι' οι γυναίκες ακόμα δεν έλειψαν. Μά ούτε οι έρωτες, ούτε τα γλέντια κράτησαν πολύ, γιατί ο εξοριτεμένος άνοιξε να νοσταλγή την πατρίδα του. Πολλές φορές μάλιστα στη μέση του γλεντιού γινόταν εσθνικά σιωπηλός και μελαγχολικός.

— Έλα, μην μας παριστάνεις τόν ποιητή! τού φώναζαν οι γυναίκες, οι τακτικές συντροφισσες των γλεντιών του, χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά του.

Βάζουμε στοίχημα πως είσαι έρωτευμένος, τού έλεγαν οι παρτίσιτοι φίλοι του.

Κι' όταν, επί τέλους, δεν τού έμεινε πιά πεντάρα κι' οι φίλοι του σκόρπισαν, ο άσωτος δεν στενοχωρήθηκε, αλλά αντίκρισε τη δυστυχία κατά πρόσωπο.

Έκείνη τη χρονιά ήταν μεγάλη σιτοδεία τέτοια που ούτε οι γεροντότεροι δεν θυμούνταν ομοία. Καμιά από την Επρασσία τα σπατά. Και το σιτάρι είχε λείψει. Όλος ο κόσμος πεινούσε. Στους δρόμους, στα κέντρα έδλεπε κανείς πρόσωπα σκυθρωπά. Ο άσωτος πρώτη φορά έδλεπε τέτοια απογοητευσι στα πρόσωπα όλων. Κι' άνοιξε να θυμάται τα περασμένα. Ένα αίσθημα μετανοίας άνοιξε να τον κυριεύη. Με τη φαντασία του έδλεπε το μικρό καμπαναριό του χωριού του. Σαν μιά βαδεία πληγή που διαρκώς ανοίγει περισσότερο τόν βασανίζει η νοσταλγία και ξαναβλεπε σαν σε όνειρο την περασμένη του ζωή, μέσα στον πατρικό πυργο, τη ζωή εκείνη που ήταν πιά τόσο μακρινή.

Εργάσθηκε σε διάφορες δουλειές. Κατέληξε να γίνει χοιροβοσκός. Με τη χαρά είχε δει τη κτήνη αυτή τη δουλειά που άλλοτε όταν έδλεπε άλλους να την κάνουν, γύριζε μ' άπδια το κεφάλι του!

Άλλα μέρα με την ημέρα η απελπισία και η νοσταλγία τόν έορεισαν σε ψυχική κατάπτωση. Και τότε μιά σκέψη μόνον πρόβαλε μέσα στο μυαλό του. Πώς να ξαναβή, έστω και από μακριά, το μικρό καμπαναριό και τους μικρούς πυργίσκους του πατρικού του σπιτιού!... Τι δεν θαδινε για να ξαναβή τον πατέρα του και τόν αδελφό του!...

Αν επήγαμε εκεί, ίσως μετά την πρώτη έκπληξη της χαράς να τόν έμαλάναν, να τόν έδριζαν, και να τόν έδιωχναν ίσως...

Και όμως παρ' όλ' αυτά ένα πρωί ξεκίνησε. Πελοπόρησε μέρες πολλές με την απόφαση να δατή εκεί πέρας και ν' ακούση όποιεσδήποτε βοι-

σιές απ' τόν πατέρα κι' από τόν αδελφό του.

Τέλος μιά μέρα, ένα απόγευμα προς το σούρουπο, αντίκρισε από μακριά, πέρα στην πεδιάδα το καμπαναριό και τούς πυργίσκους του σπιτιού του.

Βλέποντάς τα, έννοιωσε ένα δυνατό κλονισμό, πρώτα στην καρδιά του κι' ύστερα, αμέσως, σ' όλο του το κορμί. Αναγνώρισε τα πατρικά χωράφια και τους ελαιώνες. Έτάχυνε το βήμα του. Και καθώς πατούσε το χώμα τών πατοικών εκείνων χωραφιών, έννοιωσε φτερά στα πόδια του.

Στόν δρόμο απαντήθηκε με νεοικούς χωριάτες. Από τόν τράπο που τόν κυττάζαν εκείνοι, κατάλαβε πως δεν τόν αναγνώριζαν.

Ήταν ή ώρα που οι χωριάτες φόρτωναν στα ζώα την έσοδεία της ημέρας και τήν πήγαιναν στον πυργο. Και όμως είδε ότι πολύ λίγα ζώα περίμεναν έδώ κι' εκεί να φορτωθούν. Γιατί άραγε; Πού ήταν όλα εκείνα τα ζώα που φορτωθούν τα χωράφια άλλοτε για να φορτωθούν την άπειρη έσοδεία; Κατάλαβε αμέσως. Ήταν χρονιά σιτοδείας.

Σε μιά στιγμή έννοιωσε κορούρα βαδεία και κάθησε στη ρίζα ενός δένδρου.

Κάποιο παιδάκι περνούσε, από κεί. Το σταμάτησε και τόν ρώτησε:

— Δεν μού λες, παιδί μου, ο άσώτης δεν ήρθε σήμερα στα χωράφια να έπιβληθή τη δουλειά;

— Ήθελε κι' έφυγε. Τώρα δεν έχει πολλή δουλειά. Είναι κακή χρονιά!... αποκρίθηκε το χωριατόπουλο.

— Τό έγραψα. Και τα παιδιά του άφέντη; Ούτε αυτά δεν ήρθαν;

— Ποιά παιδιά; Ένα έχει μείνει έδώ πέρα. Το άλλο έφυγε έδώ και κάμποσον καιρό από τη χώρα.

— Μπα! Και πού πήγε;

— Μακριά στα ξένα. Έχει κάνει μεγάλη περιουσία. Έκείνος ήταν έξυπνος και πρόλαβε να φύγη.

— Γιατί έφυγε;

— Σου το είπα: Γιατί δεν ήθελε να πεθάνει έδώ ανάμεσα στις πέτρες και στην επρασσία. Πήγε στα ξένα. Καλά έκανε. Έμεις έδώ τι κάνουμε; Την κακή μας τύχα! Έκείνος πητέα κι' έγινε πλούσιος. Έχει αιμάλια, άλογα, υπηρέτες. Όσοι αιμάδαν εκεί λένε πως ζή σαν βασιλιάς!

— Δεν γύρισε έδώ καμμία φορά;

— Τι να κάνει έδώ; Ούτε θα θυμάται καθόλου την πατρίδα του, τώρα μάλιστα που είναι γεμάτος λεπτά.

Άλλα άρεκα είπαμε κι' έγω έμεινα πίσω. Μήπως θέλεις να σου κόψω κανένα σταφύλι από τ' αμπέλι;

— Όχι, ευχαριστώ. Είναι ώρα να ξεκινήσω πάλι για ταξείδι.

— Τότε, καληνύχτα.

Καλή νύχτα, παιδί μου.

Κι' ενώ το χωριατόπουλο άπομακρύνονταν προς το χωριό, ο άσωτος υιός σπκώθηκε με δάκρυα στα μάτια κι' έγύρισε την πλάτη στο πατρικό του σπίτι. Όποτε έτσι: Έδώ στην πατρίδα όλοι τόν φανταζόντουσαν πλούσιον κι' εύτυχισμένον σαν βασιλιά; Κι' αυτός έρχόταν να λήψη την παραμόρφωσή του μετά τήν παραμόρφωσή του.

Άλλα έτσι, στα καλά καθούμενα, να δη μιά ελαττωματική και να έπιωξη από οίκτο να της έκοψ, λιώση τόν έρωτα του, είναι πολύ έξω από τόν κανόνα.

Ας μην ανησυχή η κοπέλλα και ας σταματήσει το ράψιμο τού ράσου της. Άλλα — μιά που μάς δίνει το δικαίωμα να της ποίμε καθαρά τη γνώμη μας — ας περιορίοι λίγο και τόν υπερτροφικό έγωισμό της. Δεν θορνούν, δεν μαυρουντύνονται και δεν διαλαλούν τόν πόνο τους για μιά τόσο μικρή αναπηρία. Γιατί τίς τε τί πρέπει να κάνουν άλλες πρην-

Κι' ενώ γύρω του ξεπλωνόταν το σκοτάδι της νύχτας, εκείνος προχωρούσε με μιά νιγντωμένη θέληση, με την απόφαση να γίνει πλούσιος και να δικαιώσει τη γνώμη που είχανε γι' αυτόν οι χωριάτες, ο πατέρας του κι' ο αδελφός του.

ΝΙΚΟΛΑ ΜΟΣΚΑΡΝΤΕΛΙ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-96 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Υπάρχει γιά όλους ΧΑΡΑ

Έγωισμός που σου τόν έχουν μερικές... Όριστε, αυτή που υπογράφεται (Μιά Πονεμένη). Έδωσα προτεραιότητα στο διάβασμα της επιστολής της γιατί ο πόνος έχει δικαιώματα στην προτίμησή μας. Την πληγή του πόνου όμως φάχνω να βρω στην επιστολή και δεν βρίσκω πληγή που να δικαιολογή το θορνώδες γράμμα της «Πονεμένης». Ταχει όσα: Στις καλλονές την τοποθετεί ο κύκλος των γυναικών. Έξαιρετικά ωραίο κρίνει αυτή τόν έρωτα της κυττάζοντας στον καρπό της. Και δεν είναι μόνο το κεφάλι. Είναι και το άρτιο σώμα, είναι και το κανονικό ανάστημα. Όλα αυτά τόν άνημο των δεκαετιών της χρονης.

Μιά κακία όμως άρρώστεια — η πολιομυελίτις — την έπληξε στη νηπιακή της ηλικία και τήν καθήλωσε άκίνητη στο κρεβάτι. Χρειάσθηκε άγώνας για τη θεραπεία της και τόν έντοπισμό του μικροβίου.

Κάποια δυσκολία στο βάδισμα προνοιάζει: τώρα το πόδι στο όποιο έντοπισθηκε το μικρόβιο.

Η δυσκολία αυτή προκαλεί τήν όδυν της. Είναι απαρνηρήτη. Σκέπτεται να κλεισθή σε μοναστήρι και να θάψη κάτω από το ράσο τα νιάτα της. (Από τότε που κατάλαβε τη ζωή — γράφει η ίδια — είμαι μελαγχολική. Έκαστα το θάρρος στον έαυτό μου. Σκέπτομαι πως θα ήταν προτιμώτερο να είχα πεθάνει, παρά έτσι που έμεινα μ' αυτό το ελάττωμα. Γιατί, αλήθεια, ο θεός που μ' έπλασε τόσο άμορφη να μού δώση αυτό το κακό!...)

Απελπιζόμενη και δύσπιστη. Με δυσπιστία τους βλέπει όσους την τριγυρίζουν. Την τριγυρίζουν ζε πολλοί. Η μικρή της ηλικία δεν έμποδίζει την πολιορκία. Η άμορφία της, μεγάλος κράτημα, προκαλεί το ένδοξο των κυνηγών.

Το διαπιστώνει με άδιοφορία. Το βλέπει με θλίψη. Αφίνει χωρίς άπάντη τα όμηματα που της στέλνουν. Κοιμάται ανταπόκρισι στις εκκλήσεις που της απευθύνονται. Κρατεί την καρδιά της κλεισμένη γιατί πιστεύει ότι όλη αυτή η κυκλωτική κίνησις που της κάνουν (νιώται από οίκτο και όχι από έρωτα, δεν την αγαπούν. Τη λυπούνται. Και για να της δώσουν κάποια ίκανοποίηση παριστάνουν τούς έρωτευμένους. Έτσι νομίζει.

Πολύ άσπνιο το φαινόμενο του ανθρώπου που για λόγους φιλανθρωπίας θα προσποιηθή τόν έρωτευμένο στην άσχημη, στην άναπηρή, στην άδικημένη από τη φύση της. Είναι πιθανότατο ν' αγαπήση προσημαστικά — γούστα αυτά — την άδικημένη. Είναι επίσης πιθανόν να συνδέεται έρωτικά με μιά κόρη άρτια σωματικά, η οποία όμως ύστερα από άρρώστεια ή από ένα άτυχημα παραμορφώνεται, και να μη διακόψη το σύνδεσμο του μετά τήν παραμόρφωσή της.

Άλλα έτσι, στα καλά καθούμενα, να δη μιά ελαττωματική και να έπιωξη από οίκτο να της έκοψ, λιώση τόν έρωτα του, είναι πολύ έξω από τόν κανόνα.

Ας μην ανησυχή η κοπέλλα και ας σταματήσει το ράψιμο τού ράσου της. Άλλα — μιά που μάς δίνει το δικαίωμα να της ποίμε καθαρά τη γνώμη μας — ας περιορίοι λίγο και τόν υπερτροφικό έγωισμό της. Δεν θορνούν, δεν μαυρουντύνονται και δεν διαλαλούν τόν πόνο τους για μιά τόσο μικρή αναπηρία. Γιατί τίς τε τί πρέπει να κάνουν άλλες πρην-

ματικά άνάπηρες, άνιάτα άρρωστες, άπελπιστικά άσχημες, άπόκληρες, παραρηγμένες άσχηπτες στην έρωτική αγορά; Είδαμε, νομίζω, άλλη φορά τόν κύμο της άποκρουστικής. Αυτής που δεν έννύρισε, ούτε προκειται να γνωρίση το έρωτικό βλέμμα. Δεν θα γνώση το χαδί, δεν θα ακούση τόν αναστεναγμό τού πόνου, δεν θα άνάψη τη φωτιά, δεν θα κινήση τήν έπιθυμία. Δεν θα διασταυρωθούν τα μάτια της μ' ένα ζευγάρι άλλων ματιών που τα καλούν στις έρωτικές χαρές. Δεν θα της απευθύνουν μιά τρυφερότη. Δεν θα της απευθύνουν ούτε αυτοόμοια το πείραγμα, που είναι ένδοξο χλητικό ή άφορπη για τις πολλές.

Μια από αυτές τις έντονα άσχημες, μού εκμυστηρεύσαν ο' ένα γράμμα της γεμάτο πόνο, πως καμιά φορά, όταν η ψυχή της πιέζεται από τήν ανάγκη να δεχθή τήν εκδήλωσι κάποιας, έστω και χυδαίας, έστω και άγοράιας τρυφερότητας, βγαίνει τη νύχτα σε δρόμους άφώτιστους και περιμένει σαν έλεημοσύνη τόν περαστικό που θα της ρίξη κάποια λέξη, κάποιο πείραγμα, κάποιο λαϊκό φιλοφρόνημα.

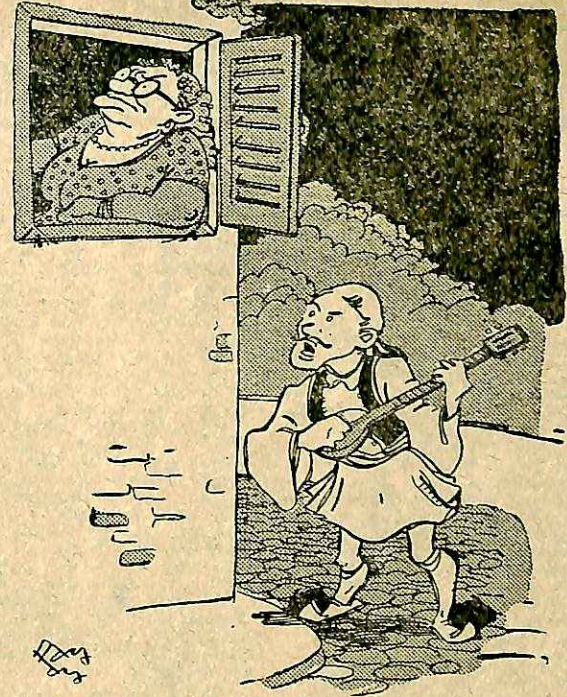
Αυτά είναι κι' αν είναι δράματα και όχι η μικρή πάθησις που προκαλεί τήν όπώνωσι της νέας. Κορίτσια καταδικασμένα από τη μοίρα τους να μη νοιώσουν ποτέ τους τήν όποιοδήποτε αισθηματική ή αισθησιακή χαρά, κοπέλλες που δεν προκειται ν' ακούσουν ποτέ να χτυπή τήν πόρτα τους ο νυμφίος. Ίσόδια μόνον, όταν η καρδιά τους λαχταρά για χαδί, για τήν οικογενειακή έστια, για το σκίρτημα στο σπλάχνα τους τού βρέφους που θα είναι το άνδρος τού έρωτικού τους άπορρομίου.

Τίποτ' απ' αυτά. Και όμως, δεν απελπίζονται, δεν τα βάζουν κάτω, δεν έποσούνται από τη έγκωσμία. Γιατί επί τέλους η ζωή δεν είναι μόνο έρωτας. Έχει κι' άλλο προορισμό ο άνθρωπος πέραν από τήν ίκανοποίησι τού έρωτικού ένστικτου. Δεν το υποτιμώ, δεν το περιφρονώ το έντοκτο. Ξέρω τήν αξία του. Άλλα λέω πως δεν είναι το μόνο που πρέπει ν' απορροφή το ένδοξο μιάς ανθρώπινης ύπαρξεως. Υπάρχουν τόσα άλλα... Υπάρχει η γοητεία της φύσεως, υπάρχει η άμορφία της τέχνης, υπάρχει η ίκανοποίησις που δίνει σε μιά κοπέλλα ο άγνώστος της βιοπάλης όταν ξέρη ότι διεξάγει νικηφόρα τόν άγώνα αυτόν χωρίς τήν χρησιμοποίησι της άμορφίας της, η όποια της λείπει άλλως τε. Υπάρχει τέλος η ζωή. Η χαρά που δίνει η συναισθησις το ότι ζή κανείς. Μικρό τόκετε αυτό; (Να ζή κανείς άδιοφορο πως. Το πάν είναι να ζή λέει ο Ντοστογιέφσκυ. Θα υπομείνω τόν κάθε πόνο, φτάνει να μπορώ να πω: «Υπάρχω»). Και άλυσοδεμένος ακόμα αν είμαι σε μιά γαλέρα, βλέπω τόν ήλιο. Και αν δεν τόν βλέπω, ζώ τουλάχιστον και ξέρω ότι φωτίζει τήν πλάσι. Η μόνη άναπαυρόντως δυστυχία είναι ο έάνατος... Κάθε λεπτό, κάθε στιγμή είναι μιά εύτυχία για τόν άνθρωπο...)

Μιά εύτυχία που άνήκει σε όλους. Άκόμα και στους πονεμένους. (Ο ποιος υποφέρει περισσότερο από τούς άλλους, λέει κάπου ο Ταχάγκι. Ξέρει και περισσότερα από τούς άλλους. Κι' όποιος δε ξέρει, ά ζή, δεν μπορεί να μη σ' ευλογή).

Τη ζωή εύλογουν και τα κορίτσια στα όποια η φύσις απαρνήθηκε τα χαρίσματα. Τη δέχονται με καρτερία, τήν αντιμετωπίζουν με γενναιοτήτητα και, πάνω από τήν κακία της μοίρας τους, έχουν τη δύναμη να βρίσκουν ένα χαμόγελο για να σκεπάζουν μ' αυτό τόν πόνο τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Και τόν κατάλαβα πως ήμουνα γιά σέ, ό πασατέμπο σου γιά να περνά ή ώρα... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1940 - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1946

Ποιός αλήθεια δεν θυμάται τέτοιο μήνα, τέτοια μέρα, πριν έδώ και χρόνους έξη, που φωνές ούρανοκται έδονούσαν τόν άέρα κι' ό λαός μας σκωνόταν για το μέτωπο να τρέξη!

Νέοι, γέροι και γυναίκες και κορίτσια και παιδιά, με παλλόμενα τα στήθεα και με θάρρος στην καρδιά...

... (Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Μ' ένα πνεύμα, μ' ένα νύημα, πρό παντός με μιά (ψυχή)...

Ο λαός μας πολεμούσε τόσους μήνες συνεχώς... Όμως έφτασε, μοιραίως — κι' ήρθε, φευ! η όποια να θυμώσαστ' όλα εκείνα και να λέμε... (Χωρίς)

Τό σαράντα, το χειμώνα, αλλά και το «πριμαβέρα» στην καρδιά της Αλβανίας άνηκουσε τό: «Α έ ρ α!» Τό «Α έ ρ α» ήταν, τότε, τόν έχθρον μας ή φοβέρα ήτοι βόμβρα άτομική μας και καινούργια (παλιά μας)...

Κι' όμως έφτασε ή μέρα, που οι Σύμμαχοι γεμίζουν με... α έ ρ α τήν κοιλιά (μας)!

Νικητάς και τροπαιούχους μας καλούσαν τό σαράντα και Σπαρτιατίδες που πεθαίνουν μ' ένα: «Τάν, ή (έπί τας)»...

Κι' όμως τό σαράντα έξη μας πετάσανε στην υπανά και μας έχουν... Και μας έχουν ή ττη μένους (νικητές)!

— (Στα πελάγη τα μεγάλα, μα και στους ώκεανούς «τορπιλλίστε, μας φώναζαν τούς έχθρους μας (τους κοινούς). Κι' όταν τέλος έπιπλούν και τη Νίκη εξασφαλίζουν, με μεγάλη άχαριστία, πανταχού, μας... τορπιλλίζουσι (λίσζουν)!

Πάν οι τόσες μας θυσίες κι' ήρθε τώρα έποχή, που κανείς απ' τούς Συμμάχους δεν μάς δίνει (προσοχή) και καθένας τους γυρεύει, στής Ειρήνης τού τραπέζι («κομπολογί») να μάς έχη και στα χέρια να μάς (παίξει)!

Τούς άγώνες μας τούτέστιν δεν θυμούνται μιά (στολιά) κι' ένα κόκκαλο μονάχα μάς πετάνε, σαν σκυλιά! Ένα κόκκαλο, μάς λένε, μονάχα πως άνήκει, στο τραπέζι της Ειρήνης, που μαρσάνε αυτοί γερά... Ένα κόκκαλο μονάχα!... Τη στιγμή που είναι («αν» τα Κόκκαλα βγαλμένα τών «Ελλήνων (την έρα)»! Γ. ΘΕΙΣΙΟΣ

ΟΤΑΝ ΣΒΥΣΗ Ο ΠΟΘΟΣ

ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

Στην Ογεία σας κ.

Συνεχεται

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

11ον «Ξέχασα να σου πω ότι δεν είμαστε πλούσιοι, ούτε ο ξάδελφός μου, ούτε εγώ. Είχα σπουδάσει δικηγόρος, πήρα ένα δίπλωμα, και κυνηγούσα με το ντουφέκι τους πελάτες. Έργαζόμουν στο γραφείο κάποιου άρκετα γνωστού δικηγόρου, που μούδινε ένα κουτούμιση. Έπί τέλους, κατάφερα μόλις να βγάλω το φωμί μου.

«Ο ξάδερφός μου πήρε αρκετή προκοπή, και με συμβούλευε να βρω κι' εγώ καμιά νύφη πολύφερνη.

«Η γυναίκα του ήταν μετρημένη, συνεπής. Έφερνε σπίτι μια μοδιούλα για να της ράβει τα πρόχειρα. Ήταν μια κοπέλλα πολύ δμορφη και πολύ λεπτή η μοδιούλα αυτή που έδινε την εντύπωση πως η ύγεια της δεν είναι περίφημη. Άλλα είχε κάποιο συγκινητικό θέληγητρο αυτή η άδυναμία της.

«Πρός το βράδυ, όταν έσκυβε το κεφάλι της στο χέρι της κι' έλεγε μ' ένα γλυκό χαμόγελο: «Κουράστηκα λιγάκι», μου έρχονταν να φιλήσω αυτό το γεμάτο κεφαλάκι.

«Ήταν καστανή, με άγνα χαρακτηριστικά, και με μάτια μελαινόχρωμα. Έρχονταν πολύ συχνά στο σπίτι, και φυσικά την έβλεπα και μιλούσαμε λιγάκι μαζί. Κοκκίνιζε όταν της μιλούσα, κι' αυτό μ' άρεσε.

«Πέρασαν έτσι, μ' αυτή την τυπική γνωριμία μας μέσα δυο χρόνια. Την έλεγαν Τασούλα, Τασούλα Φάρη. Ήξερα όλη της την ιστορία πιά. Ήταν μοναχοκόρη, όρφανή από πατέρα. Ζούσε και συντηρούσε με τη δουλειά της τη γριά μάνα της. Διασκεδάσεις δεν της άρεσαν, αν και δεν ήταν μελαγχολική. Της άρεσε να γελάει. Κι' εγώ, όταν έβλεπα τα λακκάκια πλάι στα χείλη της, σαν γελοίες, ξετρελαινόμουν.

«Ένα βράδυ, άργησε πολύ να φύγει από το σπίτι. Ήθελε σώνει και καλά να τελειώσει τη δουλειά της. Έπειτα, ξαφνικά, κυττάζοντας το σκοτάδι έξω, είπε: «Μανούλα μου! Πώς θα πάω σπίτι; Φοβάμαι!»

«Ήταν χειμώνας, κι' έβρεχε. Αδύρμητα, προσεφέρθηκα να τη συνοδέψω.

«Στο δρόμο, δεν κατάλαβα το κρύο και τη βροχή. Δεν είχε όμπρέλλα αυτή, και σφιγγόταν άπάνω μου. Ήμουν είκοσιεσσάρων χρόνων. Ένοιωθα το αίμα μου να φουντώνει. Της έσφιγγα κι' εγώ το μπράτσο, και προχωρούσαμε σιωπηλοί.

«Άξαφνα, σε μια στιγμή, μου ήλθε σαν τρέλλα. Σταμάτησα εκεί σε μια γωνιά του δρόμου, και κάτω από την όμπρέλλα μας ποδοστάζε φρικτά τη φίλησα γρήγορα, ξαφνικά, στο στόμα.

«Αυτή κοκκίνισε. Με κύτταξε με μάτια τρομαγμένα, κι' η φωνή της άκούστηκε γεμάτη πόνο και θυμό: «Αχ, κύριε Τέλη! Γιατί το κάνατε αυτό;»

«Έμεινα κι' εγώ μουδιασμένος. Δεν φανταζόμουν πως θα της κακοφανήταν τόσο. Ίσα ίσα νόμιζα πως σαν όλα τα φτωχά κορίτσια θ' άρπαζε την ευκαιρία να με τραβήξει στα νερά της. Αντιθέτως η Τασούλα έκλαιγε τώρα, κι' εγώ την παρηγορούσα. Και τις έλεγα λόγια θερμά: Πώς την αγαπώ, πως από καιρό αισθάνομαι γι' αυτήν έκτος απ' την εκτίμησι και κάποιο τρυφερό αίσθημα.

«Μ' άκουγε κατεβάζοντας τα μάτια της ντροπαλά. Στο τέλος μου είπε: «Αχ, κύριε Τέλη, γιατί τα λέτε δηλαδή; Δεν ξέρετε πως μονάχα δυστυχία μπορεί να φέρη ή αγάπη ενός κυρίου σαν κι' εσάς σ' ένα φτωχό κορίτσι σαν κι' εμένα;»

«Τότε, τρελλός πια από λατρεία, της ώρκισθηκα πως έχω λερούς σκοπούς, πως ποτέ δεν θα την ξετελειζώ, πως μονάχα για νόμιμη γυναίκα μου την ήθελα.

«Όσο μ' άκουγε, τόσο ξαστέρωνε η φυσιονομία της λίγο λίγο. Στο τέλος μου χαμογέλασε μέσα από τα δάκρυα της. Το χαμόγελο της αυτό με τρέλλανε. Και ώρिसαμε πως την άλλη μέρα θα συναντιώμαστε, την ώρα που θα σχολούσε από τη δουλειά της, στο Πάρκο.

«Χωρίς να στα πολυλογώ, βάσταξε ένα χρόνο το ειδύλλιο μας. Συναντιώμαστε έξω στο υπαίθριο. Έγώ καιγόμουν από αγάπη. Μά δσες φορές επιχειρούσα έστω και να τη φιλήσω, αυτή θύμωνε, και μουλεγε πως αν την αγαπώ, να πάω να τη ζητήσω στη μητέρα της.

«Ήμουν μαγεμένος μαζί της. Αυτή η άγριωπή ήθικη της με ξετρελλαινε. Έτσι τη φανταζόμουν την ιδανική γυναίκα. Τίμια, ενάρετη, δύσκολη, ακατάδεχτη λιγάκι. Η Τασούλα μπορεί να ήταν φτωχιά, μια ταπεινή μοδιούλα, στους τρόπους της όμως μου φαινόταν πιο άριστοκρατίσσια από μια αληθινή γαλαζοαίματη. Μέσα μου μέρα με την ημέρα ώριμαζε η απόφασι να

την κάνω γυναίκα μου. Δεν ξέρω όμως για ποιό λόγο δισταζα λιγάκι. Όλο σαν κάτι το δυσάρεστο να περίμενα. Κι' αυτό που περίμενα ήρθε. Ο πόλεμος!

«Ήταν Οχτώβρης του 40. Ή σειρήνα αντίλαλησε. Άγουροξυπνήσαμε, και μάθαμε πως μήτηκα με έμεις στο χωρό. Καλούσαν πρώτη - πρώτη την ήλκία μου. Μου ήρθε σαν τρέλλα στην ιδέα πως θα την άφωνα. Έτρεξα σαν τρελλός στο σπίτι της, την άγκάλιασα, της ψιθύρισα λόγια λατρείας.

«Θα με περιμένεις; τη ρώτησα. Θα με περιμένεις, όσο και να βαστάξη ο πόλεμος;

«Θα σε περιμένω ως τη δεύτερα παρουσιά! μου ώρκίστηκε.

«Της πέρασα στο δάχτυλο ένα δαχτυλίδι, και της είπα:

«Είσαι άρραβωνιαστικιά μου. Μόλις γυρίσω από τον πόλεμο θα παντρευτούμε, αν θέλη ο Θεός να γυρίσω.

«Έκλαιγε σε μικρά παιδί, με φιλούσε και μουλεγε λόγια τρελλής αγάπης.

«Όπως και να γυρίσης, θα σε παντρευτώ, μουλεγε. Και σασκίτης - Θεός φυλάξει! - αν τό φέρη η μοίρα να ουλήθης, θα βρής σ' εμένα την ίδια αγάπη. Τ' όνειρό μου είναι να γίνω γυναίκα σου. Δεν τολμούσα να όνειρευτώ τέτοια ευτυχία.

«Την πίστευα, γιατί βέβαια γι' αυτήν, φτωχιά κοπέλλα ήταν αρκετά μεγάλη τύχη να πάρη έναν έπιστήμονα, από καλό σπίτι, με μέλλον, και κυρίως έναν άντρα που τη λάτρευε τόσο.

«Έφυγα με σπαραγμό, αλλά και με μια γλυκειά έλπίδα μέσα στην καρδιά.

«Ονείρα

«Έξη μήνες πέρασα στο μέτωπο. Της έγραφα κάθε μέρα. Κι' όταν δεν υπήρχε ταχυδρομείο, εγώ πάλι της έγραφα και της έστελνα τα γράμματα μαζεμένα. Πιο πύρινα λόγια δε μπορούν να γραφούν. Η απόστασι μεγάλωνε την αγάπη μου. Την έβλεπα σαν κανένα ούρανιο πλάσμα μπροστά μου, τις νύχτες κάτω από το αντίσκηνο, και στο φυλάκιο όταν ήμουν σκοπός, δεν ήμουν ποτέ μόνος. Την ένοιωθα δίπλα μου, γλυκειά, ύπομονετική, σαν Παναγία που με φύλαγε. Για τη ζωή μου δε μ' ένοιωθα, ούτε και φοβόμουν τις πληγές. Μά ήθελα να μη πάω τίποτε για την Τασούλα.

«Τι όνειρα δεν έκανα και τι δεν της έγραφα! Μόλις θα γυρίζα, θα παντρευόμαστε. Έπειτα, θα προσπαθούσα ν' άνοίξω δικό μου γραφείο. Μά ήταν βέβαια δύσκολη η άρχη, τό ήξερα και της τόγραφα. Δεν θα ζούσαμε πλούσια. Θα πιάναμε ένα δωμάτιο κοινό, άμορφο. Μά σιγά - σιγά, θα τα κανονίζαμε. Η αγάπη της θα μούδινε φτερά, και θα γινόμουν ένας από τους καλύτερους δικηγόρους.

«Της μιλούσα, όπως θα μιλούσα σε μάνα, σε αδελφή και σε έρωμένη μαζί, ενώ δεν ήταν παρά μονάχα η άρραβωνιαστικιά μου. Η γυναίκα που είχα διαλέξει μέσα απ' όλες τις γυναίκες για σύντροφο της ζωής μου.

«Τά βράδυ, με τους φαντάρους, όταν συζητούσαμε για γυναίκες, αυτοί, μιλούσαν επιπόλαια, και τις κατηγορούσαν. Έγώ τους έλεγα πως αν γνώριζαν την άρραβωνιαστικιά μου, δεν θα μιλούσαν έτσι.

«Η Τασούλα στα πρώτα μου γράμματα άπαντούσε με την ίδια φλόγα. Ένοιωθα κάθε της λέξι να με καίη και να μου δροσίξη συγχρόνως την ψυχή. Ροφούσα κάθε της φράσι, και περνούσα

δρες διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας μια της σελίδα.

Μετά τρεις μήνες όμως, τα γράμματα της άρχισαν ν' άραιώνουν, και να γίνονται πιο τυπικά. Στην άρχη νόμισα πως γελιέμαι. Μά στο τέλος, δεν μπορούσα πιά ν' άμφιβάλλω. Κατανόησε να μου άπαντήη κάθε δεκαπέντε μέρες με τρεις σειρές, σε γράμματα που έπιαναν σελίδες όλόκληρες.

«Θά υποφέρη πολύ, σκεπτόμουν. Ποιος ξέρει; Θά φοβάται. Ίσως ή πείνα ν' άρχισε κιόλας. Γι' αυτό δεν έχει τη δύναμι να μου γράψη.

«Όλα τάβάζα στο νου μου, έκτος από ένα: πως ήταν δυνατόν να μη μ' αγαπούσε πιά.

«Έπί τέλους ο πόλεμος τέλειωσε, και γυρίσαμε πίσω. Δεν είχα πάθει τίποτε. Αποφάσισα να περάσω πρώτα από το σπίτι μου, να πλυθώ και ν' αλλάξω όμως να την τρομάξω με την άσχημία μου.

«Άλλαξα, ευρίστηκα, και πήρα πετώντας τό δρόμο για τό φτωχικό της καμαράκι. Κατοικούσε μακριά, στο Μεταξουργείο. Χτύπησα την πόρτα. Μιά γρηά γυναίκα βγήκε και μου άνοιξε. Για μια στιγμή σάστισα. Έμοιαζε της μητέρας της Τασούλας. Κι' όμως δεν ήταν αυτή.

«Θά είναι καμιά θεία της, συλλογίστηκα και ρώτησα λαχανιασμένος:

«Η Τασούλα; Δεν είναι εδώ ή Τασούλα;

Με κύτταξε ή γρηά σαν να μη καταλάβαινε.

«Η Τασούλα Φάρη, φώναξα εγώ άνυπόμονα.

«Δεν την ξέρω, μου άποκρίθηκε.

«Βαστάχθηκα από τον τοίχο, για να μην πέσω.

«Η άπιστία

«Ποιος κατοικεί σ' αυτό τό σπίτι; ρώτησα άχνα.

«Εμείς, μου άποκρίθηκε ή γρηά. Έγώ κι' οι δυο γιοι μου με την έγγονούλα μου.

«Πόσον καιρό μένετε εδώ;

«Δυό μήνες.

«Δυό μήνες, άποκρίθηκα σαν ήλιθος.

«Ναι, παιδί μου, δυό μήνες. Άκριβώς δυό μήνες.

«Και πριν από σάς; Δεν ξέρετε ποιοι κάθονταν πριν από σάς;

«Δεν ξέρω, άποκρίθηκε ή γερόντισσα, άδειαν τό βρήκαμε τό δωμάτιο και μήκαμε.

«Μάντεψε την ταραχή μου, γιατί μου είπε με συμπόνοια:

«Για να ρωτήσω την έγγονούλα μου, αυτή τά ξέρει όλα.

«Και φώναξε:

«Βαγγελιά!

«Ένα κοριτσάκι ίσαμε δώδεκα χρόνων, πρόβαλε. Ήταν έξυπνο, της έλίας τό φύλλο.

«Ξέρεις ποιοι κάθονταν εδώ πριν από σάς; ρώτησε ή γιαγιά.

«Κι' ή μικρή άποκρίθηκε:

«Τόνομά τους δεν τό ξέρω. Μά μοναχά ξέρω πως τό κορίτσι παντρεύτηκε και πήγε σ' άλλο σπίτι με τον άντρα της.

«Παντρεύτηκε;

«Δεν ξέρω πως τό είπα αυτό, και τί δει είχα γιατί ή μικρούλα πήδησε και τραθήχηκε από κοντά μου.

«Τι έχεις χριστιανέ μου; Έκανε ή γερόντισσα. Παντρεύτηκε. Κακό δεν είναι.

«Πώς την έλεγαν; ρώτησα άχνα τώρα εγώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

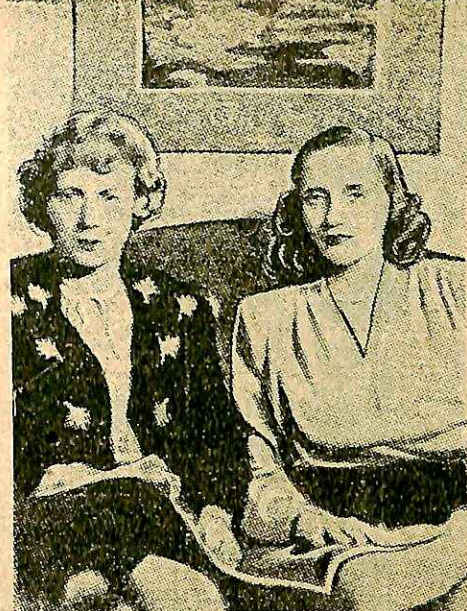
(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Πώς ζή η κυρία Τρούμαν

«Απλά, ειρηνικά, χωρίς επιδείξεις

Καθισμένη σε μια κινητή πολυθρόνα, στο ιδιαίτερο σαλόνι της διακοσμημένο με γκριζό μεταξωτό, κοντά στην κόρη της Μάργκαρετ, η κυρία Τρούμαν διαβάζει μερικά περιοδικά, και ιδίως τα χιουμοριστικά. Η ζωή της στο σπίτι της είναι απ' τις πιο απλές. Σηκώνεται το πρωί ένωρίς, απ' τις 7, καλεί το νεγρο καμαριέρη της Τζών Σκούτον και ζητεί τις έφημερίδες της ημέρας. Ξυπνάει κατόπιν τον άντρα της κατά τις 8½ και του σερβίρει άμέσως ή ίδια τό πρόγευμά του. Κάπου - κάπου, του φτάνει μόνη της τα αυγά με ζαμπόν, που του άρέσουν έξαιρετικά. Κατά τις 9, του διαβάσει τα σπουδαιότερα άρθρα των έφημερίδων, σημειωμένα ήδη με κόκκινο και μπλε μολύδι από τους γραμματείς του.

Ο πρόεδρος Τρούμαν, που κάνει τη δουλειά του με μια μεθοδικότητα την οποία δεν είχε ο μακαρίτης Ρούζβελτ, δεν βλέπει πια την οικογένεια του ως τό βράδυ. Κάθε μέρα όμως, κατά τις 7, κουδουνίζει ένα τη-

λέφωνο του γραφείου του: αυτό που συνδέεται απ' ευθείας με τό διαμερίσμα του. Κι' ή σύζυγός του που λείπει στερεοτυπικά: «Έλπίζω ναρθής στην ώρα σου άπόψε. Έδώ πρέπει ν' άνοιξουν μια παρένδеси.

Όταν οι Τρούμαν ζούσαν ήσυχα, μετρημένα κι' άνεξάρτητα στο Μισσοούρι, είχαν μέγχο μανίας τη συνήθεια της άκαίδειας. Ο Ρούζβελτ ήταν σ' αυτό τό ζήτημα τό αντίθετο του Τρούμαν, γιατί σάακας δεχόταν κάποιον, τον άφανε να περιμένη επί πολλά λεπτά, και κάποτε επί πολλές ώρες.

Η κ. Τρούμαν δεν δεχεται συνήθως ξένους. Αφ' ότου είναι πρόεδρος, ο Τρούμαν δεν έχει προσκαλέσει στο σπίτι του περισσότερα από 5 πρόσωπα. Ακόμη και στις σπάνιες αυτές περιπτώσεις των ύποχρεωτικών προσκλήσεων, ή γυναίκα του τον γκρινιάζει και του κάνει δριμυτάτες παρατηρήσεις!

Θέλω, λέει σ' εκείνους που τη ρωτούν, ναχω μια δική μου ζωή. Δεν μ' άρέσει για κανένα λόγο να υποδουλώνομαι στο πρωτόκολλο της έθιμοτητας. Κι' είμαι σχεδόν βεβαία ότι τό ίδιο θακανε στή θέση μου κάθε γυναίκα των Ήνωμ. Πολιτειών.

Δεν υπάρχει καμιά σύγκρισις της κ. Τρούμαν με την προσηγομένη «κυρία» του Λευκού Οίκου, την κ. Ρούσβελτ. Είναι δυο γυναίκες εντελώς αντίθετες.

Τό άπόγευμα της κ. Τρούμαν και της κόρης της περνάει με τό ραψίμο ή με τό κεντήμα. Μόνο κατά τις 5 βγαίνουν απ' τό Λευκό Οίκο, για να κάμουν την έμφάνισή τους στα κατστήματα και στους κεντρικούς δρόμους της Ουάσινγκτον.

Η Μάργκαρετ έχει τό δικό της αυτοκίνητο. Ένα Φορτ - Μέρκιοουν, χρώματος άνοιχτού μπλέ, που τό οδηγεί ή ίδια. Η κ. Τρούμαν βγαίνει συχνά μαζί με την κόρη της, ενώ άλλοτε πάλι πηγαίνει στην άδελφή της, που κατοικεί σ' ένα προάστιο της πρωτεύουσας.

Ο περπάτης της δεν διαρκεί πολύ, γιατί, στις 7 τό άσπότερο, έχει γυρίσει στο Λευκό Οίκο για να κάμη τό στερεότυπο τηλεώνημα στο σύζυγό της.

Ένωρεί ν' άπασχολήται προσωπικά με τη διεύθυνσι του νοικοκυριού της, και ιδίως με τη μαγειρική. Πολλές φορές, που πάντων δε τό βράδυ πριν απ' τό φαγητό, κατεβαίνει στην κουζίνα και ρωτάει τό μάγειρο Τζιμ τί έχει έτοιμάσει. Τέλος, κατά τις 9, φτάνει ο πρόεδρος, κι' άμέσως άρχίζει τό δείπνο. Ο Τρούμαν είναι πολύ λιτοδίαιτος και οίκανός. Τα γεύματα λοιπόν, μεσημεριανά και βραδυνά, είναι πάντοτε άπλά και υγιεινά. Τό συνήθεστερο μενού άποτελεί-

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

«Κύτταξε τοιγύρω οι μάγκες κάνουν τώρα τσιμποκί...»

ταί από σουπιά από καλαμποκάλευρο, δμε-
λέττα, μερικά λαχανικά και φρούτα, συνο-
δεύομενα πάντοτε από παγωμένο γάλα. Το
βράδυ δεν υπάρχει ποτέ κρέας, παρά μόνο
στις εορτάσιμες ημέρες.

Στο τραπέζι, η κόρη της κ. Τρούμαν κά-
θεται προς τα δεξιά της κι' ο άντρας της
προς τα αριστερά της. Και συζητούν για
διάφορα ζητήματα... εκτός απ' την πολι-
τική!

Το δείπνο δεν διαρκεί περισσότερο από
35 λεπτά της ώρας. 'Αμέσως κατόπιν, ο
πρόεδρος, η σύζυγός του κι' η κόρη του
περνούν σ' ένα πράσινο σαλονάκι, για να
πιούν ένα φλυτζάνι καφέ, που αρέσει ιδι-
αιτέρως στην κ. Τρούμαν.

Δυό φορές τη βδομάδα, Τρίτη και Σάβ-
βατο, η οικογένεια του προέδρου ασχολεί-
ται με τη μουσική. Η κ. Τρούμαν θαμιά-
ζει τότε το ταλέντο του συζύγου της στο
πιάνο και της κόρης της στο βιολί.

Η ίδια πήρε άλλοτε μαθήματα σολφέζ,
όταν ήταν νέα, αλλά οι σπουδές της στα-
μάτησαν ως εκεί. Σήμερα, η μεγαλύτερή
της ευχαρίστηση είναι ν' ακούει τον άντρα
της και την κόρη της να παίζουν μαζί ένα
μουσικό κομμάτι.

Δεν της αρέσει ποτέ να ξενοχτή. 'Ενώ
ο άντρας της είχε συχνότατα αναγκασμέ-
νος να ξαναγυρίσει στη δουλειά του, εκεί-
νη πηγαίνει ήσυχα στην κάμαρά της, κα-
τά τις 11, κι' αποκοιμιέται διαβάζοντας
μερικές σελίδες του συγγραφέως της προ-
τιμημένης της: του Στάινιουεκ.

Η κόρη της Μάργκαρετ παίρνει αμέτρη-
τες προσκλήσεις. Δεν πηγαίνει όμως πουθε-
να χωρίς την άδεια του πατέρα της και της
μητέρας της. Κάπου-κάπου, διοργανώνει
στο Λευκό Οίκο, σ' ένα δωμάτιο που της
διαθέτει η μητέρα της, μικρές χορευτικές
δελτιώσεις με 40—50 προσκεκλημένους.

'Εννοείται ότι οι προσκεκλημένοι αυτοί εί-
νε διαλεγμένοι μ' επιμέλεια, γιατί επιβάλ-
λεται για ευνοήτους λόγους μια προσεκτι-
κή επιδίωξη των ανθρώπων που υπαίουν
στο σπίτι του Τρούμαν.

Ο πρόεδρος δεν κάνει ποτέ την εμφάνι-
σή του σ' αυτές τις δελτιώσεις. 'Η γυναίκα
του όμως ανταπείει να περνάει κάπου-κά-
που λίγη ώρα μαζί με την «τρελή νεο-
λαία».

Και μια ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια: Πριν
ο σύζυγός της εγκατασταθεί στο Λευκό Οί-
κο, η κ. Τρούμαν έκανε μόνη της τα ψώνια
της — πράγμα σπάνιο μάλλον στις 'Ηνωμ.
Πολιτείες — και της άρεσε να φλυαρή επί
πολλές ώρες με τους εμπόρους.

Στη σημερινή ζωή της, που είχε λίγο μο-
νότονη, έχει να διαθέσει περισσότερο καιρό
στις οικιακές εργασίες και στις αναμνήσεις
της εποχής που ο άντρας της την αγαπού-
σε επί 8 χρόνια σιωπηλά, πριν του μιλήσει
της εξομολογήσει τα αισθήματά του...

Κινέζοι με πολλά ονόματα

Σε πολλές περιοχές της Κίνας, οι αν-
θρώποι αλλάζουν πολλές φορές το όνομά
τους κατά τη διάρκεια της ζωής των. Το
νεογέννητο βρέφος παίρνει την τριακοστή
ημέρα από τη γέννησή του ένα όνομα, που
ισοδυναμεί με το βαφτιστικό όνομα που
δίνουν στα παιδιά στην Ευρώπη. 'Επειτα,
που δίνουν ένα δεύτερο όνομα την εποχή,
που πηγαίνει σχολείο. Τα ονόματα αυτά
είνε συνήθως περιγραφικά και σημαίνουν:
«Κομωδ γράφιμο», «βράχος σοφίας», «α-
στήρ γνώσεως» κτλ.

Όταν μεγαλώσει το
παιδί και παντρευτεί, θα πάρει άλλο όνο-
μα. Θα αλλάξει επίσης όνομα, όταν γίνη
δημόσιος λειτουργός, έμπορος, επαγγελ-
ματίας. 'Ενα τελευταίο όνομα θα του δώ-
σουν όταν θα πεθάνη. Οι γυναίκες παίρνουν
ένα μόνον όνομα. 'Αλλά μετά το γάμο τους
το όνομα αυτό τροποποιείται σύμφωνα με
τα διαδοχικά ονόματα που αλλάζει ο σύ-
ζυγός των.

Πώς φύτευσε το τσάι

Στην Κίνα υπάρχει ένας ωραίος θρύλος
για το τσάι: 'Ενας βουδδιστής ιερέας, για
να μην υποκύψει στην έπιθυμία του ύπνου,
έβγαλε ένα βράδυ το ένα από τα βλέφαρά
του και το πέταξε στη γη. 'Εκείνο έκαμε
ρίζες τότε και στη θέση που είχε πέσει φύ-
τωσε ένα ωραίο φυτό, που είχε πέσει φύ-
λον το σήμα των ανθρώπινων βλεφάρων.

'Ετσι το τσάι εμφανίσθηκε στη γη.

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Μια ιστορία που μοιάζει σαν παρκρυσή

Στην Κοπεγχάγη γιώρτασαν πριν από
λίγο καιρό τους «αργυρούς γάμους» των δυο
σύζυγοι, που, σ' όλο αυτό το διάστημα,
δεν είχαν συναντηθεί ούτε μια φορά και ζού-
σαν χωρίς να ξέρει τίποτε ο ένας για τον
άλλον.

Η ιστορία τους είχε πολύ περίεργη και,
χωρίς αμφιβολία, μοναδική στο είδος της.
'Αρχίζει, άλλωστε, από πολύ παλιά. 'Α-
πό το 1921.

Την εποχή εκείνη η αστυνομία της Κο-
πεγχάγης κατεδίωκε με μεγάλη αυστηρό-
τητα τους νέους και τις νέες που εργατοτρο-
πούσαν με σκανδαλώδη τρόπο μέσα στα
δημόσια πάρκα.

'Ενα ανοήσιμικο βράδυ του 1921, λοι-
πόν, ένας αστυνομικός συνέλαβε σ' ένα
παγκάκι ενός δημοσίου κήπου ένα νέο και
μια νέα, που ήταν φοιτητάκιασμένοι και
αντίλασαν φλογερά φιλία.

Η νέα ήταν δεκάξη χρόνων και λεγόταν
Βέλνυα Σόντερ. 'Αλλά το όνομα του φίλου
της έμεινε άγνωστο, γιατί κατώρθωσε να
διαφυγή την ώρα που τους ώδηγούσαν και
τους δυο στο τιμήμα.

Ο νόμος ήταν αυστηρός. Θα έκλειναν
οικοτροφείο - φυλακής για να σωφρο-
νισθεί. 'Εκτός αν εμφανιζόταν ο φίλος της
και κατώρθωνε ν' αποδείξει ότι ήταν μνη-
στήρ ή σύζυγός της.

'Αλλ' ο τελευταίος την είχε εγκαταλείψει
άνανδρα και η Βέλνυα, από άηδία, δεν θέ-
μερες θα έφευγε για τη σωφοιστική φυλα-
κή, όπου θα έθαβε για τρία χρόνια τα νεύα-
τά της...

'Αλλά, ξαφνικά, εμφανίσθηκε ένας ανέλ-
πιστος σωτήρ.

'Ηταν ένας νεαρός δικηγόρος, ονόματι
Γεώργιος 'Αλκινσον, που έδηλωσε ότι ήταν
μνηστήρ της Βέλνυα και ότι βρισκόταν μαζί
της το βράδυ εκείνο που την συνέλαβαν.

Κανείς φυσικά δεν πίστεψε σ' αυτή τη
δήλωση. Όλοι καταλάβαιναν πως είχε υπα-
γορευθεί από ένα αίσθημα συμπαθείας προς
τη νέα.

'Αλλ' ο 'Αλκινσον δεν σταμάτησε σ' αυτή
τη δήλωση. Λίγο καιρό αργότερα, πανδρεύ-
θηκε η Βέλνυα.

'Επειτα από τη γαμήλιο τελετή, οι δυο
σύζυγοι πήγαν ο καθένας στο σπίτι του
και δεν ξαναείδθηκαν ποτέ πια από τότε.

'Αλλ' η ευγενική πράξη του 'Αλκινσον
θεωρήθηκε απ' όλους, σαν «κολοσσιαία
γκάφφα». Ο δικηγόρος έλασε σιγά-σιγά
την πελατεία του και βρήκε στην ανάγκη
να εγκαταλείψει τη Δανία.

Πήγε τότε στη Βραζιλία, αλλά και έ-
κει η τύχη του δεν τον ευόνησε περισσότερο.
Μ' όλο που άλλαζε τριάντα περίπου επαγ-
γέλματα στο διάστημα της παραμονής του

εκεί, βρέθηκε στο τέλος πιο φτωχός από
ότι ήταν πριν.

'Ετσι, μόλις τελείωσε ο πόλεμος, απο-
φάσισε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του.

'Από μερικούς μήνες τώρα ζούσε σ' ένα
μικρό σπίτικι που είχε κληρονομήσει από
τους γονείς του και που αποτελούσε τη μο-
ναδική του περιουσία.

Μιά μέρα, σταμάτησε εμπρός από το
σπίτι του ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο
και μια κυρία χτύπησε την πόρτα του.

'Ηταν η Βέλνυα Σόντερ η κυρία 'Αλκιν-
σον, όπως ήταν τώρα το όνομά της.

Ο... σύζυγός της την δέχθηκε ντροπι-
σμένος. Είχε φθάσει σε τόσο ένδεια, που
δεν είχε ούτε λίγο τσάι να της προσφέρει.

'Αντίθετα, η Βέλνυα φαινόταν ευτυχισμέ-
νη.

— 'Ο, τι είμαι σήμερα, του είπε, το χρω-
στάω σε σάς. Δεν με ερώτασε μόνο από
την καταστροφή, αλλά με διδάξατε με την
ευγενική σας χειρονομία ποιός ήταν ο σω-
στός δρόμος που έπρεπε ν' ακολουθήσω
στη ζωή.

Και τότε άφηθήκε πως από τη στιγμή
που έχωρσαν η τύχη την είχε ευνοήσει έ-
ξαιρετικά. 'Ηταν τώρα ιδιοκτήτρια μιας
μεγάλης βιομηχανίας χημικών προϊόντων
και η περιουσία της ανερχόταν σε πολλά
έκατομμύρια κορώνες.

— Μου δώσατε το όνομά σας, πρόσθεσε.
Το όνομα αυτό το κράτησα πολύ ψηλά, για-
τί πίστευα πως μ' αυτό τον τρόπο σας έ-
ξεδήλωα την ευγνωμοσύνη που σας χρω-
στούσα. Μπορείτε να το ξαναπάρετε τώρα
ότι ώρα θελήσετε. Μαζί μ' αυτό, όμως, θα
σας παρακαλώ να δεχθείτε να γίνετε συ-
νεταίρος κατά το ήμισυ σ' όλες τις επιχει-
ρήσεις μου. Στην τράπεζα βρίσκεται αυτή
τη στιγμή ένα ποσό από δυο εκατομμύρια
κορώνες, που είναι πάντα στη διάθεσή σας...

Και έβγαλε από την τσάντα της ένα
καρνέ τσέκ για να του το δώσει.
Ο δικηγόρος απομάκρυνε το χέρι της
με μια ήρεμη κίνηση.

— 'Οχι, είπε. Δεν μου χρειάζεται αυτό
το ποσό. 'Εκείνο που θα σας ζητούσα εί-
νε η συμπάθεια και η... στοργή σας...
Γίνετε... γυναίκα μου...

Ο 'Αλκινσον και η Βέλνυα, με δάκρυα
στα μάτια, ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά
του άλλου. Σ' όλο το διάστημα που είχε
προηγηθεί, δεν είχαν ανταλλάξει ποτέ τι-
ποτε περισσότερο από μια απλή χειραψία.

'Επειτα από μερικές μέρες, οι δυο σύζυ-
γοι έδιναν μια μεγαλοπρεπή εορτή στο μέ-
γαρο της Βέλνυα, για να γιορτάσουν τους
αργυρούς γάμους των... Στο μέλλον, θα
ζούσαν πια μαζί.

Ο άνθρωπος με τη γενειάδα των 3μ 30

Στο Λοκάρνο της 'Ελβετίας ζούσε πρό-
τινος ένας κτηματίας ονόματι Βέρνερ Λέ-
μαν, που είχε μια γενειάδα τριών μέτρων
και 30 εκατοστών. Για να μπορεί να περ-
πατήσει την έδωλυνε στα δύο κι' έδενε την
άκρη της στο πέτο του σακακιού του. Πριν
από λίγο καιρό, όμως, καθώς περπατούσε
σ' έναν κεντρικό δρόμο, υπερβείθηκε μέσα
στη γενειάδα του και ξεπλώθηκε φαρδύς-
πλατύς... εμπρός στο κατάστημα ενός
κουρέως. Το πέσιμο αυτό ήταν μοιραίο και
συμβολικό για τον Λέμαν. Γιατί είχε χτυ-
πήσει αρκετά σοβαρά στο κεφάλι και στο
πρόσωπο κι' όταν τον μετέφεραν στο νοσο-
κομείο σε κατάσταση ημιαναισθησίας, η
πρώτη δουλειά των γιατρών ήταν να του
κόψουν τη γενειάδα του.

Μια κολοσσιαία Βιβλός

'Ενας Νορβηγός εκδότης, έπειτα από
εργασία δύο ετών, εξέδωσε μια Βιβλό που
ζυγίζει ακριβώς 532 κιλά. Η Βιβλός αύ-
τη περιέχει 8.000 σελίδες και τα γράμμα-
τά της είναι τόσο μεγάλα, που μπορεί να τα
διαβάσει κανείς από απόσταση 10 μέτρων.
Για την ασφαλή φύλαξη αυτής της Βιβλός
χτίσθηκε μια μικρή εκκλησία, που μπορεί
να περιλάβει μόνον 24 βιβλίσματα, εκτός α-
πό τον Ιερέα και τους βοηθούς του.

ΜΕ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ Β. ΠΟΛΟ

Μια νέα εξερεύνηση

Στο περίφημο μυθιστόρημά του
«20.000 λεύγα υπό την θάλασσαν», ο
'Ιούλιος Βέρνερ παρουσιάζει ένα ή-
λεκτροκίνητο υποβρύχιο, το «Ναυτίλο»,
που έπικρισε να φτάσει στο
Νότιο Πόλο πλένοντας κάτω απ' την
πανωμένη επιφάνεια της θαλάσσης.
Την εποχή που έγραψε αυτό το Βι-
βλίο, ήταν πολύ καθυστερημένες οι
γεωγραφικές γνώσεις για τους δυο
πόλους της Γης. Σήμερα όμως έ-
χουμε πια με βεβαιότητα ότι στην
περιφέρεια του Νότιου Πόλου απλώ-
νεται μια ήπειρος μεγάλη σαν την
Ευρώπη και σκεπασμένη με πάγους
πανώληλους. 'Αντίθετος, στο Βόρειο
Πόλο υπάρχει ένας όκεανός, με την
επιφάνειά του πανωμένη μονίμως.
Ξέρουμε ακόμη ότι το στρώμα αυτό
του πάγου — που πίστευαν άλλοτε
ότι είχε πάχος εκατοντάδων μέτρων —
δεν ξεπερνάει τα 7—8 μέτρα.
Κατά μέσον όρον, δε, το πάχος του
είναι 5 μέτρα. Κάτω απ' αυτή τη
φλούδα, που πλέει πάνω στο νερό,
μπορεί κάλλιστα να επαναληφθεί στην
πραγματικότητα το κατόρθωμα του
«Ναυτίλου».

Τώρα λοιπόν το αμερικανικό Ναυ-
σείο αποφάσισε να στείλει όχι έ-
να μόνον, αλλά τέσσερα υποβρύχια,
για την κατάκτηση του Βορείου Πό-
λου. Δεν έχει γίνει ωστόσο πολλή
βόρυδος γύρω απ' το τολμηρό αυτό
σχέδιο. 'Απλώς και μόνον μια τοπι-
κή έφημερίδα των νήσων Χαβάι ά-
νήγγειλε με λίγες γραμμές την ά-
νάκληση των υποβρυχίων για το
Βόρειο Πόλο. Ο κυβερνήτης τους
Ράμπαν κατάρτισε στη Χονολουλού
τα πλάνωμά τους από 300 αξιω-
ματικούς και ναύτες κι' έδωσε κατό-
πιν τη διαταγή του ξεκινήματος.

Οι άρχες της Ουάσινγκτον κρα-
τούν απόλυτη σιωπή γύρω απ' αυ-
τό το παράξενο ταξίδι, την τεχνι-
κή του, τη μέθοδο που θα χρησι-
μοποιήσουν τα υποβρύχια για να τρυ-
πήσουν τον πάγο και ν' ανέβουν
στην επιφάνεια, κλπ.

Μπορούμε όμως εύτυχως να σχη-
ματίσουμε μια ιδέα, έχοντας υπ' ό-
ψει μια άλλη παρούσα εξερευνητι-
κή αποστολή, που ξεκίνησε προ έ-
τών για ν' αναζητήσει τους υποβρυ-
χίους δρόμους του Βορείου Πόλου.
'Ηταν κι' αυτή αμερικανική, με άρ-
χηγό της τον πασίγνωστο Αυστρα-
λό εξερευνητή Ουίλκινς.

Ο «Ναυτίλος» του Ουίλκινς ήταν
ένα υποβρύχιο με μήκος 54 μέτρων,
πλάτος 5 και ύψος 5½. 'Εκινείτο
στην επιφάνεια με 2 πετρελαιομηνα-
νές των 500 ίππων, που του δίδαν
ταχύτητα 26 χιλιομέτρων την ώρα,
κάτω δε απ' το νερό με ηλεκτρικά
μοτέρ και με ταχύτητα 5½ χιλιομέ-
τρων. Είχε ενσωματωμένη πρόωρα, για
ν' αντέξει στα χτυπήματα, πάνω
στοις πάγους. Είχε επίσης ήχητικά
μηχανήματα, που έπέτρεπαν στον
κυβερνήτη να βρσκη κάθε στιγμή
την απόστασι απ' το βυθό κι' απ'
το επιφανειακό στρώμα του πάγου.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, το

Ο «ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ»

θα εκδίδεται μονί-
μως με 68 σελίδες.

ταξιδι κάτω απ' τον πάγο δεν πα-
ρουσιάζει σοβαρές τεχνικές δυσκολί-
ες, εκτός απ' το πρόβλημα της ανα-
νεώσεως του αέρος. Με την ατμό-
σφαιρα του σκάφους και με κυλίν-
δρους πεπιεσμένου αέρος, θα υπο-
ρουν κατά τους υπολογισμούς του
Ουίλκινς, ν' αναπνεύσουν επί 3 ή-
μέρες οι 18 άνδρες του πληρώματος
του «Ναυτίλου» του. Κατόπιν, ειδι-
κές συσκευές θ' απορροφούσαν το
ανθρακικό οξύ και θα έδιναν οξυγό-
νο, εξασφαλίζοντας έτσι άλλων 3 ή-
μερών παραμονή κάτω απ' το νερό.

'Εξ άλλου, το στρώμα του πάγου
διακόπτεται σε πολλά σημεία του
από σχισμές. 'Εκεί λοιπόν θα υπο-
ρουν ν' αναδυθεί το υποβρύχιο, για
ν' αναεώσει την προμήθεια του αέ-
ρος του και να ξαναγεμίσει τους ή-
λεκτρικούς συσσωρευτές του.

Κι' αν δεν εύσισε τέτοιες σχι-
σμές:

Στο βιβλίο του 'Ιουλίου Βέρνερ,
για να ελευθερώσουν το υποβρύχιο
απ' τους πάγους που το είχαν πε-
ρικλείσει, οι ναύτες του τούς έλω-
σαν έκσφηνδονίζοντας απάνω τους
βραστό νερό. Το υποβρύχιο του Ουί-
λκινς θα μεταχειριζόταν ένα μέσον
πιο θετικό, αν χρειαζόταν να σπά-
ση τον πάγο και ν' ανέβη στην επι-
φάνεια. Με το αδεισισμα των δεξα-
μενών του απ' το θαλάσσιο νερό που
περιείχαν, θα έπροκαλείτο μια ώθη-
σις προς τα πάνω, με δύναμη 300
τόνων, η οποία θα σπάζε τον πάγο
και θ' άνοιγε διάβασι στο υποβρύ-
χιο.

'Αν ωστόσο το στρώμα του πά-
γου ήταν πολύ ανθεκτικό, θα έχρη-
σιμοποιείτο ένα είδος «ηλεκτροκινη-
τού πυργου», ύψους 4 μέτρων και με άρ-
κετή διάμετρο ώστε να χωρή να πε-
ράσει ένας άνθρωπος. Ο πυργος
αυτός θα είχε στην κορυφή του ένα ή-
λεκτροκίνητο περιστροφικό πρίονι,
που θα τρυπούσε γρήγορα τον πάγο
και θα έπείρετε στους εξερευνητές
να βγουν στην επιφάνεια, περνώντας
μέσα απ' τον πυργο.

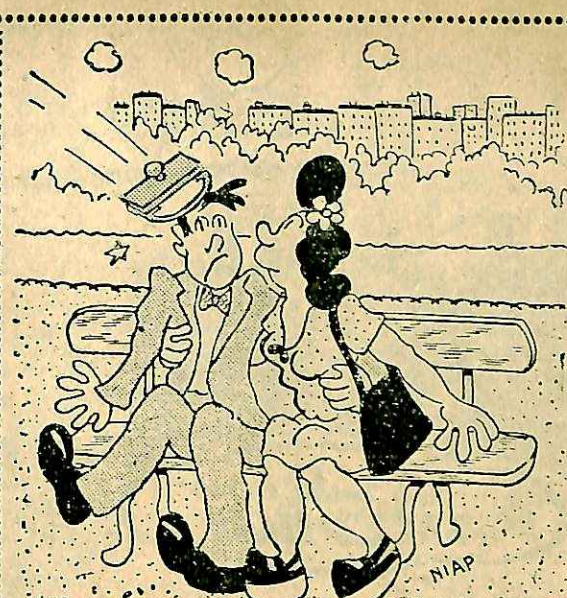
'Εμενε η άπίθανη — όπως είδα-
με — περίπτωση νάχη μεγάλο πά-
χος το στρώμα του πάγου. Δυο η-
λεκτροκινητά σωλήνες, στενοί, αλλά με
μήκος 18 μέτρων, θ' αναυάμβαναν
τότε να συνδέσουν το εσωτερικό του
υποβρυχίου με την εξωτερική ατμό-
σφαιρα, για την ανανέωση του αέρος
του, τη φόρτιση των συσσωρευτών,
κλπ.

Είχαν λοιπόν προβλεφθεί και ρυθ-
μισθεί όλα. Τα ινστιτούτα κι' οι έπι-
στημονικές οργανώσεις όλου του κό-
σμου περίμεναν μ' ανυπομονησία τα
αποτελέσματα αυτής της εξερευνη-
σεως. Ο «Ναυτίλος» ξεκίνησε για
τη Σπιτσβέργη. 'Εκεί, θα εφοδιαζό-
ταν με πετρέλαιο και θα διευθύνετο
προς την 'Αλάσκα, περνώντας κάτω
απ' το Βόρειο Πόλο. Φαίνεται όμως
ότι κάποιοι λόγιοι όχι έντελώς καθυ-
στεμένοι ανάγκασαν τον Ουίλκινς
να εγκαταλείψει το σχέδιό του και
ν' άραξει στο «Ναυτίλο» σ' ένα σκαν-
διναβικό λιμάνι, όπου πολυλήθηκε ως
παληοζίδεος...

'Ας ευχηθούμε καλύτερη τύχη
στος τέσσερες «Ναυτίλους» του
1946!

Βιβλία από έντερα

'Η έλλειψις χαρτίού εξακολουθεί
ν' αποτελεί ένα σοβαρό εμπόδιο για
τον τύπο και για τις εκδόσεις των
βιβλίων. Θα χρειαζόταν άραγε ν' αν-
τικατασταθεί το δυσεύρετο χαρτί με
περγαμηνή ή με... έντερα ζώων;
Το τελευταίο αυτό ύλικό έχρησιμο-
ποιείτο πολύ στην αρχαιότητα. 'Η
περίφημη βιβλιοθήκη της Κωνσταν-
τινουπόλεως που κόνεζε το 476 μαζί
με τα 120.000 βιβλία της, περιείχε
μεταξύ των άλλων την «'Ιλιάδα» και
την «'Οδύσσεια», γραμμένες πάνω σ'
ένα έντερο φειδιού μήκους πολλών
δεκάδων μέτρων. Το κείμενο είχε
γραφεί στο με χονδρά ψηφία.

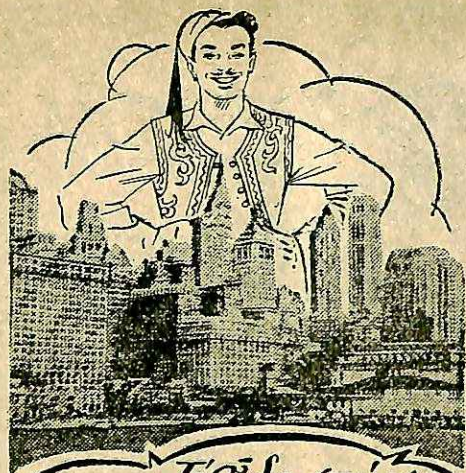
— Καλά σου είπα εγώ ότι είχε επικίνδυνο να δώ-
σουμε ραντεβού στον Κήπο του Λουξεμβούργου την
ώρα που συζητούν μέσα για την ειρήνη!...

— Και όμως εγώ σου είπα... να μη χορέψης μ'
αυτών τον διαφημιστή!...

— Τρέξε κόμμα στο ξεπούλημα!... 'Οποιος έχει
μάτια βλέπει!...

Τι Ίδρα βιών ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες

Του επανελθόντος έλλη-
κτου συνεργάτου μας κ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

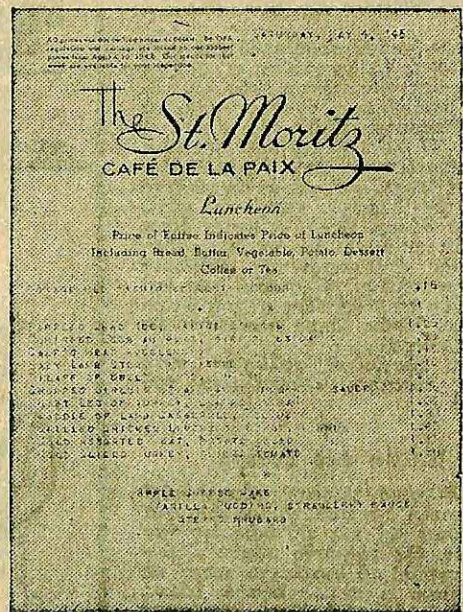
Κανείς δεν γνωρίζει ακριβώς πόσοι είναι οι Έλληνες της Αμερικής. Επίσημες στατιστικές δεν υπάρχουν, κι αυτό γιατί πολλές χιλιάδες Έλληνες είναι σκορπισμένοι σε διάφορα χωριά των 48 πολιτειών, χωρίς να είναι οργανωμένοι σε Κοινότητες και χωρίς να έχουν επαφή με τα κέντρα. Τα μόνα αξιόλογα στοιχεία που υπάρχουν σχετικώς είναι αυτά που συνεκέντρωσαν οι εκκλησιαστικές υπηρεσίες με την προσωπική φροντίδα του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και που ανεβάζουν τον αριθμό των Έλληνοαμερικανών σε 700 χιλιάδες περίπου. Πολλοί απ' αυτούς άκμαζαν οικονομικά, αλλά με τη μανία — και την ανάγκη πολλές φορές — έσφαριζαν τον όνομα των δεν τους ξεχωρίζει κανείς πάντα εύκολα. Ακούτε λ.χ. ότι ο μεγαλύτερος επιχειρηματίας μιας πόλεως της Λουιζιάνας είναι ο Μίστερ Μπάλφουρ και δεν μπορείτε να φαντασθήτε ότι πρόκειται για τον Μπαλαφάρα από τη Μεγαλόπολη της Πελοποννήσου. Ο κ. Γκρέγκορ Τσίπλορ είναι ο ιδιοκτήτης ενός από τα αριστοκρατικότερα ξενοδοχεία της Ν. Υόρκης — του Σαιν Μώρις — αλλά δεν μπορείτε να υποψιασθήτε ότι πρόκειται για τον κ. Γρηγόρη Ταβουλαρίδη, πρώην ναυτεργάτη από το Μαυροαρά της Προποντίδος. Ο κ. Φράνιερ είναι καθηγητής της αγγλικής φιλολογίας σ' ένα από τα μεγαλύτερα Πανεπιστήμια της Αμερικής. Το πραγματικό του όνομα είναι Καλογερόπουλος (Φράνιερ σημαίνει καλόγερος) και κατέγεται από τη Μουτανιά. Και τόσο άλλοι... Πού να τους απαριθμήση κανείς; Και πού να τους βρή;

Οι περισσότεροι από τους μετανάστες μας άκμαζαν οικονομικά. Πολλοί διαθέτουν τεράστιες επιχειρήσεις — οι αδελφοί Σκούρα, ο Χέλς, οι αδελφοί Στεφάνου, ο Εύο. Κεχαγιάς, — άλλοι καλά οργανωμένα καταστήματα, εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, ανθοπωλεία, κουρείς. Ως όγκος το ελληνικό στοιχείο είναι βέβαια άσημαντο, μέσα στα 140 εκατομμύρια των Ηνωμένων Πολιτειών. Έν τούτοις διαθέτει αξιόλογο ήθικ και υλικό δυναμισμό. Δεν λείπει από καμιά έκδηλωση της αμερικανικής ζωής. Αρκούν εκατοντάδες Έλληνες υπηρετούν σε κυβερνητικές υπηρεσίες. Στο υπουργείο των Εξωτερικών της Ομοσπονδιακής Κυβερνήσεως υπάρχουν Έλληνες που κατέχουν ανώτατες και ανώτερες θέσεις. Στα Πολιτικά Συμβούλια, στα Δικαστήρια, στους Δήμους, στην αστυνομία, υπηρετούν Έλληνες. Το δεξί χέρι του διασώμου Χούβερ, αρχηγού της Ομοσπονδιακής οργανώσεως αντικατασκοπείας και δώδεκα του εγκλήματος είναι ένας νεαρός Έλληνας, ο Ζωγράφος. Περισσότεροι από τριάντα είναι οι Έλληνες καθηγητές των Πανεπιστημίων της Αμερικής. Και οι περισσότεροι από αυτούς μεγάλης φήμης και κορυφές της αμερικανικής

κλίσ επιστήμης: ο Λαντούνης, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Κολούμπια, θεωρείται από τους Αμερικανούς επιστήμονες ως άσυναρπαστη αυθεντία στα όρθοπεδικά. Ο καθηγητής Παπανικολάου είναι ένας παθολόγος παναμερικανικής φήμης. Ο Σαμαράς είναι ένας από τους πρώτους δέκα που συνεγορεύσαν στη διάσπαση του ατόμου. Όταν πριν από δέκα περίπου χρόνια είχαν έλθει στην Ελλάδα για να γίνουν καθηγητές του Πανεπιστημίου Αθηνών, οι Έλληνες σοφοί τον απέρριψαν ως... άνομο. Ο Δωρίζας — ο Ολυμπιονίκης του 1906 — είναι ένας από τους σημαίνοντες καθηγητές του Πανεπιστημίου Φιλαδέλφειας. Ο Ραφέλ Ντέας — Δημητράκοπουλος — του Χάρβαρντ, άλλη ανεγνωρισμένη επιστημονική κορυφή...

Η ιστορία των Έλλήνων μετανάστων, που θαυματούργουν σήμερα είτε σαν επιχειρηματίες, είτε σαν επιστήμονες στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι ιστορία μόχθων, ιδρώτος, αγώνιας. Οι πρώτοι Έλληνες που έφθασαν στην Αμερική μετάξυ του 1820 και 1830 ήταν οκτώ ή δέκα Χιώτες και Πελοποννήσιοι. Απ' αυτούς αναδείχθηκαν δυο τρεις σπουδαίοι στρατιωτικοί, όπως ο Μακρυγιάννης κι ο Καλθοκορέσης και λίγο αργότερα ο διάσημος παιδαγωγός Μιχαήλ Άνδρος. Η διαδικασία μεταναστεύσεως άρχισε γύρω από στα 1890. Παιδιά χωρικών ως επί το πλείστον, φτωχά, χωρίς υλικά και πνευματικά εφόδια οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες έφθασαν στην Αμερική με την απόφαση να δημιουργήσουν κάτι. Συνήθως, όταν απέβιβαζον στις προκυμαίες του Μπρούκλιν ή του Μανχάτταν δεν είχαν στην τσέπη τους περισσότερα από 10-15 δολάρια ο καθένας. Η Αμερική φαινόταν τότε στα μάτια όλου του άλλου κόσμου σαν ένας επίγειος παράδεισος. Υπήρχε η έντονη πώς το χρυσάφι ήταν σκορπισμένο στους δρόμους. Επιπρασμένο από τη μυστικοπαθή γοητεία των διαδόσεων οι Έλληνες έφθασαν κατά μικρές τότε ομάδες στην Αμερική, αναζητώντας το πολυπόθητο χρυσάφι που, εν τούτοις, δεν υπήρχε στους δρόμους.

Το πως εξοικονόμησαν τα πρώτα κομποδέματα, οι μετανάστες μας, είναι δολιχόρμημα. Κοιμόνταν ανά 15 και 20 σ' ένα δωμάτιο, έτρωγαν σε κοινό συσσίτιο, έπλεναν μόνο τα ρούχα τους. Το φιλότιμο τους έμπόδιζε να γράψουν στους δικούς τους, στην Ελλάδα, την αλήθεια. Τους παρουσάζαν τα πράγματα ευχάριστα κι έλπιδοφόρα. Και μόλις εξοικονομούσαν τα

Τα πρώτα μικρά και πτωχικά Έλληνικά εστιατόρια της Ν. Υόρκης ήρχισαν την δράση των με πατάτα και κοκορέτσια. Τώρα όμως ο πατάτας κατέκτησε τα αριστοκρατικά κέντρα της Αμερικής. Άνωτέρω φωτότυπο τιλοκαταλόγου του αριστοκρατικού κέντρου «Καφε Ντε Λα Παί» της Ν. Υόρκης όπου αναφέρεται (4ον κατά σειράν) και το φαγητό: «Calf's Head angloisienne». Πρόκειται απλούστατα περί του πατά...

πρώτα λίγα δολάρια, τ'άστειλαν στις οικογένειές τους.

Οι πρώτοι Έλληνες της Αμερικής δούλευαν στις σιδηροδρομικές γραμμές της Νέας Υόρκης και του Σικάγου, στα μεταλλεία, στους δρόμους. Το μεροκάματο μόλις έφθανε το ένα δολάριο. Κι απ' αυτό έπρεπε να αφαιρεθούν μερικά σεντς για το ένοδοξο στη δικαιοδοσία του όποιου υπήγοντο. Δούλευαν 14-16 ώρες το εικοσιτετράωρο πλένοντας πιάτα μέσα στις ύγρες κουζίνες των ιταλικών κυρίως εστιατορίων, αλλά έτρωγαν δωρεάν κι έπαιρναν 1½ δολάριο την ημέρα. Απ' αυτούς βγήκαν οι πρώτοι ιδιοκτήτες εστιατορίων και καφεγιάων. Απ' αυτούς προέρχονται και μερικοί από τους σημερινούς πάμπλουτους μεγαλοεπιχειρηματίες, που τα όνοματά τους είναι πασίγνωστα σ' όλη την Αμερική.

Γλώσσα δεν ήξεραν, αν και υπάρχουν ακόμη Έλληνες μετανάστες έγκαιροσπύνοι στις Ηνωμένες Πολιτείες πρό τεσσάρων και πλέον δεκαετιών που δεν ξέρουν αγγλικά, αλλά ούτε και... ελληνικά πλέον! Ήσαν υποχρεωμένοι λοιπόν να ζουν με ταξί τους και να συγκεντρώνονται στα πρώτα ελληνικά καφεεδάκια του Ντάουν Τάουν της Νέας Υόρκης και της περιοχής του κεντρικού σιδηροδρομικού σταθμού του Σικάγου. Τα καφεεδάκια αυτά είχαν κανόνα τους τίτλους: «Ελλάς», ή «Οραία Ελλάδα» — κάπου τριάντα «Οραίες Ελλάδες» υπήρχαν μεταξύ του 1905 και 1910 στο Σικάγο — ή «Μεγάλη Ελλάδα», ή «Νέα Ελλάδα». Πανάθλια υπόγεια ή παράγκες, των οποίων οι διακοσμήσεις απετέλουσαν το από λιθογραφήματα των ήρώων του 1821 και από έγχρωμες παραστάσεις της ζωής της Γενοβέφας. Φυσικά δεν έλειπαν το τάβλι, ο ναργίλης και ο βαρυντικός, όπως άλλωστε δεν λείπουν και σήμερα.

Τα πρώτα όπωσδήποτε εύρωστα και έλαφρώς εξοικονομημένα κέντρα των Έλλήνων μετανάστων ιδρύθηκαν λίγο μετά το 1900. Ένα από αυτά ήταν ο «Λουκούλλος», καφεζυθεστιάτοριον με καθαρά τραπεζία καθαρά τραπεζομάντηλα και όπωσδήποτε καθαρά γκαρσόνια. Ο «Λουκούλλος» ήταν κάτι περισσότερο από Πρεσβεία της Ελλάδος. Έγκατεστημένο στο Ντάουν Τάουν της Ν. Υόρκης, κοντά στο Καίσις Γκάρντεν, στο κέντρο της ναυτικής και χορευτικής δραστηριότητας της βαρυνιακής μεγαλοπόλεως το ελληνικό καφεζυθεστιάτοριον, ήταν ο πρώτος σταθμός κάθε Έλληνα μετανάστου. Εκεί ο φτωχός, κουρελιασμένος, αλλά και πολυμήχανος Όδυσσεύς κατέστρωνε τα πρώτα σχέδιά του και έκανε τις χρήσιμες γνωριμιές του, δεδομένου ότι στο «Λουκούλλο» έσυνανταν όχι μόνον εργάτικοι, αλλά και ο Πρόξενος της Ελλάδος και Αμερικανοί επιχειρηματίες και ένοχολογοι. Εκεί υπεγράφοντο τα συμβόλαια εργασίας και από τη σάλλα του καφεζυθεστιάτοριου ξεκινούσαν οι μετανάστες για τις σιδηροδρομικές γραμμές και τα ταχυταλλεία. Εκεί συγκεντρώνοντο και τα ταχυδρομεία των μετανάστων της Νέας Υόρκης.

Μία από τις σημαντικότερες προσωπικότητες του «Λουκούλλου» ήταν κατά το 1902-1905 ο Ραγκαβής, αρχιεργάτης άλλως της Αθηναϊκής έφημερίδος «Ακρόπολις» επί της εποχής του μακαρίτη Γαβριήλδη. Αλλά κι αυτόν, για τις πρώτες ελληνικές έφημερίδες και για τα εκπληκτικά κατορθώματα των πρώτων μετανάστων, στο έπόμενο.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Το ξάπνο για τις Αμερικανίδες

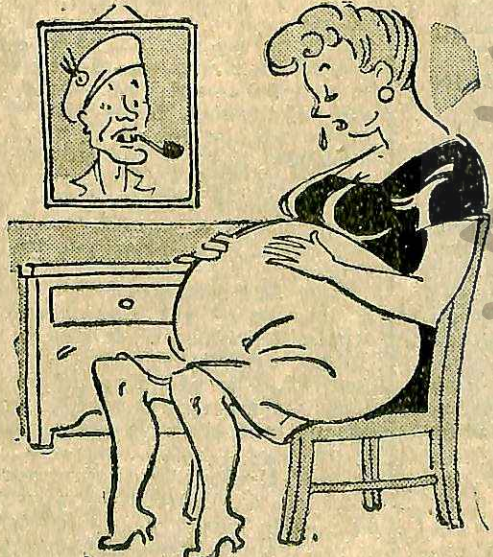
Ο Χίτλερ είχε αναγκάσει, ως γνωστόν, τους Εβραίους να φορούν ως διακριτικό σήμα ένα κίτρινο άστρο στο στήθος. Τώρα λοιπόν επέβαλαν οι Αμερικανοί στις Αμερικανίδες να φορούν ένα περιβραχιόνιο με άστρο, για ν' αναγνωρίζονται, όταν πηγαίνουν να επισκεφθούν τους συζύγους ή τους πατέρες των που υπηρετούν στη Γερμανία. Το άστρο αυτό έχει τα αμερικανικά χρώματα. Σκοπός του είναι να μη περνούν οι Αμερικανοί τις ομοειδείς των γερμανίδες και να μη τους κάνουν ερωτικές προτάσεις. Κι οι Γερμανίδες είναι ένθουσιασμένες μ' αυτό το μέτρον, που τις προοιλάσει απ' τον... άδελμο συνανγωνισμό των Αμερικανίδων!

«Το μόνο μου παράπονο είναι που δεν τη βλέπω!...»

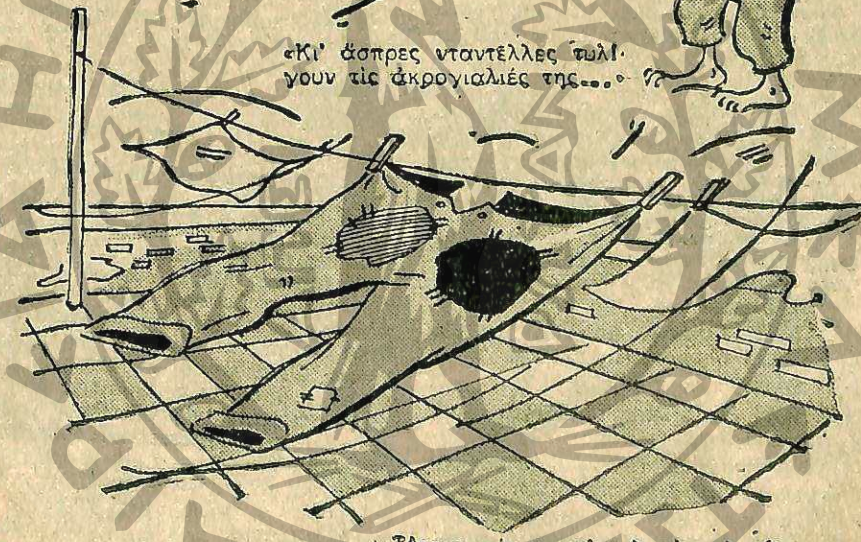
«Θα σε περιμένω νάρθης απ' τις δύο ως τις τρεις...»

«Πές μου πως θα μπορέσω να σε ξεχάσω!...»

«Κι' άσπρες νταντέλλες πωλούν τις άκρογιαλίες της...»

«Τέτοια μάτια γαλανά σαν το πέλαγος μενύα...»

ρας του παιδιού. Έγω τόχω τά-
μα να το θάψω με τ' όνομα
της. Γι' αυτό έκανα και κορί-
τσι. Θα το βγάλω, λοιπόν, Εύ-
τέρπη!

Ναι, είπα, αλλά στον άν-
τρα σου υποσχέθηκα να το βγά-
λω Είρηνη.

Δεν έχει σημασία! Έδώ γί-
νεται αυτό που λέω ενώ πάντα.
—Και τι θα πω τότε άντρα
σου;

—Ας τον να νομίζει πως θα
το βγάλω Είρηνη. Όταν θάρ-
θω η στιγμή εκείνη έσύ θα πής
Ευτέρπη και το παιδί θα κλη-
τευθεί. Έχω το λόγο σου,
κουμπάρε;

—Τον έχεις, κουμπάρε.
Πέρασε στην κουζίνα να έ-
τοιμάσω μεζέδες. Έγω βγήκα
στον κήπο να ξεζαλιώσω. Έκει,
λοιπόν, ήρθε και με βρήκε ο
πατέρας της κουμπάρας, ένας
γεροντάκος συμπληρωτικός.

—Κουμπάρε, μου είπες, έχω
μια άπαιτη από σένα. Τη μη-
τέρα να τη βαπτίσω με τ' ό-
νομά μου.

—Αί! φώναζε με άγανάκτηση.
Αυτό δεν γίνεται. Έσύ είσαι
άντρας και σε λένε κυρ-φίλιπ-
πα! Πώς θα το βγάλω το παι-
δί; φίλιππα;

—Οχι... φίλιππα. Είπε σπά-
νιο όνομα και όμορφο.

—Δεν γίνονται αυτά τα πράγ-
ματα, κυρ-φίλιππα.

—Άκου να σου πω, παιδί μου,
μου είπες ο καμένος ο παπ-
πος. Έγω είμαι γέρος άνδρας
που, αύριο μεθαύριο θα πεθά-
νω. Δεν έχω άλλο άγγόνι κι
ούτε ζέρω αν θα προφτάσω να
κάνω. Και κάτι μου λέει μέσα
μου, πως αν η εγγονούλα μου
θάξη τ' όνομά μου, όταν έχω
θάξω πεθάνει πιά, θα είναι σαν
να μην πέθανω, αλλά σαν να
ζώ ακόμα. Αν δεν μου κάνεις
το χατήρι, θα πεθάνω μια ώρα
πιο γρήγορα από μαράζι.

Ο κυρ-φίλιππος άρχισε να
κλαίει. Έσκυψε και μου φίλησε
το χέρι. Συγκινηθήκα και το ύ-
ποσχέθηκα.

★

Κι' άπάνω που δεν ήξερα πως
θα τα κατάφερα να βγω απ'
αυτή τη δύσκολη θέση, να και
η φίλενάδα μου η Κατίνα, με
νέα άπαιτη: το παιδί θα το
βγάλω Κατίνα!

—Βρέ παιδί μου, άκου να
ιδες...

—Τίποτα! Η τ' όνομάς Κα-
τίνα, η κόποιος αυτή τη στιγ-
μή! 'Επί τέλους νουνός είσαι,
είναι το μόνο δικαίωμα που έ-
χεις!...

—Να σου εξήγησω.

—Έσυγα και δεν με ξανα-
βλέπεις!

—Έξερε την αδυναμία μου.
Το υποσχέθηκα.

Την παραμονή ήρθε και η
είρα της θάψιμιάς: Ήταν
μια γυναίκα που δεν εύχθηκε
να κάνει παιδί.Και είχε την ά-
παιτη, η άννη της νάχη το
δικό της όνομα. Δεν το είπε
στος γονείς, γιατί αυτοί δεν
θα της έκαναν τη χάρη. Το έ-
πικέριμά της ήταν αδύνατο,
αλλά το συνάμωμο με μια ύ-
ποσχέση: 'Αν της έδινε τη δι-
κή μου υποσχέση, θα είχα τρι-
άντα λίρες χρυσές, ολόχρυσες.
Λοιπόν, η θεία είχε όλο το δι-
κή με το μέρος της. 'Υποσχέ-
θηκα και σ' αυτή. Μ' εύχαρί-
στησε, μου έδωσε έξη λίρες προ-
καταβολή και κίνησε να φύγει.
—Παρντόν, φώναξε. Πώς σάς
λένε;

—Περσεφόνι!

—Ψαίο όνομα, είπα, κου-
δονίζοντας την προκαταβολή.

Και σαν να μην έφταναν όλ'
αυτά, τη νύχτα της παραμονής
άπεψω στον ύπνο μου μια
γρή, που έρχεται με κάτι με-
γάλα κλειδιά στο χέρι, και μου
λέει:

—Είμαι η μοίρα της βαφτίσι-
μιάς σου. 'Αν το θέτεις Κα-
λομοίρα, θα της δώσω όλα τ'
άγαθά του 'Ισάακ και του 'Α-
θραάμ. 'Αλλιώς θα την κυνη-
γήσω. Κι' αυτή και σένα... Και
θα γίνετε δυστυχισμένοι σ' όλη
σας τη ζωή... Χρυσάφι θα πιά-
νετε, μαρπούτι θα γίνεται.

Κι' άφου είπες αυτά η γρή, η

έδωσε μια με το ραβδί της στη
γρή, έγινε καπνός και χάθηκε.
Σύμφωνα άμεσως κι' άνοιξε το
συρτάρι που είχα τις λίρες.
Ευτυχώς δεν είχαν γίνει μπα-
ρούτι άκόμα. Και ούτε θ' άφηνά
να γίνουν. 'Όσο κι' αν δεν εί-
μαι άνθρωπος προληπτικός, το
όνειρο με άνασταύωσε. Έδώ,
είπα, είναι σημάδια πράματα.
Το υποσχέθηκα, λοιπόν: Καλο-
μοίρα, ο κόσμος να χαλάσει.

★

Κι' έρχεται η μέρα του μν-
στηρίου. Στη μέση της έκκλη-
σίας η κολυμπήρα. Γύρω οι
συγγενείς και οι φίλοι. Η Μπε-
μπέκα τσιρίζει και τινάζεται.
'Αρχίζει το μυστήριο. 'Ο παπας
λέει τα δικά του, ο διάκος τα
δικά του, οι ψαλτάδες τα δι-
κά τους, έχω κρατάω το κατα-
ραμένο μωρό στα χέρια μου
και σε μια στιγμή άκούω το
δέσποτα να ρωτά:

—Και το όνομα αυτής;

Το μυαλό μου υπερδύεται.
Τι γίνεται τώρα; Κυττάω γύ-
ρω: 'Ο μπαμπάς χαμουργάει και
μου κάνει νόημα με τα χείλη
του (Είρηνη). Η θεία μου η
Ευρυδίκη με κυττάει γευστή
γλυκά. Η μαμά της Μπεμπέκας
μου ρίχνει άπειλητικά βλέμμα-
τα και καθώς είναι δίπλα μου
μου φαίνεται πως είναι έτοιμη
να τ' άρπάξει (και σφίγγω το
μωρό δυνατά και βάζει πιο δύ-
νατες φωνές). 'Ο παπός μου
στέλνει παρακλητικές ματιές
(θα πεθάνω απ' το μαράζι μου).
Η θεία τριβεί τα δυο της ά-
κτυλα για να μου θυμώσει τις
λίρες. Η Κατίνα με κυττάει
κατάματα και άσπρη, έτοιμη
να «κόψει» για πάντα. Κλείνω
τα μάτια μου ζαλισμένος και
βλέπω τη γρή Μαίρα με το
ραβδί να με άπειλη με το χρο-
σάφι που θα γίγνι μπουρuti...
Κι' ο παπας, που έχει σταματή-
σει, ξαναρωτάει με άπαιτητική
φωνή:

—Και το όνομα αυτής, είπα;
Μια έμπνευσι μου έρχεται.
Θυμάμαι ξαφνικά κάτι μακρυνά
όνόματα 'Ιονανών πριγκιπων
και λέω:

—Και το όνομα αυτής Εύρι-
δικη, Είρηνη, Ευτέρπη, Φίλι-
ππια, Αικατερίνη, Περσεφόνη.
Καλομοίρα...

Άλλά δεν σταματά έδώ. Έ-
χω πάρει φόρα. Έχω χάσει κι'
όλας την ψυχραιμία μου και έ-
πειδή βλέπω κι' άλλα πράματα
γύρω, που πρέπει βέβαια να έ-
κανοποιήθουν κι' αυτά, συνεχι-
ζω:

—Και Στυλιανή και Μαρία και
'Αντιγόνη και Γεωργία και Σπυ-
ρίδουλα και 'Ηλεκτρα και 'Ε-
λένη και 'Αδομαντία και Χρυ-
σά και Σοφία και 'Αλκη (έ-
νιο) και Διονυσία (έδώ θυμά-
μαι τον κύρ Γιάννη το φουνα-
ρι της γειτονιάς μου) και Γιαν-
νούλα (έδώ θυμάμαι τη Γκρέτα
Γκάρμπο που είναι ο αγαπημέ-
νος μου αστέρας) και Γκρέτα
(έδώ θυμάμαι και τον εαυτό
μου) και Παναγιώτα και... και
...έσένα πως σε λένε παπά
μου;...

Ο παπας όμως έχει στραφή
στους γονείς και τον άκούω να
τους λέει:

—Τρελλό νουνό μου φέρατε.
Το μωρό κλαίει. Γίνεται παν-
δαίμονιο, μέσα στον ιερό χώρο
της έκκλησίας. 'Ο παπας τρα-
βάει τα γένεια του. Η μαμά έ-
χει άρπάξει το μωρό και φεύ-
γει. 'Ο άντρας της τρέχει να
της το πάρει. 'Ο παπός έχει
στηριχθεί σε μια κολόνα και
κάνει το σταυρό του. Η Κατί-
να μου χτυπάει την όμπρέλλα
να περνάει στο πλακάκι. Η
θεία μου κλαίει. Μερικοί προ-
σκεκλιμένοι με κυττάνε και ά-
πομακρύνονται τρομαγμένοι. 'Ο
παπας βγάζει τα άμφια του.
Δυο πόλινες μπαίνουν βια-
στικοί στην έκκλησία. Κι' έχω
τρέχω από τη διπλανή πόρτα
και χάνομαι.

Το παιδί έμεινε άβάφτιστο.
Τώρα θα ψάξουν για άλλο
κουμπάρι! Άείντε να ιδώσω
πως θα τα βγάλω πέρα κι' αυ-
τός.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 91

ΟΡΙΖΟΝΤΙΟΣ

- 1) Άναπα πολύ τα λουλούδια. — Ουράνιο σήμα.
- 2) Τα θαλάσσια έτελειώσαν. — Ημιάποια, άποθήκη (δημ.).
- 3) 'Ότι έχει ζωή. — Κατοικίες ληστών και συμμοριτών. — Άποτελούν θρεπτικώτατη τροφή.
- 4) Πρόθεσις (δημοτ.). — Εκδηλώνω τη χαρά μου με κά-
ποια δόσι υπερβολής. — Ζούν και κινούνται. — Πόλις της Γα-
λίας πρωτεύουσα του νομού Πκάσ, (γαλλιστί).
- 5) Θα τα βρήτε συνεχόμενα στο «χρέος». — Βρίσκω κάποιον

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1																
2																
3																
4																
5																
6																
7																
8																
9																
10																
11																
12																
13																
14																
15																
16																
17																

κάπου. — Κατά τους άρχ. Αιγυπτίους το άυλον όμολωμα μας.

6) Προηγείται του πυρετού. — Χρονικός έπίρροπος.

7) Θα βρήτε έναν στο κάθε σάο δάκτυλο (καθ.). — 'Ορ-
γανω μίας των αισθήσεων. — Ένδοξο νησί του Αιγαίου.

8) «... ντε Λανκλό». — Κάποτε έχουν και... πετραχείλια.

9) Τόπιον.

10) Άπονήρευτα άλλα και άνόθευτα. — Το φορούσαν οι
στρατιώτες μας στη Μέση Άνατολή.

11) Τελετώνω. — 'Οχι στραβά. — Τόπος προσευχής.

12) Η Σελήνη κατά την μυθολογία. — Όπλο των ιππέων.

13) Αιγυπτιακή θεός της προσποποίησης του ήλιου. — Σκό-
τως των Κλυταιμνήστρας. — Τα δυο τρίτα του «έδω».

14) Άμογείρευτα. — Ένας από τους διασημότερους φυ-
σικομαθηματικούς της αρχαιότητας (100 π. Χ.). — Βία κί-
νους προς τα έμπρός. — Περίτριγύριζαν την 'Αθήνα.

15) Το έπαναλαμβάνουμε γελώντας. — Άνήκουστος κα-
τοίκους μιας άσιατικής χώρας (δηλ. καθαρ.). — Συμφωνόν
(εις διπλούν).

16) Έχουν σχέση με τα βουνά. — Θα βρήτε πολλούς στο
Λονδίον.

17) Νησί του Σαρωνικού (δημοτ.). — Την ημέρα αυτή έ-
χομε 12 ώρες μέρα και 12 νύχτα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Έτσι άποκαλούμε ένα αίσθημα ζωηρό και έντονο. —
'Υπερήφανος, άκατάδεκτος.

2) Τα νησιά αυτά είναι τα νησιά της 'Ελλάδας. — Κά-
θε γέφυρά έχει τουλάχιστον μία.

3) Έτσι αρχίζει κάθε «λύπη». — Δεν νοείται Βενετία χω-
ρίς αυτήν. — 'Αλαμείν.

4) Άλωνα. — Δεν έχει ταίρι (ούδ.). — Η μητέρα της 'Αρ-
τέμιδος. — Πρόθεσις.

5) Θα τα βρήτε μέσα στο «νερό». — Μας την δίνουν οι γι-
ατροί και οι μάγειροι. — Δυο σύμφωνα στην αντίθετη σειρά
απ' εκείνη που βρίσκονται στο άλφάβητο.

6) Ένας των έπτά σοφών της αρχαίας 'Ελλάδας. — Το «Και
ντ...».

7) Ευχάριστος στις αισθήσεις. — Τρύπα. — Τμήμα του ελ-
κοειτετραπύρου.

8) Έθελήσε το Χριστό να φέρη το Σταυρό του. — Άριθμός.

9) 'Υφίσταται όστις μεταξύ πολιτικών κομμάτων άπόψεις.

10) Δικτάτωρ ο όποιος έγινε Πρόεδρος Δημοκρατίας. Τους
δίνουν οι Τράπεζες.

11) Το «τι» στην κρητική διάλεκτο. — Προστικόν άναφο-
ρικών έπίρροπος (δημοτ.). — Νησί του Αιγαίου.

12) Πλανή. — Άπαραίτητη σ' ένα νηύπη.

13) Τελικός σύνδεσμος. — Μένας Έλληνας ποιητής. — Βρίσκε-
ται στο μέσον κάθε «άσμου».

14) Φύλλον. — Εκδηλώνεται με το γέλιο. — Γυναικείο όνο-
μα. — Προσφώνηση όχι και τόσο εύγενική.

15) Άρθρο (πληθ.). — Ένα των έπτά θανασιμων άμαρτη-
μάτων. — Θα τα βρήτε στην αρχή του «δρόμου».

16) Το έπίθετο αυτό δεν είναι αρκετό για τα παλληκάρια
μας που άγωνίστηκαν στα άλδανικά βουνά. — Οι άνδρες αυ-
τοί προτιμούν από τις γυναίκες.

17) Κατοικοί βασιλείου της 'Ασίας. — Μολυσματική άρρώ-
στεια με ευρεία διάδοσι.

Λ. ΔΕΠ.

'Η λύσις του 90ου στη σελίδα 60

ΕΒΙΒΑ ΓΚΡΕΤΣΙΔΑ

ΕΝΩ ΕΠΕΦΥΕ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Το χειμώνας έχει φουντώσει στη Βόρεια
'Ιταλία, και δεν είναι ακόμα παρά Σεπτέμ-
βρης. Σεπτέμβρης του 1944. Στη θαλασ-
σοδαρμένη ακτή της 'Αδριατικής πολεμάει
η 'Ελλάδα. Θέλημα Θεού ήταν να βρεθεί έ-
κει, στην καρδιά της 'Ιταλίας, μέσα στο
πλαίσιο της θρυλικής 8ης Στρατιάς, μια
μικρή δύναμις — η 3η 'Ορεινή Ταξιαρχία
— για να ζητήσει λογαριασμό για τις άτι-
μιες που είχαν διαπράξει στην 'Ελλάδα, με-
τά την άλδανική ήττα τους, τα φασιστικά
γοργούνα.

Έκινησαν ένα ήλιόλουστο πρωί από
την Κάβα ντε Τιρρένι. Στο τουριστικό αυ-
τό χωριό, ριχμένο σε μια πλαγιά του Βε-
ζουβίου, είναι προσωρινά έγκατεστημένη η
έλληνική κυβέρνηση. Στα χρόνια του φασι-
στικού μεγαλείου η Κάβα ντε Τιρρένι φι-
λοξενούσε συχνά το Μουσολίνι και τον Βιτ-
τόριο 'Εμμανουέλε. Στην ίδια βίλλα μένει
τώρα ο Πρωθυπουργός της 'Ελλάδας και
στην πυργίσκη της κυματίζει μια πέλωρια
έλληνική σημαία.

Φάνομε το ίδιο άπόγευμα στη Ρώμη.
'Εχουμε στη διάθεσι μας δυο τζιπς κι' εί-
μαστε πέντε: ο Συνταγματάρχης 'Υποδιοι-
κητής της Ταξιαρχίας, ο λοχαγός διευθυ-
ντής του Β' Γραφείου, ο βοηθός του, ένας
συνάδελφος και ο γραφών. Το βράδυ μένου-
με στη Ρώμη, φιλοξενούμενοι της λέσχης
των Νεοζηλαδών άξιωματικών που είναι έγ-
κατεστημένοι στο ξενοδοχείο «Κουϊνάλε».
Και κατά τα έμπερώματα φεύγουμε για το
μέτωπο. Τα τζιπς γλιστρούν πάνω στην
άσφαλτο της Φλαμινίας όδου. Οι δυο μι-
κρές έλληνικές σημαίες τους προκαλούν
τα φθονρά βλέμματα των άγουροεπιτημέ-
νων 'Ιταλών. Μά έχουν συνειδητεί τώρα πιά,
λίγες έβδομάδες πριν πέρασαν από τον
ίδιο δρόμο οι φάλαγγες της 3ης Ταξιαρ-
χίας και στους κάμπος της
Κεντρικής 'Ιταλίας και της
Ρωμανίας άντήχησαν οι ήχοι
του περιήμου «Κορόδο
Μουσολίνι» που είχε γίνει
το έπίσημο θούριο των φαν-
τάρων μας.

Ήταν πολύ άργά — πε-
ρασμένες έννιά — όταν οτά-
σαμε στην περιοχή του πα-
ραλιακού μετώπου. Σκοτάδι
πίσσα, κρύο, βροχή ραγδαία
και χωρίς τελειωμό, χειμώ-
νας σ' όλη του την ακμή.
Τα τζιπς μόλις προχωρούν,
πότε αύρα στις άτελείωτες
φάλαγγες και πότε άνόμεσα
στα στενά λασπωμένα δρο-
μάκια. 'Από μακριά άκού-
γεται το πυροβολικό που
βρίσκεται ν' αδιάκοπη δρά-
σι εκείνη τη νύχτα. Πρέπει
να είχαμε φτάσει στην πε-
ριοχή του Ριτσιόνι. Κάπου
έδώ, μέσα στο φοιτά χα-
λάσματα της Ρωμανίας, δι-
πλα στην παραγωγική ακτή
της 'Αδριατικής, κάτω από
τον κατακλυσμό του ούρα-
νού, ξαναπολεμάει η 'Ελλά-
δα. Την έκφρασι της την εί-
δα στην τραχεία, μα χαρού-
μενη μορφή του πρώτου φαν-
τάρου που μας σταμάτησε
για να μας ζητήσει το σύν-
θημα σε μια καμπί του δη-
μόσιου δρόμου. Λίγα χιλιό-
μετρα έξω από το Ρίμινι.
'Ήταν ένα Σαμωτάκι, δεκα-
οχτώ-δεκαενηνιά χρονών,
ψηλό, μελαχροινό, σοβαρό,
περήφανο. Έλληνας φρου-
ρός, στο Βόρειο 'Ιταλία, σε
μια νυχτερινή ώρα ζόφου.

Του συνεργάτου μας
Χ. ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ
(Πολεμικό άναποκριτού
εις το μέτωπον της Βο-
ρείου 'Ιταλίας κατά την
περίοδο της δράσεως
του 'Ελληνικού Στρατού)

και μυστηρίου, κάτω από μια άγρια θύελλα.
Είπε παραμονή μεγάλης μάχης και το πυ-
ροβολικό χτυπάει χωρίς όϊκτο τις έχθρικές
θέσεις. Δεξιά μουγκρίζουν τ' άγριεύμενα κύ-
ματα της 'Αδριατικής. Η βροχή πέφτει σαν
καταρράκτης, το σκοτάδι όλο και γίνεται
πυκνότερο. Και να μη σου επιτρέπεται ν'
ανάψης ένα τσιγάρο...

Μά ο φουρός γνώρισε το γέρο συνταγ-
ματάρχη του. Και μάς άνοίγει το δρόμο.
Κουκουλιμένα από τις λάσπες τα αυτοκί-
νητά μας προχωρούν άργα. Βρισκόμαστε
στη ζώνη των έπιχειρήσεων. Σταματούμε
μπροστά σε μια έρειπωμένη βίλλα. 'Αν ή-
ταν η παλιά ειρηνική εποχή, θα βλέπαμε
από τη βεράντα της, που είναι τώρα μισο-
γκρεμισμένη, να λαμποκοπά μπροστά μας
χαρούμενο και πολυθρόνο το θρυλικό Ρί-
μινι. Μά τώρα δεν βλέπουμε τίποτε άλλο
από έναν μουντό και φριχτό όγκο, που τον
αποκαλύπτουν σ' όλη του την τραγικότητα
οι παροδικές λάμψεις των κανονιών.

Στο ίσόγειο συγκεντρωμένοι γύρω από
ένα κερί, μας υποδέχονται γελαστοί οι πρώ-
τοι Έλληνες άξιωματικοί της ταξιαρχίας.
'Ανήκουν στην υπηρεσία διαβιβάσεων και
συνομιλούν μ' έναν Νεοζηλανδό ταγματάρ-
χη που έκτελει χρέη συνδέσμου, για την
έπιχείρησι που συνεχίζεται τρεις μέρες τώ-
ρα και που πρέπει να καταλήξει στην κα-
τάληψι του Ρίμινι.

Οι ώρες περνούν άργά, πολύ άργά. Οι
έξαστοι νεομιν-
κοί όλοι έδρουν
γύρω μας τα θραύ-
σματα των βλημά-
των τους κατά μυοί-
αδες κι' άνασταύω-
νουν την περιοχή.

Ήταν πολύ άργά — πε-
ρασμένες έννιά — όταν οτά-
σαμε στην περιοχή του πα-
ραλιακού μετώπου. Σκοτάδι
πίσσα, κρύο, βροχή ραγδαία
και χωρίς τελειωμό, χειμώ-
νας σ' όλη του την ακμή.
Τα τζιπς μόλις προχωρούν,
πότε αύρα στις άτελείωτες
φάλαγγες και πότε άνόμεσα
στα στενά λασπωμένα δρο-
μάκια. 'Από μακριά άκού-
γεται το πυροβολικό που
βρίσκεται ν' αδιάκοπη δρά-
σι εκείνη τη νύχτα. Πρέπει
να είχαμε φτάσει στην πε-
ριοχή του Ριτσιόνι. Κάπου
έδώ, μέσα στο φοιτά χα-
λάσματα της Ρωμανίας, δι-
πλα στην παραγωγική ακτή
της 'Αδριατικής, κάτω από
τον κατακλυσμό του ούρα-
νού, ξαναπολεμάει η 'Ελλά-
δα. Την έκφρασι της την εί-
δα στην τραχεία, μα χαρού-
μενη μορφή του πρώτου φαν-
τάρου που μας σταμάτησε
για να μας ζητήσει το σύν-
θημα σε μια καμπί του δη-
μόσιου δρόμου. Λίγα χιλιό-
μετρα έξω από το Ρίμινι.
'Ήταν ένα Σαμωτάκι, δεκα-
οχτώ-δεκαενηνιά χρονών,
ψηλό, μελαχροινό, σοβαρό,
περήφανο. Έλληνας φρου-
ρός, στο Βόρειο 'Ιταλία, σε
μια νυχτερινή ώρα ζόφου.

Καλόκαρδοι οι Έλληνες φαντάροι μοίραζαν τρόφιμα στους περναλέους
'Ιταλούς.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

'Ο άνθρωπος που είχε ΜΑΤΙΑ ΠΑΝΤΑΡ

Το μυστήριο της «νησοκοπίας»
του Μποττινι

Χάσις στο ράντα, μπορούμε πιά να «βλέ-
πουμε» στο σκοτάδι και ν' ανακαλύπτουμε την
παρουσία διαφόρων αντικειμένων που βρίσκον-
ται έξω απ' το οπτικό πεδίο μας. Το ίδιο ό-
μως κατώρθωσε ένας Γάλλος πρό 200 ετών
περίπου, όταν το ράντα δεν υπήρχε ούτε καν
στη φαντασία των επιστημόνων της εποχής!...

Λεγόταν Μποττινι κι' έμενε στη γαλλική
νήσο του Μαυρικίου, που ήταν ναυτική βάση.
Απεδείκνυε δε έμπράκτως, σχεδόν κάθε μέρα,
ότι μπορούσε, χωρίς κανένα οπτικό όργανο, να
«βλέπει» τα πλοία που έρχονταν προς τα
έκεί, ενώ απείχαν ακόμη 4 ημερών ταξείδι!

Το έτος 1762, του ήλθε για πρώτη φορά η
ιδέα ότι η προσέγγιση των πλοίων στην ξηρά
επηρεάζει τόσο την ατμόσφαιρα, ώστε ένας έ-
ξασκημένος παρατηρητής να μπορεί να τα έ-
πισπύνη πολύ πριν φανούν στον ορίζοντα.
Πράγματι, ανέπτυξε την πρωτοφανή αυτή τέχνη
και της έδωσε την ελληνική ονομασία «νησο-
κοπία». Ποιά ήταν η «αλλαγή» που παρατη-
ρούσε στην ατμόσφαιρα; Μυστήριο! Πάντως,
το γεγονός είναι ότι κέρδιζε τα στοιχήματα που
έβαζε με τους άλλους παρατηρητές που χρη-
σιμοποιούσαν τηλεσκόπια!

Στις 16 Μαΐου 1782, ανήγγειλε στον διο-
ική της νήσου ότι πλησίαζαν τρία πλοία.
Δεν φαινόταν ακόμα τίποτα στη θάλασσα. Κι'
διώξ, την άλλη μέρα έβγαζε ένα πλοίο, την
μετεπομένη δεύτερο, και τρίτο στις 26 Μαΐου!
Απ' το γεγονός αυτό, ο διοικητής πείστηκε
τόσο για την ικανότητα του Μποττινι, ώστε
του πρότεινε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό και
μια ισόβια σύνταξη, αν δεχόταν να φανερώσει
το μυστικό του. Έκείνος όμως αρνήθηκε, γιατί
βρήκε ανεπαρκή τα χρήματα, κι' εξακολούθη-
σε να εφαρμόζει την τέχνη του για λογαρια-
σμό του. Μέσα σε 4 χρόνια, προανήγγειλε την
αφίξη 575 πλοίων, συνήθως αρκετές μέρες πριν
μπούν στο λιμάνι. Κάποτε έπεσαν ένα πλοίο
από 600 μίλια μακριά!... Στις περιπτώσεις
που φάνηκε πως έκανε λάθος, απέδειξε κατό-
πιν ότι είχε «είδη» πράγματα που είχαν
αλλάξει δρόμο πριν φτάσουν στη νήσο.

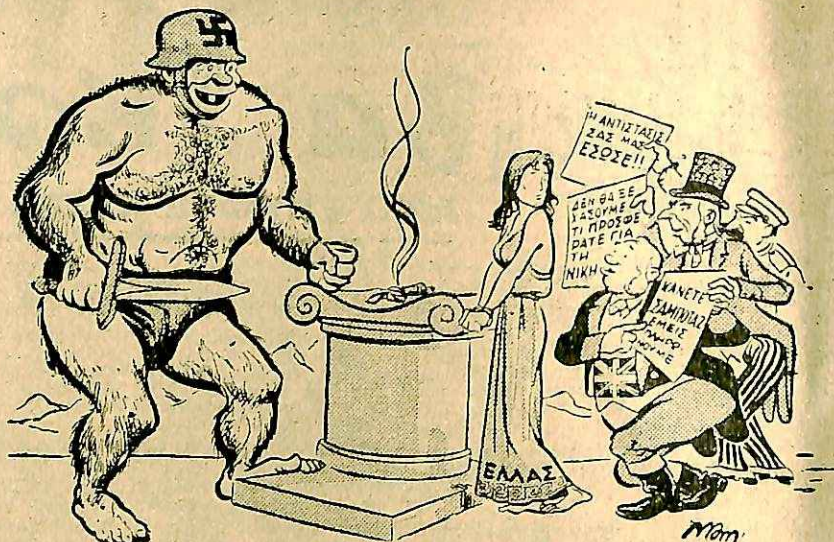
Όταν πάλι βρισκόταν ο ίδιος μέσα σε
πλοίο, «έβλεπε» την ξηρά από 200 μίλια μα-
κριά, μια ή δυο μέρες δηλαδή προτού να γίνει
δοτή. Τέλος, αποφάσισε να φύγει για τη Γαλλία,
με την ελπίδα να κάνει την τύχη του, εξασφα-
λίζοντας μια θέση «νησοκόπου» στο υπουργείο
των Ναυτικών. Οι άρχες της νήσου τον έφα-
δισαν με πιστοποιητικά για την τέχνη του
και με συστατικά γράμματα. Όταν, όταν
έφτασε στο Παρίσι, το βρήκε αναστατωμένο
απ' τη Γαλλική Επανάσταση και δεν κατάφερε
να ιδι κανένα υπουργό ή άλλον επίσημο. Μπό-
ρεσε μόνο να πάει μια σύσταση για την αγγ-
λική Κυβέρνηση. Αλλά δεν την χρησιμοποίη-
σε, γιατί ήθελε από πατριωτισμό να εκμεταλ-
λευθούν μόνο Γάλλοι την εφεύρεσή του. Έτσι
λοιπόν έμεινε στο Παρίσι.

Ο περίφημος Μαραζό ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν,
αλλά δεν έπορεύε να τον προστάτη. Γιατί
δολοφονήθηκε, ως γνωστόν, για την Σαλότη
Κορνταί. Ο Μποττινι έζησε για λίγο καιρό
ακόμη στο Παρίσι κι' έπειτα έπεσε κι' αυτός
θύμα των αιματηρών ταραχών της Επανάστα-
σεως, υπό συνθήκες όχι εντελώς εξακριβωμένες.
Χιλιάδες όμως μίλια μακριά, στη νήσο του
Μαυρικίου, ένας μαθητής του, που είχε διδαχθεί
απ' αυτόν την τέχνη της «νησοκοπίας», εξακο-
λούησε να την εφαρμόζει μ' επιτυχία επί 20
χρόνια ακόμη, ως τότε πήρε κι' αυτός το μυ-
στικό στον τάφο του.

Όπωςδήποτε, αυτό αποδεικνύει αναμφισβή-
τητα ότι η ικανότητα της επιστημονικής των
πλοίων από εκατοντάδες μίλια μακριά, είναι
κάτι που μπορεί ν' αποκτηθεί με κατάλληλη
διδασκαλία.

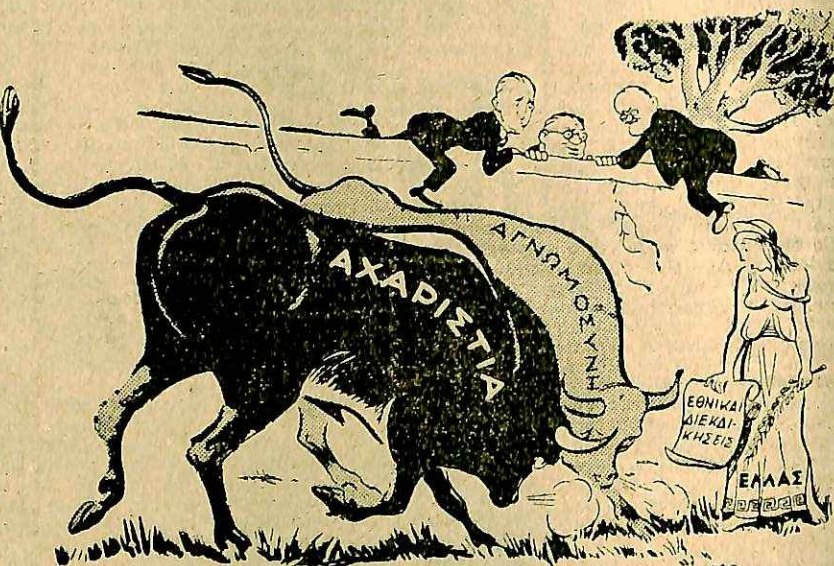
Τα ξηρά φύλλα

Στην 'Αργεντινή, τα ξηρά φύλλα που πέ-
φτουν από τα δέντρα χρησιμοποιούνται σε δι-
άφορους σκοπούς. Κατασκευάζουν από αυτά
ειδικά πολύ για χαρτί και θρεπτικές τροφές
για τα ζώα. Υπολογίζεται ότι τα δέντρα της
'Αργεντινής δημοκρατίας μπορούν να δώσουν
50-60 εκατομμύρια τόννων ξηρών φύλλων το
χρόνο.

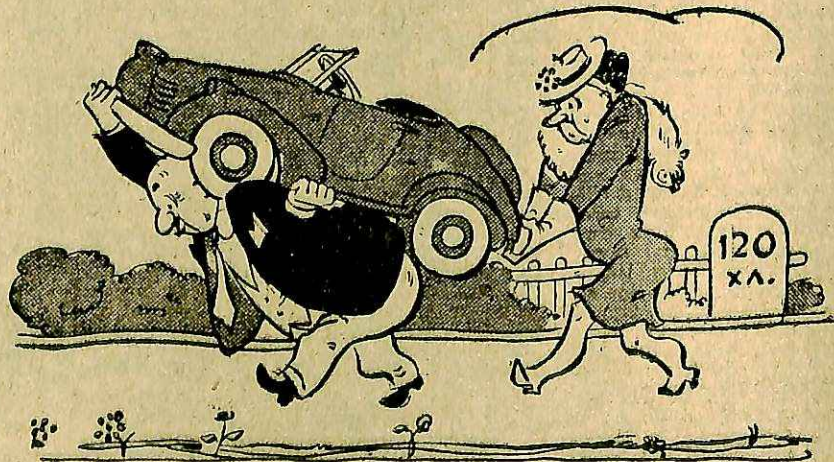
ΙΟΥΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ...

(Σκίτσο Ν. Νομικού)

ΙΟΥΓΕΝΕΙΑ... ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

(Σκίτσο Ν. Νομικού)

— Καλά σου τόλεγα εγώ να μην πάμε μακριά. Είναι η τρίτη φορά που
μας χαλάει!...

(Σκίτσο Μ. Γαλλία)

ΕΛΒΕΤΙΑ, Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ταξίδια αναψυχής που
αποδίδουν κέρδη

Η 'Ελβετία είναι χωρίς αμφιβολία
η σύγχρονη γη της επαγγελίας.
'Αλλ' η αλήθεια είναι συγχρόως ότι,
για να μη κανείς σ' αυτή, πρέπει
να περάσει πρωτίτερα από το κα-
θατήριο...

Αυτή τη φορά δεν πρόκειται για
απλό σχήμα λόγου. Είναι η πραγμα-
τικότητα. Μόλις φθάσει στα σύνορα
ένα πλήθος υπαλλήλων ομοιών επά-
νω σ'α. 'Εξετάζουν με μεγάλη προ-
σοχή τις αποσκευές σας, σ'α νύ-
νουν, σ'α ψάχνουν παντού και, στο
τέλος, σ'α... απολυμαίνουν.

Η απολύμανση είναι υποχρεωτική.
Όπως και η ιατρική εξέταση, για-
τί η 'Ελβετία είναι περήφανη για την
υγεία των κατοίκων της και δεν επι-
τρέπει την είσοδο, στο έδαφός της
σε ανθρώπους πάσχοντες από μετα-
δοτικά νοσήματα, εκτός από τα σπη-
θικά, για τα οποία υπάρχουν ειδικά
σανατόρια.

Δεν απολυμαίνονται μόνον οι αν-
θρώποι, αλλά και τα σιδηροδρομικά
οχήματα προτού να μπούν στο έλ-
βετικό έδαφος. Σταθίες υπαλλήλων
με υπολούς και μεγάλους ψεκαστή-
ρες στη ράχη είναι επιφορτισμένες μ'
αυτή τη δουλειά.

'Αλλ' ας προχωρήσουμε π'α έσω-
τερικό. Η μαύρη αγορά δεν έχει έ-
δώ τις διαστάσεις που έχει πάρει σε
άλλα κράτη. Δεν είναι όμως ολόκληρα
ανύπαρκτα. Αλλά και οι νόμοι λει-
τουργούν αυστηρότατα. 'Ανάμεσα
μάλιστα στους παραβάτες βρέθηκε
τελευταία και ο πρόεδρος της 'Ελβε-
τικής Συνομοσπονδίας, που μ'όλο
το αξίωμά του, δεν κατώρθωσε να
γλυτώσει την καταδίκη.

Σύμφωνα με το ελβετικό συνταγ-
μα, ο πρόεδρος της Συνομοσπονδίας
ελέγχεται για ένα χρόνο. Σήμερα
πρόεδρος είναι ο υπουργός της 'Ελβε-
τικής Οικονομίας.

Πριν από λίγο καιρό, λοιπόν, ο
κ. Πρόεδρος, παρέθεσε γεύμα σ'ένα

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

★ Το πεινασμένο γαϊδουρί
τρώει ό,τι σανό του τύχει.

ΙΤΑΛΙΚΗ
★ Το κυνήγι είναι πιο φτηνό
στην αγορά παρά μέσα στο δά-
σος και στα κατοδάβραχα.

ΓΑΛΛΙΚΗ
★ Μόνο οι νεοπαντρώι λένε
στη γυναίκα τους όλα τα μυστι-
κά τους.

ΓΑΛΛΙΚΗ
★ Του φτωχού ο γάμος είναι το
κατώφλι της δυστυχίας.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ
★ Είναι δύσκολη δουλειά να
λιμάρεις του λιονταριού τα δόν-
τια.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ
★ Το πεινασμένο στομάχι δεν
έχει αυτιά.
★ Όποιος χάνει, έχει πάντα το
αδικο με το μέρος του.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ
★ Το μικρόλογα πληρώνονται
συχνά πολύ ακριβά.

★ Δεν μπορεί κανείς να κυ-
νηγήσει μαζί χέλια και λαγούς.
★ Του συζύγου τα καστούκια
δεν αφήνουνε σημάδια.

★ Όποιος κάνει το λιοντάρι
στης ειρήνης τον καιρό, γίνεται
ζαρκάδι όταν αρχίσει ο πόλεμος.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ

έστιατόριο στα μέλη της οικονομικής
επιτροπής και ο ξενοδόχος, σύμφω-
να με έντολή του, σερβίρισε εκτός
από το μοναδικό πιάτο κρέατος που
επιτρέπεται και μια κορεστική.
Το... τρομερό σκάνδαλο έφθασε στ'
αυτιά της αγοραστικής επιτροπής
έλέγχου, που έκαμε άμεσα μια λε-
πτομερή έρευνα και διαπίστωσε το
γεγονός.

Είναι εύκολο να φαντασθούμε τι θα
συνέβαινε σε οποιοδήποτε άλλο μέ-
ρος του κόσμου. Στην 'Ελβετία, ό-
μως, η ισότητα απέναντι των νόμων
δεν είναι κενή λέξη, αλλά πραγματι-
κότητα. Η αγοραστική επιτροπή κα-
τήγγειλε, λοιπόν, το δράστη και το
ειδικό δικαστήριο τον καταδίκασε σε
ανάλογο πρόστιμο.

Θα νομίζετε ίσως ότι η διαμνη-
στην 'Ελβετία στοιχίζει πανακριβά.
'Αλλά για τους 'Αγγλους και τους
'Αμερικανούς όχι μόνο δεν στοιχι-
ζει τίποτα, αλλά τους επιτρέπει να
φεύγουν με ηψυμένο το άσχιχο κε-
φάλαιο που δίδεσαν κατά ένα πο-
σοστόν 30-55%.

Θαυμά; Όχι. Το πράγμα είναι πο-
λύ απλό.

Οι 'Ελβετοί δεν έχουν καμιά έμ-
πιστοσύνη ούτε στο δολλάριο ούτε
στη λίρα. 'Ενώ λοιπόν η επίσημη
τιμή της 'Ελβετικής Τραπεζικής είναι
4,30 φράγκα για το δολλάριο και
17 φράγκα για τη λίρα, στην ελεύ-
θερη αγορά και σ' όλες τις άλλες
τράπεζες το δολλάριο είναι 3 φράγ-
κα και η λίρα 8,50 φράγκα.

Να τώρα τί συμβαίνει.

Ο 'Αγγλος που φεύγει από την
πατρίδα του έχει δικαίωμα να πάει
μαζί του ένα τσέκ 75 λιρών. Φθά-
νοντας στην 'Ελβετία, ανταλλάσσει
αυτό το τσέκ στην ελβετική τράπε-
ζα και παίρνει 1275 φράγκα. Καθε-
στη μερικές ημέρες, γεμίζει τις βαλί-
τσες του με πράγματα — για όλα
αυτά τα 275 φράγκα είναι υπεραρκε-
τά — κι' όταν πρόκειται να φύγει
ανταλλάσσει στην ελεύθερη αγορά
τα 1000 φράγκα που του έχουν απο-
μείνει και παίρνει 117 λίρες, δηλαδή
42 λίρες περισσότερες από εκείνες
που είχε όταν ήλθε.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους 'Α-
μερικανούς. Φεύγοντας από την πα-
τρίδα τους, δικαιούνται να πάρουν
ένα τσέκ 1000 δολλαρίων. Στην 'Ελ-
βετία το ανταλλάσσουν με 4.300
φράγκα (επίσημη τιμή). 'Εξοδεύουν
τα 300 και φεύγοντας ανταλλάσσουν
στην ελεύθερη αγορά τα υπόλοιπα
4.000 φράγκα με 1.333 δολλάρια,
παίρνουν, δηλαδή, 333 δολλάρια πε-
ρισσότερα από εκείνα που είχαν όταν
ήλθαν.

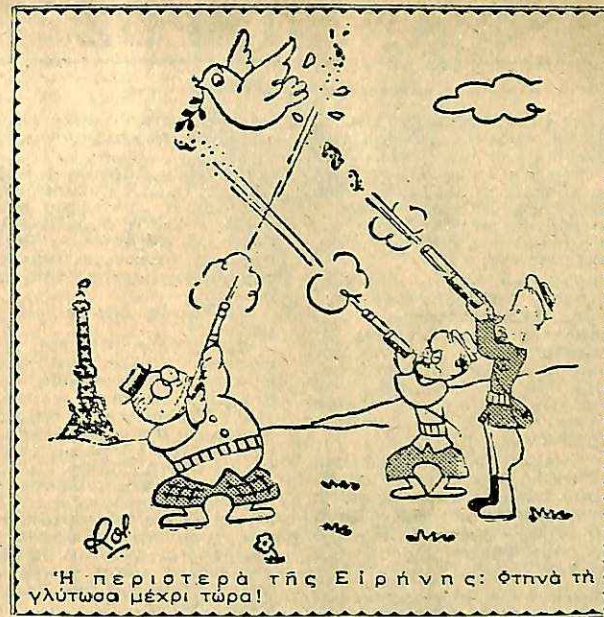
Γι' αυτό η 'Ελβετία έχει κατακλυ-
σθή σήμερα από 'Αγγλους και 'Α-
μερικανούς, που κάνουν ένα ευάρι-
στο ταξίδάκι και φεύγουν στο τέλος
κερδισμένοι.

Η κατάσταση αυτή εξήγειρε, ό-
μως, τους 'Ελβετούς ξενοδόχους, που
διαμαρτυρήθηκαν, λέγοντας πως οι
δήθεν περιηγητές αυτοί δεν έδωσαν
τίποτα και ότι έρχονται μόνο και μό-
νο για να κερδίσουν τη νομισματική
διαφορά.

Και το αποτέλεσμα είναι ότι ελή-
φθησαν μερικά περιοριστικά μέτρα
και σήμερα η άδεια εισόδου στην
'Ελβετία δεν δίδεται με την ίδια ευ-
κολία όπως παλιά. 'Αλλ' οι 'Αγγλοι
και οι 'Αμερικανοί επιμένουν να κά-
μουν το προσδοκόμο αυτό τσέκ δά-
κι. Και αυτή τη στιγμή μόνο οι αλ-
τήσεις 'Αγγλων υπκόων που έκ-
κρεμούν ξεπερνούν τις 4.000.

Όστόσο, οι 'Ελβετοί υπολογί-
ζουν πάντα στα χειμερινά σποδ και
στις φυσικές καλλονές της πατρίδας
των. 'Αλλά, για τη στιγμή, δεν γίνε-
ται καμιά κίνηση προς αυτή την
κατεύθυνση. Οι σημερινοί άνθρωποι
δεν φαίνεται να έχουν καιρό γι' αυ-
τά τα πράγματα.

ΦΡΕΝΤ ΣΙΜΣΟΝ

Η περισσότερα της Ειρήνης: θηνά τη
γλύτωση μέχρι τώρα!

'Αθηναϊκά επίκαιρα

Ο «εγγχώριος βάμβαξ»

Δίχως δόλο να διατάσουν
το υπαρκτό ν' αγοράσουν
βιομήχανοι και Κράτος.

★

Μα, παιδιά, πολύ φοβάμαι πως οι βιομήχανοι μας
την κατόχοι αφηφώντας τη φρικώδη κι ελκενική μας
προσέχως θ' ανατιμήσουν όλα τα μπαμπούρα
που την άγνοια να λάβουν προς τη μαύρη αγορά.

★

Και θα ηρ κανένας τότε
μ' ειρωνία φυσικά
και με σαρκασμό λιγάκι
πως οι βιομήχανοι μας
σφάζουν πάντα ευγενικά
δηλαδή... με το μπαμπάκι!

Μεγάλη στενοχώρια

Το ερώτημα αυτού έχει γίνει τυραννία
μα δεν δείχνουν διαθέσεις να τ' αλλάξουν το τρο-
μαίο (πάρ-
και παντού διερωτώνται με μεγάλη ανησυχία:
— Πώς κατάφερε ο Γκαίρινγκ το κυνίο να πάρη;

★

Βρέ, τί κέρδι που σου έχουν!...
Κι' όταν δουν πως οι ελπίδες να το μάθουν ήταν
(φρούδες
ξαναρρίζουν με πείσμα και μονάχα που δεν τρέ-
κουν
απ' τα μέντιουμ να το μάθουν ή από τις καφε-
(τσούδες.

★

Μα πως μπόρεσε αλήθεια, να δηλητηριασθή;
Την άμμουλα που τη βρήκε; Θα με φάν το γινάτι!
Θέλω βρέ παιδιά, να μάθω την αλήθεια τη σωστή
γιατί απ' την πολλή την έγνοια δεν μπορεί να κλει-
(σω μάτι!

Τα ίδια Παντελάκη μου...

Τ' ανεκοίνωσαν με θάρρος και χωρίς ενδοιασμούς
και τ' άκουσαν θυμωμένοι κι' οι μικροί και οι μεγά-
πως του ρεύματος εκείνους τους γνωστούς περιορι-
(όμοιους
θα τους έχωμε και πάλι.

★

Μα γιατί κι' άλλος χειμώνας να περάσει θλιβερός;
Το κακό αυτό κανένας δεν μπορεί να σταματήσει;
'Επαράγινε το πράμα κι' υποθέτω είναι καιρός
κάποιος απ' τους υπευθύνους επ' αυτού να μάς...
(φωτίσει.

★

Κι' επειδή σπαβάνουν όλοι και δεν βγάζουν τοίμου-
κι' επειδή σάν άρουραίοι θα περνάμε κάθε βράδυ
'επιβάλλει', επί λέγουσ, και την Πάουερ, παιδιά,
να πίν... φάν το σκοτάδι!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΑΠΗΡΟΣ

Πολεμικό διήγημα

Για μία βδομάδα, δολέκη-
ρο το κομμάκι Παρίσι δεν
έκανε άλλο παρά να μιλάει
για το γάμο του Μωρίς Ντελ-
φούρ που μόλις είχε κλη-
ρονομήσει από το παμπλου-
το πατέρα του 250 εκατομ-
μύρια και τις ώραιες 'Οδέτ-
της Μαραάκ.

Εκείνος ήταν ώριος,
κομψός, ένδοξος. Είχε κερ-
δίσει επανειλημμένως κύ-
πελλα σε διαγωνισμούς ζι-
φασκίας και σε κουρσες αν-
τοκιντήτων και τελευταία αρ-
χισε να ενδιαφέρεται και
για την αεροπορία κι' είχε
κάνει μ' επιτυχία αρκετές
επικίνδυνες πτήσεις.

Εκείνη, ήταν άφραστη
'Οδέττι Μαραάκ που τ' ο-
νομά της φημιούριζε καθή-
μερινά στη κομική στήλη.
Το υπέροχο σώμα της έκα-
νε να χλωμιάζουν από ζή-
λεια όλες οι άλλες γυναί-
κες. Το θείο της πρόσωπο
γούτεψε και τα ουράνια να
λάξια μάτια της σαγηνεύαν
μ' ένα τους βλέμμα.

Ο Μωρίς κι' η 'Οδέττι
απ' τη πρώτη στιγμή που
γνωρίστηκαν, αγαπήθηκαν
τρελλά, παράφορα κι' έπει-
τα από ένα μήνα παντρεύ-
τηκαν κι' εγκαταστάθηκαν
στο πλούσιο μέγαρο των
Ντελφούρ. Η χήρα Ντελ-
φούρ, η μητέρα του Μωρίς
κατέφυγε τότε στο τελευ-
ταίο πάτωμα, αφήνοντας το
υπόλοιπο σπίτι στο γυμνό της
και τη νύφη της, που μπο-
ρούσαν έτσι να το σπολι-
σουν σύμφωνα με τα μυν-
τέρνα γούστα τους και τα
καπρίτσια τους.

Ντυμένη πάντα στα μαύ-
ρα, σοβαρή και ακετική, έ-
βλεπε με απάθεια τις ζιο-
τροπικές της νύφες τις, τις
ανατολίτικες γιορτές που
ωργάνωνε, τα χορευτικά
ταόγια που έδινε κάθε μέ-
ρα και τις παράξενες του-
αλέττες που φορούσε.

Κι' έπειτα ο γυιός της
λάτρευε την 'Οδέττι, προ-
παθούσε να βρη μία δικαιο-
λογία σε όλα τα καπρίτσια
της.

—'Η φτωχή κοπέλλα! Έλε-

γε. Δεν φταίει αυτή. Άνα-
τράφηκε η καύσιμη χωρι-
μπέρα...

Κι' ήρθε έξω από το πόλε-
μος. Η πρώτη έντυπωσι που
ένοιωσε η νέα κυρία Ντελ-
φούρ, ήταν η δυσσρέσκεια.
Γιατί να συμβη ένα τέτοιο
πράγμα τη στιγμή που δια-
σκεδάζαν περισσότερο από
ποτέ;

Ο Μωρίς έφυγε για το
μέτωπο!

Και τότε η 'Οδέττι, απο-
φάσισε να γίνει, σαν τόσες
αίρες της, νοσοκόμος, γιατί
θαύμαζε το απλό κοστούμι
των 'Αδελφών που ταίριαζε
θαυμάσια στην ωμορφιά της.
Γεμάτη απ' τη φλογερή επι-
θυμία να τη βλέπουν μ' αυ-
τό το κοστούμι, άφηνε συ-
χνά τους αρρώστους της και
πήγαινε με το αυτοκίνητό
της περίπατο στο δάσος της
Βουλώνης, ενώ η πεθερά
της έμενε μέρα νύχτα στο
νοσοκομείο και δεν έφευγε
ούτε στιγμή.

Ο Ντελφούρ βρισκόταν
κάπου προς το Βέλγιο κι' η
'Οδέττι διηγόταν νεμάτι υ-
περηφάνεια, τα κατορθώμα-
τά του. Μα ο κόσμος ήταν
τότε γεμάτος από ήρωες,
κι' η 'Οδέττι νευρίαζε, α-
κούγοντας και τις άλλες να
λένε τα ίδια για τους αν-
τρες τους.

«Οι να μη μπορούσε αυ-
τός ο Μωρίς να διακριθί!»
Σαφνικά μία μέρα έφτασε
η είδηση ότι ο Μωρίς είχε
πληγωθ' σοβαρά από μία ο-
βίδα.

Η 'Οδέττι αναστάτωσε
το σπίτι με τις κραυγές της
κι' ύστερα δήλωσε πως θα
πέθαινε, ενώ η μητέρα του
πληγωμένου, έμενε σιωπη-
λή, χλωμή, κι' ανοιγόκλεινε
τα βλέφαρά της δίχως δά-
κρυα, δαγκώνοντας μόνο
τα χείλια της.

Μα τί να ήσαν οι μυση-
ριώδεις πληγές του για τις
οποίες μιλούσε άοριστα η α-
νακλινούσα του Στρατηγείου;
Η 'Οδέττι φανταζόταν τον
άντρα της να κοιτάζει, με
το ένα χέρι να κρατά μπα-
τούνι και με τ' άλλο να

σπρίζεται στο μπράτσο της.
Θα έκαναν ένα ζευγάρι πο-
λύ ενδιαφέρον!

Ενα απόγευμα είδε στο
δρόμο ένα νερό, λοχαγό
που είχε το μοναχικό του α-
δειανό. 'Ασφαλώς κι' ο Μω-
ρίς θα είχε χάσει το μπρά-
τσο του. Ήταν σκεδόν βε-
βαία γι' αυτό, γιατί όλα του
τα γραμμάτια ήταν γριμμέ-
να με ξένο χέρι. Μα τί μ'
αυτό; Θα γινόταν εκείνη το
σπρίζμα του, φτάνει να
ξανθάλετο το πρόσωπό του,
να καθάρευεζόταν μέσα στα
φωτεινά και χαδιάρικα μά-
τια του. Άχ! πόσο τον α-
γαπούσε!

Οι μήνες περνούσαν!

Ενα πρωί η 'Οδέττι πη-
δωσε έξω από το κρεβ-
βάτι της κι' έτρεξε στο πα-
ράθυρο γιατί ένα παράξενο
προσώπημα την ζήτησε,
καθώς άκουσε έξω το θο-
ρυδό ενός αυτοκινήτου που
σταματούσε μπρος στη πόρ-
τα του μεγάρου. Είδη πράγ-
ματι στο δρόμο ένα αυτο-
κίνητο κλειστό, με κόκκι-
νους σταυρούς. Η καρδιά
της χτύπησε δυνατά. Είχε
ρηθ' ο Μωρίς!

Όταν μισοντυμένη κα-
θώς ήταν, έτρεξε για να
τον υποδεχθί, οι υπηρέτες
τρομαγμένοι τη συγκράτη-
σαν. Τέλος μπήκε μέσα κι'
αναγνώρισε αμέσως το πο-
νεμένο κεφάλι που αναπαύ-
εταν στα μαξιλάρια. Ήταν
εκείνος, φρικτά παραμορ-
φωμένος, γεμάτος τρωμερές
ούλες... μα ήταν εκείνος.

Μόνο ένα μάτι του έμε-
νε. Ύστερα η 'Οδέττι κύτ-
ταζε το στήθος του. Μα α-
μέσως έθαλε μία τρωμερή
φωφή. Του έλειπαν τα χέ-
ρια και τα πόδια. Δεν ήταν
παρα ένας κορμός, ένα κου-
ρέλι που τελείωνε ο' ένα
ζωντανό κεφάλι.

—'Οδέττι!... 'Οδέττι!...
ψιθύρισε ταπεινά ο πληγω-
μένος, σαν να ζήτησε αυγ-
γνώνην για το κοκό που
της έκανε...

Μα η 'Οδέττι δεν τον ά-
κουγε. Είχε φύγει, χωρίς
να ξέρη τί κάνει, βγάζοντας
τρωμερές κραυγές, ξερι-
ζώνοντας τα μαλλιά της,
τρελλή από έκπληξη, από
φόβο, από άπνοια.

—'Οδέττι!... 'Οδέττι!...
βογγούσε αδιάκοπα η φωνή
του Μωρίς.

Το μοναχικό μάτι του εί-
χε γεμίσει δάκρυα. Όλοι έ-
φευγαν από κοντά του. Κι' ο
ίδιος οι υπηρέτες τον
κύτταζαν με φρίκη από μα-
κριά. Αυτός που είχε τόσα
εκατομμύρια θα έμενε πιά
καταμύρια απ' τον κόσμο.
Η δυστυχία του τους είχε
διώξει όλους από κοντά του.
Ακόμη κι' ο αναπημένος
του σκύλος πότε πλησίαζε
και πότε έφευγε, σαν να
πάλευαν μέσα του η πίστι
κι' ο τρόμος!

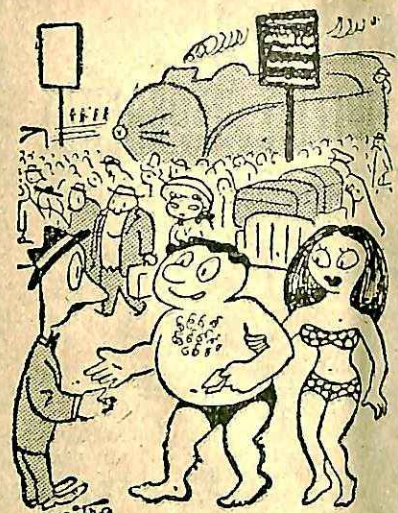
Α! να πέθαινε, να πέ-
θαινε!...

Έξω από οι υπηρέτες πα-
ραμέρισαν. Κάποιος ώρι-
σε μέσα στο δωμάτιο. Ο
πληγωμένος ο σκύλος, το
(τέρας), διέκρινε κάτι α-
σπρα μαλλιά που πλησίαζαν
προς αυτόν. Επάνω στο μέ-
γουλά του τα χαραμμένα
απ' τις πληγές έννοιωσε έ-
να στόμα που φιλούσε παρά-
φορα τον επίδεσμο που
σκεπάζε την άδειαν κόν-
χη του μοιού του. Μία χλι-
αρή βροχή από δάκρυα έ-
βρεζε το λαιμό του και δυο
μπράτσο τυλίξαν το άμορφο
σώμα του, σαν να ήθελαν
να τον νανουρίσουν.

—Μαμά!... Ω! μαμά!...

—Παιδί μου! Παιδί μου!
του άπαντος η μητέρα του.
—Μαμά, μονάχα συ μ' α-
γαπάς! Σφίξε με στην ά-
γκαλιά σου, μαμά... Άν δεν
ήσουν συ θα είχα πεθάνει!

Β. ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ

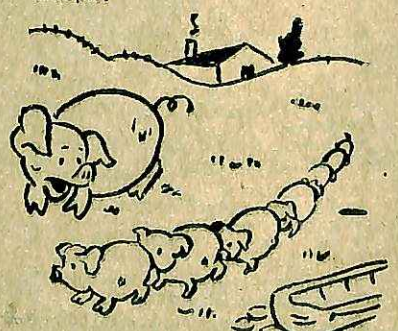
—Μα τί πάθατε; Θα πουντίασετε!
—'Ε, φίλε μου, ο λογαριασμός του
ξενοδοχείου υπερέβη τις προβλέψεις
μας...

—Θέλετε το δωμάτιο για μία νύχτα;
—Όχι! Για Χίλιες και Μία νύχτες!

ΤΟΝ ΦΩΤΙΣΕ...
—Πώς ήταν η ομπρέλλα σας;
—Μαύρη!

—Τι κάνετε εκεί, παιδιά;
—Παίζουμε τα λουκάνικα, μαμά!

Το πιο αγαπημένο άντρώγυνο ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο μὴν τοῦ μέλιτος ἔπειτα ἀπὸ
τρία χρόνια γάμου...

Το πιο αγαπημένο ζευγάρι του Χόλλυ-
γουντ βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο Πα-
ρίσι, όπου ο Ζάν-Πιέρ Ώμόν έφερε τη γυ-
ναίκα του, για να περάσουν μαζί το μήνα
του μέλιτος.

Κι' ωστόσο, ο γάμος του με τη Μαρία
Μοντέζ, την ωριότερη γυναίκα του Χόλ-
λυγουντ, όπως έχει αποκληθί από τους Α-
μερικανούς κριτικούς του κινηματογράφου,
χρονολογείται από το 1943. Άλλ' οι δυο
σύζυγοι μόλις τώρα βρίσκονται πραγμα-
τικά μαζί, για πρώτη φορά.

Όταν παντρεύθηκαν, ο Ζάν-Πιέρ Ώ-
μόν έπρόκειτο να φύγη για το Λονδίνο, για
να μετασχη στο σώμα των 'Ελευθέρων
Γαλλών. Άλλα, την τελευταία στιγμή, ο
αντιπρόσωπος του στρατηγού ντε Γκωλ τον
σταμάτησε. 'Οχι για να τον άφηση κοντά
στη γυναίκα του. Άλλα για να τον κάμη
να επιστρέψη στο Χόλλυγουντ, όπου γύ-
ρισε ένα προπαγανδιστικό φιλμ με τον τι-
τλο: «Ο σταυρός της Λωραίνης».

Έπειτα, ο Ζάν-Πιέρ πήγε στην Τύνι-
δα, από εκεί πέρασε στην 'Ιταλία και έ-
πειτα στη Γαλλία, τραυματίστηκε στο
Μπελφόρ κι' όταν τέλος ξαναγύρισε στην
'Αμερική βρήκε τη γυναίκα του έγκυο. Η
Μαρία Μοντέζ έφερε στον κόσμο στις 14
Φεβρουαρίου 1946 ένα κοριτσάκι, που του
έδωκαν το όνομα Μαρία-Χριστίνα. Τέλος,
αφού το παιδάκι αυτό μεγάλωσε αρκετά,
το εμπιστεύθηκαν σε μία θεία του και οι
δυο σύζυγοι ξεκίνησαν για τη Γαλλία.

Ο έρωτάς τους ήταν ένα από τα κεραυ-
νοβόλα εκείνα αίσθήματα, που παίζουν μία
αποφασιστική επίδραση στη ζωή δυο αν-
θρώπων.

«Την πρώτη φορά που είδα τη Μαρία, ά-
φηγεται ο Ζάν-Πιέρ, ήταν μέσα στο χόλλ
ένος ξενοδοχείου στο Χόλλυγουντ. Περού-
σε και μου έκαμε έντυπωσι το θαυμασμό
περπάτημά της. Ποτέ δεν είχα ιδη μία γυ-
ναίκα να περπατά μ' αυτό τον τρόπο.
Δεν ήξερα ακόμη τίποτε γι' αυτήν. Δεν εί-
χα ακούσει ούτε τον ήχο της φωνής της.
Άλλ' ήμουν βέβαιος πως δεν θα ξεχνούσα
ποτέ αυτό το περπάτημα. Μερικές εβδο-
μάδες αργότερα, την ξανα συνάντησα στο
σπίτι της λαίδης Μέντλ. Αυτή τη φορά ά-
κουσα τη φωνή της. Έμαθα επίσης ότι λε-
γόταν Μαρία Μοντέζ... Και έπειτα...
νομίζω πως νοιώσαμε και οι δυο εκείνο που
αποκαλούν κεραυνοβόλο έρωτα...»

Ο Ζάν-Πιέρ Ώμόν

» Την άναψα
με το πρώτο, την ά-
γάπησα μ' όλη τη
δύναμη, μ' όλη τη
φλόγα της καρδιάς
μου. Κι' εκείνη αί-
σθανθηκε για μένα
την ίδια παρόρροη,
την ίδια φλογερή α-
γάπη.

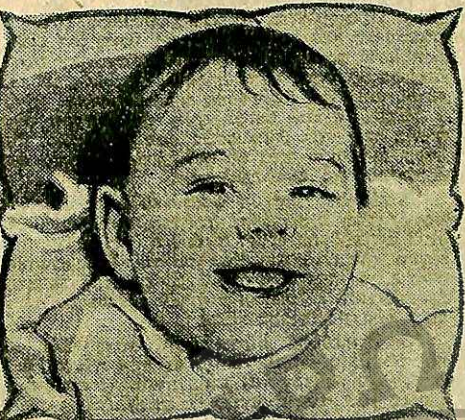
» Υπάρχει ένας
περσικός μύθος που
λέει πως ένας άνδρας και μία γυναίκα γεννη-
μένοι ο ένας για τον άλλο, είνε δυο κομ-
μάτια ενός μήλου που τα ρίχνει ο Θεός
στο άπειρο χάος. Τα κομμάτια αυτά, τα
κομμάτια-ανθρώπινες υπάρξεις, πλανώνται
στο άπειρον επί χρόνια, ως που μία μέρα
ενώνονται κι' αποτελούν το πλήρες μήλο,
ένα σώμα δηλαδή, μία ψυχή.

» Αυτό λοιπόν συνέβη και στην περίπτω-
ση τη δική μας. Είχαμε γεννηθ' ο ένας για
τον άλλο. Χρόνια και χρόνια ταξιδεύουμε
στον κόσμο, ως που ήρθε η μοιραία ώρα
να συναντηθούμε, να ενωθούμε.

» Έστασε ένα βλέμμα για να καταλάβη
η Μαρία την αγάπη μου. Κι' εγώ μόλις αν-
τίκρουσα την πρώτη της ματιά μάντεψα πως
είχα σκαλώσει την καρδιά της.

» Δεν είπαμε πολλά λόγια στην αρχή.
Τι χρειάζονται τα πολλά λόγια σε μία τέ-
τοια αγάπη που είνε — υπορώ να πώ —
γραμμένη στο βιβλίο της Ειωρούμενης απ'
τη στιγμή που γεννιέται κανείς κι' έρχεται
στον κόσμο!

Η Μαρία Μοντέζ, μαζί με τη Μπέττυ
Γκρασίνιπλ και τη Ρίτα Χαίηνγουοθ βρί-
σκονται σήμερα στην πρώτη γραμμή των

Η Μαρία-Χριστίνα γεννήθηκε στο Χόλ-
λυγουντ στις 14 Φεβρουαρίου 1946.

άστέρων του αμερικανικού κινηματογράφου.
Το παίξιμό της στο ρόλο της Σαχραζάτ
στην ταινία «Χίλιες και μία νύχτες» θεω-
ρείται απαράμιλλο.
Η διάσημη ηθοποιός, που είνε σήμερα
26 χρονών, γεννήθηκε στη Μπαραγκά της
Δημοκρατίας του Αγιού Δομίνγου, όπου
ο πατέρας της, Ισίδωρος Γκράσια ντε
Σάντο Σίλας ήταν πρόεδρος. Έχει άλλες
τέσσερες αδελφές και πέντε αδελφούς, που
κανείς απ' αυτούς δεν ενδιαφέρεται για τον
κινηματογράφο.

Άλλωστε, ούτε η Μαρία σκεπτόταν να
εμφανισθ' στην θόνη.
Μία μέρα που έτρωγε σ' ένα εστιατό-
ριο της Νέας Υόρκης με μία φιλική συ-
τροφία, την πλησίασε ένας σοβαρός κύριος,
που ήταν ένας από τους διευθυντές της
«Ουίνιβέρσαλ» και της είπε:

—Θέλετε να κάμετε μία δοκιμή στο
Χόλλυγουντ;

Η Μαρία άπαντσε γελώντας, χωρίς να
πολυσκεφθί:

—Να κάμω μία δοκιμή; Όχι, φίλε μου.
'Αν όμως είχα ένα συμβόλαιο, θα πήγαινα
μ' όλη μου την καρδιά.

—Τόσο το καλύτερο, είπε ο διευθυντής
της «Ουίνιβέρσαλ». Το έχω έτοιμο και δεν
θα χρειασθ' παρά να συμπληρώσω το όνο-
μά σας και να το υπογράψετε.

Έτσι, η Μαρία άφοσιώθηκε στον κινη-
ματογράφο.

Κατά την επίσκεψή της στο Παρίσι, έ-
κείνο που της έκαμε τη μεγαλύτερη έντυ-
πωσι ήταν τα... σύννεφα που σκέπαζαν
τον ουρανό. Συνθησιμένη στον πάντοτε να-

Η γοητευτική Μαρία Μοντέζ.

λάζιο ουρανό της Αϊτής και της Καλιφορ-
νίας, βρήκε το θέαμα αυτό εξαιρετικά εν-
διαφέρον και δεν παύει να εκδηλώνη σε κά-
θε ευκαιρία την έκπληξη και το θαυμασμό
της.

Ο σύζυγός της ανέφερε στους δημοσιο-
γράφους ότι η Μαρία Μοντέζ βρίσκει εξαι-
ρετική ευχαρίστηση στα φιλοσοφικά και
ρησκαυτικά βιβλία. Τρελλανέται επίσης
για την αστρολογία.

—Αρχίζω να πιστεύω κι' εγώ στην ά-
στρολογία, πρόσθεσε. Η Μαρία μου έκαμε
το ωροσκόπιό μου, που παρουσιάζει πολ-
λά κοινά σημεία με το δικό της... Ίσως
αυτό εξηγεί τη σύμπτωση των ναοσκήτην
μας. Σημειώστε ότι η Μαρία ήξερε από
πολύ πριν πως θα παντρευόμαστε. Ο ά-
στρολόγος της είχε προβλέψει την άποσο-
δοκτη συνάντησή μας, τον κεραυνοβόλο έ-
ρωτα που αισθανθήκαμε και οι δυο, το γο-
ρισμό μας έπειτα από το γάμο, έξ αιτίας
του πολέμου, τη γέννησι του παιδιού μας...
και πολλά άλλα πράγματα με μεγάλη α-
κρίβεια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Γνωρίζετε ότι...

...Μία κεντρική οδός του Βελιγραδίου
μετονομάστηκε τελευταία σε οδόν Τσαρ-
λυ Τσάπλιν.

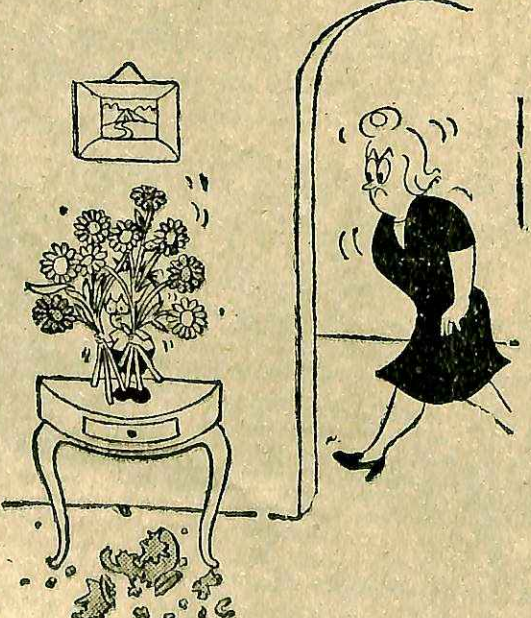
...Μετά την Γκρέτα Γκάρμπο, το όνο-
μα της οποίας φέρεται ένας δρόμος της Στοκ-
χόλμης, ο Σαρλώ είνε ο πρώτος ηθοποιός
του κινηματογράφου στον οποίον γίνεται
μια τέτοια τιμή!

...Στο νέο περιπετειώδες έγχρωμο φιλμ
του Σέζνικ «Μονομαχία στον ήλιο», το
ζεύγος Τζένιφερ Τζόνς και Γκρέγκορι
Πέκ παίζουν μία ερωτική σκηνή αφού
προηγουμένως έχουν πληγωθ' θανασιώς
αλληλοσυρροβηθέντες.

...Η Λουίζα Ράινερ η οποία δεν έγύ-
ρισε κανένα φιλμ μετά το περίφημο «Γί-
χαν Στράους» με τον Φερνάν Γκροβάρ, ξα-
ναγυριζέ στον κινηματογράφο με την ται-
νία «Ο Όμπρο» στην οποία θα έχη για παρ-
τεναίρ τον Άστούσο ντε Κόντοβα.

...Ο Λιού Αύρες, ο οποίος παρ' όλι-
γων να εγκαταλείψη δοριστικά τον κινημα-
τογράφο για να κλεισθ' σε μοναστήρι, υ-
πογράφοντας το τελευταίο του συμβόλαιο,
έθεσε τον έξης απαράβατον όρο: «Δεν θα
μού ανατεθ' ρόλος στον οποίο θα μου έ-
πιβάλλεται να πω ομοφυμωμάτωση ποτά
ή να σκοτώσω άνθρωπο».

...Ο Σαρλ Τρενέ υπόγραψε ένα μα-
κροχρόνιο συμβόλαιο με μία αμερικανική
εταιρεία και γράφει τώρα το σενάριο του
πρώτου του αμερικανικού φιλμ.

Πώς αντικατάσθαινε ο Γιαννάκης το βάζο που έ-
σπασε!...

Ο σατανικός Ριχάρδος ΤΟΥ ΓΚΛΟΤΣΕΣΤΕΡ

Ο Ριχάρδος, δούξ του Γκλότσεστερ, ήταν ένας ώριμος άνδρας, όταν ο δωδέκατης ανέβηκε στο Έδουαρδος ο 5ος ανέβηκε στο θρόνο. Κατάφερε τότε, με μία υποκριτική καλωσύνη, να γίνει η συμπαθεία των μελών του Κοινοβουλίου και, λίγο καιρό αργότερα, έπεισε τον τίτλο του Προστάτου, αφού, άλλωστε, ο νόμιμος βασιλεύς ήταν ακόμη ανήλικος.

Από τον τίτλο του Προστάτου ως τον τίτλο του Βασιλέως η απόστασις δεν ήταν βέβαια μεγάλη. Άλλα στο δρόμο υπήρχε ένα τομερό εμπόδιο. Και αυτό ήταν ο νεαρός βασιλεύς Έδουαρδος και ο μικρότερος αδελφός του Έρρίκος.

Ο Ριχάρδος ήταν αποφασισμένος όμως να παραμερίσει αυτό το εμπόδιο για να φθάσει στο σκοπό του. Και επειδή δεν μπορούσε να κατηγορήσει τον πρίγκιπα, που ήταν πολύ μικρός ακόμη για να αναμνηστεί σε συνωμοσίες, κατηγορήσε τη μητέρα του ότι συνεινεύει με τους πέραι της βασιλείας της Γαλλίας και τους ισχυρούς καρδωσπότες της Φλάνδρας.

Έτσι, έπεισε μιν απόφασι του Κοινοβουλίου που διέταξε το χωρισμό της μητέρας από τα παιδιά της.

Ο Ριχάρδος παρέλαβε τότε τους δύο πρίγκιπες και τους μετέφερε στον πύργο του Λονδίνου, που χρησίμευε σαν ανάκτορο και σαν φυλακή. Έτσι, κανείς δεν μπορούσε να ιδεί τίποτε το κακό στην πράξι του, που την δικαιολογούσε κάτω από ένα υποκριτικό ενδιαφέρον για τους ανειδίκετους.

Ο Προστάτης, έπειτα από την πρώτη αυτή επιτυχία, στράφηκε εναντίον της χήρας του αδελφού του. Ήθελε να την απογυνώγη από τους φίλους και τους υποστηρικτές της.

Ο Ριχάρδος δεν δίστασε καθόλου στο ζήτημα αυτό. Επινόησε τα πιο σατανικά τεχνάσματα για να τους ενοχοποιή και κατόπιν τους παρέδιδε στο δημόσιο. Πέντε από τους εμπιστούς οπαδούς της συζύγου του αδελφού του και των παιδιών του θανατώθηκαν με αυτό τον τρόπο. Μερικοί άλλοι βρήκαν το θάνατο μέσα στα νερά του Ταμέσως.

Ο Ριχάρδος εξαπέλυσε τότε τη μεγάλη επίθεσί του, βέβαιος ότι κανείς πια δεν μισούσε τη χήρα: την κατηγορήσε δηλαδή ότι είχε ενοχές σχέσεις με μερικούς από τους μεγάλους βαρόνους του βασιλείου και αμφισβήτησε τη νομιμότητα των δύο πρίγκιπων.

Άλλ' αυτή τη φορά, το σχέδιο του σφετεριστού δεν εστέφθηκε από επιτυχία. Η σπκοφαντημένη βασίλισσα βρήκε υποστηρικτές και μέσα στο ίδιο το περιβάλλον του και έτσι η είς βάρος της κατηγορία μόνον αγανάκτησιν εναντίον εκείνου που την είχαν εκστομίσει επρόκαλεσε.

Στο μεταξύ, πλησίαζε η στιγμή της ενηλικίωσης του νεαρού βασιλέως.

Ο Ριχάρδος κατάλαβε ότι δεν είχε καιρό να χάσει. Έπρεπε το συντομότερο να απαλλαγεί από τον Έδουαρδο και το μικρότερο αδελφό του Έρρίκο. Πώς όμως; Δεν υπήρχε κανένας άλλος τρόπος εκτός από το εγκλημα.

Ο Προστάτης δεν εδίσταζε εμπρός σ' αυτό. Άλλ' ήθελε να είναι προκαταβολικά βέβαιος ότι δεν θ' απέμενε κανένα ίχνος από το ανοσιούργημά του.

Η σατανική φαντασία του παρασκεύασε τότε τα πράγματα με έναν αριστουργηματικό τρόπο.

Ένα βράδυ, δύο από τους φρουρούς των πριγκιπων, ευπήκαν μεθυσμένοι μέσα στο δωμάτιό τους. Ήξεραν από πριν τι έπρόκειτο να κάμουν και ήταν αποφασισμένοι γι' αυτό. Κι' ωστόσο, στα άθωα βλέμματα αυτών των παιδιών, εδείλυσαν κι' άρχισαν να χασιεντίζονται μαζί τους, για να δικαιολογήσουν την παρουσία τους.

Στο τέλος, ο ένας απ' αυτούς είπε στον άλλο:

—Εάν δεν κάμωμε εκείνο για το οποίο ήλθαμε εδώ, δεν θα ιδούμε το φως της αυριανής ημέρας. Κλείσε τα μάτια σου κι' ευπρόσ!

Με μισόκλειστα τα μάτια, σαν να φοβόταν μήπως αντίκρύσουν το άθωο βλέμμα των δύο αυτών παιδιών, ώρμησαν τότε εναντίον τους και βύθισαν πολλές φορές τα έγχειρίδιά τους μέσα στα κορμιά τους.

Έπειτα, έβαλαν τα πτώματα μέσα σε δύο σακιά, και τα έριξαν στον Τάμεσι.

Την ώρα που έπρεπε να φανεί η μακάβρια έργασία τους, ο Ριχάρδος έσπευσε στον πύργο, συνοδευόμενος από μερικούς εμπιστούς του.

Ζήτησε τότε να ιδή τους δύο πρίγκιπες και, βρίσκοντας άδειο το δωμάτιό τους, ρώτησε τους δύο φρουρούς τι είχαν απογίνει.

Εκείνοι έπεσαν στα πόδια του, μη ξέροντας τι να του απαντήσουν.

Ο Προστάτης, προσποιούμενος τότε το θυμωμένο και κατηγορώντας τους ότι είχαν βοηθήσει τους πρίγκιπες να δραπέτευσουν, άρχισε να τους χτυπάει σαν τρελλός με το ξίφος του, ως που τους άποτελείωσε.

Έτσι, είχαν απαλλαγεί από τους ανειδίκετους και από τους δημίους των, που ήταν ανίκανοι πια να μιλήσουν για να φανερώσουν το εγκλήματό του.

Η είδησις της... δραπέτευσε των δύο πριγκιπων διαδόθηκε αμέσως στο Λονδίνο. Μία επίτηδες προπαγάνδα, που είχε την πηγή της στο περιβάλλον του Προστάτου, άφηνε να υπονοηθεί ότι είχαν καταφύγει στην ηπειρωτική Εύρωπη, για να σταθούν εναντίον της πατρίδας τους.

Ο Ριχάρδος συνεκάλεσε τότε ένα νέο κοινοβούλιο, που τα μέλη του είχαν διοριστεί απ' αυτόν και που, πειθνίον στις διαταγές του, τον ανακήρυξε βασιλέα.

Δυό άλλες εγκληματικές απόπειρες του αίσωσταγούς ηγεμόνος δεν εστέφθησαν από επιτυχία.

Είχε μνηστεύσει το γιού του με την κόρη του Έδουαρδου του Δ' και αδελφού των δύο αδών θυμάτων του Έλνισάβετ. Άλλ' ο γιός του πέθανε έπειτα από μερικούς μήνες. Τότε, ο Ριχάρδος ζήτησε ο ίδιος την πριγκίπισσα σε γάμο και για να διευκολύνει αυτό το σχέδιό του προσπάθησε να δηλητηριάσει τη σύζυγό του, που έζωσε ακόμη.

Η Έλνισάβετ απέδριψε όμως με αγανάκτησι τις προτάσεις του. Ο Ριχάρδος άλλαξε τότε τακτική και στράφηκε με αληθινή λύσσα εναντίον του τελευταίου αυτού θυμάτων του, που θα μπορούσε σε οποιαδήποτε στιγμή να του αμφισβήτησε τη νομιμότητα της εξουσίας του. Άλλ' οι επανειλημμένες απόπειρες δηλητηριάσεως που έκαμε εναντίον της δεν επέτυχαν.

Στο άναμεταξύ, ένας άλλος διεκδικητής του θρόνου, ο Έρρίκος Τυδώρ, είχαν αποδοθεί με ισχυρές δυνάμεις στην Άγγλία. Ο Ριχάρδος νικήθηκε κοντά στο Βόσγουορθ και βρήκε το θάνατο στο πεδίο της μάχης.

Ο νικητής παντρεύτηκε σε λίγο την πριγκίπισσα Έλνισάβετ και εστέφθηκε βασιλεύς, εγκαθιστώντας την καινούργια δυναστεία, των Τυδώρ, στην Άγγλία.

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΕΙΔΟΣ

Στο Μπρίμινγκχαμ της Άγγλιας, ένα κατάστημα παρουσίασε προ ημερών 35 μοντέρνες μηχανές πλυσίματος προς πώλησιν. Η εμφάνισις των προεκάλεσε τέτοιο συνωστισμό, που χρειάσθηκε να επέμβη η αστυνομία για να επιβάλει την τάξι και να προλάβει τα επεισόδια.

ΤΟ «ΚΑΣΚΕΤΟ ΤΡΟΥΜΑΝ»

Στην Αμερική έγινε πολύ της μόδας το κασκέτο αυτό, που ο πρόεδρος Τρούμαν φορεί όταν πηγαίνει σε ταξίδια αναψυχής.

ΕΝΑ ΘΗΛΥΚΟΣ ΚΙΝΚΙΝΑΤΟΣ

Η μίς Μαίρη Τσώρτσιλ, κόρη του τέως Άγγλου πρωθυπουργού, αφού υπρέττει με τη στολή της στρατιώτινας στα διάφορα μέτωπα του πολέμου, αποστρατεύθηκε τελευταία και ξαναγύρισε στο κτήμα της, όπου αφοσιώθηκε στην απλή αγροτική ζωή, με τον ίδιο ζήλο, που είχε δείξει προτίτερα στο στρατό.

Η Ισπανίδα αυτή μητέρα έχει χάσει το γάλα της και δεν μπορεί να θηλάσει το παιδί της. Μία νοσοκόμος εφαρμόζει στη ράχη της τη μέθοδο «κούου», που θα ενισχύσει τη λειτουργία των γαλακτοφόρων αδένων και θα της ξαναδώσει άφθονο γάλα. Οι σκιμαίες όπου εναποτίθεται η «μόζα» γίνονται σε ώριμα μέρη του σώματος ανάλογα με την κάθε πάθησι.

Ο Ιάπωνας αυτός γιατρός «κάνει» με «μόζα» σε ένα παιδάκι που έχει τραυματισθεί στο πόδι. Μετά την εναπόθεσι της σκιμαίας στην επιδερμίδα, περνάει επάνω το πυρακτωμένο ειδικό εργαλείο που καλεί τη «μόζα». Η μέθοδος αυτή όχι μόνο συντομεί στην επώδυνη αλλά προφυλάσσει επίσης το μικρό από κάθε μόλυνσι.

Θεραπεύεται Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΓΙΟΥ-ΙΝΓΚ;

ΣΤΗΝ Ιαπωνία υπάρχει ένα φυτό, που χρησιμοποιείται για θεραπευτικούς σκοπούς από 1200 περίπου χρόνια. Οι Άλλανδοι έμποροι που έπρεπε να πάν κατά τη παρελθόν τη χώρα του Ανατέλλοντος Ήλιου έδωκαν σ' αυτό το φυτό την ονομασία «μόζα».

Η θεραπεία με τη «μόζα» γίνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο:

Σεραίνουν το φυτό και το μεταβάλλουν σε μία λεπτοτάτη σκόνη, που την εισάγουν μέσα στην επιδερμίδα, αφού κάμουν πρωτίτερα με ένα μακαρίκι μερικές σκιμαίες στο σώμα του ασθενούς. Έπειτα πλησιάζουν σ' αυτή τη σκόνη ένα μικρό πυρακτωμένο εργαλείο, που η έπαφί του την κάνει να καίγεται.

Κατά την καύσι παράγεται μία θερμοκρασία 120 περίπου βαθμών, που γίνεται αισθητή βαθύτατα μέσα στην επιδερμίδα και τους ιστούς και προκαλεί μία αντίδρασι, που έχει ως αποτέλεσμα την αύξηση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων.

Η μέθοδος αυτή καλείται «κούου» και μόνον ειδικοί γιατροί επίσημως αναγνωρισμένοι έχουν δικαίωμα να την εφαρμόζουν.

Πλείστες ασθενείες θεραπεύονται αποτελεσματικά με αυτήν. Μερικοί Ιάπωνες καθηγητά υποστηρίζουν, μάλιστα, ότι μπορεί να θεραπεύσει τον καρκίνο στην αρχή του.

Κατά την διάρκεια του πολέμου, οι Ιάπωνες έκαναν πολλά πειράματα θεραπείας με «μόζα» σε Αμερικανούς αιχμαλώτους. Οι δυστυχισμένοι δεν ήξεραν αν τους έδωσαν ή αν προσπαθούσαν να θεραπεύσουν την πάθησί τους.

Η «μόζα» και η μέθοδος της χρησιμοποίησής της δεν είναι άγνωστες στους ευρωπαίους γιατρούς, που δεν έχουν όμως ως σήμερα επαρκή στοιχεία για να κρίνουν για την αποτελεσματικότητά του αυτού του νέου φαρμάκου.

Η «ΜΟΖΑ» ΟΥ ΤΡΟΝΕΙ ΠΑΝΤΟΥ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ ΠΟΥ ΑΠΛΩΝΕΤΑΙ ΠΡΟ ΤΟΥ «ΦΙΟΥΛΑΝ ΤΙΝΓΚ» ΟΠΟΥ Ο ΜΑΚ ΑΡΘΟΥΡ ΕΚΕΙ ΕΚΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟ ΤΟΥ.

Φράνκ Σινάτρα

Ο Φράνκ Σινάτρα, ο περίφημος «άστéρας» της δόξης και του αμερικανικού ραδιοφώνου, θεωρείται σήμερα από τους αστυνομικούς ως Δημόσιος Κίνδυνος υπ' αριθ. 1! Το μεγάλο «έγκλημά» του είναι ότι με τη μυστηριώδη και παθητική φωνή του, που όπως γράψαμε και άλλοτε, κάνει τις τρελλάνει κυριολεκτικά άνδρες και γυναίκες σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Η φωνή του Σινάτρα, κατά τους ειδικούς και τους θαυμάσιους του, «είναι ωραία όπως ένα εκατομμύριο δολλάρια»! Κι η αλήθεια είναι ότι χάρις σ' αυτήν ο δημοφιλής «Φράνκ» έχει σκηματίσει μια κολοσσία περιουσία. Παρ' όλα όμως τα πλούσια κέρδη του, ο διάλυτο ωραίος αυτός «νόσος» εκζητείς του. Ο Φρέντ Κορμπυ, ένας από τους γνωστούς ρεπόρτερ του Χόλλυγουντ, που τον έπεσκέφθη έχοντας γράψει ότι ο «Φράνκ» ζή με τη χαριτωμένη γυναίκα του και τα

παιδιά του σε μία μικρή βίλλα με «γιαπωνέζικη» επίπλωση. Τα δωμάτια δίνουν την εντύπωση ότι είναι τελείως γυμνά. Έδω κι' έχει υπάρχουν μερικά χαμηλά κρυστάλλινα τραπέζια με μεγάλα φρέσκα λουλούδια. Τα κρεβάτια εξαφανίζονται μέσα στους τοίχους και τα τραπέζια βυθίζονται στο πάτωμα. Στο «στούντιο» του Σινάτρα δεν υπάρχει παρά μόνο ένα μεγάλο πιάνο και η φωτογραφία της γυναίκας του. Τι ποτ' άλλο!

Ο Σινάτρα, εκτός από το τραγούδι, αγαπάει με πάθος τα εξωτικά λουλούδια κι' έχει στη βίλλα του ένα από τα ωραιότερα θερμοκήπια της Καλιφόρνιας. Μαζί με ένα αυτόγραφο του και μία φωτογραφία του δίνει πάντα στις θαυμάστριές του που τον επισκέπτονται απ' όλες τις Πολιτείες κι' ένα όμορφο άνθος ως «σουβενίρ».

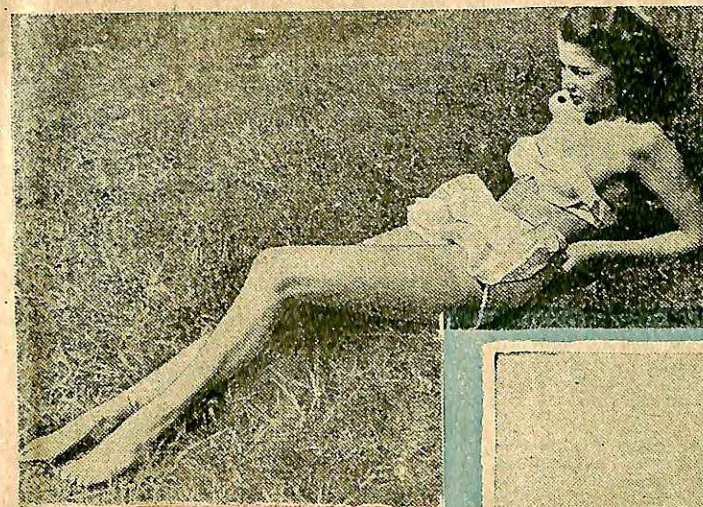
Ο Φράνκ Σινάτρα, ο «άσκητής του Χόλλυγουντ» λατρεύεται σήμερα σαν «είδωλο» από τους Αμερικανούς.

ΕΝΤΥ ΠΗΡΣΟΝ

Ο Φράνκ Σινάτρα με τη γυναίκα του.

Ο δημοφιλής «Φράνκ» λίγο πριν αποστρατευθεί.

επαρχιωτοπούλα δεν δρόνησε να βρεθ' δουλειά στο μεγάλο «ατελιέ» του σκευ μ' οδω Μπεντίν. Ήταν ευ' αριστομένη από αυτή την επιτυχία της, αν και ο μισθός της δεν ήταν μεγάλος και κάθε βράδυ γυρίζε νωρίς στο σπίτι της, αποφεύγοντας τις τρελλές διασκεδάσεις της εθιμικής νυχτερινής ζωής.

Στο τέλος όμως της εβδομάδας η Λίζα Μπουρντέν είχε μία παράξενη περιπέτεια. Γύριζε πριν βροδυάση στη Μονμάρτη με τον υπάγειο οδοπόρο, όταν ξαφνικά πρόσεξε ότι κάποιος την κύτταζε διαρκώς με μεγάλη επιμονή. Η όμορφη Λίζα βόηκε αυτόν το περίεργο θαύμασμο καθώς όχληρο κι' εδυσφόρησε. Ο άγνωστος τότε τη χαιρέτησε μ' ευγενικό τρόπο και, ούτε λίγο ούτε πολύ, της ζήτησε να ποζάρει για να την φωτογραφίση. Της έξηγησε ακόμη ότι θα της

ΜΙΑ όμορφη επαρχιωτοπούλα έφθασε μία ημέρα στο Παρίσι, έδω και λίγους καιρό, για να έργα σ' ο' κανένα από τα μεγάλα μωδιαστράδικα. Την έλεγαν Λίζα Μπουρντέν. Ήταν μόλις 19 χρόνων κι' είχε στην τσάντα της λίγα φράγκα...

Το απέραντο και πολυθρόνο Παρίσι τρόμαζε στην αρχή τη Λίζα Μπουρντέν. Κατέφυγε λοιπόν στην παλιά Μονμάρτη με τους λουχούς δρόμους και τα

Το Μοντέλλο που έγινε Στάρ

Οχεδόν έρειπωμένα σπίτια. Εκεί καθόταν μία καλή φίλη της που δέχθηκε πρόθυμα να τη φιλοξενήσει και να τη βοηθήσει στα πρώτα της βήματα.

Η δροσερή και χαριτωμένη

έφτιαχνε μία μεγάλη καλλιτεχνική φωτογραφία που θα δημοσιευόταν στο εξώφυλλο του γνωστού γυναικείου περιοδικού «Κλωντίν». Όσοι όλα αυτά, με το αζημίωτο!

Μία τέτοια τύχη δεν την περίμενε η όμορφη μωδιαστράουλα. Δέχθηκε την πρόταση του καλλιτεχνικού φωτογράφου και την άλλη εβδομάδα σ' όλα τα κιάσκια του Παρισιού έβλεπε κανείς την «Κλωντίν» μ' ένα όμορφο κορίτσι στο εξώφυλλο. Ήταν η Λίζα Μπουρντέν.

Όλα σχεδόν τα περιοδικά ζητούσαν τώρα φωτογραφίες της σε διάφορες πόζες, για τα εξώφυλλα τους. Κι' η Λίζα, από μωδιαστράουλα έγινε περιζήτητο μοντέλλο από τους καλλιτεχνικούς φωτογράφους.

Τι άλλο ήθελεν για να την προσέξουν οι σκηνοθέτες του κινηματογράφου; Η Λίζα Μπουρντέν έλαβε μία ημέρα μία πρόσκληση για να «γυρίση» μία δοκιμαστική ταινία σ' ένα μεγάλο στούντιο. Η επιτυχία της κι' έδω ηταν εξαιρετική κι' έτσι σήμερα η Λίζα Μπουρντέν «γυρίζει» το πρώτο της φιλμ κι' ετοιμάζεται να φύγη, μόλις τελειώσει, για το Χόλλυγουντ.

ΠΙΕΡ ΜΠΕΡΜΟΝ

Στή μαύρη ξενιτειά

— "Ακουσε, παιδί μου.... Άδικα χάνεις τα λόγια σου. Όχι, χίλιες φορές όχι, η κόρη μου, η Δέσπω μου, δεν θα γίνει ποτέ γυναίκα σου. Δεν το έχω γιά πέταγμα το κορίτσι μου. Όταν θα έρθει η ώρα να της δώσω την ευχή μου θα πάω να την παντρώσω με τον καλύτερο άντρα που θα μπορέσω να την βρω. Κατάλαβες;

Αυτά τα λόγια είπε ο γέρον Μάνθος ο Βλουμάς στο Βασίλη όταν πήγε να του ζητήσει τη μοναχοκόρη του γιά γυναικα. Και του τα είπε όρθα — κοφτά, έδω απ' τα δόντια, τελειωτικά, όριστικά με το πρόσωπό του ξαναμμένο από το θυμό, με τα μάτια του φλογισμένα.

Ο Βασίλης έννοιωσε την καρδιά του να σταματάει τους παλμούς της, έννοιωσε τη γη να σαλεύει κάτω από τα πόδια του, μούρσιες γύρω του, σκοτεινίασε η πλάση.

Όστόσο επέμενε ακόμα. — Μπαρμπα Μάνθο, είπε στο στενοκέφαλο πατέρα της αγαπημένης του, την αγαπάω τη Δέσπω και μ' αγαπά...

— Ψέματα λέει ούρλιαξε δαν, αγριμί ο γέρος. Ναι, ναι, λές ψέματα. Ή Δέσπω μου δεν έχει σπικώσε ως τώρα τα μάτια της να κοιτάει άνδρα.

— Την αγαπά και μ' αγαπά, κύρ Μάνθο. — Βουδούου! Άν αυτό που λές είν' αλήθεια θα της κλέψω τα μαλλιά και θα της κλέψω στο υπόγειο του σπιτιού να φορέσει σαν ακυλί, χωρίς νερό, χωρίς ψωμί.

— Μη μάς κόψεις δυστυχισμένους, κύρ Μάνθο. Λυπήσου τα, ναιδά τα κόρης σου, λυπήσου την ωμορφιά...

— Ψέματα λέει ούρλιαξε δαν, αγριμί ο γέρος. Ναι, ναι, λές ψέματα. Ή Δέσπω μου δεν έχει σπικώσε ως τώρα τα μάτια της να κοιτάει άνδρα.

— Την αγαπά και μ' αγαπά, κύρ Μάνθο. — Βουδούου! Άν αυτό που λές είν' αλήθεια θα της κλέψω τα μαλλιά και θα της κλέψω στο υπόγειο του σπιτιού να φορέσει σαν ακυλί, χωρίς νερό, χωρίς ψωμί.

— Μη μάς κόψεις δυστυχισμένους, κύρ Μάνθο. Λυπήσου τα, ναιδά τα κόρης σου, λυπήσου την ωμορφιά...

— Ψέματα λέει ούρλιαξε δαν, αγριμί ο γέρος. Ναι, ναι, λές ψέματα. Ή Δέσπω μου δεν έχει σπικώσε ως τώρα τα μάτια της να κοιτάει άνδρα.

— Την αγαπά και μ' αγαπά, κύρ Μάνθο. — Βουδούου! Άν αυτό που λές είν' αλήθεια θα της κλέψω τα μαλλιά και θα της κλέψω στο υπόγειο του σπιτιού να φορέσει σαν ακυλί, χωρίς νερό, χωρίς ψωμί.

— Μη μάς κόψεις δυστυχισμένους, κύρ Μάνθο. Λυπήσου τα, ναιδά τα κόρης σου, λυπήσου την ωμορφιά...

— Ψέματα λέει ούρλιαξε δαν, αγριμί ο γέρος. Ναι, ναι, λές ψέματα. Ή Δέσπω μου δεν έχει σπικώσε ως τώρα τα μάτια της να κοιτάει άνδρα.

— Την αγαπά και μ' αγαπά, κύρ Μάνθο. — Βουδούου! Άν αυτό που λές είν' αλήθεια θα της κλέψω τα μαλλιά και θα της κλέψω στο υπόγειο του σπιτιού να φορέσει σαν ακυλί, χωρίς νερό, χωρίς ψωμί.

της. Δώσε μας την ευχή σου κι' ενώ, ο φτωχός σή-μερα, θα δουλέψω σκληρά και θ' αποκτήσω περιουσία δική μου.

— Παραμύθια!... Ξεφώνησε ο γέρος. Τα λεφτά δεν πέφτουν απ' τα σύννεφα. Είσαι φτωχός, δεν έχεις στον ήλιο υϊόρα, δεν τρελλάθηκε να χαρομίσω το κορίτσι μου, φάνει πεία. Άρκετά είπαμε. Πήγαινε στο καλό και ν' αφήσεις την κόρη μου ήσυχη... γιατί αλλιώς φείδια που σε δαγκασαν και σένα και κείνη!...

Ο Βασίλης έφυγε με την καρδιά βαρειά, με το κεφάλι σκυμένο, με το θάνατο στην ψυχή. Το πειό γλυκό όνειρό της ζωής του έδωκε γιά πάντα ίσως. Του έρχόταν να ξεσπάσει σε κλάματα, να πει από ένα γκρεμό και να γίνει χίλια κομμάτια.

Το ίδιο βράδυ συνάντησε τη Δέσπω πίσω από τη μικρή εκκλησία του "Αγ. Γιάννη".

Έκείνη έτρεξε λαχτορι-σμένα κοντά του κι' άρχισε να κλαίει.

— Σε χάνω, καλέ μου!... Ο πατέρας μου είνε θηρία. Τι θ' γίνει η αμοιρή!...

Ο Βασίλης την έσφιξε στην αγκαλιά του. Είχε πάρει πεία την από-φοισ του.

— Άκουσέ με, Δέσπω. γλυκεία μου αγάπη της είπε. Πές μου μ' αγαπάς μ' όλη σου την καρδιά, μ' όλη την ψυχή σου;

— Το ρωτάς, καλέ μου; — Κι' αν φύγω, αν ξενη-τευτώ, αν πάω μακριά γιά να δουλέψω και να κμάω περιουσία θα με περιμένεις να γυρίσω;

Πόνεσε η κοπελλά. Όσ-τόσο δεν διάταξε. — Θα σε περιμένω όσα χρόνια κι' αν λείψεις, αγα-πημένη μου.

— Δεν θα με ξεχάσεις; Δεν σου κλέψω άλλες την καρδιά; Μου τ' όρκίζεσαι, Δέσπω;

— Σου τ' όρκίζομαι στην αγάπη μας, στην ματιά μου, στο φως, στο θεό κι' α-κούει τα λόγια μας. Μέρα και νύχτα θα προσεύχωμαι

...Ο κροκόδειλος, που κινιέται πολύ άγνά, γιάτι πόλοιο σώμα του, μπορεί να ξεπεράσει στην ταχύτητα...

...Ενα οπουδήποτε πηγαίνονται 200 φορές την ή-μέρα στη φυλακή γιά να φέρη τροφή στα μικρά του; ...Από τα 50-60, ο άνθρωπος χάνει ένα εκατοστό-μετρο, από τα 60-70 δύο εκατοστόμετρα, από τα 70-80 πέντε εκατοστόμετρα, από τα 90-100 έπτα έως 10 εκατοστόμετρα;

...Τα δάκρυα περιέχουν 99% νερό, 0,2% λευκω-ματώδεις ουσίες και 0,8% άλατα; ...Το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από 231 όστα και 323 μύες;

...Στον τηλεφωνικό κατάλογο της Στοκχόλμης ή-4.700 με το όνομα Τζολάνσον, 4.650 με το όνομα Κάρλσον και 4.500 με το όνομα Νίλσον; ...Τα μυρμηγκία εργάζονται μόνον από τα μέσα Άπριλίου έως τα μέσα Οκτωβρίου;

...Στην Κοπεγχάγη υπάρχουν 50.000 αδέσποτοι γά-τοι; ...Οι Κιργίσιοι, που ζουν γύρω από την Κασπία θά-λασσα, είνε προμερί κοπινοί και ώστόσο δεν κοπι-ζουν ούτε πίπα, ούτε τσιγάρο, ούτε ναργιλέ;

...Σε κάθε σπiti σκαθουν στο χώμα μια μικρή όπη, τη γεμίζουν με κοπνό και καθονται κατόπιν ολόγυρα άνδρες και γυναίκες και ρουφουν με μεγάλα καλάμια τον κοπνό που βγαίνει;

γιά σένα, μέρα και νύχτα θα σε καρτερώ, δική σου θαμιά πάντα, τίποτα στον κόσμο δεν θα με κλην' αλλάξω γνώμη, σου τ' όρ-κίζομαι!...

Τη φίλησε συγκινημένος στα γλυκά, μαύρα της μά-τια ο Βασίλης. Έσφιξε την καρδιά του, έκανε κουρά-γιο και σε λίγες μέρες έ-φυγε μακριά.

Λίγη ώρα πριν ξεκινήσει η Δέσπω του κρέμασε στο λαιμό ένα φυλαχτό.

— Έχει μέσα τριχες απ' τα μαλλιά μου, του είπε κι' άνθη απ' τον Έπιτάφιο. Ή αγάπη μου κι' ο άφεντης ο Χρίστος θα σε προστα-τεύουν, καλέ μου. Συρς στο καλό και μην άρνησης να γυρίσεις κοντά μου.

Μακριά, στις Άφρικές τα βάθη βροκαίει ο Βασίλης. Δουλεύει σκληρά γιά να πραγματοποιήσει το όνειρό του. Τον ψήνει ο άφρικανι-κός ήλιος. Τον λυώνουν οι πυρετοί. Όστόσο γράφει συ-χνά στην αγαπημένη του. Κι' εκείνη κάνει υπομονή και περιμένει. Και περνούν τα χρόνια...

Μάταια προσπάθησε ο γέ-ρον Μάνθος να παντρώη την κόρη του. Το μαχαίρι της έθαλε στο λαιμό που λέει. Μα η Δέσπω δεν λέει το ναι, δεν θέλει να προδώση την αγάπη της.

Και μία μέρα, μία μέρα θλιτερή, έλαβε ένα γραμ-μα που την άνασταίωσε. Κά-ποιος φίλος και συνάδελ-φος απ' τη μαύρη ξενιτειά πώς ο καλός της είν' άρ-ρωστος βαρειά.

«Ο θάνατος στέκει πάνω απ' το κεφάλι σου! Έλεγε το γραμμά. Ο γιατρός ά-πελάτισκε. Ο αμοιρός ο Βασίλης παραμύθια και σε φωνάζει. Μονάχα ένα θαυ-μα θα μπορούσε να τον σώ-σει. Μόνον αν ν' έννοιωθε κοντά του θα νύχτωνε απ' το Χάρο το νύχτα. Μα πώς να γίνει αυτό; Μας χωρίζουν βουνά, έρημίες, και δάση και θάλασσες. Αμοιρε Βα-σίλη!...»

Πήγε να τρελλαθί απ' την άπελπισία της η Δέσπω. Και λίγες μέρες πείό ύστε-ρα, ένα πρωί, χάθηκε απ' το σπiti της, χάθηκε απ' τον τόπο της.

Μάταια την άναζήτησε ο πατέρας της. Άνοιξε θαρ-ρείς, η γη και την κατέπλε!

Σε μία καλύβα, σ' ένα δά-σος στα βάθη της Άφρικής, κοντά σ' ένα μεταλλείο ο Βασίλης έκλεισε γιά πάντα την νύχτα τα μάτια του, με τ' όνομα της πολυαναπημέ-νης του στα χείλη. Τον θά-ψανε κάτω από μια γερική χειρουργία. Τρεις μήνες πέ-ρασαν. Κι' άδρανα ένα φλο-γέρο μεσημέρι έφτασε στ' αγρία εκείνα μέρη μια γυ-ναίκα σε κακό καί. Ζήτησε το Βασίλη και της δείξα-ν τον τάφο του. Κι' έπεσε πά-νω στο χώμα σαν τρελή κι' έκλαψε και δάκρυα έβ-ρεσ πολλές. Κι' απ' τη μέ-ρα αυτή έμεινε γιά πάντα σ' αυτή την έρημια. Κοντά στον τάφο του Βασίλη, πάντα βουβή, πάντα πονε-μένη. Ποτίζει το χώμα του τάφου με τα δάκρυα της. Τον στολίζει με λουλούδια του δάσους. Κι' όταν είνε μόνη και κανείς δεν την ά-κούει κρυφοφθυρίζει στο νεκρό:

— Μ' άκούε, αγαπημένη μου; Είμ' εγώ η Δέσπω σου. Δεν θα σ' αφήσω πεία. Πέ-ρασα θάλασσες, βουνά, κι' άγριες έρημίες γιά να έρθω. Κι' έδω θα μείνω, καλέ μου, ως πού να μ' αναπαύει ο θεός και να με θάψουν πλά' σου!

...Ο κροκόδειλος, που κινιέται πολύ άγνά, γιάτι πόλοιο σώμα του, μπορεί να ξεπεράσει στην ταχύτητα...

...Ενα οπουδήποτε πηγαίνονται 200 φορές την ή-μέρα στη φυλακή γιά να φέρη τροφή στα μικρά του; ...Από τα 50-60, ο άνθρωπος χάνει ένα εκατοστό-μετρο, από τα 60-70 δύο εκατοστόμετρα, από τα 70-80 πέντε εκατοστόμετρα, από τα 90-100 έπτα έως 10 εκατοστόμετρα;

...Τα δάκρυα περιέχουν 99% νερό, 0,2% λευκω-ματώδεις ουσίες και 0,8% άλατα; ...Το ανθρώπινο σώμα αποτελείται από 231 όστα και 323 μύες;

...Στον τηλεφωνικό κατάλογο της Στοκχόλμης ή-4.700 με το όνομα Τζολάνσον, 4.650 με το όνομα Κάρλσον και 4.500 με το όνομα Νίλσον; ...Τα μυρμηγκία εργάζονται μόνον από τα μέσα Άπριλίου έως τα μέσα Οκτωβρίου;

...Στην Κοπεγχάγη υπάρχουν 50.000 αδέσποτοι γά-τοι; ...Οι Κιργίσιοι, που ζουν γύρω από την Κασπία θά-λασσα, είνε προμερί κοπινοί και ώστόσο δεν κοπι-ζουν ούτε πίπα, ούτε τσιγάρο, ούτε ναργιλέ;

...Σε κάθε σπiti σκαθουν στο χώμα μια μικρή όπη, τη γεμίζουν με κοπνό και καθονται κατόπιν ολόγυρα άνδρες και γυναίκες και ρουφουν με μεγάλα καλάμια τον κοπνό που βγαίνει;

...Ο κροκόδειλος, που κινιέται πολύ άγνά, γιάτι πόλοιο σώμα του, μπορεί να ξεπεράσει στην ταχύτητα...

Προχώρησα πολύ;

Ρωτήστε την καρδιά σας

Δεν έχετε άπατήσει ποτέ το σύζυγό σας; Άσφαλώς, όχι... Μπορείτε όμως να βεβαιώσετε με κάθε ειλικρίνεια ότι δεν πέρασε ποτέ κάποια σκιά άπιστίας απ' το βάθος της καρδιάς σας;...

Υπάρχουν χίλιοι τρόποι να μην εί-νε πιστή μια γυναίκα. Κι' εκείνοι που σας φαίνονται οι πιο άθωοι, είνε ίσως σοδωρωτάτοι.

Τα πράγματα, που δεν θέλει κανείς να ουολογήσει ούτε στον ίδιο τον έαυ-τό του, είνε τα πιο σοδάρτα. Μιά άδοι-στη παραγή της καρδιάς έπιμένει κάπο-τε περισσότερο από μια άληθινή προί-πέτεια.

Προσπαθήστε, λοιπόν, ν' άπαντήσετε δίχως πολλή σκέψη, στις παρακάτω έ-ρωτήσεις. Άν στις 16 άπαντήσεις σας περιέχονται περισσότερα από 12 «ναι», ο σύζυγός σας πρέπει ν' άνησυνή... Άν δεν πεονάτε τα 10 «ναι», βρίσκε-σθε πάντως σ' έναν έπικίνδυνο κατήφο-ρο. Άν έχετε ίσο πορίπου «ναι» και «όχι», είνε απλώς μια γυναίκα σαν πολλές άλλες. Άν έχετε μόνον «όχι», δεν άπαντήσατε με ειλικρίνεια στις έ-ρωτήσεις!

1) Χόρεψα μ' ένα άλλο καθαλίορο, με το μανούλο μου κολλημένο στο δικό του, χωρίς να προσπαθήσω να το άπο-τραβήξω;

2) Συγκατατέθηκε να κάμω ένα πε-ρίπατο με το αυτοκίνητο με κάποιον απ' τους θαυμαστές μου, κι' όταν αυτός μούπιασε το χέρι δεν το τράβηξα;

3) Όταν ο άντρας μου φεύγη γιά ένα μακρινό ταξίδι νοιώθω τον έαυτό μου έλαφρό κι' εύχασισμένο;

4) Όνειρεύθηκα έναν άλλον και δεν κατέβαλα καμιά προσπάθεια γιά να διώξω αυτό το όνειρό μου;

5) Τηλεφώνησα κάποτε δίχως σοδα-ρό λόγο σε κάποιο φίλο του συζύγου μου, που μου κάνει έπίμονο κόρτε;

6) Πήγα στο σπiti ενός «παστεναί» μου στο τέννις, χωρίς καμιά συνέτεια, άλλα πάντως μ' ένα έλαφρό γυπο-καρδί;

7) Έλαβα ένα γράμμα, γιά το ό-ποιο δεν έκαμα διόλου λόγο στον άντρα μου, και άπάντησα υάλιστα σ' αυτό υυ-στικά;

8) Φέρονται πιδ φίλάρεσκα μ' έναν άοισμένο θανασιτή μου;

9) Είπα ψέματα στον άντρα μου, γιά να μπορέσω να πάω στον κινηματο-γράφο μαζί μ' ένα καθαλίορο που γνώ-ρισα στο χορό;

10) Δέχθηκα να φάω τέτ-α-τέτ με κάποιον;

11) Πηγαίνοντας μόνη στην έσοχη, δίχως τον άντρα μου, έννοιωσα μια τρελ-λή εύχασιστη κι' ούτε την παραμικρή άνησυχία;

12) Ένας θαυμαστής μου μου τηλε-φώνησε, ενώ βρισκόμουν κοντά στον άν-τρα μου, κι' εγώ του άπάντησα: «Ναι, Μαργαρίτα, θα σου στείλω αυτό το σχέδιο του φορέατος»;

13) Μ' άρέσει να μιλώ με τις φιλε-νάδες μου γιά τους άντρες που έξερουμε, και να συγκρίνω τα ναρίσματά τους και τη γοητεία τους;

14) Δίνω ιδιαίτερη προσοχή στο γύ-σιμό μου, όταν βγαίνω μόνη το άπό-γεμα;

15) Βρίσκω άνοστες τις άπλες συν-τροφικές σέσεις με τους άνδρες;

16) Έχω κάμει σ' έναν άγνωστο έμ-πιστευτικές έκμυστοποιήσεις γιά τον άν-τρα μου και γιά την ίδιωτική ζωή μου;

Μαριάννα Άλκοφοράντο

Οι «Έπιστολές της Πορτογαλί-δος μοναχής» έδημοσιεύθηκαν γιά πρώτη φορά στο Παρίσι το 1669. Άπό τότε, μεταφράστηκαν σ' όλες σχεδόν τις γλώσσες — και στην έλ-ληνική — και σημείωσαν άναρίθμη-τες εκδόσεις. Και σήμερα άκομη, έ-πειτα από τρεις περίπου αιώνες, θε-ωρούνται σαν οι καλύτερες έρωτικές έπιστολές που γράφηκαν ποτέ. Για-τί, σ' αλήθεια, ποτέ άλλοτε το έ-ρωτικό πάθος δεν έχειλίσει με τό-ση φλόγα, με τόση συγκινητική και ύπεροχη άφέλεια μέσα από την ψυ-χή μιας γυναίκας...

Αυτές οι έπιστολές δεν ήταν, άλ-λωςτε, ένα άπλο δημιούργημα της φαντασίας, όπως είχε πιστευθί γιά πολλόν καιρό. Πίσω απ' αυτές κρυ-βόταν μια άληθινή έρωτική ιστορία, ένα συγκινητικό έρωτικό δράμα, που έπρόκειτο ν' άποθανατισθί μέσα στις ύπεροχες σελίδες τους.

Στα 1659, ένας νεαρός Γάλλος ευπατρίδης, ο κύριος τής Σαμιγύ, που είνε περισσότερο γνωστός με τς ό-νομα ντέ Σαίν-Λεζέ, έκανε την εί-σοδό του στη Λισαβώνα, μαζί με τα έθνικά πορτογαλικά στρατεύματα, που είχαν άπελευθερώσει τη χώρα τους από την αυτιόφορη τυρουνία της ισπανικής κηδεμονίας.

Ο Σαμιγύ είχε πολέμησι πρώτύ-τερα τους Ισπανούς στη Φλάνδρα, όπου είχε διακριθί γιά την άνδρεία και το θάρρος του. Έας φωτοστέ-φανος ήρωας τον περιέβαλλε. Και στα μάτια των Πορτογάλων πατριωτών ήταν άκομη ένας «έλευθερωτής» που τους είχε βοηθήσει ν' άπτινάσουν τον ένικό λυό.

Ντυμένος μέσα στην άστραφτερή πανοπλία του, κάλπικε τώρα πάνω σ' ένα ολόλευκο άλογο, ενώ το πλή-θος τον έπαινε μούσε όλογυρα.

Έκείνη την ώρα το έθουσιασμό και το θοιάμβο, μια γυναικεία καρ-διά είχαν άρχεισει να χτυπά έαφνικά γιά τον άνδρείο πολειμιστή. Πάνω ά-πό την υψηλή ταράτσα της μονής του Εύαγγελισμού τα φλογερά βλεμά-τα της Μαρίας Άλκοφοράντο πα-ρακολουθούσαν με ενδιαφέρον και συγκινησι όλες τις κινήσεις του.

Ήταν η μικρότερη από τις υο-ναχές της μονής. Ή έντύπωσι ποι-της είχε κάμει ο Σαμιγύ ήταν τόσο μεγάλη, που, όπως έγραφε κατόπιν, της φαίνονταν πώς ήταν η πρώτη φο-ρά που είχε αντικρύσει έναν άνδρα.

Σε λίγο, το λευκό λοφέριο που στο-λίζε το κράνος του Γάλλου πολει-μιστού έξαφανίσθηκε απ' γυνία του δρόμου.

Και, τότε, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της Μαρίας.

Μερικές ήμέρες άργότερα, το παι-δάκι του κηπουρού της μονής έφε-ρε έα μικρό σημείο στον κομητά ντέ Σαμιγύ. Δεν ήταν ένα έρωτικό γράμ-μα, αλλά μια άπλη πρόσκλησις να βρεθί το βράδυ σ' ένα άρισμένο μέ-ρος του σιδερένιου κήκλιδιού, που πε-ριέβαλλε τον κήπο του μονα-στηρίου.

Και, τότε, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της Μαρίας.

Μερικές ήμέρες άργότερα, το παι-δάκι του κηπουρού της μονής έφε-ρε έα μικρό σημείο στον κομητά ντέ Σαμιγύ. Δεν ήταν ένα έρωτικό γράμ-μα, αλλά μια άπλη πρόσκλησις να βρεθί το βράδυ σ' ένα άρισμένο μέ-ρος του σιδερένιου κήκλιδιού, που πε-ριέβαλλε τον κήπο του μονα-στηρίου.

Και, τότε, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της Μαρίας.

Μερικές ήμέρες άργότερα, το παι-δάκι του κηπουρού της μονής έφε-ρε έα μικρό σημείο στον κομητά ντέ Σαμιγύ. Δεν ήταν ένα έρωτικό γράμ-μα, αλλά μια άπλη πρόσκλησις να βρεθί το βράδυ σ' ένα άρισμένο μέ-ρος του σιδερένιου κήκλιδιού, που πε-ριέβαλλε τον κήπο του μονα-στηρίου.

Και, τότε, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της Μαρίας.

Ο Σαμιγύ πήγε χαρούμενος σ' αυτό το ραντεβού κι' εκεί άκουσε τη μικρή Πορτογαλίδα μοναχή να του περιγράφει με όλοδερμα λογία τον έρωτα που της είχε έμπνευσει.

Η Μαριάνα ήταν πολύ ώμορφη και είχε όλη την περιπάθεια κα' την φλόγα των κοριτσιών της πατρίδος της.

Ο Σαμιγύ είχε γοητευθί. Και δυο ή τρεις καινούργιες συναντήσεις ήταν άρκετες γιά να τον κάμουν κι' αυτόν να αισθανθί ένα φλογέρο έ-ρωτα γιά τη Μαριάνα.

Έτσι άρχισε το ειδύλλιο τους.

Η Μαριάνα ήταν εύτυχισμένη. Άλλ' η εύτυχία της δεν μπορούσε να κρατήση αιώνια. Τρία χρόνια άρ-γότερα, ο Σαμιγύ ξαναγύριζε στη Γαλλία. Πολλές φορές ως τότε τον είχαν άνακαλέσει, άλλ' εύρισκε πάν-τα διάφορες προφάσεις γιά να μείνη κοντά στην αγαπημένη του. Ή δια-ταγή ήταν όμως τώρα ρητή. Άν δεν επέστρεφε, θα τον καθάρουναν από τα αείματά του και θα τον εξώρι-ζαν γιά πάντα.

Έλπιζε, άλλωςτε, ότι θα ξανα-γύριζε πολύ γρήγορα στη Λισαβώ-να.

Άλλ' η τύχη δεν εύνοούσε πιά την άμοιρη Μαριάνα. Ή γοητεία των διασεδάσεων στο Παρίσι έκαμαν πολύ γρήγορα τον Σαμιγύ να ξεχά-ση τη φίλη του. Είχε περάσει ένας χρόνος σχεδόν χωρίς να της στεί-λη ούτε ένα γραμμά. Αντίθετα, η Μαριάνα του έγραφε πάντα και άφη-νε όλο τον πόνο της να ξεχύνεται μέ-σα στα γράμματά της.

Τελειώνοντας ένα απ' αυτά του έγραφε:

«Χαίρετε, φίλε μου. Δεν μπορώ ν' αφήσω αυτό το χαρτί. Συλλογίζο-μαι, ώστόσο, πώς σε λίγο θα βρί-σκεται ανάμεσα στα χέρια σας. Πό-σο θα ήθελα να έχω κι' εγώ την ίδια εύτυχία! Δεν άντέχω πιά... Όσο περισσότερο με κάνετε να υποφέρω, τόσο περισσότερο σας αγαπώ...»

Σ' ένα άλλο γράμμα της, του έ-γραφε πάλι:

«Σας εύχαριστώ από το βάθος της καρδιάς μου γιά την άπελπισία στην όποια με ρίξατε και καταρίε-μαι την ήρεμία, όπου έζησα πρώτου να σας γνωρίσω... Το πάθος μου μεγαλώνει από τη μία στιγμή στην άλλη... Είμαι τόσο ζήλοτυπη γι' αυτό, που μου φαίνεται πως θα ά-υόστανα, αν δεν άφείωνα όλες τις στιγμές της ζωής μου, σε σας... Πώς θα μπορούσα να ζήσω με όλη αυτή την άπέραντη αγάπη γιά σας μέσα στην ψυχή μου;»

Πώς θα μπορούσε να ζήσω με όλη αυτή την άπέραντη αγάπη γιά σας μέσα στην ψυχή μου;»

Σ' όλα αυτά τα γράμματά, ο Σα-μιγύ, που είχε ξεχασθί πιά μέσα στο στορόβιλο της ζωής τρι, βεροσ-λιών, άπάντησε μόνο μια φορά, γιά να της πη πως είχε λάβει μόνο την τελευταία από τις έπιστολές της!

Η Μαριάνα κατάλαβε τότε πως ο έρωτής της δεν την αγαπούσε πιά. Και σ' ένα τελευταίο της γράμμα του έγραψε:

«Νομίζω πως δεν θα σας έανα-γράψω. Δεν είνε άρετό τάχα πως σας άγαπώ; Γιατί θα έπρεπε και να σας το λέω;...»

Πραγματικά, δεν του έαγόρασε πιά. Άλλωςτε, σε λίγο πέθανε μέσα στη νοναξία του κατσηνυχού κελιού της... Ή μεγάλη αγάπη της την είχε σκοτώσει.

Ο θάνατός της έκαμε βαθιά έν-τύπωσι στο Σαμιγύ. Καταλάβαινε τώρα πόσο άσχημα είχε φερθί στη Μαριάνα και η καρδιά του σπάζεε από τον πόνο. Γιά να εξιλεωθί απέ-ναντί της, μετέφερε τότε στα γαλ-λικά τις έπιστολές της και, χωρίς να άνοσφείρ το όνομά της, τις έδη-μοσίευσε σ' έναν κομψό τόμο, που έγινε κυριολεκτικά άνάσπατος. Μ' αυτόν τον τόμο, ο άπιστος έρωστής είχαν άποθανάτισθί το συγκινητικό δράμα εκείνης, που πέθανε πλημύ-ρισμένη από μιά άπέραντη αγάπη νι' αυτόν...

Και, τότε, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της Μαρίας.

Μερικές ήμέρες άργότερα, το παι-δάκι του κηπουρού της μονής έφε-ρε έα μικρό σημείο στον κομητά ντέ Σαμιγύ. Δεν ήταν ένα έρωτικό γράμ-μα, αλλά μια άπλη πρόσκλησις να βρεθί το βράδυ σ' ένα άρισμένο μέ-ρος του σιδερένιου κήκλιδιού, που πε-ριέβαλλε τον κήπο του μονα-στηρίου.

Και, τότε, δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της Μαρίας.

Μερικές ήμέρες άργότερα, το παι-δάκι του κηπουρού της μονής έφε-ρε έα μικρό σημείο στον κομητά ντέ Σαμιγύ. Δεν ήταν ένα έρωτικό γράμ-μα, αλλά μια άπλη πρόσκλησις να βρεθί το βράδυ σ' ένα άρισμένο μέ-ρος του σιδερένιου κήκλιδιού, που πε-ριέβαλλε τον κήπο του μονα-στηρίου.

Ο ΠΕΡΙΟΗΜΟΣ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΤΗΣ ΕΣΣΗΣ

Στην άνωτέρω φωτογραφία βλέπετε τα βαρύτιμα κοσμήματα του Μεγάλου Δουκά της Έσσης, τα ό-ποια έκλεψε ως γνωστόν ο Άμερικανός συνταγμα-τάρχης Ντιούραντ και τα έστειλε αεροπορικά στη γυναικα του, στο Σικάγο. Ή κλοπή όμως άνεκαλύ-φθη και ο «θησαυρός» της Έσσης έκτίθεται σήμερα σε κοινή θέα γιά τους φιλοπεριέργους Άμερικανούς.

ΕΝΑΣ ΘΕΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΣΤΟΜΑΧΙ ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΥ. Γιά τους Άμερικανούς ο Τζιμ Σάβο είνε ο πιο «θεός» κωμικός ήθοποιός του κόσμου! Κι' ο Τζιμ Σάβο, γιά να στέκεται στο ύψος της φήμης του, καταδραχίζει ό,τι μπορεί κανείς να φαντα-σθί: σπiρα, τσιγάρα, πούρα, άνθη

Σκοτεινές υποθέσεις!...

Ένα βράδυ, το καλοκαίρι του 1929, η Γενική Ασφάλεια κι' η Διεύθυνσις της Αστυνομίας αναστατώθηκαν από ένα φοβερό γεγονός: Άγνωστοι με μιά πολυτελή υπλή κούρσα, κι' όπλισμένοι με περίστροφα, είχαν ληστέψει έναν όμογενή από την 'Αμερική. Τού είχαν πάρει πολλές χιλιάδες δολάρια κι' ο δυστυχής αυτός καταχλωμος και τρομοκρατημένος είχε τρέξει στο αστυνομικό τμήμα κι' είχε αφηγηθή με κάθε λεπτομέρεια το πάθημά του:

—Είχα ανέβη, δήλωσε, στην 'Ακρόπολι για να θαυμάσω τις άρχαιοτήτες, λουσμένες στο φως του φεγγαριού, όταν εφαιφικά, κοντά στην Πνύκα, είδα μιά υπλή κούρσα να σταματάει κοντά μου. 'Αμέσως τρεις νέοι πετάχτηκαν από αυτή, μου πρότειναν κάτι μεγάλα περίστροφα και μου φώναξαν άπειλητικά: «—Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου». Στην 'Αμερική είχα συνειθίσει τους γκάγκστερ. 'Ήξερα πόσο φθηνά λογάριαζαν τη ζωή των ανθρώπων. 'Ήξερα πως δούλευαν τ' αυτόματα περίστροφα και τα πολυβόλα. Κατάλαβα λοιπόν πως είχα πέσει στα χέρια μιάς τέτοιας συμμορίας. Τους έδωσα όλα τ'α λεφτά που είχα επάνω μου: Δώδεκα χιλιάδες δολάρια. Τά πήραν κι' έφυγαν, αφού με άπειλησαν, ότι αν τους καταγγείλω, θα με σκοτώσουν. Μα δεν φοβάμαι... 'Εγώ δεν φοβήθηκα στην 'Αμερική...

Οι αστυνομικοί έστησαν αμέσως Γκάγκστερ στην ήσυχη 'Αθήνα του 1929 ήταν κάτι πρωτόγνωστο! Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι κάποιος από τους ληστές θα γνώριζε το θύμα. Θά ήξερε ότι μόλις είχαν έρθει από την 'Αμερική, ότι ήταν πολύ πλούσιος κι' ότι είχε τη συνήθεια να κουβαλάει μαζί του ένα σωρό λεφτά.

Έτσι άρχισε η προανάκρισις. Συγχρόνως είδοποιήθηκε τηλεφωνικά η Διεύθυνσις της Αστυνομίας κι' η Γενική Ασφάλεια. Δεν πέρασε μισή ώρα και στον τόπο που είχε γίνει η ληστεία άρχισαν να καταφθάνουν όλοι οι προϊστάμενοι των διαφόρων άστυν. υπηρεσιών: η αστυνομία, η εισαγγελική αρχή, ο διευθυντής της Αστυνομίας και της Γενικής Ασφαλείας, η έγκληματολογική υπηρεσία. Έπρεπε να ενεργήσουν δραστήρια και να δώσουν μιά ικανοποίηση στον πλούσιο όμογενή που χαλούσε τον κόπο για το πάθημά του. Κι' ύστερα τί έντύπωση θα έκανε στους άλλους όμογενείς μιά τέτοια είδησι; 'Αλλοίμονο, αν έτσι υπορούσε να ληστέυεται κάθε περιηγητής, κάθε ξένος που έρχόταν να θαυμάσει τις αρχαιοτήτες!...

Έτσι όλοι οι αστυνομικοί του πήσαν ζήτημα γοήτρου του Σώματος ν' ανακαλύψουν τους δράστες. Σκορπίσθηκαν προς όλα τα σημεία της πρωτεύουσας: Από τα κέντρα διασκεδάσεως ως τα ύπαιθρα υπήρχαν να καταγγείλουν του υποκόσμου κι' άρχισαν να κουβαλούν στην 'Ακρόπολι και να παρυσιάζουν γι' αναγνώσις στον όμογενή το άθος της 'Αθηναϊκής αριστοκρατίας των κακοποιών: 'Εκείνο το βράδυ παρήλασαν από την σεληνωφόριστη 'Ακρόπολι, δ...τι μπορεί να φαντασθήτε! Διάσχυοι διαορρίκτες, γνωστοί λαθρέμποροι, μεγάλοι έκδικασταί και άπατεώνες, νεαροί έγκλημα-

τίσαι, όσοι ήταν, κατά την κρίσι των άστυνομικών, ίκανοί να κάνουν μιά τόσο τολμυη όδουλειά. 'Ο έξ 'Αμερικης όμογενής κύτταζε έναν, έναν από αυτούς, σκεφτόταν και δήλωνε με βεβαιότητα:

—'Οχι, δεν είναι αυτός.

Είχε πάει δυο ή τρία μετ'α τα μεσάνυχτα κι' οι άστυνομικοί παρ'α τις έντατικές προσπάθειές τους δεν είχαν καταφέρει να βρουν κανένα στοιχείο που θα υπορούσε να καθοδηγήσει την ανακρίσι. Και με κάποια πίκρα αναγκάσθηκαν ν' αφήσουν για να συνεχίσουν τις έρευνες την άλλη μέρα το πρωί, ενώ συγχρόνως είχε δοθή έντολή προς όλα τα τμήματα και τους σταθμούς χωροφυλακής να έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα για την υπλή κούρσα και για τους τρεις νέους έγκληματίες, τους επιβάτες της. Πάνω στην 'Ακρόπολι δεν είχαν μείνει πιά. Παρ'ό όμογενής, ο άστυνομος κ. Γ. Τσιμπιδάρος, μερικοί καλύτεροι αξιωματικοί και άστυφύλακες. 'Ο κ. Τσιμπιδάρος που από πολλά χρόνια ήσυχόλειτο με την μελέτη του έγκληματος και σήμερα θεωρείται ως ένας από τους καλύτερους έγκληματολόγους μας, βρίσκεται δε τώρα στην 'Αμερική για ειδικές έγκληματολογικές μελέτες, είχε καθήσει εκεί από προσωπικό πλέον ενδιαφέρον. Όταν τέλος έφυγαν οι περισσότεροι άστυνομικοί κι' έμεινε μόνος μ' ένα βαθμοφόρο έλπε στον όμογενή:

—Πάμε να πιούμε κανένα καφεδάκι; Και κάθισαν σ' ένα καφεενάκι που είνε κάτω απ' την 'Ακρόπολι, προς τ' Αναφιώτικα και που πάντα το καλοκαίρι διανυκτερεύει.

Καφέ και τσιγάρο, συζήτησι, άναμνήσεις από την 'Αμερική... 'Ο όμογενής άσινε σιγά, σιγά να ξεθαρεύει και να γελάει. Διηγήθηκε στον κ. Τσιμπιδάρο ότι είχε γυρίσει κι' είχε ζήσει σ' όλη την 'Αμερική. Τό «Τσιγάρο» —έτσι το έλεγε— το ήξερε σαν τον χωριό του. Τη Νέα Υόρκη;... 'Εκεί πιά ήταν που ήξερε καλά άκούη και τις... πέτες. 'Αναμνήσεις από την 42α Λεωφόρο, από τα θέατρα, από τα καμπαρέ απ' όλον τον κόσμο.

'Ο κ. Τσιμπιδάρος τον άφηνε να μιλάει. 'Εντύπωνε όμως του έκανε ότι τίποτε απ' όσα του είχε διηγηθή για την 'Αμερική δεν ήταν σωστό! Μιλούσε γι' άνύπαρκτα κέντρα, για μιά ζωή τέλος που δεν την είχε ζήσει!... 'Ο κ. Τσιμπιδάρος ήξερε αρκετά καλά τα του Νέου Κόσμου. Έτσι σγινάτισε πιά γνώμη για το συνομιλήτη.

—Για πές μου τώρα πως σε λήσπεσαν άπ'όπου το βράδυ; του έλπε έαδνικά.

'Ο όμογενής διηγήθηκε πάλι το πάθημά του.

Έπειτα συνέχισαν μ' άλλο θέμα την κουβέντα τους και έαφνικα πάλι ο κ. Τσιμπιδάρος τον έβαλε να του διηγηθή πως τον είχαν ληστέψει.

Γλυκοκάραζε πιά, όταν, ο έξ 'Αμερικης όμογενής, είχε διηγηθή για έκτη φορά, την περιπέτειά του! 'Ο κ. Τσιμπιδάρος τον κύταζε τότε χαμογελώντας και τον ρώτησε:

—Γιατί μάς διηγήθηκες άπόψε αυτό το παραμύθι; 'Εξη φορές σ' έβαλα να μου διηγηθείς την ιστορία σου επίτηδες κι' έξη φορές μου την είπες διαφορετικά. Γιατί μάς έκανες να εαγρυπνήσουμε άδίκως;...

'Ο 'Αμερικανός τα έκασε για μιά στιγμή. Τέλος γελώντας πλατεία δήλωσε στον κ. Τσιμπιδάρο:

—'Ωλ ράιτ! Θά σου τ'ο π'ω. Στην 'Αμερική όλα είνε ρεκλάμα. 'Ήθελα να διαφημισθώ. Να μάθω όλη η 'Ελλάδα ότι ήρθε από την 'Αμερική ο Τζών Πέρις η 'Ιωάννης Περεσιδόπουλος από την Τρίπολη. 'Ο κ. Τσιμπιδάρος συγκράτησε το θυμό του.

—Πάρε μιά κατάθεσι του κ. Τζών Πέρις, έλπε σ' έναν άστυνομικό, τον κ. Ν. Χ., που τον συνάδευε. 'Έτσι θά μάθω κι' ο «μίστρο Πέρις» να σέβεται την άστυνομία της πατρίδας του...

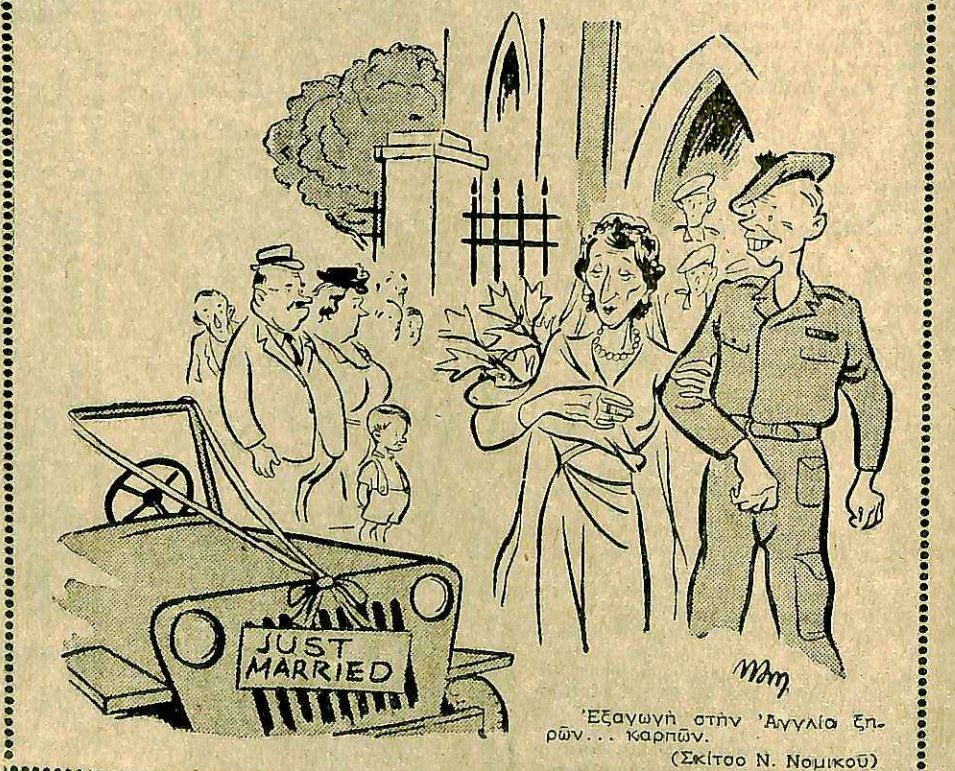
Κι' ο Τζών Πέρις, την άλλη μέρα έστάλη στην Είσανγελία, έφαγε επίεικώς από το δικαστήριο έναμυση μίνα φυλακή και πήρε ένα καλό μάθημα για να καταλάβει ότι όλα τα πράγματα δεν σκηκνουν ρεκλάμα, έστω και... άμερικάνικη!

'Ο ίδιος ο κ. Γ. Τσιμπιδάρος, μιάν άλλη φορά, το 1932 χάρις στις ειδικές μελέτες του, διαλεύκανε μιά έγκληματική υπόθεσι που είχε στην αρχή παρουσιασθή ως ένα άπροσποτο άτύχημα.

'Η ιστορία αυτή είνε η ακόλουθη: Στην Καστέλλα ζούσε από πολλά χρόνια έν άνδρόνυνο, σ' άμορφο ιδιόκτητο τους σπίτι. Μιά μέρα όμως ο σύζυγος χάθηκε από το σπίτι, και σ' λίγο, τον βρήκαν πνιγμένο στη λίμνη του Κοιμουνδούρου.

'Η Ιατροδικαστική εξέτασι του πτώματος, απέδειξε ότι ο άνθρωπος αυτός είχε πνιγί. Μέσα στο στομάχι του είχε βρεθή βοόρκος της λίμνης. Δεν ύπνοχε λοιπόν καμιά αμφιβολία, ότι γι' άγνωστους λόγους ο δυστυχής αυτός είχε αυτοκτονήσει! Η είχε πέσει τυχαίως στη λίμνη κι' είχε πνιγί!...

Όστόσο έντύπωνε έκανε σε πολλούς ότι ο άνθρωπος αυτός είχε πέσει τελειώς γυ-

Έξαγωγή στην 'Αγγλία έλρων... καρπών.
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

μνος μέσα στη λίμνη, πουθενά δε έκεί κοντά, δεν είχαν βρεθή τα ρούχα του. Χίλιες γνώμες άντηλλάγησαν κι' όλοι τέλος άρ-χισαν να σκέφτονται ότι ο άνθρωπος αυτός πριν αυτοκτονήσει, από ιδιοτροπία ίσως, είχε βγάλει τα ρούχα του κι' είχε πέσει στη λίμνη. Της ίδιας γνώμης όμως δεν ήταν και ο κ. Γ. Τσιμπιδάρος. 'Εγινε πλέον έπισταμένη έρευνα και δεν άργησε να εξακριβω-θή ότι ο άνθρωπος αυτός, είχε πεθάνει από σύσφιξι ενός κρυφού μέλους του σώματος του. Κάποιος, ενώ κοιμόταν, τον είχε σφίξει εκεί, δυνατά, και τού είχε προκαλέσει το θάνατο! Μιά έρευνα έπίσης σχετική με τη ζωή αυτού του άνθρώπου δεν άοησε να φέρη σε φ'ως ότι το ζευγάρι της Καστέλλας που ζούσε φαινομενικάς τ'όσον ευ-τυχισμένα, περνούσε πραγματικά μιά ζωή κολάσεως! 'Ο άνδρας ήταν ένας παθολογικός τύπος, με άκατονόμαστες συνήθειες. Η δε γυναίκα του ένα σατανικό θηλυκό, ίκα-νέ να ψήση στη φωτιά κι' αυτόν τον άγ-γέλο του! 'Ηταν στριμμένη και φοβερά ζή-λοτυπη, μά είχε γιατί φοβόταν τον άνδρα της, είτε γιατί μελετούσε χρόνια το έγκλη-μα της, φαινόταν τρυφερή μαζί του και κα-λόβολη. Οι άστυνομικοί χρειάσθηκαν πολλή καιρό ως πού να μάθουν αυτή την ιστορία. Έμειναν άκούη ότι μιά νύχτα λίγο πρό του έγκληματος, είχε φύγει από το σπίτι η γυ-ναίκα με τον άνδρα της. Κάποιος γείτονας τους είχε ιδη από μακριά. Τον υποόασταζε έκείνη και τον φόρτωσε, θα μπορούσε κα-νείς να ελπίη, σ' ένα αυτοκίνητο. Οι άστυ-νομικοί ήσαν της γνώμης ότι η γυναίκα, ά-φου τον είχε σκοτώσει, με τον τρόπο που άναφέραμε, τον φόρτωσε σ' ένα αυτοκίνη-το μαζί με κάποιον συνεργό της, τον πήγαν στη λίμνη του Κοιμουνδούρου και τον έρ-ριξαν στα νερά αφού τον έγδυσαν και τού πήραν τα ρούχα για να καθυστερήσει η ά-στυνομία στην εξακρίβωσι της ταυτοτήτος του και να δοθή ο καιρός στους έγκλημα-τίες να εξαφανίσουν κάθε στοιχείο του έγ-κλήματος.

Αμέσως διετάχθη η σύλληψις της συζύ-γου του 'Α. Λ... —έτσι ονομαζόταν το θύμα.

Οι άστυνομικοί την υπέβαλαν σ' όλες τις μεθόδους της ανακρίσεως, μά δεν κα-τώρθωσαν να της άποσπάσουν την παρα-μικρή όμολογία. Έκπληκτοί έβλεπαν ότι είχαν να κάνουν μ' ένα θηλυκό σατανα. Τί-ποτε δεν την πρόβαλε και τίποτε δεν την έκανε να τά χάσει. Τό ίδιο συνέβη και στην τακτική ανακρίσι. 'Η φοβερή έγκλη-ματίς κατώρθωσε να ξεφύγη απ' όλες τις παγίδες. Τά πάντα κατώρθωσε να δικαιο-λογήσει. 'Ακούη και την νυκτερινή έξοδο με τον άνδρα της.

'Η σύζυγος του 'Α. Λ. έμεινε προφυλα-κισμένη μέχρι την ημέρα της δίκες της και τέλος γλύτωσε από τα νύχια της δικαιοσύ-νης γιατί ήταν τόσο καλά μελετημένο το έγκλημά της κι' είχε τόσες αποδείξεις προσκομίσει στο δικαστήριο, ώστε κατώρ-θωσε να άθωωθή!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Για να δείξουν την άπελπισία τους

Οι Μπαγκές της Νέας Γουίνεας, για να δείξουν τη συγκίνησι και την άπελπισία που τους προκαλεί ο θάνατος ενός οικείου τους τ'ον εαπλώνουν στη μέση της καλύ-βας των και άρχίζουν να τον βρίζουν με τις πιο βαρείες βρισιές, γιατί έφυγε από κοντά τους και τους άφησε μόνους. 'Επει-τα, σκάβουν ένα λάκκο στο χώμα της κα-λύβας και τον θαβουν. Κάτω από πολλές καλύβες Μπαγκές είνε θαμμένες πεντε και έξη γενεές νεκρών.

Τό φιλι σε δημοσίους χώρους

Στην παλιά Ρωσία, άπαγορευόταν ασύπνοα τό φιλημα —πάσης διαθέσεως φί-λημα —σε δημοσίω χώρο. Έτσι, η δίσση-μη ήθοποιος Τρεκλώφ είχε καταδικασθή το 1914 σε πρόστιμο 10 ρουβλίων... έπειδή είχε φιλήσει μέσα στο τραμ τη μητέρα της.

Άπαγορευόταν έπίσης να στέλνη κα-νείς φιλή με έπιστολικά δελτάρια. Τό πρόσ-τιμο σ' αυτή την περίπτωση ήταν πεντε ρουβλίων.

Τό φιλημα σε δημοσίους χώρους άπηγο-ρευέτο έπίσης και στη Μασαχουσέτη των 'Ηνωμένων Πολιτειών ως το 1921.

Μιλεϊ ένας «λάμα»

Τά μυστήρια του Θιδέτ

'Ο «Λάμα» του Θιδέτ Γιονγκντέν έξακο-λουθεί να βρίσκεται στο Παρίσι. Έχουμε γράψει άλλοτε για τον έξωτικό αυτό κι' ά-συνήθιστο έπικέμετη, που έφαισε στη γαλ-λική πρωτεύουσα μαζί με τη θετή μητέρα του, την Ευρωπαϊκή κυρία Ντέιβιντ-Νήλ. Τελευταίος λοιπόν, τού πήρε συνέντευξι έ-νας δημοσιογράφος. Κι' οι έρωταποκρίσεις αυτές της συνεντεύξεως είνε γεμάτες από σπαρταριστό ενδιαφέρον και υπερβολικό μυστήριο:

—Ποιός είνε ο βαθμός σας στην ιερα-ρχία των «λάμα», κύριε Γιονγκντέν; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

—Είμαι «τυλκού», δηλαδή αυτό που λέ-τε σεις «Ζωντανός Βούδδας». «Τυλκού» ση-μαίνει κατά λέξιν, «εαγνικό σώμα». 'Οφείλω δε αυτόν τον τίτλο μου στο ότι είμαι η μετενάρκωσις ενός θαυματουργού λάμα, που ζούσε τον 11ο αιώνα.

—Από πού άναγνωρίζεται ένας Ζωντα-νός Βούδδας;

—Από σημάδια χαρακτηριστικά, που έμφανίζονται στα μικρά παιδιά. 'Εγώ, π. χ., σε ηλικία 4 ετών, άρχισα έξαφνα να δι-ηγούμαι όλη την ιστορία του λάμα του 11ου αιώνας. 'Απ' αυτό κατάλαβαν ότι ή-μουν η μετενάρκωσις του.

—Πώς περάσατε τα παιδικά σας χρό-νια;

—Σε ηλικία 8 ετών, μπήκα στο μονα-στήρι, σύμφωνα με τη φλογερότερη έπιθυ-μία μου. 'Αργότερα, στα 13 χρόνια μου, γνώρισα τη γυναίκα που θα γινόνταν θετή μητέρα μου. Της χρησίμευσα στην αρχή ως διερμηνεύς, κι' έπειτα δεν την άφησα πιά.

—Πώς σας φαίνεται το Παρίσι;

—'Οχι άσχημο... Μόνο που ο κόσμος κινείται πολύ!

—Ποιά ήταν η έντύπωσίς σας απ' την Ευρώπη, τα αεροπλάνα της, τ' αυτοκίνητά της, τους σιδηροδρόμους της;...όλες τις έ-φευρές της;

—Σκέφθηκα ότι ο κόσμος βαδίζει προς την κατάρρεσθ του!

—Κι' η άτομική βούδα πως σας φαί-νεται;

—Φοικτή έφευρεσις! 'Υπάρχει στο Θι-δέτ μιά παράδοση που μιλεί για το τέλος του κόσμου. Αυτό λοιπόν το τέλος του κό-σμου θαρθή με την άποσύθεσι της ύλης.

—Έπιτρέψέτε μου μιά λεπτή ερώτησι:

Είνε αλήθεια ότι, όπως υποστηρίζουν μερι-κοί, οι λάμα κυβερνούν άπόκρυφα τον κό-σμο;

—'Ο Γιονγκντέν σώπασε για λίγο. Τό πρό-σωπό του είχε πάρει μιά έκφρασι αίνιγμα-τική. Τέλος, άπάντησε άογά-άογά:

—'Ισως... 'Ισως μερικοί... 'Οχι δ-μως αυτοί που βρίσκονται στα μοναστήρια. 'Εκείνοι που ζουν μόνοι στα βουνά, χαμένοι μέσα στα χιόνια, και που έχουν δαμάσει το σώμα τους... Ποιός ξέρει!...

—Ένας άλλος θαύλος βεβαιώνει ότι οι λάμα διατηρούν την έπιστήμη και τους θη-σαυρούς των κατοίκων της αρχαίας 'Α-τλαντίδος. Τον θεωρείτε αληθινό;

—Πράγματι, οι λάμα είνε οι φύλακες των λειψάνων ενός άρχαιότατου πολιτισμού, πολύ προγενέστερου απ' το δικό μας. 'Ι-σως η χαμένη αυτή φυλή να ήταν οι 'Α-τλαντες... η 'Ισως καμιά άλλη, τόσο πα-λιά που ξεχάστηκε πια έντελως.

—Είνε αλήθεια ότι οι λάμα έχουν μιά δύναμι υπερφυσική, μαγική;

—Ναι, έξουσιε μερικά πράγματα... άπάντησε άόριστα ο Γιονγκντέν. Κατέχομε ίδίως την έπιστήμη να δαμάζουμε τά στοι-χεία της Φύσεως.

Την καλλίτερη όμως απόδειξι της άλ-λόκοτης αυτής δυνάμεως των λάμα άποτε-λεί η παρακάτω αθεντική άφήγησις της κ. Ντέιβιντ-Νήλ προς το δημοσιογράφο:

—Βρισκόμην κάποτε σ' ένα θιβετιανό μοναστήρι, στις πλαγιές των 'Ιαλαίων. 'Ο «γυιός» μου έλειπε ταξίδι. Τον περιέ-ναμε να γυοίση. Ένα πρωί, ο μάγειρος του μοναστηριού μου έλπε: «Νά το!» 'Ερ-χεται». Πήγαμε ως την άκρη του όροπεδίου κι' είδαμε πράγματι το Γιονγκντέν, που ο-δοιπορούσε στην κοιλάδα. 'Ήταν ντυμένος άσυνήθιστα και —πράγμα παράξενο— όλονόμαχος, χωρίς συνοδούς. Καθώς τον κυττάσαμε να προχωρή, χάθηκε εαφνικά απ' τα μάτια μας!... Κατεβήκαμε στην κοι-λάδα, τον φώναξαμε, ψάξαμε παντού... Τίποτα! 'Ο Γιονγκντέν είχε εξαφανισθή!...

Τό ίδιο βράδυ όμως εααφάνηκε στην κοι-λάδα. Τώρα τον ακολουθούσε το μικρό κα-ραβάνι του. Όταν τού είπα ότι τον είχα ιδη το πρωί, γέλασε και μου άπάντησε ότι τό ήξερε, γιατί είχε στείλει ο ίδιος πριν από τό καραβάνι το δεύτερο «ένώ» του!...

♦♦

Μυθιστόρημα με 50110 λέξεις χωρίς «ε»

Τό κατόρθωμα του Τζών Μάυλαιρ

Στην 'Αμερική, έξεδόθη τελευταία ένα άθλητικό μυθιστόρημα, με τον τίτλο «Γκόντσμπο, ο πρωταθλητής», που περιέ-χει 50.110 λέξεις χωρίς κανένα «ε».

Αυτή, άλλωστε, είνε και η μόνη πρωτοτυ-πία του. Οι κοιτικοί το βρήκαν... άνεκδι-ήγητο, άλλ' ο έκδοτης και ο συγγραφέας τού έκμαν χροσσε δουλειές, γιατί το κολ-νόν έσπευσε ν' άγοράση αυτό το βιβλίο από αίσθημα περιεργίας.

Ο συγγραφέας του Τζών Μάυλαιρ, που είνε και ο ίδιος άθλητής, όταν τον ρώτησαν πως τά κατάφερε, άπάντησε:

—Τά πράγμα ήταν πολύ απλό. Έσπα-σα τό «ε» της γραφομηχανής μου και έτσι, θέλοντας και μη, αναγκάσθηκα να τελειώσω τό μυθιστόρημα μου χωρίς «ε».

Ο Βιοτλούζος-συγγραφέας δεν είνε, άστόσο, μοναδικός στο είδος του.

Κατά το μεσαιώνα, ένας λόγιος άδββάς, όνόματι Λουίτζι Καζολίνι, έννοιωζε έξαιρε-τική άπέχθεια για τά γράμματα «ρ» και «ε». Δεν περιοριζόταν, λοιπόν, στο να μην τά χρησιμοποίη στο γραπτό λόγο, αλλά το ίδιο έκανε και στα κηρύγματά του.

Ένα από αυτά, που περιστρεφόταν γύ-ρω στη ζωή και το έργο του 'Αγιού Αυγου-στίνου και που κράτησε περισσότερο από μιά ώρα, έχει μείνει περίφημο. 'Ο Λουί-τζι Καζολίνι δεν χρησιμοποίησε ούτε μιά φορά τα δυο αυτά γράμματα, πράγμα που δεν τον ευπόδισε καθόλου να χειρισθή το θέμα του με μεγάλη δεξιότητα.

Την αντίθετη ιδιοτροπία είχε ένας άλ-λος συγγραφέας του Μεσαιώνας, όνόματι Πόρκιος, που συνέγραψε ένα ποίημα από 1633 λέξεις, που άρχιζαν όλες από «π».

Όπως βλέπετε, η άμερικανική «πρωτα-τυπία» έχει τά προηγούμενά της.

Ο "Αγιος ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ"

Το μαρτύριό του, ο τάφος του και τα θαύματά του

Μιά φορά ένας Βασιλιάς έδωσε από το παλάτι την κόρη του, γιατί έπαθε από λέπτα. Η Βασιλοπούλα γυρίζοντας μέσα-νύχτα έδω κι' έκει έφτασε στον Τάφο του "Αν-Δημήτριου όπου κάθισε. Κάθε μέρα έπαινε αγίασμα και λουζόταν μ' αυτό κι' έτσι με τη χάρη του "Αγίου γιάτρευθηκε κι' έγινε πιο ώμορφη από ποτέ. Ο Βασιλιάς μετάνιωσε που έδωσε την κόρη του κι' έστειλε ανθρώπους να την γυρύνουν και να την φέρουν πίσω στο παλάτι. Η Βασιλοπούλα όμως δεν θέλησε. Όταν ο Βασιλιάς άκουσε πως η κόρη του γιάτρευτηκε και δεν θέλει ναρθή στο παλάτι, έρεξε ο ίδιος στον Τάφο, κι' όταν είδε με τα μάτια του το θαύμα πήρε πίσω την κόρη και πρόσταξε να κτισθί άμείσως μεγάλη Έκκλησία που δυοιασώς να μην ύπάρχει άπάνω στη γη. Όταν χτίστηκε η Έκκλησία προσέκαλε τον Βασιλιά να κάνει τ' άγκυαία. Έπληξε ο Βασιλιάς και είδε πως είχαν παρονοήσει τη διαταγή του κι' είχαν ύπαινε την Έκκλησία. Πρόσταξε τότε να κτίσουν δεύτερη από πάνω άπαράλλαχτη με την κάτω. Κι' έτσι έκτίσθηκε η πανέμορφη της Σαλονίκης Έκκλησία του "Αν-Δημήτριου.

Αυτά λέει η παλιά παράδοση για ένα από τα πιο καταπληκτικά θαύματα του "Αγίου Δημήτριου, που εορτάζεται η μνήμη του μεθαύριο 26ην "Οκτωβρίου.

Ο "Αγιος Δημήτριος έζησε και μαρτύρησε το 306 μ. Χ. στη Θεσσαλονίκη. "Αν και κατείχε μεγάλην θέση — ήταν ανθύπατος της Ρώμης στην Ελλάδα — προσχώρησε στον Χριστιανισμό και τον άναγνώρισε ως τη μόνη άληθινή θρησκεία.

Όπως είνε γνωστόν, οι Ρωμαίοι Αυτοκράτορες κατέδιωξαν σκληρά και άπάνθρωπα τους χριστιανούς. Τους άποκεφάλιζαν, τους άλειβαν με πίσσα και τους έκαιγαν ζωντανούς, τους έορκιζαν στα θρία, μέσα στο άμφιθέατρο της Ρώμης. Και ο Βάρβαρος και αίσιος Ρωμαίος άρχοντας άπολάμβανε το άπαίσιο αυτό θέαμα και γελοιοκοτούσε έξαλλος, βλέποντας τους κακούγους άυλούς της νέας θρησκείας να κατασπαράσσονται από τα λιοντάρια, τις άκούδες, τις τίγρεις και τους πάνθηρας.

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

★ Έρωτας είνε η ένωση ενός κυρίου και ενός δούλου και ποτέ δυο ίσων.

ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

★ Η πρώτη άγάπη στην καρδιά μιάς γυναίκας είνε μιά έλπίδα, η τελευταία είν' ένα άφαντο παράπονο.

ΝΤΕΛΑΒΙΝΙ

★ Η άγάπη στην καρδιά μιάς ώριμης γυναίκας μοιάζει με τη μόρη περρούκα που βάζουν οι γέροι. Ζεσταίνει μιά δεν ζανα, νοιώνει.

ΠΟΝΤΟΥΑ

★ Η γυναίκα είνε το πιο άσθε, νικό πλάσμα, το προικισμένο με την πιο άπιστευτη δύναμη.

Κυρία ΣΕΓΚΑΛ

★ Το γονιμότερο πράγμα που τραβά άκατονίκητα τη γυναίκα, είνε το μυστήριο.

ΒΟΑΤΟΥΡ

★ Όσο περισσότερες γυναίκες υπάρχουν, τόσο καλύτερα για την ανθρωπότητα.

ΘΙΕΡΣΟΣ

Ο Δημήτριος ήξερε τί τον περίμενε, αν άποκαλυπτόταν ότι άπαρνήθηκε τη θρησκεία των άρχαίων θεών κι' άσπάσθηκε τη θρησκεία του Χριστού. Μά η πίστις του ήταν μεγάλη και η καρδιά του γενναία. Πήγαινε στις συγκεντώσεις των Χριστιανών κι' έτσι το σκάνδαλο της άπαρνήσεως των ειδώλων έκ μέρους του δεν άργησε να φτάση στ' αυτιά του αυτοκράτορος. Αυτοκράτορας της Ρώμης τότε ήταν ο Μαξιμιλιανός, ο οποίος διέμενε την περίοδο αυτήν στη Θεσσαλονίκη με το στρατηγείο του, γιατί πολέμυσε εναντίον των Γότθων.

Η όργη του Μαξιμιλιανού εναντίον του Δημητρίου δεν είνε όρια. Διέταξε άμείσως και τον συλλάβουν και να τον φυλακίσουν στα βάθειά ύπαινεά ενός δημόσιου λουτρού, που βρισκόταν κοντά στο στάδιο της πόλεως.

Τις ήμέρες της συλλήψεως του Δημητρίου γινόντουσαν άγώνες στο στάδιο της Θεσσαλονίκης. Το κυριώτερο δέ άγώνισμα θα ήταν η μονομαχία ενός γιγαντώσιμου Βανδύλου παλαιστού. Ο Βανδύλος αυτός, Λυαίος όνομαζόμενος, προσκαλούσε τους πάντας να «τυπηθούν» μαζί του. Ένας νεανίας τότε, γνωρίσας και μαθητής του Δημητρίου, όνομαζόμενος Νέστωρ, πήγε στη φυλακή και τον παρέκλεσε να τον εύλυνήσιν, για να μπορεί να μονομαχήσιν με τον Λυαίον και να τον νικήσιν.

Ο Δημήτριος τον εύλόγησε, εύλόγησε το είδος του και έτσι ο νεαρός Νέστωρ σκότωσε τον γιγαντώσιμο Λυαίο.

Μόλις ο Αυτοκράτωρ έμαθε τον θάνατον του γίγαντος και τον ρόλον που έπαιξε στην ύπαιθε αυτή ο Δημήτριος διέταξε άμείσως «λόγχαις άναίρεσθαι» τον μαύτρω άν' αυτής, άίς έφρουρείτο καίνους.

Έτσι έμαρτύρησε ο Δημήτριος. Την ίδια νύχτα δέ μερικoi χριστιανοί φρόντισαν για την ταφή του «τιμίου λειψάνου».

Στον τόπον που έφανεύθη ο Δημήτριος έγιναν πολλά θαύματα.

Ο δούλος του Δημητρίου, Δημήτριος Λούπτος είνε κρατήσει το «όσάριον» του "Αγίου, ένα είδος μαντηλιού προσφυλάσσοντος τον λαϊκό και τους άμους. Το όσάριο αυτό το φορούσε ο Δημήτριος, όταν τον έφανευσαν και ήταν γεμάτο αίματα. Όσοι το άγγιζαν γινόντουσαν άμείσως καλά από όποιαδήποτε άδωρώστεια και άν έπασσαν.

Και ο Λούπτος θέσπτε κατόπιν των ίδιων μαρτυρικών θάνατον.

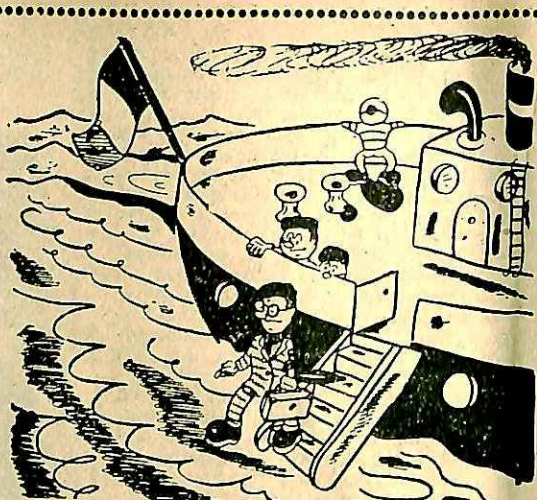
Μετά την έπικράτησι του Χριστιανισμού επί Μεγάλου Κωνσταντίνου, στον τόπο του μαρτυρίου του "Αγίου Δημητρίου χτίσθηκε μικρός οίκισκος κάτω άπ' το δάπεδο του οποίου βρισκόταν το λείψανον.

Ο "Αγιος Δημήτριος άνωστάθηκε Μυροβλήτης κατά τον Ι' αιώνα, γιατί όπως πίστευαν, άπό τις πληγές του ιερού λειψάνου έτρεχε υδρο. Σύμφωνα με μιά μελέτη του άειμνήστου Γ. Σωτηρίου, έφόρου των Βυζαντινών μνημείων, ο Τάφος του "Αν. Δημητρίου βρίσκεται σήμερα ύπ' την Άγία Τριάδα του έν Θεσσαλονίκη ναού.

Κατά τις άλώσεις της Θεσσαλονίκης άπό τους Νορμανούς και τους Τούρκους στα 1118 και στα 1430, οι Βάρβαροι έπίδρομεις κατέστρεψαν με τσεκούρια τα ώραία κοσμήματα του τάφου.

Στα 1493 οι Τούρκοι μετέβαλαν τον τάφο σε τζαμί το "Κασιμιέ Τζαμί" όπως το άνωμάσαν. Ο Σουλτάνος είνε δώσε το Κασιμιέ Τζαμί δώρον σ' ένα Χότζα, ο οποίος θησαύρισε, κυριολεκτικά, επιτρέποντας την είσοδο στους ποσοκυντές αντί άδωροτάτης πληρωμής.

ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

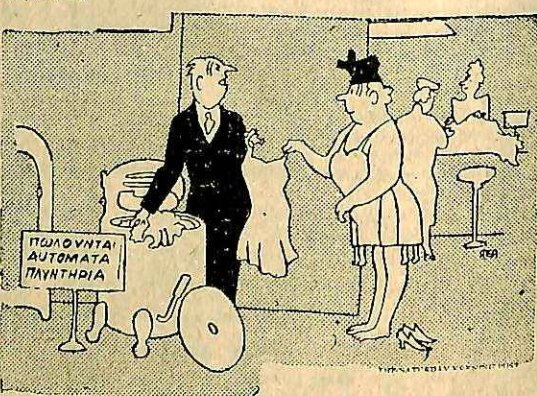

— Δεν θα κόψη ποτέ τη κακή συνήθεια να κατεβαίνω πριν από τη στάσι!

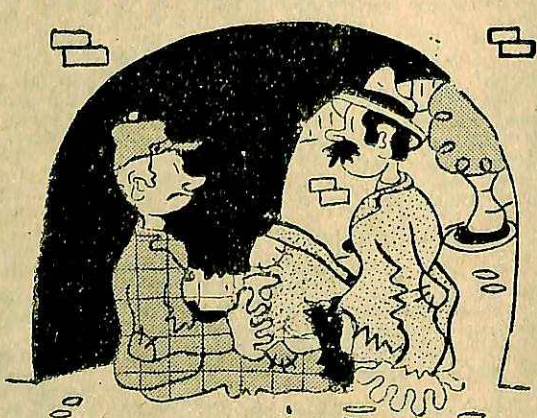
ΤΟΝ ΣΚΟΡΠΙΣΙΑΝ

— Καλά να πάθουμε, άφου ρίξαμε όλοι στον ίδιο λανό!...

Η ΔΟΚΙΜΗ

— Τίποτ' άλλο, κυρία;

ΟΙ ΑΣΤΕΓΟΙ

— Άν είχες ένα ραδιόφωνο τί θα ήθελες ν' άκούσες;

— Μουσική... θωματίου!

ΕΜΜΥ ΓΚΑΙΡΙΓΚ

ΟΛΓΑ ΤΣΕΧΟΒΑ

ΕΛΛΕΝ ΣΒΑΙΝΕΚΕ

ΤΡΕΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Τρεις Γερμανίδες ήθοποιόι, που η πολιτική τις είχε άποσπάσει από το θέατρο, ξαναγυρίζουν στη σκηνή. Ο ρόλος καθέμιάς ήταν διαφορετικός. Άλλά και οι τρεις είχαν πάρει ένα μέρος πολύ ενεργό στο μεγάλο δράμα, που παιχθηκε στην πατρίδα τους και στον κόσμο.

Η πρώτη είνε η Έμμη Σόννεμαν. Το όνομα αυτό δεν σας λέει τίποτε; Κι' όμως πρόκειται για την πρώτη γυναίκα του τρίτου Ράιχ, για τη σύζυγο του Γκαίρινγκ, που τόσας θύρβας έχει γίνει τελευταία γύρω άπ' αυτή.

Πριν από μερικά χρόνια, η Έμμη ήταν μιά άσημη ηθοποιός, που έπαιζε κλασσικά δράματα σε διάφορες επαρχιακές σκηνές. Άλλά η τύχη της άλλαξε ξαφνικά.

Μιά μέρα του 1932, ένας παλιός άεροπόρος έφθασε στη Ρηνανία, για να ζητήσει άπό τους μεγάλους βιομηχάνους της περιοχής να χρηματοδοτήσουν την εθνικοσοσιαλιστική προσπάθεια που άπέβλεπε στον επανεξοπλισμό της Γερμανίας.

Ο άεροπόρος αυτός ήταν μεγάλος κωμικός, καίλαρας και μορφομανής. Ένα βράδυ που έπληττε πήγε στο μικρό θέατρο της πόλεως. Τα μάτια του στομάτησαν πάνω σε μιά νέα με ξανθά μαλλιά, άνειροπόλο βλέμμα και ύφος Βαλκυρίας. Ήταν η Έμμη Σόννεμαν.

Οι σωματώδεις άνδρες συγκινούνταν πάντα τις Γερμανίδες. Κι' η Έμμη είχε συγκινήσει τώρα έμπρός στο Γκαίρινγκ — γιατί αυτός ήταν ο πολιτικός τυχοδιώκτης που είχαν έρθει στο θέατρο εκείνο το βράδυ.

Ο Γκαίρινγκ άγάπησε την Έμμη, άπό ότ' άλλο μέρος, του άφοσίωθηκε με σφοδρή κι' έμπιστοσύνη.

Λίγο άργότερα, ο Χίτλερ ανέθηκε στην άρχη. Η Έμμη είνε τότε ήθοποιός του κρατικού θεάτρου του Βερολίνου, χάρις στην ύποστήριξη του Ιακώβου προστάτου της. Το έργο όπου έφανίσθηκε ήταν μιά άποθέωση των εθνικοσοσιαλιστικών μιλταριστικών άρχων. Ο ήρωας του ξεφώνιζε σε μιά στιγμή:

«Όταν άκούω να γίνεται λόγος για πνευματική καλλιέργεια, βιάζω το περιστροφό μου».

Ήσυχος, ο Γκαίρινγκ έξακολουθούσε να είνε πάντα ξετρελαμένος με την Έμμη κι' όπως ήταν χάρος κι' ήθελε να ξεχάσει την πρώτη γυναίκα του, άποφάσισε να την παντρευτή.

Η ναυήλιος τελετή ζευγίχθηκε μέσα σε μιά άτμοσφαιρα βαγνερικού δράματος. Ο Γκαίρινγκ είνε όρισε τους γάμους του την ίδια ημέρα που είνε η έκτέλεσις με το τρεκούρι δύο έχθρων του χιτλερικού καθεστώςτος.

Ο Χίτλερ ήταν άνύπαντρος. Έτσι η γυναίκα του πανιχύρου ύπουργού των Έσω-

τερικών είχε γίνει ένα είδος βασιλίσσης του τρίτου Ράιχ. Ήταν πρώτη σε όλα, μιά ζωντανή εικόνα της Γερμανίδος γυναίκας. Σε λίγο, είνε μητέρα...

Η Έμμη Γκαίρινγκ ελάτρευε το σύζυγό της. Άλλά δεν πίστευε στον εθνικοσοσια-

λισμό. Έτσι τουλάχιστον ισχυρίζεται τώρα. Και φιλοδοξεί να ξαναγίνη η Έμμη Σόννεμαν, η παλιά ήθοποιός, που θα πρέπει να έργασθί σκληρά, για να κερδίση τη ζωή της. Άν, φυσικά, είνε τόσο φτωχή όσο προσπαθεί να φαίνεται...

Η δεύτερη γυναίκα που συγκεντρώνει σήμερα την προσοχή πάνω της είνε μιά παλιά δόξα του κινηματογράφου, η Όλγα Τσέχοβα.

Ήταν άλλοτε είδωλο του Χίτλερ και των όπαδών του. Άλλά όταν κατέρρευσε η Γερμανία, ο κόσμος έμαθε έκπληκτος ότι η μεγάλη καλλιτέχνις είχε παρσσημορήσει με το άνωτερο ρωσικό παράσημο...

Λάθος;... Δόλος;... Τίποτε άπό όλα αυτά. Η Τσέχοβα είχε ξαναπαίξει στη ζωή το ρόλο της βιβλικής Ιουδή.

Μακρινή συγγενής του μεγάλου ρώσου ποιητού Άντωνίου Τσέχωφ, η Όλγα είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της στη Γερμανία, όπου είχε άφοσίωθί διαδοχικά στο θέατρο και στον κινηματογράφο και είνε εξελιχθή σε μιά άπό τις δημοφιλέστερες ήθοποιούς.

Όταν οι εθνικοσοσιαλιστάι ανέθηκαν στην άρχη, άνοικε το σαλόνι της, όπου συγκεντρώνονταν κάθε βράδυ όλοι οι έξέχοντες ναζί. Ποιος μπορούσε ν' άμφιβάλλη για την άφοσίωσή της στο νέο καθέστος; Άλλά η Όλγα χρησιμοποίησε τις μεγάλες σχέσεις της, για να κλέβη τα μυστικά των Γερμανών και να τα διαβιβάζη στους φίλους της του Κρεμλίνου.

Το ρόλο αυτό τον διατήρησε ως την τελευταία στιγμή, έκθέτοντας χίλιες φορές τη ζωή της σε κίνδυνο. Κι' η φήμη λέει πως η Όλγα θύσισε τα πάντα για να ευημερήσει την πατρίδα της. Συγκινητική άυτοαρνησις για μιά γυναίκα...

Η Όλγα Τσέχοβα ξαναγυρίζει τώρα στη σκηνή.

Στο μεταξύ, μιά άλλη Γερμανίδα ήθοποιός, η Έλλεν Σβαίνεκε γυρίζει άπό τη μιά πρωτεύουσα στην άλλη, παίζοντας από πιο τολμηρά και πρωτοποριακά έργα και κηρύσσοντας παντού και πάντοτε την άποτροπή και το μίσος της εναντίον κάθε πράγματος, που έχει σχέση με το χιτλερισμό.

Η Έλλεν Σβαίνεκε είνε διάσημη την ίδια περίοδο εποχή που οι ναζί ανέβαιναν στην άρχη. Άλλά άπό την πρώτη στιγμή, κηρύχθηκε πολέμιός των και, άργότερα, για ν' άποφύγη τις καταδίωξεις των, άναγκάσθηκε να φύγη για την Αμερική.

Σήμερα, η Έλλεν άποφάσισε να ξαναγυρίση στην πατρίδα της. Άλλά ζήτησε άπό τις συμμαχικές άρχες να «καθαρίσουν» προηγουμένως το γερμανικό θέατρο άπό όλα τα ναζιστικά στοιχεία, που έξακολουθούν άκόμη να το έξουσιάζουν.

Δέν είμαι τρελός!

Τραγικό διήγημα

«Ο καθηγητής Άντερο προχώρησε προς όν έπικεκτή του με απλωμένο τ' ό χέρι. Ό άλλος, όμως, δέν έδειξε καμιά διάθεση για να του δώση τ' ό δικό του. Μ' άναγνωρίζεις; ρώτησε. Ό καθηγητής χλώμιασε λίγο. Ό Τσρέντο! έίπε, ό Χάρολντ Τσρέντο! Φυσικά σε άναγνωρίζω... Είμαστε άλλοτε συμφοιτητές... Ποιάς καλός άνεμος σε έφερε από δω, Χάρολντ;

— Καί βέβαια είμαστε συμφοιτητές, άπάντησε αυτός. Άλλά έγω δέν έφθασα ως τ' ό τέλος... Ένώ σύ... Βλέπεις, όταν έχει κανείς τήν καλή τύχη να τόν αγαπήη μία ώραία γυναίκα, τ' άκαφέρνει όλα στη ζωή... Οι τιμές, ό πλούτος, ή δόξα, όλα είναι δικά του...

Ό καθηγητής έκαμε ένα μορφασμό. — Ας έρθωμε στην έπίσκεψή σου, Χάρολντ, έίπε. Τί θέλεις από μένα; — Τί θέλω;... Ά, ναι, φυσικά... Βρίσκομαι στο γραφείο ενός γιατρού, ενός διασημού ψυχιάτρου και πρέπει να τ' ό εκθέσω τήν περίπτωσή μου. Ναι, λοιπόν, γιατί πρόκειται! Σκότωσα έναν άνθρωπο! Ό Άντερο χλώμιασε άκόμη περισσότερο.

— Δέν καταλαβαίνω... έίπε. — Πώς! τόν δέκαφε ό άλλος. Δέν σου κάνει καμιά έντύπωσι τ' ότι σκότωσα έναν άνθρωπο; — Όχι, άπάντησε ό Άντερο, γιατί δέν σε πιστεύω. — Δέν με πιστεύεις; Και όμως είναι άλήθεια. Τόν σκότωσα με μία σφαίρα στην καρδιά.

Καί, λέγοντας αυτά, έδειξε τ' ό πιστόλι πού είχε στην τσέπη του. — Για τ' όνομα τού Θεού! — Τόν σκότωσα, συνέχισε ό Τσρέντο, γιατί ήταν αντίχλος μου... Θυμάσαι;... Και σύ ήσουν αντίχλος μου κάποτε... πριν από δέκα πέντε χρόνια... Και μάλιστα ένας αντίχλος πολύ τυχερός, άφου κατάφερες να μου πάρης τή νέα πού άγαπούσα. Άλλ' άς άφήσωμε κατά μέρος τις λύπες τού παρελθόντος... Άς έρθωμε στο παρόν. Σκότωσα, λοιπόν, έναν άνθρωπο και σκέπτομαι να πάω να παραδοθώ...

— Είναι τ' ό καλύτερο πού έχεις να κάνης, έίπε ό Άντερο. Πρόκειται για ένα έρωτικό έγκλημα και οι ένοχοι...

—...Θα με άθώωσουν, αυτό δέν θέλεις να πης; συμπλήρωσε ό Τσρέντο. Σωστό. Μα ένώ θέλω να είμαι οίγουρος, Γι' αυτό ήρθα για να σου ζητήσω τή βοήθειά σου. — Τή βοήθειά μου; Και τί μπορώ να κάμω έγώ; — Περιμένε... Άπό τ' ά χέρια σου έχουν

περάσει πολλοί άρρωστοι: τρελλοί, σχιζοφρενείς, μανιακοί κτλ. Καί για καθέναν απ' αυτούς, όπως κάνουν όλοι οι γιατροί, κρατάς μία καρτέλλα, όπου σημειώνεις τ' άκυρώτερα χαρακτηριστικά τής άσθενείας του... Νά, βλέπω μία τέτοια καρτέλλα πάνω στο γραφείο σου... Ό Τσρέντο τήν πήρε στα χέρια του και διάβασε: — «Άντώνιο Πελλίγκρο, 26 έτών, ιδιωτικός υπάλληλος, Έγκεφολική άναμία σε ηλικία 21 έτους. Ό πατέρας τού πέθανε από άποληψία τήν έποχή αυτή. Φυσικές άνωμαλίες σε ηλικία 23 χρόνων. Περιοδική μισάνθρωπία, άγάπη προς τ' ό μόνον, άκουστικές παρακρούσεις. — Νά ένα θαυμάσιο υπόδειγμα, συνέχισε ό Τσρέντο. Άν αυτός ό άνθρωπος έκανε ένα έγκλημα και ό δικηγόρος του παρουσίαζε αυτή τήν καρτέλλα, τ' ό δικαστήριό θα τόν άθώωνε χωρίς άμφιβολία. Όσο για τούς ψυχιάτρους πού θα έζηταζαν τ' ό δράστη κι' αυτοί έπίσης θα συμφωνούσαν με τόν διάσημο καθηγητή Άντερο... Έπειτα, ποιάς μπορεί ν' άποδείξη πως ένας άνθρωπος δέν είναι τρελός;... Με κατάλαβες τώρα;

Ό Άντερο τού πήρε τήν καρτέλλα από τ' ά χέρια του.

— Σε παρακαλώ, έίπε, αυτό είναι έπαναγωγικό μουσικό.

— Ναι, έχεις δικιο, άπάντησε ό Τσρέντο. Σου ζητώ συγγνώμην... Λοιπόν, μου χρειάζεται και μένα μία τέτοια καρτέλλα για να σωθώ... Πρέπει να βγαίνω απ' αυτό τ' ό συμπέρασμα ότι πάσχω από ψυχικές διαταραχές πάνω - κάτω όπως και αυτός ό Πελλίγκρο.

— Δέν μπορώ να τ' ό κάνω, Χάρολντ, έίπε ό γιατρός. Αυτό είναι δόλος!

— Τ' ό άποκαλείς, λοιπόν, δόλο; Και ποιών πρόκειται να δολιευθώμε;... Τή δικαιοσύνη; Μα δέν ξέρεις πως ή ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι μία κενή λέξις;... Για πές μου, σε παρακαλώ, μήπως ή ανθρώπινη δικαιοσύνη επενέβη όταν πριν από δέκα πέντε χρόνια μου πήρες μέσα από τ' ά χέρι μου τή γυναίκα πού ελάτρευα; Με κύτταξες μ' ένα σκληρό βλέμμα κι' άδίσφορως για τ' ά παρακάλια μου και τίς άπειλές μου. Κι' όμως ή Άρμίντα ήταν για μένα ή ζωή μου! Είχαμε περάσει μαζί άξέχαστες ήμέρες, με τρελλά παιχνίδια στην έδοχή. Η Άρμίντα ήταν ή εύτυχία μου! Μόλις μούλειψε έγινε ένα ζωντανό πτώμα! Εμίσησα και όένα και τ' ό πανεπιστήμιο και τ' ό δίπλωμα και τήν ιατρική και όλα. Άρχισα έπειτα να γυρίζω σ' όλο τόν κόσμο, έκαμα όλων τών ειδών τ' άπαγωγέματα και σ' ό τέλος κατάντησα εκείνο πού είμαι σήμερα: ένας άνθρωπος σκούπιδο! Ξέρεις πως κερδίζω τή ζωή μου; Πουλίζω κάρτες στο βουλεβάρτο Έντρε Ρίος. Και για όλα αυτά ευθύνεται εκείνος πού μου έκλεψε τήν αγάπη μου! Μήπως

ή δικαιοσύνη επενέβη σ' αυτή τήν υπόθεση; Συνέλαβαν εκείνο πού με κατέστρεψε; Τόν έδίκασαν; Κεθόλου! Είνε σήμερα ό διασημότερος ψυχίατρος τής Άργεντινής. Μία αψέντια! Θα ήθελες να είσαι στη θέση μου. Άντερο;... Όχι;... Λοιπόν, θα μου κάμης αυτή τήν καρτέλλα; — Πέρασε αύριο, άπάντησε ό καθηγητής. Τήν άλλη μέρα, ό Τσρέντο βρισκόταν και πάλι στο γραφείο τού Άντερο.

Ό καθηγητής τού έδειξε μία καρτέλλα πού βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του. Ό άλλος τήν πήρε και τήν διάβασε προσεχτικά. — Μπράβο, Άντερο, έίπε. Τήν έκαμες όπως τήν ήθελα... Διαλείπουσες διαφαντικές διαταραχές, μανία καταδιώξεως... Θαυμάσιο! Τώρα είμαι βέβαιος ότι θα σωθώ. Φυσικά, θα προσποιηθώ και λιγάκι... Βάλε σε παρακαλώ αυτή τήν καρτέλλα στην θέση της...

Ό καθηγητής άνοιξε ένα μετάλλιο ντουλάπι με θυρίδες και έτοποθέτησε σε μία απ' αυτές τήν καρτέλλα τού Τσρέντο.

— Σ' εύχαριστώ, έίπεν αυτός. Τώρα τέντωσε τ' ό αυτιά σου και άκουσε με: Δέν σκότωσα κανέναν άνθρωπο! — Τ' ό πρόσωπό του έμόρφασε παράξενο. — Μα έκανες καλά να γράφης «μανία καταδιώξεως». Γιατί οι άνθρωποι πού πάσχουν απ' αυτή τήν άσθένεια έγκληματούν συχνά... Τ' ό έμάντευσε! Γιατί κι' έγώ σκέπτομαι...

Ό Άντερο τόν κύτταξε με άγνωμία. Ό Τσρέντο ξέσπασε σ' ένα σπασμωδικό γέλιο.

— Γιατί πήρες αυτό τ' ό ύφος, φίλε; ρώτησε. Σου είπα ότι δέν σκότωσα κανέναν άνθρωπο! Πρέπει, λοιπόν, να είσαι εύχαριστημένος. Αυτό άπαιτεί ό στοιχειώδης άνθρωπισμός...

— Ναι, αλλά δέν καταλαβαίνω γιατί μου ζητήσες αυτή τήν καρτέλλα, άφου δέν πρόκειται να σου χρησιμεύση σε τίποτε.

— Δέν πρόκειται να μου χρησιμεύση σε τίποτε, έίπε ό Τσρέντο. Πώς όχι; Φυσικά, δέν σκότωσα άκόμη κανένα, αλλά θα σκότωσω κάποιον σε λίγο.

Έξσκολοβούσε να γελάη πάντα. Άλλά, ξαφνικά, έβαλε τ' ό χέρι στην τσέπη του και έβγαλε τ' ό περιστόφορό του.

Ό Άντερο πήγε να κρυφθί πίσω από μία βιβλιοθήκη.

— Χάρολντ, για τ' ό όνομα τού Θεού! φώναξε. Είσαι τρελός;

— Ναι, άπάντησε ό Τσρέντο. Συμφώνα με τήν καρτέλλα, πού είχες τήν

καλωσύνη να γράφης για μένα, είσαι τρελός! Μα, στην πραγματικότητα, δέν είμαι καθόλου. Αντίθετο, μάλλον είμαι υγιής, έσορροπημένος και λογικός. Τ' ό τέχνασμα μου τ' άποδεικνύει. Και θα σε σκετώσω τώρα, γιατί ξέρω πως θ' άπελάγαν, χάρις σ' εμένα! Δεκαπέντε δολάρια, χρόνια σκεδιάζω μέσα στο μυαλό μου αυτή τήν έκδίκησή! Άπό τήν ημέρα πού ή Άρμίντα μ' έδιωξε από κοντά τής γιά ν' άρραβωνισθί εμένα!... Από τότε προσπάθησα ν' άναγκάσω άλλες γυναίκες, για να τήν ξεχάσω. Άλλά δέν τ' ό κατώρθωσα ποτέ! Μ' όλο πού έχουν περάσει δεκαπέντε χρόνια, νιώθω να μου λείπει πάντα... Μην νομίζης ότι οι τρελλές άγάπες βρίσκονται μόνο μέσα στα μυθιστορήματα!... Κι' άλλωςτε, ή Άρμίντα είναι πάντα ώραία! Τήν είδα προχθές πλάι σου στη λεωφόρο ντέλ Μάγιο...

Ό Άντερο παρακάλεσε: — Χάρολντ, λυπήσου με!

— Νά σε λυπηθώ; έίπε ό Τσρέντο. Μήπως σύ με λυπήθηκες όταν πριν από δέκα πέντε χρόνια σε παρακάλεσα να παύσης να ένοχλής τήν Άρμίντα, γιατί ήταν δική μου; Όχι. Μου άπάντησες τότε γελώντας: «Οι γυναίκες άνήκουν σε κείνους πού ζουν ν' άς πάρουν στην κατοχή τους». Λοιπόν, Άντερο, και ή έκδίκησή είναι τ' ό ίδιο. Πρέπει να ξέρη κανείς να τήν πάρη. Κι' έγω σου απέδειξα ότι ξέρω να τήν πάρω... Χάιρε, παλιέ και τυχερέ σύντροφε τών φοιτητικών μου χρόνων... Άφρησε τήν τελευταία σου σκέψη να τρέξη στην ώραία Άρμίντα. Σου τ' ό επιτρέπω... Τ' ό έκαμες;... Χάιρε, Άντερο!

Ό καθηγητής, τρελλός από τόν τρόπο πού, προσπαθούσε να κρυφθί όσο μπορούσε, σε περισσότερο πίσω από τή γωνία τής βιβλιοθήκης.

Άλλ' ό Τσρέντο, μ' ένα πήδημα, πέρασε σ' ό άπέναντι μέρος τού γραφείου. Είχε τώρα όλοκληρο τ' ό σώμα τού καθηγητή του μπροστά του...

Σήκωσε τότε τ' ό περιστόφο, σημάδεψε και πίεσε τή σκανδάλη.

Ό Άντερο σωριάστηκε κάτω κτυπημένος κατόρθωτα.

— Δυστυχισμένη Χάρολντ, ψιθύρισε με σδυμένη φωνή, προτού να ξεψυχήση, είσαι τρελός! Έπρεπε να τ' ό καταλάβω από τήν παράξενη έκφραση πού έχουν τ' ά μάτια σου... Ό Θεέ μου, πεθαινίω!... Άρμίντα...

Ό Χάρολντ είχε ξαναβάλει τ' ό περιστόφο στην τσέπη του και στήθηκε άκίνητος για μερικά λεπτά... Κανένας θόρυβος δέν άκουγόταν μέσα σ' ό σπίτι... Εύτυχώς!... Άνοιξε τότε σιγά τήν πόρτα και έφυγε.

Όστόσο μία σκέψη γύριζε άδιάκοπα μέσα σ' ό μυαλό του.

— Είμαι τρελός! ψιθύριζε σιγά. Είμαι τρελός! Στο δρόμο, εκείνη τήν ώρα...

«Είχαμε περάσει μαζί άξέχαστες ήμέρες...»

σα ήσαν μεγάλος συνωστισμός. Ό Χάρολντ έννοιωσε ένα πελώριο βάρος σ' ό στήθος του και ήθελε να φύγη μακριά απ' αυτό τ' ό πλήθος για ν' άναπνεύση καθαρόν αέρα. Τ' ό πρόσωπο τών διαδωτών μπερδευόταν μπροστά σ' ό μάτια του, κι' ή άναπνοή του έθινε βαρεία και λαχανιασμένη. Άρχισε τότε να σπρώχνη δεξιά και άριστερα με τούς άγκυρες του για ν' άνοιξη ένα πέρασμα μέσα από τόν κόσμο.

Ό Χάρολντ άκουσε φωνές, διαμαρτυρίες, άπειλές γύρω του. Άλλά δέν έδινε προσοχή σε τίποτε από όλα αυτά.

Ξαφνικά, άκουσε κάποιον να φωνάζη πίσω του:

— Μα αυτός είναι τρελός! Έκείνη τή στιγμή, ό Χάρολντ νόμισε πως ένα πέπλο άπλωνόταν μπροστά σ' ό μάτια του και σωριάστηκε πάνω σ' ό πεζοδρόμιο φωνάζοντας:

— Όχι! Δέν είμαι τρελλός! Σκότωσα τόν καθηγητή Άντερο, μα δέν είμαι τρελλός! Η καρτέλλα πού βρισκόται σ' ό γραφείο του είναι ψευτική! Έγώ τόν παρακάλεσα να τήν γράφη! Όχι, δέν είμαι τρελλός! Δέν βλέπετε, λοιπόν, πού μιλάω λογικά; Άφροί έδωγαν από τ' ό στόμα τού δυστυχισμένου και δυνατό σπασμό έβράντασαν τ' ά μέλη του.

Τ' ά τελευταία λόγια τού θυμάτος του είχαν κάμει τόν Χάρολντ Τσρέντο να τρελλάθη πραγματικά. Ό καθηγητής Άντερο είχε πάρει τήν έκδίκησή του.

Λίγη ώρα άργότερα, ένα αυτοκίνητο μετέφερε τόν Χάρολντ Τσρέντο σ' ό φρενοκομείο...

ΦΡΑΜΑ

«Η ζωή κι' ό θάνατος τού «Ραφλ»

Ένας τζέντλεμαν λωπεδύτης

Ό περίφημος Ράφλ, ό «λωποδυτής - τζέντλεμαν», ό πους τού Άγγλου μυθιστοριογράφου Χόουουγκ, δέν υπήρξε μόνο σ' ά μυθιστορήματα και στην όδον, αλλά και στην πραγματικότητα. Έπί πολλά χρόνια, ήταν μία από τις διασημότητες τού κόσμου τών Άμερικανών γκάνγκστερ. Λεγόταν Άρθούρος Κόλλιν και δολοφονήθηκε τέλος από τούς έχθρούς του.

Αξίζει να διηγηθώμε τήν ιστορία τού θανάτου του, σκεδόν άγνωστή σ' ό πολυάριθμο κοινό πού ενδιαφέρεται για τις περιπέτειες του. Πρώ ολίγων ετών, ένα καλοκαίρι σ' ό Βοστώνη, ή αστυνομία τής Φιλαδέλφειας βρήκε σ' ένα άποκεντρο δρόμο τ' ό πτώμα ενός ζητιάνου, τρυπημένο από έξη σφαίρες. Οι αστυνομικοί έμαθαν σ' ά κουρέλια τού κι' έξακριβώσαν από τ' ά χαρτιά του ότι λεγόταν Άρθούρος Κόλλιν. Πήγαν άμέσως να κάμουν μία έρευνα σ' ό σπίτι του. Και σάστισαν, βλέποντας ότι ήταν μία πολυτελέστατη Βίλλα!... Οι ύπηρετες άναγνώσαν σ' ό πρόσωπο τού ζητιάνου τόν καλό και γενναίο άφεντικό τούς.

Τ' ό μυθιστόριο δέν άρχισε να εξηγηθή. Ό Κόλλιν ήταν ένας απ' τούς μυθιστοριοδαστούς «λωποδυτές - τζέντλεμαν», τύπος Άρσέν Λουπέν, είδικευμένος σ' ός κλέβει τών εκατομμυριούχων. Έμενε ασύλληπτος, και τ' ό αναζητούσαν όλες οι αστυνομίες τού κόσμου. Τέλος, κουράστηκε απ' τήν περιπετειώδη ζωή και τις περιπλανήσεις του, έγκαταστάθηκε σ' ό Φιλαδέλφεια, άγόρασε μία Βίλλα κι' έγινε μαγισμός συλλεκτής έργων τέχνης. Όστόσο, τόν κυριεύε κάποιος, κάποιος ή νυσταγία τής περιπέτειας, και τότε μεταμφιεζόταν σ' ό ζητιάνο και πήγαινε να άνακατευθί με τούς άλτες και τούς κακοποιούς. Οι ύπηρετες τού άπορούσαν, γιατί χανόταν ξαφνικά κι' άπουσίαζε επί πολλάς ήμέρες.

Είχε όμως πολλούς έχθρούς σ' όν κόσμο τών γκάνγκστερ — και γι' αυτό άλλάστε έίπε προσάδει φρουρούς για τή Βίλλα του κι' είχε έφοδισί τ' ό αυτοκίνητό του μ' ένα μυδοαβλιοβόλο. Η μεταμφίεσίς του τ' ό επέτρεψε να ξεγελάση επί πολλόν καιρό εκείνους πού είχαν δοκιμάσθι να τόν έξοντώσουν. Τέλος, όμως, οι έχθροί του τόν άνακάλυσαν και τόν δολοφονήσαν.

ΓΑΜΟΙ

Ό Κ. Μιχαήλ Μιχαηλίδης και ή δια Μιχαήλ Ρούφου έτέλεσαν τούς γάμους των. Παράνυστος παρέστη ό Κ. Τζεζαριλίδης. Τούς εύχονται κάθε εύτυχία.

Μ. Π.

«Με κύτταξες μ' ένα σκληρό βλέμμα κι' άδιαφορούσες για τ' ά παρακάλια μου και τις άπειλές μου. Κι' όμως ή Άρμίντα ήταν γ' ά μένα ή μοναδική χαρά μου, ή εύτυχία μου».

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Το μυστικό ενός 'Αφρικανού
μάγου

Ο γαλλικός κι' ο βελγικός Τύπος έφιστούν την προσοχή του επιστημονικού κόσμου στις σπουδαιότερες έργασιες του Γαλλου γιατρού δόκτορος Κατόν. Ο γιατρός αυτός έχει αναλάβει τον πόλεμο κατά της φυματιώσεως, με μιά άγνωστη ακόμη και πρωτότυπη μέθοδο, που βασίζεται στο μυστικό ενός 'Αφρικανού μάγου!

Πρόκειται για μιά ιστορία καταπληκτική, με ήρωά της έναν άνθρωπο που κυνήγηση πάντα την περιπέτεια. Πράγματι, ο Πάλ Κατόν άφισε την πατρίδα του κι' έφυγε για το Γκαμπόν, μόλις πήρε το δίπλωμα του γιατρού, γιατί τον τσαδαύσαν τα άγνωστα μυστήρια της Μαύρης 'Ηπείρου. Εκεί, έγινε καλλιεργητής, συγχρόνως όμως κι' Ιατρικές σπουδές του τον έκαναν να παρακολουθή με προσοχή κι' ενδιαφέρον κάθε τι σχετικό με τη ζωή και την υγεία των Ιθαγενών.

Έτσι, έμαθε διάφορα μυστικά των μαύρων μάγων και θεραπευτών. Διαπίστωσε θεραπείες καταπληκτικές, έμπρος στις οποίες θ' απορούσε κάθε λευκός γιατρός, κι' αναζήτησε τις αιτίες τους.

Οι παρατηρήσεις κι' οι πληροφορίες του τον έπεισαν ότι κάποιο μάγος χοσιμοποιούσε, για να γιατρέυη τους Ιθαγενείς, ένα δέντρο, το «ν' κόμπ - ν' κόνο», που το ήξερε εκείνος μόνον. Ο Κατόν πήγε τότε να τον βρει και μεταχειρίσθηκε κάθε μέσον για να του άποσπασή το μυστικό του. Χοσιμοποίησε την πονηρία, την επιμοήνη, δώσα αμέτρητα... Ο μάγος απέφευγε στην αρχή να μιλήσει γι' αυτό το θέμα. Τέλος όμως, υποχώρησε και δέχθηκε να πη στο Γάλλο ποιδ ήταν το δέντρο που γιατρέυει».

Ο Κατόν συνέχισε τις έρευνές του επί 7 χρόνια. Γύρισε τη Γαλλική, Άφρική, το Σουδάν και το Κονγκό, διέτρεξε Άσση και Σουγκλες αναζητώντας παντού το θαυματουργό δέντρο «ν' κόμπ - ν' κόνο». Μελέτησε το χυμό του, τις ρίζες, το φλοιό, τα φύλλα του. Κι' όταν πείσθηκε ότι μπορούσε να βγάλει απ' αυτό ένα ισχυρό όπλο έναντι των διαφόρων άσθενειών, ιδίως δε κατά της φυματιώσεως, άσχισε τα πρώτα του πείραματα πάνω σε χιμπατζήδες, τους οποίους έπιανε ζωντανούς με χίλια τεχνάσματα και πονηρίες.

Είπε γνωστόν ότι οι πίθηκοι, και ιδιαιτέρως οι χιμπατζήδες, παθαίνουν εύκολα φυματίωση, όταν ζουν σ' αίμαλωση. Αυτό λοιπόν ύπηρεσαν οι πρώτοι άρρωστοι του Κατόν. Σ' αυτούς επέτυχε τις πρώτες εκπληκτικές θεραπείες. Μετά την επίτυχία του στους πίθηκους, έκρινε ότι ήταν πια καιρός να υιοτίση στη Γαλλία και ν' αναλάβει τον άγώνα κατά της φυματιώσεως στους ανθρώπους.

Τώρα έχει ιδρύσει κοντά στο Κορυμπέιν ένα είδος σανατορίου. Λιγομίλητος εκ φύσεως δεν δίνει παρά άριστους μόνον πληροφορίες για τη μέθοδό του, χωρίς να προχωρήσει ποτέ στις λεπτομέρειες. Είναι όμως γεγονός έξαιρετικόμωνο ότι έχει ν' ατρώσει φυματικούς που βρισκόντουσαν σε άτελι-

στική κατάσταση. Μεταξύ των άλλων, έκανε καλά και την περίφημη Γαλλίδα τραγουδίστρια δίσκων γραμμοφώνου Λουσιέν Ντυγκάρ, που είχε πάθει πνευμονική συμφόρηση και κατόπιν φυματίωση.

Βοηθός και συνεργάτης του είναι ένας άλλος γιατρός, ο δόκτωρ Κόλ. Αυτός είχε παρμελήσει προσωρινώς την Ιατρική, κατά τη γερμανική κατοχή, για να ένοσθη στο μυστικό Τύπο της αντίστασεως. Μά μερα όμως, γνώρισε τον δόκτωρ Κατόν, δίπλα στο μαϊλάρι ενός άρρωστου, που έθεωρείτο καταδικασμένος από άθεράπευτη σιπθάγνη. Κάποιος φίλος είχε συστήσει να κατασύνουν στον Κατόν.

— Έτσι κι' έτσι, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτε χειρότερο... έλεπε.

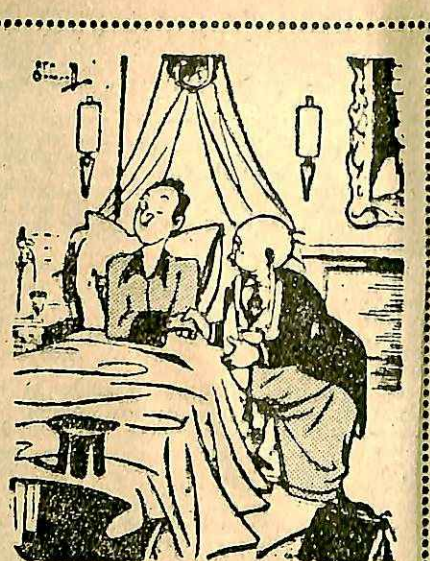
Κι' ο δόκτωρ Κατόν γιάτρεψε τον άρρωστο! Έπειτα από ένα τέτοιο «θαύμα», ο Κόλ ένθουσιάθηκε, έγκατέλειψε τη δημοσιογραφία και έαναγύρισε στην Ιατρική, για να βοηθήσει τον Κατόν στην πάλη κατά της φυματιώσεως. Καθώς μάλιστα εκείνος δεν εύρισκε κατάλληλο οίκημα για να στεγάσει το σανατόριό του, του έθεσε στη διάθεσή του ένα οικογενειακό του κτήμα. 'Η διασπύμησης χρειάσθηκε έξοδα 2 εκατομμυρίων φράγκων.

Μέσα σ' ένα ωραίο κτήμα, υπάρχουν δύο κτίρια. Στο μικρότερο, στεγάζονται τα έργαστήρια και 9 είδικα κλειστά «κελλιά». Κάθε κελί έχει χώρο 12 κυβικών μέτρων και περιέχει ένα σιδερένιο κρεβάτι ένα νιπτήρα, έγκατάστασι υγιεινής, ένα τραπέζι, μιά καρέκλα και μιά μικρή έταζέρα, πάνω στην οποία βρίσκεται ένα ηλεκτρικό καμινέτο κι' ένα είδικό δοχείο. Το καμινέτο καίει μερα και νύχτα, βράζει το περιεχόμενο του δοχείου και γεμίζει την άτμοσφαιρα του κελιού με τους θεραπευτικούς άτμούς του. Κάθε ώρα, κι' νοσοκόμες άγνεύουν τον ύγρο των δοχείων. Στο ύγρο αυτό προσθέτει ο δόκτωρ Κατόν μερικές σταγόνες ενός φαρμάκου, που το κρατεί μυστικό και που το φυλάει σε μιά μπουτίλλια στην οποία δεν άποχωρίζεται ποτέ. Πρόκειται πιθανώς για ένα εκχύλισμα φλοιού του «ν' κόμπ - ν' κόνο». Οι άτμοί του έχουν ένα βαλσαμικό άρωμα, που κάνει έλαιοφότερη την άτμοσφαιρα και διευκολύνει εξαιρετικά την άναπνοή.

Κάθε καινούργιος άρρωστος, άφου υποβλήθη πρώτα σε ακτινολογική και μικροβιολογική εξέταση, κλείνεται σ' ένα απ' τα κελιά. Δεν βγαίνει πια καθόλου από κεί μέσα επί ένα χρονικό διάστημα 10 ημερών έως 3 μηνών — ανάλογως της καταστάσεώς του. 'Η περίοδος αυτή της θεραπείας είναι, βέβαια, άνιαρη. Άλλά ο Κατόν τη θεωρεί άπαραίτητη για να «κορεσθή» ο άρρωστος απ' τους μικροβιοκτόνους άτμούς. Κατόπιν, τον μεταφέρει στο άλλο κτίριο, όπου υπάρχουν κάμπους άπλα δωμάτια. Ο άρρωστος μπορεί πια να κυκλοφορή έλεύθερα, συνεχίζει όμως τη θεραπεία του, με δυο έντριβες και μιά εισπνοή κάθε μερα, πάντοτε με ύγρο που περιέχουν τις θαυματουργές ούσεις του «ν' κόμπ - ν' κόνο». Άν ή κατάσταση του έαναχειροτερέψη, γυρίζει

άσθενών.
Ο βοηθός του δόκτορος κ. Κόλ με μιά των

Ο γιατρός: Κύριε βαρώνε, πρέπει να κάνετε λίγη γυμναστική για το καλό της υγείας σας! Θα μπορούσατε παραδείγματος χάριν, να κουρντιζετε μόνος σας το ρολόι σας ή να στρίβετε κανένα τσιγάρο...

πάλι στο κελί και μένει επί μακρότερο χρονικό διάστημα.

Είπε τόσοι κι' άρρωστοι, που ζητούν να μπουν στο σανατόριό του δόκτορος Κατόν, ώστε θα χρειαζόταν να υπάρχουν εκατοντάδες κελιά για όλους αυτούς. Κι' ή φίλη του Γαλλου γιατρού ανέδανε όσο περισσότερο είναι εκείνοι που βγαίνουν θεραπευμένοι απ' το σανατόριό του.

Ο Κατόν κι' ο Κόλ σχεδιάζουν ήδη να επέκτείνουν τις έγκαταστάσεις τους 'Εογάζονται επίσης για την κατασκευή μίας απλής και πρακτικής συσκευής, που θα διευκολύνει τις εισπνοές.

Συγχρόνως, ο δόκτωρ Κατόν συνεχίζει τα πειράματά του, με τη βεβαιότητα ότι ο φλοιός του άφρικανικού δένδρου μπορεί να γιατρέψει κι' άλλες βαρείες άρρώστιες, εντελώς διαφορετικές απ' τη φυματίωση. Κατάρθωσε μάλιστα να κάνει τελείως καλά ένα σκυλάκι, που είχε πάθει παρά'υσι των πσιονών ποδιών του.

Πόσα μυστήρια κούβει, αλήθεια, ή 'Αφρική!...

Κανείς δεν έδειρε τί πρόκειται να διδάξη ακόμη στη γηραιά Ευρώπη στο προσεχές μέλλον...

Μ. ΜΠΩΒΑΙ

Η Εύα Μπράουν δεν έπλενε το λαιμό της

Μολονότι ή Εύα Μπράουν είχε καταφέρει να μαγέψει τον Χίτλερ, δυο άλλοι άντρες, που τη γνώρισαν καλά, δεν αϊμαλώτισθηκαν καθόλου απ' τη γοητεία της... Ο ράφτης της Όττο τονίζει ότι ήταν άπλως ένα ωραίο κορίτσι, χωρίς τίποτε το έξαιρετικό. Κανείς — λέει — δεν ένοιώθε την επιθυμία, στο δρόμο, να γυρίσει να την κυττάξει. Δεν είχε καθόλου καλλιτεχνικές κλίσεις. Ένα φάρμακ ήταν γι' αυτήν ό.τι... ένα πιάτο λαχανικά για τον έραστή της: μιά ανάγκη, και τίποτε περισσότερο.

Άκόμη αυστηρότερα την κρίνει ο φωτογράφος Χόφμαν, στον οποίο έοναζόταν, όταν έν γνώρισε το Χίτλερ.

Είπε Βωώμικο το λαιμό της, δηλώνει κοινώντας θλιμμένα το κεφάλι του, και δεν υπέρεσα ποτέ να την κάμω να τον πλύνει καλά!... Ούτε κι' ο Χίτλερ το κατώρθωσε. Άλλά... ο έρωας είναι τυφλός!

Ποιός θα πληρώσει την κηδεία;

Θα θυμάστε βέβαια, ότι ο Ρόμπερτ Λέδ, ένας απ' τους αρχιναζήδες καθηγορουμένους της Νυρεμβέργης, κρεμάστηκε προ μηνών μερα στο κελί του. 'Η ύπνρεσία κηδείων της πόλεως ανέλαβε φυσικά την ταφή του νεκρού. Έπειτα όμως έκρινε ότι δεν υπήρχε λόγος να υποβληθή στα σχετικά έξοδα της κηδείας, κι' έστειλε το λογαριασμό στον πρόεδρο του Δικαστηρίου! Είναι ωστόσο πολύ άμφιβολον αν τον πλήρωσε το Δικαστήριο...

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΩΝ Κοβούργων

Πώς ζούσαν οι βασιλείς της
Βουλγαρίας

Έπειτα απ' την κατάλυσι της μοναρχίας στη Βουλγαρία, οι έφημερίδες της Σόφιας δημοσίευσαν ένδιαφέρουσες και άγνωστες λεπτομέρειες για την ιδιωτική περιουσία της έκπτωτης δυναστείας των Κοβούργων, που δημεύθηκε απ' το Κράτος. Άποκάλυψαν ότι ή άκίνητη περιουσία, που άφισε πίσω του ο τελευταίος βασιλεύς της Βουλγαρίας, ο μικρός Συμεών, φεύγοντας για την έξορία, έφτανε τα 19 δισεκατομμύρια λέβια, δηλαδή 1 τρισεκατομμύριο 100 δισεκατομμύρια έλληνικές δραχμές!

Η περιουσία αυτή άποτελείτο από μέγαρα, βίλλες, δάση, φέρμες, κτήματα, που τά είχε άποκτήσει ο ίδρυτης της δυναστείας Φερδινάνδος από διάφορες «δωρεές», άφ' ότου έφτασε απ' την πατρίδα του Γερμανία στη Βουλγαρία. Ο γιός του Βόρις, που τον διαδέχθηκε στο θρόνο, φρόντισε ν' αύξηση ακόμα πιο πολύ τα πλούτη του, ενώ ο εξόριστος Φερδινάνδος έπαιρνε απ' τη δημοκρατική γερμανική κυβέρνηση ένα έτήσιο έπίδομα 60.000 μάρκων, άργότερα δε 120.000.

Εκτός απ' την τεραστία αυτή κτηματική περιουσία, υπάρχει και ή κινητή. Από πολλές βδομάδες τώρα, είδικoi πραγματογνώμονες άσχολούνται με την δύσκολη ταξινόμηση και καταγραφή της. Τα άσημικά των Κοβούργων π. χ., σκορπισμένα σ' όλα τα παλάτια τους, περιλαμβάνουν χιλιάδες καλλιτεχνικά σκεύη άσημένια και χρυσά κι' άποτελούν — αυτά και μόνο — ένα θησαυρό άνεκτίμητο, που δεν υπάρχει πιθανότατα σε καμμία άλλη ευρωπαϊκή Αύλη. Επίσης μεγάλης αξίας είναι ή συλλογή ζωγραφικών τινάκων.

Κι' όμως ο Φερδινάνδος, πριν γίνη βασιλεύς της Βουλγαρίας, δεν είχε άλλους πόρους από ένα μικρό μισθό αξιωματικού...

Η δυναστεία των Κοβούργων συνδέεται με τρείς μεγάλους πολέμους. Ο Φερδινάνδος προκάλεσε τον Έλληνοβουλγαρικό του 1913 κι' έπειτα έσπρωξε τη χώρα του στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, στο πλευρό των Γερμανών, με τη μυστική έλπίδα να στεφθή στην Κωνσταντινούπολι «βασιλεύς του Βυζαντίου»!

Ο γιός του Βόρις άκολούθησε το παράδειγμά του στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο κι' έγινε κι' αυτός δορυφόρος των Γερμανών. Οι δικές του όμως φιλοδοξίες ήσαν πιο μετρημένες: "Ηθελε άπλως να γίνη... στρατάρχης! Πράγματι, οι αξιωματικοί του σκόπευαν να του προσφέρουν, στις 3 Οκτωβρίου 1943, μιά στραταρχική ράβδο, που την είχαν παραγγείλει είδικώς στη Γερμανία. Έν τω μεταξύ, πέθανε ο Βόρις. 'Η ράβδος όμως άγοράσθηκε πάντως και πληρώθηκε, μιά κι' είχε παραγγελθή. Στοι-

χισε στο Κράτος 5 εκατομμύρια λέβια, είναι δε ένα άληθινό καλλιτέχνημα, από μισό κιλό λεπτοεργασμένο χρυσάφι κι' 150 γραμμάρια πλατίνη, στολισμένη με 68 μαργαριτάρια και 117 διαμάντια διαφόρων μεγεθών!

Ο βασιλεύς Βόρις είχε τη συνήθεια να κάνει «δημοκρατικούς» θεατραισμούς, με τους οποίους είχε άποκτήσει μιά τεχνητή δημοτικότητα. Συνήθιζε π.χ. ν' άνακατεύεται με το πλήθος, σε διάφορα έγκαίνια, άγορεύσεις ή άλλες επίσημες τελετές. Έκανε επίσης άπρόοπτες επισκέψεις στις καλύβες των φτωχών χωρικών. Στο έξωτερικό, για να παραστήσει το δημοκράτη, συνήθιζε να οδηγεί συχνά μιά άτμομηχανή σιδηροδρόμου...

Ο άπλοϊκός όγλος σάστιζε μ' αυτές τις έκκεντρικότητες του, κι' οι έφημερίδες χαρακτηρίζαν την άπλη περιέργεια του λαού ως «άφοσίωση» προς το βασιλέα του...

Η Αύλη του Βόριδος ήταν γνωστή, όχι μόνο για την πολυτέλεια και τα συμπτώσια της, όχι μόνο για τις μηχανορραφίες της και τους Ρασπουτίν της, αλλά και για τους μάντιες της, που της έδιναν ένα μεσαιωνικό χαράκτρη. Όπως ο Χίτλερ είχε τον ιδιαίτερο μάντι του — τον περίφημο Χάννουσεν, που τον σκότωσε άργότερα — έτσι κι' ο Βόρις είχε έναν άστρολόγο, κάποιο Λούλτσφ, που τον ύπηρετούσε πιστά. Αυτός τον καθοδηγούσε στην έξωτερική πολιτική του, άφου συμβουλευόταν τα άστρα. Του ύποδεικνυε τον τρόπο να επηρεάσει το Φύρερ, κατά τις συναντήσεις τους στη Γερμανία. Κρατούσε δε τακτικά ήμερολόγιο, απ' το όποιο άποκαλύφθηκε κατόπιν ότι φιλοδοξούσε να παίξει διεθνή ρόλο. Δυστυχώς γι' αυτόν, όχι μόνο δεν έπαλήθευσαν οι πολιτικές προβλέψεις του, αλλά και δεν μπόρεσε καν να προφητεύη τη σύλληψή του και τη θανατική καταδίκη του απ' τους συμπατριώτες του, μετά την άποχώρησι των Γερμανών!

Οι ποντικοί άπεχθάνονται τη μουσική

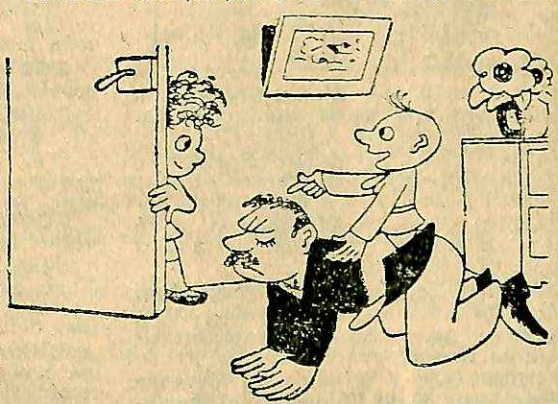
Οι ποντικοί άπεχθάνονται τη μουσική και τρέχουν να εσφακισθούν, όταν οι μουσικοί ήχοι παραταθούν λίγη ώρα. Αυτό τρώλάλιστα άπέδειξε το πείραμα ενός έμπορου δημοπρασιών καρπών στο Ρατέλ της Γιουτλάνδης. Οι άποθήκες του είχαν γεμίσει από ποντικούς και όλες οι προσπάθειές του για να τους έξολοθρεύσει δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Στο τέλος έγκατέστησε στις άποθήκες του ένα ραδιόφωνο και το έβαλε να λειτουργή άδιάκοπα από το ένα πρωί ως το άλλο. Το αποτέλεσμα ήταν ότι έπειτα από μερικές ήμέρες δεν είχαν άπομείνει ούτε ένας ποντικός. 'Η μουσική τους είχε κάμει ν' αναζητήσουν άλλη κατοικία.

Ο άνώτατος βαθμός της άγγλικής ευγενείας

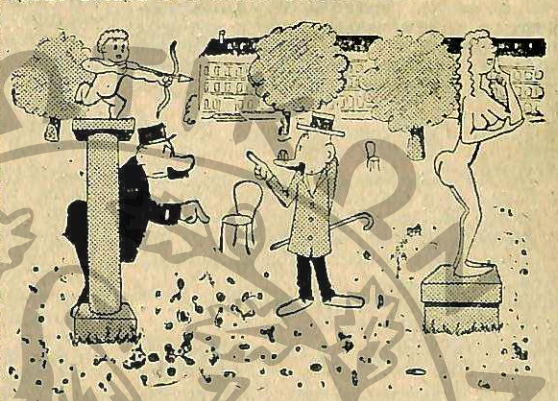
Άνώτατος βαθμός της άγγλικής ευγενείας είναι ο του δούκου. 'Ο ήτλος άνήκει στην αρχή μόνον σε μέλη της βασιλικής οικογενείας. Από της έποχής του Ρικάρδου του ΙΙ όμως έδιδετο και σε άλλα πρόσωπα. Οι βασιλικοί δούκες, εν τούτοις, κατείχαν τα πρωτεία.

Το κόλπο του γιατρού για ν' άποκτήσει πελατεία.

— Ξέρεις, μαμά, στην παιδική κατασκήνωσι που ήμουν είχαμε ένα ήσυχο γαϊδουράκι!...

— Μά τί περιμένεις εδώ από το πρωί; — Ε, νά... Πού ξέρεις; Μπορεί να του ξεφύγει το βέλος!

ΟΙ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

— Στάσου ντέ! Μή φωνάζεις έτσι! Θα σού δώσω, με κι' έσένα ένα κοιματάκι!...

Ο μεγάλος έρωτας

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΟΦΙΑ, 26 χρονών.
ΛΟΥΛΟΥ, 19 χρονών.
ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 30 χρονών.

(Άργα το βράδυ. Σ' ένα σαλονάκι, η Σοφία κεντά χαμηνί σε μια πολυθρόνα. Μπαίνει ο Ροβέρτος).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Καλησπέρα, Σοφία.

ΣΟΦΙΑ: Καλησπέρα, Ροβέρτε.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Πού είνε η Λουλού;

ΣΟΦΙΑ: Πήγε στο θέατρο μαζί με τη μητέρα και με παρακάλεσε να σου πω, να πας να τη βρεις εκεί.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Γιατί κεντάς τέτοια ώρα, Σοφία; Θα χαλάσεις τα ώραιά σου μάτια.

ΣΟΦΙΑ: Δεν νομίζεις, Ροβέρτε, ότι είνε καιρός να πας στο θέατρο;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Γιατί δεν απαντάς στην ερώτησή μου, Σοφία; Είμαι ο άρραβωνιαστικός της αδελφής σου. Μπορείς να μου ανοίξεις την καρδιά σου. Έχω το δικαίωμα να σε ρωτώ. Γιατί δεν θέλεις να παντρευτείς; Γιατί απέρριψες τόσες αιτήσεις γάμου, ακόμη και την αίτηση του κόμητος Άλβα; Κι' όμως ήταν νέος, ώμορφος, πλούσιος. Γιατί δεν θέλησες να τον πάρεις, Σοφία;

ΣΟΦΙΑ: Γερντοκοριτσίστικες ιδιοτροπίες.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Δεν μιλάς ειλικρινά, Σοφία. Είσαι μόνο εικοσιέξη χρονών. Γιατί τα λες λοιπόν όλ' αυτά; Κι' ακόμα γιατί αποφεύγεις να με κυττάξεις; Τι να σου πω, Σοφία... Μου φαίνεται πως κάποιον αγαπάς.

ΣΟΦΙΑ (πολύ ταραγμένη): Όχι... Όχι... Δεν αγαπώ κανένα, κανένα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Γιατί το λες με τόσο πάθος αυτό; Πες μου, Σοφία, ποιόν αγαπάς;

ΣΟΦΙΑ: Πήγαινε, λοιπόν, Ροβέρτε, πήγαινε να συναντήσεις τη Λουλού.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μπορούσε να με περιμένει εδώ. Κι' όμως έφυγε. Γιατί δεν μ' αγαπάει. Γιατί αρραβωνιάστηκε από απλή εκτίμηση. Άν μ' αγαπούσε δεν θα πήγαινε στο θέατρο πριν έρθω εγώ.

ΣΟΦΙΑ: Μην την παρεξηγείς. Είν' ένα παιδί ανυπόμονο και ζωηρό.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (σαν ν' απαντά στις υποτιμίες του σκέυει): Φοβόμουν τον έρωτα, το μεγάλο πάθος κι' αρραβωνιάστηκα χωρίς αγάπη. Κι' όμως ο έρωτας είνε κάτι αναπόφευκτο σαν τον θάνατο. Όσο κι' αν τον φοβόμαστε δεν μπορούμε να του ξεφύγουμε. (Σωπαίνει για λίγες στιγμές, κι' ύστερα πάλι λέει): Λοιπόν, Σοφία, δεν σ' αγαπάει καθόλου αυτός που αγαπάς; Γι' αυτό υποφέρεis έτσι σιωπηλά;

ΣΟΦΙΑ: Ούτε αγαπώ, ούτε υποφέρω.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Σοφία... Δεν μπορείς να πής ψέμματα. Μου φαίνεται ότι βλέπω μέσα στην ψυχή σου.

ΣΟΦΙΑ: Μόνο ο Θεός βλέπει μέσα στις ψυχές.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Σοφία, όταν σε πρωτοεί-

δα, ένοιωσα κάτι παράξενο. Μά μου φαίνεται ότι κι' εσύ ένοιωσες το ίδιο ακριβώς για μένα. Ήσουν όμως πάντα τόσο σοβαρή, τόσο μελαγχολική... Μολαταύτα, η σιωπή σου, το μυστήριό σου με ταραδύσαν πολύ περισσότερο απ' τη διαχυτικότητα της αρραβωνιαστικιάς μου. Πώς μπορούμε να τα εξηγήσουμε, Σοφία, όλ' αυτά;

ΣΟΦΙΑ: Ροβέρτε, σε βεβαιώ ότι με βασανίζεις. Πήγαινε λοιπόν στο θέατρο.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Σοφία, δεν ξέρω ποιόν αγαπάς εσύ. Εγώ όμως... εγώ... Δεν αγαπώ παρά μόνον εμένα!

ΣΟΦΙΑ (ταραγμένη): Σώπα!... Σώπα!... Είνε φοβερό αυτό που λες!...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Θέλησα ν' αποφύγω τον έρωτα, θέλησα να παντρευτώ, χωρίς έρωτα. Φοβόμουν το μεγάλο πάθος. Ήθελα μια ήρεμη, απλή συμπάθεια. Μά την έπαθα. Αρραβωνιάστηκα από απλή συμπάθεια με τη μιά αδελφή κι' αγάπησα με πάθος την άλλη...

ΣΟΦΙΑ: Ροβέρτε! Δεν είνε δυνατόν να είν' έτσι! Κάνεις λάθος, δεν μ' αγαπάς!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Σ', αγαπώ!... Και... είμαι βέβαιος ότι κι' εσύ μ' αγαπάς.

ΣΟΦΙΑ: Όχι, όχι δεν σ' αγαπώ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Μ' αγαπάς. Γι' αυτό είνε έτσι μελαγχολική. Ναι... Το νοιώθω, το ξέρω. Είμαι εγώ αυτός που αγαπάς με τόσο μυστικότητα.

ΣΟΦΙΑ (με φωνή κομμένη από λυγμούς): Όχι... όχι...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Τα χείλη σου λένε «όχι» και τα δάκρυά σου «ναι».

(Την άγκαλιάζει τρυφερά... Έκείνη γέμει προς τα πίσω το κεφάλι της, αδύναμη, χωρίς θέληση πιά).

ΣΟΦΙΑ (τρέμοντας): Δεν πρέπει, δεν πρέπει να μ' αγαπάς...

(Μπαίνει έξω από η Λουλού, βλέπει τη Σοφία στην άγκαλιά του Ροβέρτου και χαμογελάει. Οι δυο έρωτευμένοι δεν την έχουν αντιληφθεί).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ: Σοφία, μ' αγαπάς κι' εσύ, όσο σ' αγαπώ εγώ. Έλα να φύγουμε, αγαπημένη μου.

ΣΟΦΙΑ: Όχι... όχι... Δεν πρέπει ν' αγαπιώμαστε. Δεν πρέπει να φύγουμε. Θα ήταν έγκληματικό. Για σκέψου... Η Λουλού...

ΛΟΥΛΟΥ: Νά που με θυμηθήκατε και μένα!

(Η Σοφία ξεφεύγει απ' την άγκαλιά του Ροβέρτου και κρύβει το πρόσωπό της στα χέρια της. Ο Ροβέρτος σκύβει το κεφάλι του ντροπισμένος).

ΣΟΦΙΑ: Συχώρεσέ με, αδελφούλα μου! Ήταν μια στιγμή αδυναμίας. Μά... θα φύγω, θα χαθώ απ' τον κόσμο. Δεν θέλω να γίνομαι αίτια να υποφέρεις, όχι... ποτέ... Ο Ροβέρτος είνε δικός σου.

ΛΟΥΛΟΥ: Έτσι λοιπόν, κύριε αρραβωνιαστικί μου; Με άπατάς πριν ακόμη παντρευτούμε; Μά έννοια σου. Είσαι ελεύθερος απ' αυτή τη στιγμή και μπορείς να πάρεις όποιον θέλεις.

ΣΟΦΙΑ: Δεν θα πάρω ποτέ μένα. Προτιμώ να πεθάνω.

ΛΟΥΛΟΥ: Άφησε τις τραγικότητες. Καλά το κατάλαβα ότι αγαπιώσατε. Και για να σας ευκολύνω τέλος να εκφράσετε ό ένας στον άλλο την αγάπη σας, έφτιαξα επίτηδες απόψε και σας άφησα μόνους. Το σκέδιό μου έπετυχε!... Σας έδωσα τον ένα στον άλλο. Τώρα είμαι ευτυχισμένη.

ΣΟΦΙΑ: Αδελφούλα μου!...

ΛΟΥΛΟΥ: Εμπρός, Ροβέρτε... Φίλησε μπροστά μου την αρραβωνιαστικιά σου. (Παίρνει από το χέρι τη Σοφία και την πηγαίνει κοντά του). Φιληθήτε λοιπόν. Σας αρραβωνιάζω.

(Ο Ροβέρτος κι' η Σοφία φιλιούνται, συνκινημένοι).

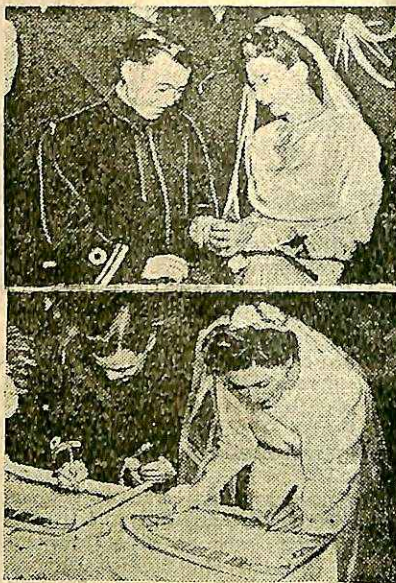
ΛΟΥΛΟΥ: Μίλησα ήδη στη μητέρα. Άναγκάστηκε να τα παραδεχτεί όλα.

ΣΟΦΙΑ (άγκαλιάζοντάς την): Κι' εσύ, εσύ τί θα γίνεις, Λουλού;

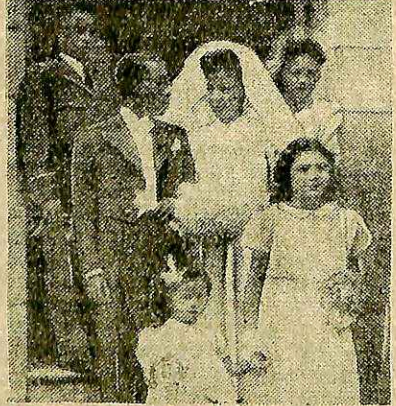
ΛΟΥΛΟΥ: Θα κυττάξω να παντρευτώ από έρωτα κι' όχι από απλή συμπάθεια κι' εκτίμηση. Α, κατάλαβα πιά πως μόνο ο έρωτας αξίζει στον κόσμο αυτό, μόνο ο έρωτας... ο μεγάλος έρωτας!...

ΜΑΤΘΑΙΔΗ ΣΕΡΑΦ

ΕΓΧΡΩΜΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ένας πρωτότυπος νόμος έγινε εσχάτως στο Λονδίνον μέσα στο περίφημο κινεζικό εστιατόριο της συνοικίας του «Σόχο». Οι νεόνυμφοι ήταν η ιδιοκτήτρια του κέντρου μίς Τσάνγκ και ο Κινέζος υποπλοίαρχος Γιού Τσάνγκ Τσού. Κατά την κινεζική συνήθεια, η νύφη ήταν εκείνη που πέρασε το δακτυλίδι στο χέρι του γαμβρού. Έπειτα, οι δυο σύζυγοι υπέγραψαν τη ληξιαρχική πράξη του γάμου των, που είχε συνταχθεί στην κινεζική γλώσσα.

Στην εκκλησία της «Παναγίας της Αιωνίας Σωτηρίας», στο Παρίσι, έγιναν τελεταία οι νυμφοί του μαύρου Γάλλου βουλευτού Λεοπόλδου Σανγκόρ με την ομπωπριωτίδα του δεσποινίδα Ζινέτ Εμπού. Η νύφη είνε κόρη του διοικητού της νοτιοδυτικής γαλλικής Αφρικής στρατηγού Εμπού, που έπαιξε ένα σημαντικό ρόλο στο κίνημα των ελευθέρων Γάλλων κατά τον πόλεμο. Είνε απόγονος μαύρων, αλλά η μόρφωσή του είνε καθαρά ευρωπαϊκή. Η σύζυγός του είνε μέλος της γαλλικής Βουλής. Άνω: Οι δυο σύζυγοι κατά την εποχή της μνηστείας των. Κάτω: Το ζεύγος βγαίνει από την εκκλησία, μετά την τελετή του γάμου.

Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ, ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ποιες διαφορές υπάρχουν μεταξύ μιās Έλληνίδας και μιās Αμερικανίδας; Πολλές και ριζικές, όπως δείχνει ο παρακάτω πίνακας, που αφορά δυο γυναίκες της ίδιας τάξεως, με ίδια περιουσιακή, οικογενειακή κλπ. κατάσταση.

Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ	Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ
★ Ξέρει πάντα πώς να χρησιμοποιήσει τον καιρό της και να περάσει την ώρα της, έστω και χωρίς συντροφιά.	★ Δεν υποφέρει να μένη μόνη. Ήπιδιώκει πάντα να βρίσκεται μαζί με πολυμελή συντροφιά.
★ Έπιθυμεί ν' άρεση πολύ σ' έναν άντρα ιδιαιτέρως.	★ Θέλει να τη θαυμάζουν όλοι οι άντρες γενικά.
★ Είναι συχνά δύσπιστη προς τις άλλες γυναίκες.	★ Συνάπτει εύκολα γυναικείες φιλίες.
★ Έπιδεικνύει το σαλόνι της.	★ Έπιδεικνύει το λουτρό της.
★ Φέρεται στα παιδιά της όπως πρέπει να φέρεται κανείς στα παιδιά.	★ Φέρεται στα παιδιά της σαν σε ίσους της.
★ Δεν δέχεται, παρά μόνον τους καλούς της φίλους.	★ Δέχεται όποιονδήποτε σπίτι της.
★ Δύσκολα δέχεται συμβουλές.	★ Δέχεται πρόθυμα τις συμβουλές των άλλων.
★ Δεν της άρεσουν οι πολλές μετακινήσεις.	★ Σχεδιάζει πάντοτε ταξείδια.
★ Σέβεται μάλλον τις γνώμες του συζύγου της και τις άσπαζεται συχνά.	★ Αντιλέγει εύκολα στον άντρα της, και μάλιστα εμπρός σε ξένο κόσμο.
★ Είναι πιο αίσθηματική, έπηρεάζεται εύκολωτερα απ' τις ωραίες φράσεις, ξεμυαλίζεται απ' την επιτηδειότητα του ανθρώπου που της κάνει κόρτε, έστω κι' αν δεν είνε ωραίος.	★ Δεν είνε ευαίσθητη στα ωραία λόγια. Τα κομπλιμένα τη στενοχωρούν μάλλον. Προτιμάει να τη λατρεύη σιωπηλά ένας άντρας τραχύς κι' άνικανος να εκφρασθή.
★ Περιποιείται το γράψιμό της.	★ Γράφει συχνά τις έρωτικές επιστολές της στη γραφομηχανή.
★ Αγαπάει να την βοηθή ο άντρας της στο διάλεγμα των φορεμάτων της.	★ Δεν έχει καμιά απόλύτως έμπιστοσύνη στο γούστο του συζύγου της.
★ Ενάρετη ή ίδια, είνε μάλλον έπεικής για τα σφάλματα των άλλων.	★ Ενάρετη ή ίδια, δεν άνέχεται τα σφάλματα των άλλων.
★ Πίνει ευχαρίστως κρασί, όχι όμως άλλα οινόπνευματώδη ποτά.	★ Πίνει, όπως κι' ο άντρας της, τζίν, ούισκυ και... γάλα.
★ Ξέρει να μαγειρεύη οικονομικά.	★ Κάνει τρελλά έξοδα για ένα απλό γεύμα.
★ Προτιμάει το διπλό συζυγικό κρεβάτι.	★ Προτιμάει τα δυο μικρά χωριστά κρεβάτια.
★ Είναι πιο κομψή με τουαλέττα.	★ Της πηγαίνει καλλίτερα το ντύσιμο σπόρ.
★ Θέλει να τρώη μαζί με τον άντρα της.	★ Δεν περιμένει ποτέ τον άντρα της για το μεσημεριανό φαγητό.
★ Αγαπάει να προσθέτη στα φορέματά της μια νότα προσωπική, κομψή κι' όχι πολύ φανταχτερή.	★ Αγαπάει να ντύνεται σαν όλο τον κόσμο, κι' ιδίως σαν τη γυναίκα του πλουσιωτέρου γείτονα.
★ Θεωρεί φυσικό για μια κοπέλλα να προσφέρει προίκα στον άντρα της.	★ Βρίσκει τη συνήθεια της προίκας βάρβαρη και ταπεινωτική για τη γυναίκα.
★ Σκέπτεται πάρα πολύ και διστάζει, πριν διαλύση το σπίτι της.	★ Ζητεί διαζύγιο με την πρώτη παρεξήγηση.
★ Θεωρεί τις κονσέρβες άνυπόφορες.	★ Φρονεί ότι οι κονσέρβες σώζουν συχνά την κατάσταση.
★ Σκέπτεται ότι τα άμερικανικά φιλμ δεν είνε πάντα ή αυθεντική εικόνα της ζωής.	★ Σκέπτεται ότι η ζωή είνε στην πραγματικότητα όπως στα άμερικανικά φιλμ.
★ Κάνει τις έλεημοσύνες της και τις δωρεές της όπως της άρεσει.	★ Διοργανώνει συστηματικά τη φιλανθρωπία, μαζί με τις φίλες της και σε μεγάλη κλίμακα.
★ Δεν άνακατεύεται στη δημοσία ζωή, εκτός σπανίων εξαιρέσεων.	★ Άνήκει το λιγώτερο σε 3 γυναικείες λέσχες και σε πολλές έπιτροπές.
★ Κάνει οικονομίες, ακόμη κι' αν είνε φτωχή.	★ Δεν σκέπτεται πώς να κάνει οικονομίες, αλλά πώς να κερδίση χρήματα.
★ Όνειρεύεται ένα καλοκομμένο μαύρο παλτουδάκι και το άποκτᾷ συνήθως.	★ Όνειρεύεται ένα βαρύτιμο γούνινο παλτό και το άποκτᾷ πολύ σπάνια.
★ Μπαλώνει μ' έπιμέλεια τα άσπρόρρουχά της.	★ Πετᾷ τ' άσπρόρρουχά της μόλις φθαρούν λίγο, κι' αγοράζει καινούργια.
★ Γράφει ένα μεγάλο και στοργικό γράμμα στην καλλίτερη φίλη της για τη γιορτή της.	★ Στέλνει πάντα, σε κάθε γιορτή, τις εύχές της τηλεγραφικώς.
★ Έξεγείρεται στη σκέψη να βάλη την κόρη της σε μικτό σχολείο.	★ Προτιμάει τα σχολεία, όπου φοιτούν μαζί άγόρια και κορίτσια.
★ Φορεί μακριά παντελόνια στο γυιό της όταν κλείση τα 15.	★ Φορεί μακριά παντελόνια στο γυιό της απ' τα 9 χρόνια του.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

Η άνορεξία των παιδιών

Ο ψυχικός χαρακτήρ της παθήσεως

Οι περισσότερες υπέρες παρπονούνται συχνά ότι τα παιδιά τους δεν έχουν όρεξη. Το φαινόμενο αυτό έχει γίνει τόσο συνηθισμένο στην εποχή μας, που, κατά τη γνώμη των διασημωτών παιδιατρών, αρχίζει να αποτελεί έναν αληθινό κοινωνικό κίνδυνο, γιατί υποσκάπτει την υγεία της νέας γενιάς και την προδιαθέτει σε πλείστες ασθένειες.

Η έλλειψη της όρεξης, που είναι ένα είδος απρογίας πείνης, παρατηρείται συνήθως στα βρέφη, αλλά και σε παιδιά μεγαλύτερης ηλικίας, κατά τη σχολική περίοδο.

Η επιστήμη χαρακτηρίζει με το όνομα της «ψυχικής άνορεξίας» την άνορη του παιδιού να πάσχει τη συνηθισμένη τροφή του.

Η άνορεξία αυτή εμφανίζεται συνήθως μετά τον έκτο μήνα. Ο οργανισμός χάνει σταδιακά την ισορροπία του, με αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας σειράς ψυχικών φαινομένων, που επηρεάζουν όλες τις λειτουργίες του παιδιού.

Πραγματικά, τι συμβαίνει με ένα παιδί που δεν έχει όρεξη; Το βλέπουμε αμέσως να γίνεται ιδιότροπο, να μην εγγίζει στο στήμα του τις τροφές που του δώμε, να απασχολείται με χιλιόα δυό άλλα πράγματα την ώρα που πρέπει να φάει, να βάζει ή δούρει, να ζητάει ένα ωροσμένο πρόσωπο κοντά του ή να αντικείμενο για να αναγκασθεί να φάει και με μια λέξη να ασκή ένα είδος εκδρασμού πάνω στους γονείς του για να πάρει το φαγητό του.

Ο ψυχικός παράγων είναι, λοιπόν, αναμφισβήτητος σε αυτή την περίπτωση. Προέκυψε για μια στιγμή, και σταθερή μορφή εκνευρισμού, για ένα είδος ψυχοπαθούς, που πρέπει να την καταπολεμήσουμε, για να προλάβουμε τις δυσάρεστες συνέπειές της, που η σημαντικότερη ανάμεσα σε αυτές είναι το απότομο σταμάτημα της ανάπτυξης.

Οι γονείς που νομίζουν ότι η καταπολέμηση αυτή μπορεί να γίνει με βίαια μέσα και από τη μια στιγμή στην άλλη κάνουν ένα μεγάλο λάθος. Πρέπει τουναντίον να δείξουν μεγάλη υπομονή, να αποφεύγουν κάθε εκνευρισμό και να προσπαθήσουν να ξεαφένουν με ηρεμία το παιδί τους στον κανονικό δόσο. Από το άλλο μέρος, όμως, πρέπει να αποφεύγουν τις συνεχείς ενοχλήσεις, που υπονοεί να κάνουν ολέθρια αποτελέσματα στη διάπλαση του χαρακτήρος του παιδιού.

Το καλλίτερο μέσον για να προλάβουμε αυτή τη ψυχική ανωμαλία που προκαλεί την άνορεξία, είναι να συνηθίσουμε από νωρίς το παιδί σε μια κανονική ζωή: ώριση ώρα κατάρκλωση (10-12 ώρες ύπνου είναι απαραίτητες), ώριση ώρες φαγητού περιπάτου, ψυχαγωγίας κλπ.

Η μητέρα δεν πρέπει να ά-

πομακονβή από αυτό το πρόγραμμα και όταν το παιδί εκδηλώσει τα πρώτα συμπτώματα της άνορεξίας.

Αλλά τη στιγμή αυτή χρειάζεται κάτι άλλο: η ποικιλία των φαγητών, που δεν πρέπει όμως να τα παρουσιάζουμε στο παιδί, δείχνοντας του ότι το κάνουμε για να το αναγκάσουμε να φάει, αλλά να ένα τόπο ολόκληρο φυσικό, σαν να μην έχουμε προσέξει καθόλου την ψυχική ανωμαλία που προκαλεί την άνορεξία του.

Ο καθηγητής Ζέερ της Ζυρίχης συνιστά μάλιστα τον περιορισμό στο ελάχιστο του γαλακτος και την αντικατάστασή του με θρεπτικούς πουρέδες, χορταρικά, καρπούς, κομπόσσες κλπ, που να μπορούν να διευκολύνουν την όρεξη του παιδιού.

Εκτός από τις συνηθισμένες μετοχές — ανάστημα, βάρος, διαστάσεις — πρέπει επίσης να προσέξουμε μήπως η άνορεξία προέρχεται από μια άλλη λανθάνουσα ασθένεια. Μεγάλη προσοχή πρέπει να αποδίδεται στην εξέταση της σπονδυλικής στήλης του παιδιού, της οδοντοφυΐας του, όπως επίσης και στην ανάλογη ανάπτυξη όλων των μερών του σώματος του. Η παραμικρότερη παρέκκλιση, ή ελαχίστη ανωμαλία πρέπει να καταπολεμηθούν αμέσως, πράγμα που είναι εύκολο σε αυτή την ηλικία.

Μην ξεχνάτε επίσης ότι τα παιδιά έχουν ανάγκη ηρεμίας για να αναπτυχθούν κανονικά. Μην τα αναμειγνύετε στη ζωή σας, μην αφήνετε να ξεσπούν πάνω τους οι στενοχώριες και τα νεύρα σας, μην τα μεταβάλλετε σε ευχάριστα παιχνιδάκια, που ο προσορισμός τους θα ήταν να σας διασκεδάζουν ή να προκαλούν το θαυμασμό εκείνων που σας επισκέπτονται.

Οι ίδιοι κανόνες ισχύουν για την καταπολέμηση της άνορεξίας και στα μεγαλύτερα παιδιά. Οι παιδίατροι αποδίδουν την διαδίκη σχεδόν άνορεξία των σπυρινών παιδιών στην αποβιταμίνωση του οργανισμού των κατά το διάστημα των προλεικών ετών, που οι συνέπειές της συνεχίζονται πάντοτε. Η ποικιλία της τροφής και η προσοχή στην εκλογή της, σε τόπο που να είναι περιεκτική σε βιταμίνες και άλλα θρεπτικά στοιχεία θα παίξει και εδώ πρωτεύοντα ρόλο. Αλλά πρέπει να προσέξουμε επίσης τις ψυχικές ανωμαλίες, που είναι πιθανότατα η αιτία αυτής της άνορεξίας και που αν δεν τις καταπολεμήσουμε εγκαίρως υπονοούν να διαστρεβλώσουν ανεπανόρθωτα τον χαρακτήρα του παιδιού.

Δόκτωρ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΑΛ

Ο καπνός εναντίον της χολέρας

Κατά τον δόκτορα Βέγκ, ο καπνός των τσιγάρων και της πίπας σκοτώνει μέσα σε πέντε

λεπτά τα μικρόβια της χολέρας, που αναπτύσσονται στο σάλιο. Εάν βάλουμε φύλλα καπνού μέσα σε νερό που περιέχει 1.500.000 βακίλλων κατά κυβικό εκατοστόμετρο, οι μικροοργανισμοί αυτοί εξαφανίζονται μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες.

Αξιοσημείωτο είναι επίσης, κατά τον δόκτορα Βέγκ, ότι οι ιθαγενείς που καπνίζουν σπανιότατα προσβάλλονται από χολέρα στα μέρη όπου η τρομερή αυτή ασθένεια εύδοκιμεί. Αποτελεσματικότερα από το απλό τσιγάρο είναι τα πούρα και η πίπα.

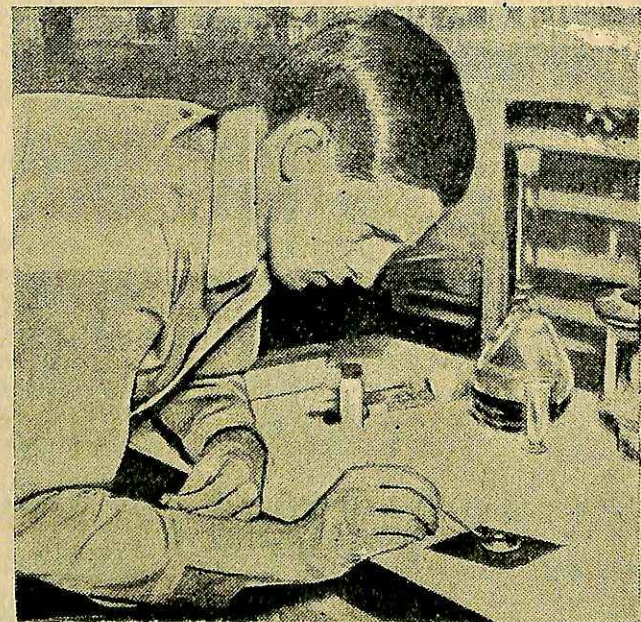
Τα καλύτερα παιδιά

Κατά τον Αμερικανό δόκτορα Έβσοτ, οι γυναίκες των εργατικών τάξεων γεννούν τα καλύτερα παιδιά προτού να συμπληρώσουν το 25ον έτος της ηλικίας των. Στις γυναίκες των ευπόρων τάξεων, που δεν ενοχλούνται, ο Αμερικανός επιστήμων δει περιθώριο μέχρι του 32ου έτους.

Μικροβιοκτόνος βαφή

Οι Αμερικανοί χημικοί παρασκεύασαν μια ειδική έντομοκτόνο βαφή για τους τσίχλους, τα παράθυρα, τις πόρτες και τα έπιπλα των σπιτιών. Η βαφή αυτή έχει στη βάση της 65% από το περιόχημο Ντι-Ντι-Τί. Είναι ολόκληρο άχρωμο και συνεπώς δεν μεταβάλλει καθόλου το χρωματισμό του αντικείμενου που βάφουμε με αυτή. Η διαρκεία της είναι ενός μηνός για το εξωτερικό των σπιτιών και τριών μηνών για το εσωτερικό των διαμερισμάτων.

Η έντομοκτόνος δύναμη της είναι μεγάλη. Κάθε έντομο που θα καθίσει πάνω σε ένα αντικείμενο, βαμμένο με αυτή τη βαφή, νεκρώνεται αμέσως. Η βαφή ηραίνεται αμέσως, αφήνοντας ένα λεπτότατο στρώμα κυσταλλινού Ντι-Ντι-Τί, που ασκούν τη γνωστή έντομοκτόνο επίδρασή του.

Ο «ΑΝΘΡΩΠΟΣ 14»

Ο Αμερικανός δόκτωρ Ν. Αντονι εξετάζει το πρώτο «ατομικό» υλικό, που χρησιμοποιεί για την εξυπηρέτησή του. Πρόκειται για μια ελαστική ποσότητα ραδιενέργειας «ανθράκος 14», με ραδιενέργεια πολλές χιλιάδες φορές μεγαλύτερη από όση είχε η ίδια ουσία όταν παραγόταν ως τώρα με το «κυκλοτρόνιο».

Ο ΑΙΩΝΑΣ του γυαλιού

Αυτοκίνητα, βελόνες, ιατρικοί καθρέφτες κτλ. κτλ.

Εφευρέθηκε στην Αμερική ένα ειδικό γυαλί, που σκάνει τις μνήμες. Οι κουζίνες που έχουν στα παράθυρά τους τέτοια τζαμιά, απαλλάσσονται τελείως από τα επικίνδυνα κινεζοκλαπτικά αυτά έντομα.

Κατασκευάθηκε επίσης ένα αυτοκίνητο ολόκληρο από γυαλί, χωρίς το παραμικρό κομμάτι μετάλλου. Όταν είναι κλειστό, δεν μπορούν να εισχωρήσουν στο εσωτερικό του ή θερμότητας κι οι θόρυβοι.

Μια εταιρεία αγγλικών οχημάτων έκανε ως πείραμα ένα αυτοκίνητο από γυαλί, χωρίς το παραμικρό κομμάτι μετάλλου. Όταν είναι κλειστό, δεν μπορούν να εισχωρήσουν στο εσωτερικό του ή θερμότητας κι οι θόρυβοι.

Στην Αμερική κατασκευάζονται ειδικοί καθρέφτες για το λουτρό, που μένουν πάντα διαυγείς, ακόμη κι όταν παίρνει κανείς ζεστό μπάνιο σε μια κρύα χειμωνιάτικη ημέρα.

Από γυαλίνα νήματα 10 φορές λεπτότερα από γυναικεία τριχιά, αλλά ανθεκτικά σαν το ατσάλι, φτιάχνονται τώρα στην Αμερική γυναικεία φορέματα, τουαλέτες, εσώρουχα, κλπ. Περιττό να πούμε ότι δεν είναι διαφανή!

Αλλά κι η φαλάκρα φαίνεται πως θα θεραπευθεί με το γυαλί! Πράγματι, κατασκευάθηκε ένα είδος γυαλιού, που αφήνει να περνούν οι υπερώδεις ακτίνες. Οι πιθήκοι του ζωολογικού κήπου του Λονδίνου, που κλεισθήκαν σε κλουβιά από τέτοιο γυαλί, έγιναν πολύ δυστυχισμένοι κι απόκτησαν θανατοίους τριχώματα.

Τέλος, κατασκευάστηκε ένα γυαλί, που είναι από τη μία πλευρά διαφανές, ενώ από την άλλη έχει ιδιότητες καθρέφτη. Μια γυναίκα, που βαφεί τα χείλη της εμπρός σε ένα τέτοιο καθρέφτη, στερεωμένο στον τοίχο ενός καταστήματος, δεν υπονοείται ότι την κυττάζει πίσω από αυτόν τον καθρέφτη ένας άντρας ένας αστυνομικός.

Όλοι οι τυφλοί ο' ΑΝΑΚΤΗΣΟΥΝ ΤΟ ΦΩΣ ΤΩΝ

Η «Τράπεζα οφθαλμών» της Νέας Υόρκης

Η σημερινή χειρουργική επέμβαση επίφυλλας πολλές εκπλήξεις στο πεδίο της οφθαλμολογίας. Και ίσως δεν απειλεί πολύ η εποχή που όλοι οι τυφλοί, ανεξάρτητα από την αιτία που προκάλεσε την παθησι τους, θα μπορούν να ανακτήσουν το φως τους με μια λεπτοτατή εγχείρηση, που μόνο μερικά βιολογικά είναι σε θέση να εκτελέσουν σήμερα.

Μια τέτοια περίπτωση είναι η πρόσφατη θεραπεία ενός τυφλού από τον καθηγητή του πανεπιστημίου της Βολωνίας Σερόραμι.

Επρόκειτο για έναν παραγωγικό, όμοιο Φραντζέσκο Μπάλνι, που έζησε ελαφρώς ένα πρωί τυφλός. Ο καθηγητής Σερόραμι εξήγησε τα μάτια του και είδε πως δεν παρουσίαζαν καμιά ανωμαλία. Συμπεραίνει, λοιπόν, ότι επρόκειτο για μια «απόσπασξη» του οπτικού νεύρου από τον εγκέφαλο, όπως θα συνέβαινε αν βγάλαμε την πρίζα που δίνει το φως σε μια ηλεκτρική λάμπα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι εκείνο που αποκάλυψε οπτικό νεύρο αποτελείται στην πραγματικότητα από πεντακόσιες χιλιάδες λεπτότατες ίνες, που χωρίζονται μεταξύ των από μια λιπαρή ουσία.

Εάν τώρα σκεφθούμε ότι ένας υπάλληλος τηλεφωνικού κέντρου υπερβύεται συχνά, με όλα που δεν έχει στο ταμπλό του περισσότερες από διακόσιες ή τριακόσιες «φίρες» θα είναι εύκολο να αντιληφθούμε πόσο δύσκολη και πόσο επικίνδυνη θα πρέπει να είναι μια εγχείρηση μέσα στο χάος αυτό των πεντακοσίων χιλιάδων λεπτοτάτων ινών, που το μάτι δεν καταρθώνει να τις ξεχωρίσει τη μία από την άλλη.

Οσάκις ο καθηγητής Σερόραμι δεν έδιστασε. Και κατόπιν να ξεαδωθεί το φως του στον τυφλό, παραγωγικό, που βλέπει σήμερα τελείως καλά.

Εκτός από το είδος αυτό της εγχείρησης, υπάρχει μια άλλη μέθοδος που απέδωσε ως σήμερα άριστα αποτελέσματα.

Πρόκειται για τη μεταμόσχευση νωπιαίου μυελού κομμένου ή γάτας, που επιτρέπει την επανασύνδεση των οπτικών νεύρων, όταν έχει διακοπή ή συνέχειά τους.

Η μεταμόσχευση αυτή, που εγκαινιάσθηκε από τον Γάλλο οφθαλμολόγο Ναζώτ, απαιτεί μια εγχείρηση το ίδιο λεπτή και επικίνδυνη, όσο και εκείνη που έφερε εις πέρας ο καθηγητής Σερόραμι.

Αντίθετα προς τους παλαιότερους πιστεύουσες, που έπαισταν ότι οι παθήσεις των οφθαλμών ωφείλοντο σε βλάβη του εξωτερικού οργάνου που μας επιτρέπει να βλέπουμε οι οφθαλμολόγοι παρατήρησαν σήμερα ότι η αιτία πολλών από αυτές βρίσκεται ακόμη βαθύτερα, στις διακοσμήσεις του οπτικού νεύρου, που από μια ανωμαλία στην διάταξη και την αναμετάδοση των, δεν επι-

τρέπουν την κανονική μεταβίβαση της οπτικής εικόνας στον εγκέφαλο.

Γι' αυτό και η μέθοδος της μεταμόσχευσης του Ιατρού Ναζώτ και η μέθοδος της απόσπασξης επεξεργάσθηκε στο οπτικό νεύρο αποβλέποντας στην αποκατάσταση της πλήρους συνεχούς μεσοξύ των αναριθμητών ινών που το αποτελούν και την κανονική σύνδεσή των με τον εγκέφαλο.

Για τις βλάβες του οφθαλμού, έξε άλλου, εγκαινιάσθηκε τελευταία μια νέα μέθοδος στην Αμερική, που έδωσε το φως ως σήμερα σε πολλούς τυφλούς.

Παρατηρήθηκε πράγματι, ότι, στις παθήσεις του κερατοειδούς χιτώνα, είναι δυνατή η ολόκληρη αντικατάστασή του με ένα άλλο υνί.

Η μέθοδος αυτή δεν θα είχε καμιά αξία, αφού κανένας άνθρωπος δεν θα ήταν πρόθυμος να θυσιάσει τον κερατοειδή χιτώνα του, να τυλωθεί με άλλα λογία, προς χάριν ενός άλλου.

Αλλά οι Αμερικανοί οφθαλμολόγοι παρατήρησαν ότι τα ίδια αποτελέσματα μπορούσε να έχει και ο κερατοειδής χιτών ενός νεκρού, αν αφαίρετο αμέσως μετά το θάνατό του και ετοποθετείτο στη θέση ενός άλλου ελαττωματικού.

Στην περίπτωση αυτή, η όραση αποκαθίσταται αμέσως και ο τυφλός αναβλέπει. Στη Νέα Υόρκη όπως και προ τοιμήνουν περίπου γράμμα, ιδρύθηκε μια «τράπεζα οφθαλμών», που προσκομίζει τους κερατοειδείς χιτώνες διαφόρων προσώπων. Η αφαίρεση των θα γίνει αμέσως μετά το θάνατό τους και θα χρησιμοποιηθούν για την απόδοσή της όρασής των σε τυφλούς.

Όπως γίνεται προαγορά κερατοειδών χιτώνων, με τον ίδιο τρόπο γίνεται και προπώλησις των σε εκείνους που έχουν ανάγκη. Η σειρά κανονίζεται από μια επιτροπή εμπειρημένων σύμφωνα με τη σοβαρότητα της παθήσεως.

Τα πρώτα κεφάλαια της τράπεζας κατεβλήθησαν από εκατόν πενήντα διακεκομμένους οφθαλμολόγους που ανέλαβαν την υποχρέωση να παραχωρήσουν στο ίδρυμα τα μάτια τους μετά το θάνατό τους.

ΠΙΕΡ ΑΡΝΙΕ

Ο πόλεμος και ο δικέτης

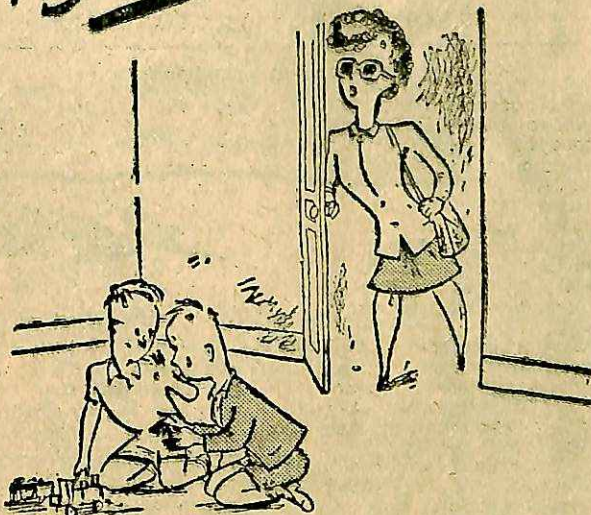
Ένας στατιστικός από το Βέλγιο υπολόγισε ότι από την εποχή του πολέμου ο αριθμός των θανάτων, περιόρισθηκε στο ήμισυ περίπου. Η ελάττωση αυτή φαίνεται ότι είναι αποτέλεσμα της περιορισμού της διατροφής που επέφερε ο πόλεμος.

Ο ίδιος στατιστικός υπολόγισε ότι οι γυναίκες που πάσχουν από διαβήτη είναι διπλάσιες από τους άνδρες.

Πόσο μεγαλώνουν τα γένεια

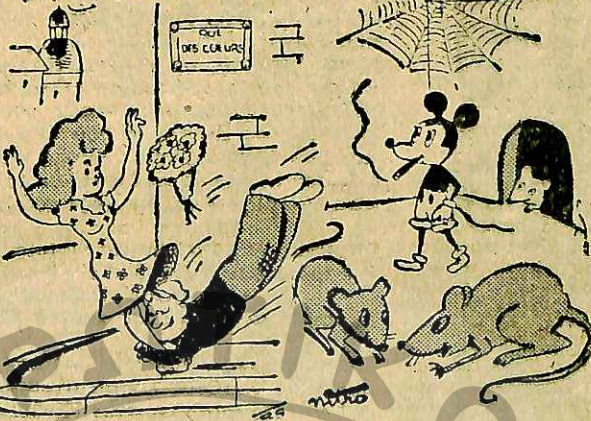
Ένας Δανός επιστήμων υπέλογισε ότι τα ανδρικά γένια μεγαλώνουν τρία περίπου χιλιοστάμετρα την εβδομάδα, δηλαδή 15 εκατοστόμετρα μέσα σε ένα χρόνο. Συνεπώς ένας άνθρωπος 60 χρονών που δεν θα είχε ευρισθεί ποτέ, θα είχε μια γενειάδα μήκους έξη μέτρων.

Γειωτοθεραπεία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δεν είναι ανάγκη να πλύνεις τα χέρια σου! Η μαμά φοράει μαύρα γυαλιά!

Ο έρωτευμένος τερματοφύλακας

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ — Είναι ο θείος μας από την Αμερική!...

Γιατί έχει αυτά τα καρούμπια στο κεφάλι; Άστα! Τον έπιασε λόβινγκας την ώρα που τηλεφωνούσε στον τηλεφωνικό θάλαμο!

Τὸ Εὐχαριστῶ

Επειδὴ μᾶς ἀδίκησαν ὅλ' οἱ σύμμαχοι πολὺ
πού γεμάτοι ἀγνωμοσύνη μᾶς τὴν κάνανε κοπάνα
καὶ χολή,
ἀντὶ τοῦ μάννα
μᾶς ποτίσανε, παιδιά,
μὲ τὴ σκέψη θολωμένη καὶ περίλυπη καρδιά,
θυμωμένος, φουρκισμένος σ' ἀπεριγράπτο σημεῖο
πῆγα μέχρι τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου τὸ Μνημεῖο
στάθηκα σὲ μιὰ γωνία
καὶ μ' εὐφράδεια ὅπαντα
δίχως ἄλλο χασομέρι
τοῦ τὰ εἶπα ἓνα χέρι.

— Τί ἐκέρδισες, γιὰ πές μου — τοῦ ἐφώναξα μὲ πίκρα —
πού φωνάζοντας «ἀέρα» ὤρμησες μέσα στὴ μάχη;
Ἐγώ, ξέρε το, τὰ λέω πάντοτε τὰ σῦκα - σῦκα
καὶ ἄς τοὺς ξυνοφανοῦνε κι' ἄς τοὺς κάτσουν στὸ στομάχι.
Ἐξεκίνησες μιὰ μέρα — πῶς περάσανε τὰ χρόνια! —
φορτωμένος τὸν γυλιό σου τὸ λιτό καὶ τὸν βαρὺ
καὶ βουτήχτηκες στὶς λάσπες καὶ βουτήχτηκες στὰ χιόνια
καὶ σοὺ λέγαν κι' οἱ Μεγάλοι καὶ σοὺ λέγαν κι' οἱ Μικροί:
«Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή.»

Ἐφυγες χαμογελώντας κάποια μέρα, τὸ σαράντα,
ἡ καρδιά σου ἀγνοοῦσε τ' εἶνε φόβος κι' ἀγωνία
καὶ χαμογελώντας πάντα,
ἔγραψες αὐτὸ τὸ ἔπος πού τὸ λένε «Ἀλβανία».

Ξεσηκώθηκες — θυμάσαι; — ἴδιος σίφουνας κι' ἀντάρ-
ριχτικές γεμάτος λύσσα στοῦ πολέμου τὸ καμίνι
καὶ στὸ Πόγραδετς, στὴν Πίνδο, στὴν Κλεισούρα, στὴ Χειμάρρα
ἐξευτέλισες τὶς «λόγχες» τοῦ Μπενίτο Μουσσολίνι,
τοῦ μετέβαλες ἀμέσως τοὺς φαντάρους σὲ λαγούς
καὶ τὸν ἔκανες ν' ἀλλάξῃ κάθε μέρα στρατηγούς.

Προχωροῦσες! Προχωροῦσες μὲ τραγούδια καὶ μὲ γέλια,
κι' ἂν τ' ἀγκάθια τῆ στολῆ σου τὴν ἔκαναν κουρέλια
δὲν τὸ ἐνοιωθες τὸ κρύο τὸ βαρὺ καὶ τὸ φριχτό
καὶ ζωντάνευες τὶς δόξες τῆς Ἑλλάδας τὶς παλῆς.
Σοῦδιναν μιὰ κουραμένα μοιρασμένη στὰ ὀγτώ,
λίγη ρέγγα, δυὸ ἐλῆς,
μὰ δὲν σοῦλειψε τὸ σθένος
κι' ἀπ' τὴ Νίκη μεθυσμένος
εὐσυνεχίζες ἐκείνη τὴν ὑπέροχη Πορεία
μ' ἄδειο ἐντελὲς στομάχι καὶ λυωμένες τὶς ἀρβύλες.
Κι' ἔγραψες στὴν Ἱστορία
τοὺς καινούργιους Μαραθῶνες, τὶς καινούργιες Θερμοπύλες.

ἰὰ τὴ λευτεριά τοῦ κόσμου, σοὺ φωνάζανε, πολέμα! —
καὶ πολέμαγες μὲ πείσμα καὶ ψυχὴ ἀντρεωμένη
κι' ἀπὸ τὸ δικό σου αἷμα
βάφτηκε κι' ἡ Τρεμπεσίνα
βάφτηκε κι' ὅλα τὰ βρυῖα ἐκείνα
— τὸ Ἰεῶν καὶ τὸ Τομόρι,
μὰ ποτέ δὲν σταματοῦσες
κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ πετοῦσες
σὰν σοὺ λέγανε: Προχώρει!
Τὶς πληγές σου δὲν κυττοῦσες,
δὲν λογάριάζες τὸν πόνο,
δὲν ἐγύρεφες ποτέ σου τὸν καιρὸ νὰ ἐμποστῶς
κι' εἶχες ἓνα πόθο μόνο:
Ὡς τὰ Τίρανα νὰ φτάσῃς,
Τί κι' ἂν ἀγρυπνος στεκόσουν
στὸ χαράκωμα σου μέρες,
κι' ἂν κοιμόσουν
μέσ' τὰ χιόνια,
κι' ἂν σὲ θέριζαν οἱ σφαίρες,
τὰ κανόνια
καὶ οἱ ὄλμοι;
Μ' ἴδιο θάρρος, μ' ἴδια τόλμη,
μὲ τὴν ἴδια τὴ σπουδαία
ἐξακουστὴ παλληκαριά
τόσους μῆνες γιὰ τὴν λευτὴν Ἰδέα
πού τὴ λένε: Λευτεριά.

Κι' ὅταν ὕπουλα μιὰ νύχτα σοὺ ριχτήκαν κι' οἱ Ναζὶ
ἐδείξες στὴν ἐξφρασμένη καὶ κατὰπληκτ' Οἰκουμένη
ὅτι πάντοτε θὰ ζῇ
γιὰ τὴ λευτεριά τοῦ κόσμου ὅποιος ἔρει νὰ πεθαινῇ.
Ἰσως καὶ νὰ σὲ κουράζω μὲ τὶς τόσες φλυαρίες
καὶ γι' αὐτὸ μὲ δύο λόγια σοὺ τονίζω μόνον ὅτι
ἔσθυσες ἀπὸ τὸ χάρτη δύο αυτοκρατορίες
κι' ὅλ' αὐτὰ ἐπῆγαν τζάμπα. Ἀγνωστὲ μου Στρατιώτη.

Ἔτσι ἀκριβῶς τοῦ εἶπα κι' ἐτοιμάστηκα νὰ φύγω
μὰ σχεδὸν τὴν ἴδια ὥρα
εἶδα φοβισμένους λίγο
πῶς ἔκεινος πῆρε φόρα,
ἐσηκώθηκε μὲ βιάσι
καθόλου τὴν κουβέντα νὰ μὴ πιάσῃ
καὶ δὲν ἀργησε καθόλου τὴν μούρχειται ἀπελπίσια.
Μόνο πού τ' ἀκούω, φίλε, μούρχειται ἀπελπίσια
Πῶς μποροῦν νὰ παραδέλφουν τὴ μεγάλη μου θυσία
καὶ τὸ ἅγιο μου τὸ αἷμα, ὅπως λές, νὰ παῖ τζάμπα;
— Ὡστε δὲν πιστεύεις; — Ἀμπά!

Πρῶτος ἔδωσα τὴ Νίκη τὴ χρυσὴ καὶ ζηλευτὴ
πεφτοντας σὰν ἓνας ἥρως μέσ' τῆς μάχης τὸ πεδίο.
Πῶς λοιπὸν θὰ παραδέλφουν τὴ θυσία μου αὐτή;
— Ὡστε δὲν πιστεύεις; — Ὡς ἐκεῖ
— Βρέ, καλὰ πού μου τὸ εἶπες καὶ τὸ εἶχα λημονήσει
πῶς καὶ τότε, πατριώτη, μου τὴν εἶχαν κοπανήσει
Μ' ἄδικα μιὰ ὑποψία μου βαρύνει τὴν ψυχὴ.
Τώρα πιά, ἔχω τὴ γνῶμη, ζοῦμε σ' ἄλλῃ ἐποχῇ
κι' εἰν' ἀδύνατο νομίζω νὰ συμβοῦνε ὅσα μοῦπες!
— Μωρέ, ἀκού πού σοὺ λέω, τὴν ἔκαναμε ἀπὸ κοῦπες!
— Κι' ἡ καταστροφή, βρέ φίλε, τῆς Πατρίδας μᾶς ἡ τση.
— Μὴ σὲ πιάνει στενοχώρια;
Μᾶς τὴν ἔχουν ἐπληρώσει
— Μὴ τὴν ἔχουν ὥς ἐκεῖ
— Λές νὰ φτάσουν μ' ἓνα τρανοπαρὰν βρακί;
καὶ τὸ αἷμα νὰ πληρώσουν μ' ἓνα ἡρεμία —
Μὰ τί θάπρεπε νὰ κάνω — σὲ ρωτᾶω μ' ἡρεμία —
γιὰ νὰ μὴν τὸ ἔκαναθω τὸ καζίκι πούχω πάθει;
— Νὰ θυμάσαι κάπου - κάπου τὴ σοφὴ τὴν παροιμία
«ὅπου ἀκούς πολλὰ φωνάζω στοὺς Συμμάχους μου τοὺς πλάνους
— Χίλια εὐχαριστῶ φωνάζω καὶ ὀλίγων ἀγαθῶν
πού ἀντὶ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ καὶ Μνημεῖο μου στεφάνους
ἐρχονται καὶ καταθέτουν στὸ Μνημεῖο μου ἀκανθὰν!
πού θαρρῶ πῶς μάλλον εἶνε στέφανοι ἐξ ἀκανθῶν!»

Γιώργος Γιαννακοπουλός.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΑΜΑΡΤΙΑΣ

11ον Έκείνη την ημέρα, ο Σαμπρελός λαογραφία να πάει στο υπουργείο των Στρατιωτικών, για να ζητήσει μερικές συμπληρωματικές πληροφορίες για τον παλιό λοχία, έτσι που να έχει στα χέρια του όλα τα στοιχεία που θα πιστοποιούσαν ότι η μικρή Μισελίνα ήταν η χαμένη κόρη της δουκίσσης ντε Φιερμόν.

Και να που μια παράξενη σύμπτωση θα έφερε τώρα το Μαλακάφ και τη νέα μπροστά του.

Ο αστυνομικός που είχε φέρει τις κλήσεις, τους είπε ότι είχε εντολή να τους οδηγήσει άμεσα στον ανακριτή Μπλεζύ ντε Σενοζάν.

Ευχαριστώντας, απάντησε η νέα. «Όσο, δεν ξέρω πολλά πράγματα...»

Δεν έχει σημασία, είπε ο αστυνομικός. Μια λεπτομέρεια που φαίνεται σε σας χωρίς αξία μπορεί να διαχωρίσει την ανακρίση.

Αυτό είχε σωστό, συμφώνησε ο Μαλακάφ. «Ετοιμάσου, κόρη μου, να πηγαίνω».

Μισή ώρα αργότερα, ο Μαλακάφ και η Μισελίνα βρισκόταν στο γραφείο του Μπλεζύ ντε Σενοζάν.

Ο Σαμπρελός ήταν κι' αυτός παρών. Πρώτος εξετάστηκε ο Μαλακάφ. Η κατάθεση του δεν παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον. Είχε σταθεί παράμερα και, σ' όλο το διάστημα που η Μισελίνα βρισκόταν μέσα στο καμαρίνι της ήθροισαν, κουβέντιασε με το θυρωρό. Έτσι, δεν είχε ακούσει, ούτε είχε ιδεί τίποτε το ύποπτο.

Έπειτα ήλθε η σειρά της Μισελίνας. Μετά τις τυπικές ερωτήσεις, ο ανακριτής την ρώτησε αν ήξερε το έγκλημα του θεάτρου «Αβενιέρ».

Ναι, απάντησε η Μισελίνα. Το διάβασα σήμερα το πρωί στις εφημερίδες.

Ευγνωρίζετε τη Ντίνα Λούς;

Όχι, κύριε. Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπα. Της πήρα ένα φάρμακ, που είχε χορηγήσει να του κάμω μερικές επιδιορθώσεις. Ο θάνατός της με λυπήσε πολύ. Ήταν τόσο καλή...

Τι είχε εκείνο που σας κάνει να νομίζετε ότι ήταν καλή; ρώτησε ο ανακριτής.

Η Μισελίνα ασηνέθηκε τότε όλη τη στιγμή που είχε με τη Ντίνα Λούς και πως η ήθροισαν, σε μια στιγμή διαχύσεως, όταν έμαθε πως πρόκειται να παντρευθεί, της χάρισε ένα βραχιόλι για τους γάμους της.

Η νέα, λέγοντας αυτά, έδειξε το βραχιόλι που φορούσε ακόμη, στο χέρι της.

Ο Μπλεζύ ντε Σενοζάν έριξε ένα βλέμμα προς το μέρος του Σαμπρελός.

Το βλέμμα αυτό εσήμαινε: «Νομίζω πως βρισκόμαστε σε καλό δρόμο».

Ο αστυνομικός, από τ' άλλα μέτρα, φαινόταν συλλογισμένος. Η αλήθεια είναι πως, αυτή τη στιγμή, ήταν θυμωμένος με τον έαυτό του. Γιατί σκεπτόταν πως, με και είχε την περιγραφή των χαμένων κομημάτων της Ντίνας Λούς, έπρεπε να είχε προσέξει αμέσως πως το βραχιόλι που φορούσε η Μισελίνα ήταν της ήθροισαν και όχι να περιμένει να το μάθει από την ίδια. Μια

άλλη σκέψη που βασάνιζε το μυαλό του ήταν αν η Μισελίνα έλεγε την αλήθεια.

Το βραχιόλι αυτό είχε, λοιπόν, δώσει του θυμάτος; ρώτησε ο ανακριτής.

Μάλιστα, κύριε, απάντησε η Μισελίνα. Δεν θέλησα να το πάω στην άοχη. Αλλά η Ντίνα Λούς επέμενε και νόμισα πως δεν έπρεπε ν' αρνηθώ περισσότερο.

Πόση ώρα μεναιτε μαζί της;

Σχεδόν μισή ώρα.

Η Ντίνα Λούς ήταν ανήσυχη;

Καθόλου. Ήταν ξένοιαστη και χαρούμενη.

Όταν μπήκατε στο καμαρίνι της ήταν μόνη;

Μάλιστα, κύριε.

Μήπως σας έκανε λόγο για καμιά επίσκεψη... για κάποιον που περίμενε...

Όχι, κύριε. Δεν μου είπε τίποτε.

Μήπως την ώρα που υπαίτατε στο θέατρο η την ώρα που φεύγατε είδατε κανένα να διευθύνεται στο καμαρίνι της Ντίνας Λούς;

Όχι. Δεν είδα κανένα.

Ξαφνικά, η Μισελίνα ανατόχισε. Ήταν σαν κάποιον δρομιά να περνούσε εκείνη τη στιγμή μπροστά στα μάτια της.

Σταθήτε, είπε. Δεν είμαι απόλυτα βέβαιη γι' αυτό που θα σας πω, αλλά νομίζω πως την ώρα που έμπαινα είδα κάποιον...

Ο ανακριτής και ο Σαμπρελός έσκυψαν προς το μέρος της.

Εξηγήστε, είπε ο Σενοζάν. Τι είδατε;

Εξήγησε, είπε ο Σενοζάν. Ήταν κάποιος που ήταν κάποιος από τους τεχνίτες του θεάτρου... δεν ξέρω πάλι...

Ήλκυας;

Είκοσι δύο ως είκοσι πέντε χρόνων.

Ήλκυας; Κοντός;

Μέτριο ανάστημα, προς το ψηλό.

Θυμάστε τα χαρακτηριστικά του;

Ήταν μελαγχολικός και χλωμός...

Το πρόσωπό του ήταν πολύ συμπαθητικό.

Για προσέχετε... Μήπως είχε κάτι που να σας έκανε ιδιαίτερη εντύπωση;

Δεν θυμάμαι... Τα μάτια του...

Τι είχαν τα μάτια του;

Ήταν ολόμαυρα και γυάλιζαν σαν διαμάντια.

Όταν φεύγατε τον είδατε πάλι;

Ναι, στεκόταν στην ίδια θέση.

Ο Σαμπρελός ζήτησε από τον ανακριτή την άδεια να παρεμβεί.

Θυμάσαστε ακριβώς σε ποιά θέση βρισκόταν; ρώτησε.

Ναι, απάντησε η Μισελίνα. Θα μπορούσα να σας την δείξω. Ήταν σε μια σκοτεινή γωνία του διαδρόμου, όπου ήταν πεταμένα μερικά σκηνικά.

Μήπως προσπάθησε να κρυφτεί όταν σας είδε;

Δεν το νομίζω... Μου έκανε όμως εντύπωση ότι, βγαίνοντας από το καμαρίνι...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Συμπέρασμα

Ξανά οι Τέσσερες Μεγά - θ' αρχίσουμε οντά οντά, κουθεντολόι; πρώτης, μήπως υποθέσει δηλαδή και πάλι να ορθοποδή - ή δυστυχία ανθρώπων.

Κι' ίσως λοιπόν που λές, έρσοι, οι Τέσσερες ν' αποφασί - πόλεμος να μη γίνει, μα ίσως ξαναπολεμή - μια κι' έχουν την επι - να... αωσουν την ΕΙ - (ρήνη).

Κι' αν ξαναοπίσσουν (καυγά να τι συμπέρασμα θα (βγά - και να με συγχωρή - (νε: Στάλα δεν έχουνε νιο - κι' οι Τέσσερες Μεγά - (δε νω - τά... τέσσερα που πα - (νε!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

νι της Ντίνας Λούς, τον ξαναείδα στην ίδια θέση.

Ο Μπλεζύ ντε Σενοζάν σήκώθηκε εκείνη τη στιγμή από το κάθισμά του και, πηγαίνοντας τον Σαμπρελός από το μπρόστο, τον τράβηξε στη γωνία ενός παραθύρου.

Τι νομίζετε για την κατάθεση αυτής της νέας; ρώτησε.

Για τη στιγμή δεν έχω λόγους ν' αμφισβητώ για την ειλικρίνεια της μικρής, απάντησε ο Σαμπρελός.

Ξεχνάτε όμως το βραχιόλι...

Οι ήθοιοι είναι συχνά γενναίοδωροι, είπε ο Σαμπρελός. Δεν είναι απίθανο η Ντίνα Λούς να το χάρισε στη Μισελίνα.

Είπε όμως σημαντικής αξίας...

Αυτό δείχνει μόνο την καλωσύνη και τη γενναϊότητα της Ντίνας Λούς. Δεν έχω κανένα στοιχείο, για να σκεφθώ διαφορετικά.

Έχετε δικήν, συμφώνησε ο ανακριτής. Θα ήθελα όμως να εξετάσω και τον μνηστήρα αυτής της νέας, έναν κάποιον Ζωγράφου, που το όνομά του είναι Αρμάνδος Φουζιέρ.

Κι' εγώ θα σας το συνιστούσα, είπε ο Σαμπρελός. μ' όλο που δεν νομίζω πως θα σας διαφωτίσει περισσότερο.

Αποκλείετε την υπόθεση να είναι αυτός ο δράστης του φόνου και να έπωλεθη από την επίσκεψη της μνηστής του στη Ντίνα Λούς για να σκοτώσει την ήθοιο;

Και το ελάττωμα;

Η κληρή, ξεγανά, λοιπόν, ότι λείπει όλα τα κομμάτια του θύματος;

Ο Σαμπρελός κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι.

Δεν μπορώ ν' αποκλείσω καμιά υπόθεση, απάντησε. Όσο, θα μου επιτρέψετε να μην πολυτιστεώ στην ένοχη οντών των δύο νέων.

Φρονείτε, λοιπόν, ότι δεν πρέπει να συλλάβωμε προληπτικά τη Μισελίνα;

Όχι, είπε ο Σαμπρελός. Δεν θα γρησίουσε σε τίποτε. Είπε προτιμώτερο να την ήθροισαν, όπως και το μνηστήρα της.

Έτσι, αν είχε πραγματικά ένοχοι, θα κάμω κάποιον απόρροια, που άργα ή γρήγορα θα τους προδώσει...

Αν συμφωνήσετε, θα δώσω αμέσως τις σχετικές εντολές.

Δεν έχω καμιά αντίρρηση, απάντησε ο Σενοζάν. Τα επιχειρήματά σας είναι σωστά. Κάμετε όπως νομίζετε.

Ευχαριστώ. Και τώρα κάτι άλλο... Θα ήθελα να πάω μαζί μ' αυτή τη μικρή στο θέατρο «Αβενιέρ» για να μου δείξει σε ποιά ακριβώς σημείο βρισκόταν ο άγνωστος. Έτσι, θα κατατοπισθώ και σ' αυτό το ζήτημα.

Θαυμάσια, Σαμπρελός, είπε ο Σενοζάν. Με πείραξετε... Γιατί ήμουν έτοιμος να σας το ζητήσω...

Τα ίχνη των βημάτων

Έπειτα από μερικά λεπτά, ο Σαμπρελός και η Μισελίνα έφθασαν στο θέατρο «Αβενιέρ».

Ο Μαλακάφ βάδιζε μερικά βήματα πίσω, χωρίς να πολυκαταλαβαίνει τι έσημαιναν όλα αυτά. Στο βάθος της ψυχής του, όμως, ήταν ευχαριστημένος που η μικρή του Μισελίνα θα μπορούσε να βοηθήσει ίσως τη δικαιοσύνη στη διαλεύκανση του σκοτεινού αυτού έγκληματος.

Όταν έφθασαν στο διάδρομο που οδηγούσε στα καμαρίνια των ήθοιων, η Μισελίνα σταμάτησε σε μια σκοτεινή γωνία.

Νά, εδώ ήταν, είπε.

Προσέχετε τα σκηνικά, που είναι ακουμπισμένα σ' αυτό το μέρος, είπε ο Σαμπρελός. Ήταν στην ίδια θέση και χτες το βράδυ.

Ναι, απάντησε η Μισελίνα.

Μήπως έχει μετακινηθεί τίποτε;

Δεν νομίζω, είπε η νέα. Είπε όπως πάντα είδα και χτες.

Θαυμάσια! είπε ο Σαμπρελός. Προσδιορίστε μου τώρα που ακριβώς στεκόταν αυτός ο νέος.

Νά, εδώ, απάντησε η Μισελίνα. Κι' έκανε να προχωρήσει προς το μέρος των σκηνικών.

Αλλά ο Σαμπρελός την κράτησε από το χέρι.

Σταθήτε! φώναξε. Θέλω να εξετάσω κάτι, αλλά πρώτα... Έσκυψε κατόπιν, έβγαλε από την τσέπη

του ένα ηλεκτρικό φανάρι και έριξε το φως του πάνω στο πάτωμα.

Το μέρος αυτό ήταν γεμάτο από ασβέστες και σκόνη και ο Σαμπρελός διέκρινε καθαρά ίχνη από πατήματα στο σημείο που είχε δείξει η Μισελίνα.

Μην μετακινηθείτε καθόλου από τη θέση σας, είπε στη νέα.

Αρχισε έπειτα να προχωρή άργα στο διάδρομο, εξετάζοντας προσεκτικά το πάτωμα σε κάθε του βήμα.

Τα ίχνη που είχε διακρίνει δεν ήταν συνηθισμένα, κατ'όρθωσαν να τα παδακούλουθησε ως την κάμαρα της Ντίνας.

Έκει μέσα, τα σανίδια του πατώματος ήταν φρεσκογυαλισμένα και ο Σαμπρελός δεν δυσκολεύθηκε ν' ανακαλύψει μερικά μικρά κομματάκια από ασβέστη σε δύο - τρία σημεία. «Ενα απ' αυτά βρισκόταν κοντά στην πολυθρόνα, όπου καθόταν η Ντίνα».

Έκείνο που είχε κάμει εντύπωση στο Σαμπρελός ήταν πως τα ίχνη αυτά, μ' όλο που δεν ήταν πολύ καθαρά, έδειχναν ένα ποδι πολύ μικρό, που ήταν ασυνήριστο για έναν άνδρα.

Όσο, δεν νόμισε πως θάπρεπε ν' αποδόσει μεγάλη σημασία σ' αυτή τη λεπτομέρεια.

Μερικά λεπτά αργότερα, εξαγύρισε μαζί με τη Μισελίνα και τον Μαλακάφ στο δικαστικό μέγαρο.

Έκει ανέφερε στον ανακριτή τις ανακαλύψεις του. Συμψώνησαν μαζί ν' αφήσουν ελεύθερη τη Μισελίνα, αλλά να την επιτηρούν. Ο Σενοζάν είχε καλέσει επίσης για το ίδιο εκείνο πρωί τον Αρμάνδο Φουζιέρ.

Ο Σαμπρελός φεύγοντας από το δικαστικό μέγαρο, έτρεξε στη διεύθυνση της αστυνομίας, όπου έδωσε εντολή σε μερικά από τα όργανά του να παρακολουθούν τη Μισελίνα και το μνηστήρα της.

Έπειτα, κάθισε στο γραφείο του και άρχισε να σημειώνει σ' ένα καρνέ μερικές λεπτομέρειες της μυστηριώδους αυτής υποθέσεως, που του είχαν κάμει εντύπωση.

Είχε τελειώσει σχεδόν αυτή την εργασία, όταν άκουσε ένα ελαφρό χτύπημα στην πόρτα.

Ο επίσκεπτης του δεν ήταν άλλος από τον Ροζέ ντε Μεράν.

Το πρόσωπό του νέου ήταν χλωμό και τα χαρακτηριστικά του έδειχναν μια απέραντη ληψή.

Ερχομαι, κύριε, είπε, αφού εκάθισε στο κάθισμα, που του έδειξε ο αστυνομικός, για την υπόθεση της δολοφονίας της μνηστής μου...

Εμάθα ότι απασχολείστε μ' αυτή... Για μια στιγμή, διάσασ αν έπρεπε ν' απευθυνθώ στον κύριο ντε Σενοζάν ή σε σας. Λέει όμως κανείς ευκολότερα μερικά πράγματα σ' έναν αστυνομικό, παρά σ' έναν ανακριτή, που η φύσις των καθηκόντων του είναι τέτοια ώστε να μην του επιτρέπεται να ανδραγαθεί για ώριμες λεπτομέρειες...

Είμαι στη διάθεσή σας, κύριε, απάντησε ο αστυνομικός. Έχετε τίποτε υπονοίες για το πρόσωπό του δολοφόνου;

Νομίζω ότι ξέρω το όνομά του, είπε ο αξιωματικός.

Πέστε το μου, λοιπόν...

Μην βιάζεστε, είπε ο Ροζέ ντε Μεράν. Αυτό που πρόκειται να σας ανακοινώσω είναι πολύ σπουδαίο.

Δεν βλέπω, τότε, γιατί διαστάζετε...

Γιατί θα ήθελα να προλάβω κάθε κίνηση εκπλήξεως εκ μέρους σας.

Αγαπητέ κύριε, είπε ο Σαμπρελός, το επάγγελμά μας μάς έχει συνηθίσει να μην εκπλησσόμαστε εύκολα.

Το ξέρω, απάντησε ο Ροζέ. Γι' αυτό ακριβώς ήλθα σε σας, θέλετε, λοιπόν, να μάθετε ποιος δολοφόνος τη Ντίνα Λούς; Η μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ!

Η σύζυγος του αντιδραστή της Γκόα... Η αδελφή της δουκίσσης ντε Φιερμόν;

Ακριβώς αυτή.

Η κατηγορία σας είναι πολύ σοβαρή, κύριε ντε Μεράν. Έχετε αποδείξεις;

Όχι, απάντησε ο νέος. Αλλά είμαι απόλυτα βέβαιος γι' αυτό που σας λέω.

Κατηγορείτε τη μαρκησία ως ατιμωτό ή ως εμπνεύστρια του έγκληματος; Έπαιδι γνωρίζω το χαρακτήρα της μαρκησίας, δεν αποκλείω την πρώτη υπόθεση.

Αλλά δεν επιμέλω απόλυτα σ' αυτή.

Θα υποοούσατε τουλάχιστον να μου

πείτε τί είχε εκείνο που έσπρωξε τη μαρκησία σ' αυτό το έγκλημα;

Ένα νοσηρό πάθος για το άτουό μου.

Ο Σαμπρελός είχε απομείνει σκεπτικός.

Σας παρακαλώ, είπε, να μου άφηνήθετε ό,τι γνωρίζετε. Έτσι μόνο θα μπορώ να κρίνω.

Ο Ροζέ του εξιστόρησε τότε τα πάντα, από τη στιγμή που πρωτογνώρισε τη μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ ως την τελευταία επίσκεψή της στο σπίτι του.

Έκείνο που με πείθει για την ένοχη της, είπε, είναι ότι, πριν από το έγκλημά της, προσπάθησε να φθάσει στο σκοπό της, με ένα άλλο άτιμο μέσον: κάνοντας με να φαντασθώ ότι η Ντίνα με έπρόβιθε μ' έναν άλλον.

Αυτό είναι σοβαρό! είπε ο Σαμπρελός. Ποιό ήταν το τέχνασμα που μεταχειρίσθηκε;

Ο Ροζέ του άφηνήθηκε τότε όλες τις λεπτομέρειες της προσκλήσεως της Ντίνας από τον δόνην έτοιμοθάνατο πατέρα της. Τό πως η νέα είχε τρέξει στο προσκέφαλό του και τό πως ο ίδιος - ο Ροζέ ντε Μεράν - είχε λάβει ένα ανώνυμο γράμμα, με τό όποιον τον είδοποιούσαν να βόισκεται σ' ένα ώριμένο μέρος για να ιδεί τη μνηστή του μαζί με τον έραστή της. Τό πως επίσης ο «έτοιμοθάνατος» και εκείνος που εμφανιζόταν σαν γυιός του είχαν εξαφανισθεί.

Τό πράγμα αυτό είχε κάμει εντύπωση στην αναμπήνη μου Ντίνα, είπε. Δεν θέλησα όμως να την τρομάξω και ένηργησα μόνος μου μερικές έρευνες, που μου έπείρασαν να μάθω τα όνοματά των δύο συνηθών που θέλησαν να παίξουν αυτή τη χονδροειδή σάρα εις βάρος μου. Ο ένας λεγόταν Ζαριέ. Είπε ένας ύποπτος τύπος, που κανείς δεν έξερε ποιά ακριβώς είναι το επάγγελμά του. Είπε σ' ένα σπίτι της οδού Ζαν Ζακ Ρουσσώ, στον αριθμό 98, έκει που προσκάλεσαν τη Ντίνα. Ο άλλος - ο δόνην πατέρας της μνηστής μου - ήταν ένας πράκτωρ υποθέσεων, όνοματι Μπλεριό...

Τόν ξέρω αυτό τόν Μπλεριό, είπε ο Σαμπρελός και αφού έβγαλε ένα σημειωματάριο, έγραψε τα δύο όνοματά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Μυστηριώδεις ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

Σκοτεινά δράματα στην Αμερική

Η Αμερική είναι η χώρα των μυστηριωδών εξαφανίσεων. Σύμφωνα με τις έρευνες στατιστικές, χιλιάδες άνθρωποι εξαφανίζονται κάθε μέρα, χωρίς ν' αφήνουν κανένα ίχνος πίσω των.

Όσο, όπως απέδειξε μια πρόσφατη έρευνα, μερικοί από εκείνους που φέρονται ως εξαφανισθέντες, βρίσκονται στην πραγματικότητα μέσα σε κάποια φυλακή, όπου εκτίουν, κάτω από ένα ψεύτικο όνομα, την ποινή που τους έχει επιβληθεί για κάποιο έγκλημά τους. Πρόκειται για πρόσωπα καλής κοινωνικής τάξεως, που βρέθηκαν στην ανάγκη να εγκληματισθούν και που προτιμούν να καταδικασθούν και να εκτίσουν την ποινή τους κάτω από άλλο όνομα, για να μην κηθεθούν την υπόληψή της ο'κονομίας των.

Μια τραγική περίπτωση αυτού του είδους ήταν ενός πλούσιου Νεοορκέζου, του Στιούαρτ Κλίντον. Μ' όλα τα 56 χρόνια του, ήταν κομμικώτατος και η ευγένεια των τρόπων του έκανε σ' όλους εντυπώσεις.

Ένα βράδυ που έπαίξε «μπριτζ» στη λέσχη του τόν φώναξαν στο τηλεφώνο. Μετά τό τέλος της τηλεφωνικής συνδιάλεξεως, ο Κλίντον εξαγύρισε κοντά στους φίλους που και τούς είχε:

Θα έπιστρέψω σε μισή ώρα.

Από τότε πέρασαν έξη χρόνια, χωρίς να δώση σημαία ζωής.

Ένα βράδυ του περασμένου χειμώνα, οι ίδιοι φίλοι του ξαναπαίξαν «μπριτζ» στη λέσχη. Ξαφνικά, είδαν τόν Κλίντον μπροστά τους.

Συχωρέστε με για την καθυστέρηση, είπε χαμογελώντας.

Είχε πολύ άδυναμια και φαινόταν υπερβολικά κουρασμένος. Αρχισαν αμέσως να τόν πολιορκούν με ερωτήσεις:

Τι έγιναν κατά τα έξη αυτά χρόνια;

Επισκέφθηκα διάφορα μέρη, απάντησε σ' όνο υποκρίνους ο Κλίντον.

Αλλά, ξαφνικά, η μιλιά κόπχη στα στόμα του. Είχε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς.

Η αλήθεια για την εξαφάνισή του έγινε γνωστή αργότερα. Ή ανεψιά της γυναίκας του, που ο Κλίντον την υπεραγαπούσε, εί-

ΡΑΔΙΟ .BBC.

ΔΙΣΚΟΙ ΚΑΤ' ΑΠΑΙΤΗΣΗΝ ΤΩΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ

Η ΕΛΛΑΣ: Τήν θυμάσαστε αυτή την πλάκα;

(Εκτίσο Π. Παυλίδη)

χε πέσει στα χέρια ενός έκθιαστού, που ήθελε να εκμεταλλευθεί κάποιο νεανικό της σφάλμα. Κατά την διάρκεια μιας από τις συχνές επισκέψεις του, η νέα πήρε στο τηλέφωνο το θείο της, του φανέρωσε τα πάντα και ζήτησε τη συνδρομή του. Ο κλιντον έρεξε άμεσως, σκότωσε τον έκθιαστη και πήρε στην κατοχή του μερικά έγγραφα και επιστολές που εξέθεταν την υπόληψή της νέας. Έπειτα, παρουσιάστηκε στις αρχές με ψεύτικο όνομα και καταδικάστηκε σε πολυετή φυλάκιση για το εγκλήμα του. Στη φυλακή, όμως, κλονίστηκε η υγεία του και το γεγονός αυτό μαζί με την καλή διαγωγή που είχε δείξει συνετέλεσαν ώστε να αφαιρεθεί ενωρίτερα ο λευθερός. Κι' είχε ξαναγυρίσει τώρα για να συναντήσει τους φίλους του, όταν τον βρήκε ο θάνατος.

Μια άλλη αξιοσημείωτη περίπτωση έξαφανίσως ήταν ένας διακεκριμένος αξιωματικός, του συνταγματάρχου Ρόμπιντ Ρόμπινς.

Μια μέρα ο Ρόμπινς είχε κληθεί από τον τότε πρόεδρο των Ήνωμένων Πολιτειών Χέρμπερτ Χούβερ να τον επισκεφθεί στο Λευκό Οίκο.

Ξεκίνησε λοιπόν από τη λέσχη του, λέγοντας στους φίλους του ότι πηγαίνει να συναντήσει τον Πρόεδρο. Άλλα του κάκου τον περίμεναν στο Λευκό Οίκο. Ο Χούβερ θυμωσε μάλιστα γι' αυτή την περιφρονητική προς το πρόσωπο και το αξίωμα του.

Έψαξαν τότε παντού, αλλά δεν βρήκαν πουθενά τον Ρόμπινς. Πολύ αργότερα, τον ανακάλυψαν στα όρη της βορείου Καρολίνας όπου ζούσε ονάν αλήτης με το όνομα Ρέυνολντ Ρότζερς.

Τι είχε συμβεί; Ο Ρόμπινς είχε πάθει ξαφνικά άμνησία και είχε ξεχάσει όχι μόνο τον Πρόεδρο που τον περιέμενε, αλλά και αυτό ακόμη το σπiti και το όνομά του. Άρχισε τότε να ταξιδεύει με διάφορα τρέινα και κατάντησε αλήτης στη βορειο Καρολίνα.

Πολύχρονη ήταν επίσης η εξαφάνισή μιας γνωστής πολυκατομιυριούχου, της κυρίας Άλίκης Πάρσονς. Μια μέρα, βγήκε από τη μεγαλοπρεπή έπαυλή της στο Στόν Μπρούκ για να κάνει έναν περίπατο στο πάρκο που άπλωνόταν ολόγυρά της. Από τότε δεν ξαναεμφανίστηκε. Ο «περίπατος» της συνεχίζεται τάχα ακόμη ή, όπως φαίνεται πιθανότερο, είχε κάποιο τραγικό τέλος; Κανείς δεν μπόρεσε να λύσει αυτό το αίνιγμα.

Μια άλλη περίεργη εξαφάνισή ήταν ένας τρελλός, του Ολίβερ Τζόρνταν, που είχε δραπέτευσει από το φρενοκομείο του Ντάρλινγκτον στις Άνγκλους και έστα-Κανόβα. Ο άνθρωπος αυτός, πόντ του γραφία του δημοσιεύθηκε σ' όλες τις εφημερίδες, δεν θυμόταν το όνομά του, ούτε ζώή του.

Άλλ' ο Τζόρνταν ζούσε πάντα. Μετά τον πόλεμο, βρέθηκε στη Γερμανία, όπου πάλι ορίστηκε από τους Άγγλους και έστα-Κανόβα. Ο άνθρωπος αυτός, πόντ του γραφία του δημοσιεύθηκε σ' όλες τις εφημερίδες, δεν θυμόταν το όνομά του, ούτε ζώή του.

Τέλος, μια μέρα, από αμερικανίς, η κυρία Πέτερ Κόννελ, από το Ζέρσεϋ Σιτυ, πη τον άνθρωπο χωρίς όνομα, που, για ευκολία τον είχαν βαφτίσει Σμιθ.

Μόλις τον είδε, φώναξε άμεσως: —Είνε ο αδελφός μου Ολίβερ Τζόρνταν, που δραπέτευσε από το φρενοκομείο του Ντάρλινγκτον πριν από πολλά χρόνια.

Πώς αυτός ο τρελλός είχε φθάσει όλον αυτό τον καιρό; Πώς είχε φθάσει στη Γερμανία; Κανείς δεν μπόρεσε να το μάθει ποτέ.

Δένδρα - νάνοι

Στην Ιαπωνία αυτεύουν μεγάλα δέντρα, πεύκα, κερασσιές κτλ. μέσα σε πολύ μικρές καετίες, χωρίς να τα αφήσουν να ξεπεράσουν το ύψος των 20 - 30 εκατοστών του έξης. Κάθε τόσο, κόβουν τις μεγάλες αίεες του δέντρου και αφήνουν μόνο τα λεπτότατα ριζίδια. Έτσι, το δέντρο κάνει άνη και καρπούς, αλλά δεν μεγαλώνει. Σε μια έκθεση που έγινε στο Τόκιο, εξέτασθηκε ένα πεύκο ύψους 45 εκατοστών του μέτρου και ηλικίας 300 ετών. Το πεύκο αυτό ανήκε σε μια οικογένεια που το καλλιεργούσε επί δώδεκα γενεές.

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΘΑ ΕΞΟΝΤΩΣΟΥΝ τήν άνθρωπότητα;

Οι φοβεροί και τρομεροί τερμίτες

Έχουν σημειωθεί τελευταίως με διάφορα μέρη του κόσμου επιδρομές ακρίδων, μυρμηγκιών και διαφόρων άλλων εντόμων. Ολόκληρα σπιτία γκρεμίζονται ξαφνικά, γιατί οι τερμίτες έχουν καταβροχθίσει την ξυλεία του σκελετού τους. Απέραντες φυτείες ερημώνονται μέσα σε λίγες ώρες.

Θα μπορούσε δὲ να πη κανείς ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις. Φαίνεται σάν να έχει διοργανωθεί μια τερασσία ομαδική επίθεση διαφόρων ειδών εντόμων, που βάλλθηκαν να κατατροπώσουν και να εξοντώσουν το ανθρώπινο γένος!

Ο διάσημος φιλόσοφος και φυσιολόγος Μαίτερνλιν είχε γράψει άλλοτε τις εξής χαρακτηριστικές προφητείες:

«Από ποιά όντα κινδυνεύουμε να εκθρονισθούμε μια μέρα; Απ' τα έντομα, δίχως άλλο. Αυτά είναι οι μόνοι επιποθοί αντίπαλοί μας. Υπάρχουν άλλωστε προκατόχοι μας σ' αυτή τη γή κι' έχουν όλες τις δυνατότητες να μας εκτοπίσουν και να πάρουν τη θέση μας. Κι' άλλα ακόμα ζώα, που τα θεωρούμε κατώτερα μας, μας υπερτερούν σημαντικά. Πρό πάντων όμως τα έντομα υπερέρχουν ανησυχητικά. Πώς μπορούμε να συγκριθούμε μαζί τους στους μύς, στις αισθήσεις, στη νευρική δύναμη, στις βιολογικές γνώσεις; Όταν γεννιόμαστε στον κόσμο, γυμνοί και άοπλοι, δεν διατηρούμε στη μνήμη μας τίποτε απ' την πείρα των προγόνων μας. Τα έντομα όμως έρχονται στη ζωή προικισμένα μ' αυτή την πείρα».

Σκεφθήκατε ποτέ τί θα συνέβαινε, αν τα έντομα είχαν ανάστημα ίσο με το δικό μας; Θεωρητικώς αυτό δεν είναι διόλου αδύνατον. Θα μπορούσε πολύ καλά να φτιάξει ή Φύσις τους ανθρώπους κοντούς, νάνους, όχι ψηλότερους από ένα παιδί 4 ετών. Έξ' άλλου, τα πρώτα έντομα που ένεφανίσθησαν στη γή, ήταν πελώρια. Αν λοιπόν εμείς γινώμαστε πιο μικροί και τα έντομα πιο μεγάλα, θάχαμε απέναντί μας έχθρους άπειρους πιο επικίνδυνους απ' τις ακροϋδες, τα μαμμούθ και τις τίγρεις, που πολεμούσαν οι πρόγονοί μας με τα πέτρινα τοσεκούρια τους...

Τα πρωτόγονα όπλα των πρώτων αν-

θρώπων θά ήταν τελείως ανίσχυρα απέναντι στις λόγχες, τα μαχαίρια, τα πριόνια, τις τανάλιες των εντόμων... Για ν' άμυνθούν π. χ. έναντίον της «μάντιδος» —του μεγάλου εκείνου έντομου με τα κοφτερά σαγόνια, που, όπως έχουμε γράψει και στο προηγούμενο τεύχος, χρησιμεύουν στη θηλυκή για να καταβροχθίζει το σύζυγό της μετά το γάμο — θάπρεπε νάναι εύθους έξ' άρχής εξοπλισμένοι οι πρόγονοί μας με τις κατοπινές εφευρέσεις της έπιστήμης...

Ευτυχώς για μας, ο πάνσοφος Θεός έκαμε τα έντομα πολύ πιο μικρά απ' τον άνθρωπο. Και πάλι όμως κινδυνεύει απ' αυτά ή άνθρωπότης κι' ο πολιτισμός.

Οι τερμίτες αποτελούν ένα απ' τους χειρότερους έχθρούς μας. Η ζωή μιας τερμιτοφωλιάς θυμίζει τις αμερικανικές μεθόδους του «καταμερισμού της εργασίας». Μπορούμε να πούμε ότι πλησιάζει στην ιδεώδη τελειότητα, στην οποία θάφτανε μια ανθρώπινη κοινωνία θεωρητικώς τελεία, όπου κάθε άτομο θά εργαζόταν αποκλειστικά και μόνον για το καλό του συνόλου, άδιαφορώντας για την άτομική του εύτυχία!

Μέσα σ' αυτούς τους κώνους από ξερή λάσπη, ο «εργάτης» τερμίτης κάνει με ήγλο μια ώρισμένη δουλειά, χωρίς να ξέρη το σκοπό της. Εργάζεται δίχως όφελος ή ανταμοιβή σ' όλη του τη ζωή, για μια κοινότητα που κάθε μέλος της άγνοεί τα άλλα. Δίπλα του άγρυπνεί ο «καρνατίωντης», με τα τεραστώδη όπλα του, επιφορτισμένος μόνο με την άμυνα της «πόλεως». Δεν μπορεί να τραφή μόνος του. Όταν λοιπόν ο άριθμός των στρατιωτών περάσει το κανονικό όριο, οι εργάτες σκοτώνουν ψυχρά κι' άδιάφορα τους πλεονάζοντες, καταδικάζοντας τους σε αστία. Στο κέντρο του έφιαλτικού αυτού βασίλειου, το βασιλικό ζευγάρι μένει φυλακισμένο ίσοθώς μέσα σ' ένα τάφο κι' άπασχολημένο να γεννάει καινούργιους υπηκόους τους, ένα ολόκληρο λαό.

Στις τροπικές χώρες, οι τερμίτες καταστρέφουν τα πάντα: έπιπλα, ρούχα, τρόφιμα... Τα σπιτία γκρεμίζονται, τα δέντρα πέφτουν σε σκόνη. Κι' αυτές οι καταστροφές γίνονται με κεραινοβόλο ταχύτητα! Κάποτε, θάλεγε κανείς ότι τα τρομερά ζώδια έχουν χιουμοριστική διάθεση... Ο φυσιολόγος Σμέτμαν, που τα μελετούσε, άποκοιμήθηκε μια μέρα κοντά σε μια φωλιά τους και έυπνησε... ολόγυμνος!

ΕΝΑ ΛΑΥΡΑΚΙ 30 ΚΙΛΩΝ! Ένας Σουηδός φάρμας έπιασε εσχάτως στα νερά της λίμνης Μαελάρ κοντά στη Στοκκόλμη, ένα τεράστιο λαυράκι βάρους 30 κιλών και για να γιορτάσει το γεγονός αυτό έκόλλησε 30 ακριβώς φίλους του σε νεκραιο φαγοπότι!

Σ' ένα σπιτι των Ινδιών, εξαφανίστηκαν μέσα σε λίγες ώρες, φαγωμένα απ' τους τερμίτες, όλα τα κάδρα των εικόνων που κρεμόντουσαν στους τοίχους. Τα τζάμια τους όμως έμειναν στη θέση τους, γιατί οι τερμίτες τὰ κόλλησαν στον τοίχο μ' ένα είδος ταιμέντου!

Κανένα προστατευτικό μέσον δεν ώφελεί κατά των τερμιτών. Τρυπούν το μολύβι, όσοδήποτε χοντρό, και προσβάλλουν μ' ένα δξύ τους τη λαμαρίνα.

Ως τώρα, οι τερμίτες είχαν πάντοτε ανάγκη από θερμοκρασία συνεχώς άνωτώρα των 20 βαθμών κι' από ώρισμένη υγρασία, για να ζήσουν και να πολλαπλασιασθούν. Αυτό μόνον μας έσωσε απ' την εξαπλώσή τους σ' όλόκληρη τη γή. Τίποτε όμως δεν έμποδίζει να γεννηθώ στο μέλλον μια ράτσα τερμιτών εγκλιματισμένη σε διαφορετικές μετεωρολογικές συνθήκες. Και τότε ή άνθρωπότης θά κινδυνέψει σοβαρώτατα...

Ο καπνός που σκοτώνει

Μια σχολή καπνιστών

Ένα διακεκριμένο μέλος της γαλλικής Ακαδημίας Έπιστημών δήλωσε τελευταίως ότι ο καπνός μπορεί, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις, να προκαλέσει θανατηφόρες δηλητηριάσεις! Κι' άνέφερε την εξής χαρακτηριστική περίπτωση: Ένας άντρας 35 ετών, άθλητικός τύπος, που δεν είχε άρρωστήσει ποτέ, γύρισε μετά την άποστράτευσή του στο έξοχικό του σπιτι. Καθώς ήταν ματιώδης καπνιστής, οι περιορισμοί στα τσιγάρα τον έκαμαν να φυτέψει στον κήπο του κάμποσες ρίζες καπνού, να μαζέψει τα φύλλα και να τὰ καπνίσει άπληστα, χωρίς να τὰ υποβάλει σε κατάλληλη κατεργασία. Μια μέρα λοιπόν, που είχε πάει στο Παρίσι, σωριάσθηκε έξαφνα στη μέση του δρόμου, νεκρός! Στην άρχή, απέδωσαν τον θάνατό του σε τυχαία συγκοπή. Κατόπιν όμως, εξακριβώθηκε ότι έφταιγε ή ύπερβολική νικιότη του καπνού, που είχε επιδράσει στο νευρικό του σύστημα και στην καρδιά.

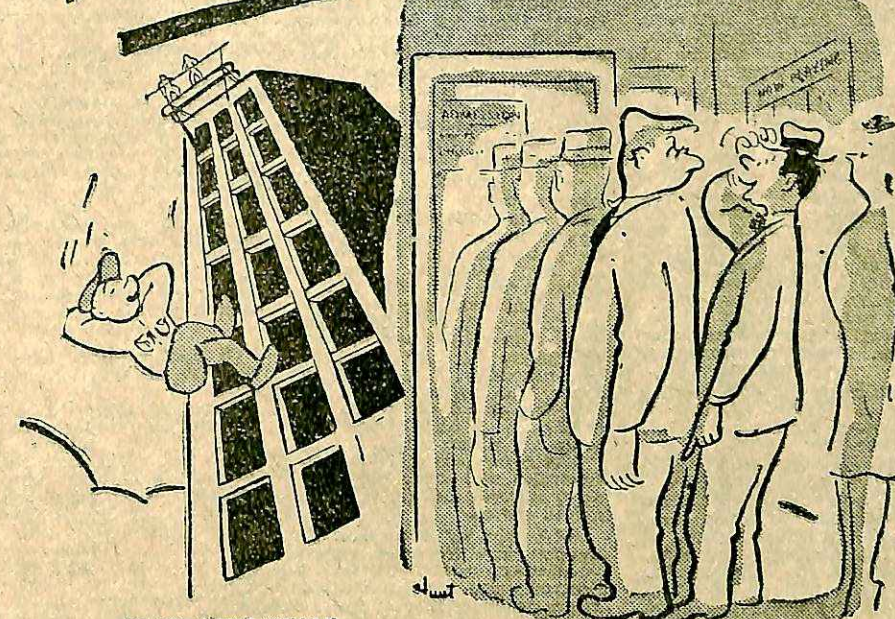
Παρατηρήθηκαν επίσης άλλες 8 παρόμοιες περιπτώσεις, με τις ίδιες αιτίες κι' άποτελέσματα. Σ' όλες έφαταγε ο καπνός, που δεν είχε υποστεί την άπαιτούμενη κατεργασία.

Άλλα ο καπνός παρουσιάζει κι' άλλους ακόμη κινδύνους, σύμφωνα με τὰ πρόσφατα πειράματα του διευθυντοϋ του Άντικαρκινικού Ίνστιτούτου του Μπουένος Άϊρες. Περιέχει δηλαδή σημαντική ποσότητα πίσσας (70 γραμμάρια στο κιλό), που έρεθίζει συνεχώς το έσωτερικό του στόματος και φέρνει μια προδιάθεση προς τον κλασσικό «καρκίνο των καπνιστών». Δυό κυβικά άκτοστόμετρα τέτοιου καπνού άρκοϋν για να σκοτώσουν έναν άρουραίο βάρους 1 κιλό!

Ωστόσο, παρ' όλους αυτούς τους κινδύνους, μια μεγάλη αμερικανική καπνοβιομηχανία ίδρυσε στη Νέα Υόρκη μια ειδική σχολή, που διδάσκει τους καπνιστάς... πώς πρέπει να καπνίζουν! Φαίνεται ότι δεν είναι καθόλου εύκολο αυτό...

Οι «καθηγηταί» θά δίνουν τακτικά μαθήματα. Φοιτητές και φοιτήτρες θά μπορούν έτσι να παρακολουθούν τις κινήσεις των και να μαθαίνουν την τέχνη του καπνίσματος. Υπάρχει επίσης ένα τιμήμα για τους καπνιστάς πίσας, κι' έτοιμάζεται άλλο ένα για όσους καπνίζουν ναργιλέ!...

Η Ξένη Γελοιογραφία

ΠΕΚΟΡ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑΣ

— Έχω καιρό... Ακόμη βρίσκομαι στο πέμπτο πάτωμα!

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

—Με συγχωρείτε, μου φαίνεται ότι το πόδι μου βρίσκεται κάτω από το δικό σας!...

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ο συμβολαιογράφος: Πριν σας διαβάσω τη διαθήκη του μακαρίτη, μήπως έχει κανείς σας να μου χαλάσει ένα χιλιάρικο;...

—Καλέ, κυρία, μας αφήνετε να γλύψω με τα τζάμια της βιτρίνας;

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟΙ

—Μά γιατί κουβαλάς αυτό το δέντρο μαζί σου; Τι θά το κάνης; —Δέν είναι για μένα, φίλε μου! Είναι για τον Άδωρ...

Η ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

Ο σύζυγος: Θά έχουμε πολλές βρογχίτιδες έφτατος, γυναικα!...

ΠΟΙΟΝ ΠΑΙΡΝΕΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Στο Λοριάν της Γαλλίας, έρω και εκατόν πενήντα χρόνια ζωής ένας τελινόνοφύλακας, τον οποίον οι λαθρέμποροι, ανδρώοντες, παθροποιούν στο διάβολο, έχαν κάθε λόγο να τον μισούν και να θέλουν το κακό του...

Ενα βράδυ ο τελινόνοφύλακας, ενώ έδινε από την πόλη και τραβούσε για το φυλάκιο του κοντά στο χωριό "Ανδρέας", είδε να τον πλησιάζει ένας υποπλοκάμιος, ανθρωπός, ο οποίος αφού τον χαϊρέθηκε, λέγοντας "όνομά μου, του είπες".

—Κάτι, πολύ βασιστικός βλέπω, κύριε τελινόνοφύλακα;

—Είμαι βασιστικός επειδή είμαι βασιστικός! του αποκρίθηκε απότομα ο τελινόνοφύλακας.

—Τι συμπτώσεις! Κι' ενώ το ίδιο! φώναζε ο άγνωστος, ανοίγοντας το βήμα του και περπατώντας κοντά στον τελινόνοφύλακα.

—Όταν έφτασαν στο Καρφεντιάν, ο τελινόνοφύλακας, θέλοντας να ξεφορτωθεί τον ανεπιθύμητο εκείνον συνοδοιπόρο, του είπε:

—Εγώ θα μπάω, ού έκεινη την ταβέρνα, για ν' αναψύχω! του πίπα μου... Καληνύχτα!

—Θέλω ν' αναψύξω κι' ενώ τη δική μου! "Ας μπουμμε μαζί στην ταβέρνα... του είπες ο άγνωστος.

—Α! λημονόνα ότι δεν έχω καπνό μαζί μου! ξεφώνισε τότε ο Κατούλ, —έτσι έλεγαν τον τελινόνοφύλακα— βράζοντας από τον θυμό του, επειδή ο μυστηριώδης εκείνος άγνωστος δεν έλεγε να ξεκολλήσει από κοντά του.

—Εγώ έχω καπνό! του είπες ο συνοδοιπόρος του, βράζοντας μια καπνοσάκ, κούλα από την τσέπη του.

Εξαιρετος λαθραίος καπνός! Πάρε να δοκιμάσεις. —Μά, επί τέλους ποιος είσαι εσύ; φώναζε ο Κατούλ. Με γνωρίζεις με τ' όνομά μου, ενώ εγώ σε βλέπω για πρώτη φορά! Και τολμάς να λες ο' έναν τελινόνοφύλακα ότι έχεις μαζί σου λαθραίο καπνό!

—Τόν καπνό αυτόν μου τον χάρισεν ένας φίλος μου, άπάντησεν άταραχο ο άγνωστος... Και σε ξέρω με τ' όνομά σου, επειδή είσαι ένα σπουδαίο πρόσωπο σ' αυτή την περιφέρεια.

Εσύ όμως κάνεις πως δεν με ξέρεις, επειδή δεν έχω παρουσιαστικό καθώς πρέπει άνθρωπου... Ας εινε... δεν πειράζει... ίσως και να έχω λημονήσει ποιος είμαι. Θα σε κάνω να με θυμηθείς...

—Ας ανάψουμε τώρα τις πίπες μας...

Και ο άγνωστος έβαλε το δαχτύλο του στην πίπα του κι' ο καπνός άναψε άμέσως χωρίς φωτιά.

—Αναψε κι' εσύ, είπες ύστερα στον έντρομο τελινόνοφύλακα, προτεινόντας το δαχτύλο του. Με κατάλαδες τώρα ποιος είμαι;

—Ναι... ναι... σε θυμάμαι!... φιδύριεν ο Κατούλ, τρέμοντας από το φόβο του. Είχε αναγνωρίσει το διάβολο!

—Επί τέλους! φώναζε γελώντας ο διάβολος. Το ήξερα ότι δεν θ' άρνούνες να με γνωρίσεις. Ας περπατήσουμε όμως γρήγορα, γιατί ο νυκτερινός αέρας είναι ψυχρός.

Όταν έφτασαν στο Λαν, δερ συνάντησαν ένα χωρικό, που είχε στήσει μεγάλο κανύνα με το γουρούνι του. Το γουρούνι ήθελε να πάει στο Κερφισάν, ενώ ο κύριός του ήθελε να το οδηγήσει στο Πλεμέρ.

—Μπα, που να σε πάρη ο διάβολος, καταραμένο γου...

ρούνι! γρύλλισεν ο χωρικός. Ότι θέλεις εσύ θα κάνης;

—Ο χωρικός αυτός σου προσφέρει το γουρούνι του, είπες τότε ο τελινόνοφύλακας στο διάβολο, για να τον ξεφορτωθής. Τι κάθεται; Πάρε το ζω και φεύγα άμέσως.

—Οχι! οχι! φιδύρισε ο διάβολος. Ο χωρικός δεν μου δίνει το γουρούνι του με την καρδιά του.

—Ποτέ δεν θα το φανταζόμουν ότι είσαι τόσο λεπτός και διακριτικός! του είπες ο τελινόνοφύλακας. Εγώ, αν ήμουν στη θέση σου, θα το έπαιρνα το γουρούνι. Είνε τόσο ωραίο το λαρόνι με τα λαχανά!

—Ο γιατρός μου άπαγόρευσε να τρώω λαρόνι. Με πειράζει στο στομάχι! Έξ' άλλου σου το είπα ήδη πως εγώ πέρνω μονάχα ό,τι μου δώσουν οι άνθρωποι με την καρδιά τους!

Οι δυο συνοδοιπόροι συνεχίσαν αμίλητοι το δρόμο τους.

Διακόσια μέτρα έξω απ' το Λανδέρ, άκουσαν τα ξεφωνητά ενός μικρού παιδιού, το οποίο δεν ήθελε να πάει στο σπίτι του να κοιμηθής. Η μητέρα του το τραβούσε με το μάλυνε.

—Θα έρθω μαζί μου, παλαιοπαίδι, φώναζε η μητέρα του. Γιατί δεν κάνεις ό,τι σου λέει η μαμά σου; Έλα πάλι σπίτι, να σε βάλω να χορεύεις στο κρεββατάκι σου!

Μα το μικρό επέμενε να μείνει στο δρόμο να συνεχίσει τα παιχνίδια του και ξεφωνίζε όλοένα και πιο δυνατά. Τέλος, η μητέρα του, απελπίσθηκε και το άφησε να κάνει του κεφαλιού του.

—Πήγαινε, τέρας — του είπες — πήγαινε που να σε πάρη ο διάβολος! — Γιατί δεν το παίρνεις το παιδί; φιδύρισε τότε ο τελινόνοφύλακας στο διάβολο, για να τον άπομακρύνει από κοντά του. Δεν φανταζόμην να έχω στήν κόλαση πολλά αθάνατα παιδιά σαν κι αυτό...

Είνε μια μοναδική ευκαιρία. Μην την αφήσεις να πάει μακριά.

—Οχι! οχι! αποκρίθηκε ο διάβολος. Η μητέρα δεν μου δίνει το παιδί της με την καρδιά της...

—Ας συνεχίσουμε τον δρόμο μας. Έλπίδα να μου παρουσιάσει παρακάτω καμιά άλλη ευκαιρία...

Ο διάβολος κι' ο τελινόνοφύλακας συνεχίσαν το δρόμο τους.

Όταν έφτασαν κοντά στο φυλάκιο, συνάντησαν πέντε — έξη λαθρέμφορους να κάθονται γύρω από μια καλή φωτιά.

Εκείνοι μόλις είδαν τον τελινόνοφύλακα, το έβαλαν στα πόδια λέγοντας:

—Πάλι προστά μας βρέθηκε αυτός ο καταραμένος ο τελινόνοφύλακας, που να τον πάρη ο διάβολος και να τον σπρώχνει!

Ακούσεις, άναπτή μου διάβολος, φώναζε ο τελινόνοφύλακας από το χέρι... Αυτή τη φορά οι λαθρέμφοροι σ' έδωσαν σέ μενα... μ' έλη τους την καρδιά! Δεν ήμουν πολύ κουτός; Δεν έπαιρνα αυτό το ζωρό!

Από τότε κανείς δεν ξαλείδε τον Κατούλ, τον τελινόνοφύλακα.

Ανοίγει η γη και τον κατέλασε ο διάβολος, γιατί δεν ήθελε να χάσει το τόσο περσέο που του το πρόσφεραν οι λαθρέμφοροι, μ' έλη τους την καρδιά.

ΖΩΡΖ ΛΕΜΠΕΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για τις νοικοκυρές

* Όταν θέλετε να φτιάσετε χορτόσουπα με ζουμί κρέας, βράστε προηγουμένως τα χορταρικά επί μερικά λεπτά με αλατισμένο νερό, αλλιώς θα δώσουν μια πικρόστη φη γεύση στο ζουμί σας. Για τις νερόσουπες με χορταρικά, βάζετε το βούτυρο μέσα στη σουπιέρα και προσθέτετε κατόπιν το βραστό ζουμί. Μη βράζετε ποτέ το βούτυρο μαζί με τα χορταρικά, γιατί το βραμμένο βούτυρο δεν έχει πολύ καλή γεύση.

* Όλες οι σάλτσες πρέπει να γίνονται με το ζουμί, στο οποίο έχουν βράσει τα τρόφιμα που συνοδεύουν. Π. χ. η σάλτσα του κουνουπιδιού πρέπει να γίνεται με το νερό όπου έβρασε το κουνουπίδι. Αυτό δίνει μια ιδιαίτερη νοστιμάδα σε κάθε φαγητό σας, ενώ στα ρεστοράν όλα τα φαγητά γαρνίρονται με την ίδια σάλτσα, κι' έτσι φαίνεται σαν να έχουν την ίδια γεύση. Για να γίνουν ακόμη πιο νόστιμες οι σάλτσες σας, προσθέστε τους μια κουταλιά ψητή, την οποία έχετε φτιάσει βράζοντας κόκκαλα και ποδαράκια μοσχάρια με νερό όχι αλατισμένο, επί 1 ώρα περίπου, ως που να γίνει το ζουμί σαν κρέμα, κι' έπειτα αφιωνόνα το να κρυσώσει.

Το γλυκό σας δεν ξεκολλάει εύκολα απ' τη φόρμα, όταν γυρίσει απ' το φούρνο; Σκεπάστε για μια στιγμή τη φόρμα, όταν είνε ακόμη ζεστή. Ο ατμός που αναπτύσσεται, βοηθεί στο εύκολο ξεκόλλημά του.

Για να άρωματίζετε τη σάλτσα σας, χρησιμοποιείτε ένα ειδικό έρδι, φτιαγμένο ως εξής: Βράζετε μια όκα κοινό έρδι, ως ότου μείνη το μισό. Το ρίχνετε έπειτα βραστό μεσα σ' ένα τσουκάλι, όπου έχετε βάλει προηγουμένως 2 κρομμύδια ψιλοκομμένα, μια σκελίδα σκόρδο κοπανισμένη, ένα φύλλο δάφνης, ένα κλωνάρι θυμάρι, λίγο πιπέρι κοπανισμένο και μια πρέζα αλάτι. Αφινετε να μουσκέψουν, όλ' αυτά επί μια ώρα. Κατόπιν περνάτε το έρδι αυτό από ένα λεπτότατο τρυπητό.

Για να ψηθής καλά το κρέας στη σχάρα, το τρίβετε προηγουμένως κι' απ' τις δυο πλευρές με λάδι, το αλατίζετε και το ψήνετε σε φωτιά όχι πολύ δυνατή. Όταν ιδήτε να εμφανίζονται πάνω του μικρές σταγόνες αίματος, το γυρίζετε απ' την άλλη μεριά. Όταν εμφανισθούν κι' σ' αυτήν, το αφινετε να ψηθής επί 2 λεπτά ακόμη κι' έπειτα το βγάζετε απ' τη φωτιά.

Μη το γυρίζετε, παρά μόνον μια φορά, αλλιώς στεγνώνει και ξανσοσταίνει.

* Όλα σχεδόν τα χορταρικά γίνονται καλλίτερα, αν τα βράσετε με νερό στο οποίο έχετε προσθέσει μια κουταλιά σόδα, που τα μαλακώνει και τους άφαιρεί κάθε στυφάδα.

Για να καθαρίσουν λεκέδες κρασιού από άσπρορρουχα, βουτάτε το μέρος εκείνο σε γάλα που βράζει. Η ίδια μέθοδος μπορεί να εφαρμοσθής και σε άνοιχτοχρώμα ύφασματα. Οι λεκέδες φεύγουν άμέσως.

44 ΕΣΤΙΣ
της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Με πόση χαρά ξαναρχίζω τη συνεργασία μου στον άνεπημένο "Εστίσις"! Μου δίνεται έτσι και πάλι η ευκαιρία να ξαναγράψω τις παλιές μου άναγνώστρες και ν' άποκτησω κι' άλλες καινούργιες.

Στις παλιές δεν λέω τίποτα, με ξέρουν και τις ξέρω, μωδείζουν πολλές φορές την άγάπη τους με τα ψωρια τους γράμματα και την εμπιστοσύνη τους.

Οι καινούργιες μου όμως άναγνώστρες! Αυτές θα με γνώνουν από σήμερα. Τι αρχίσουν να διαβάσουν τις εστίδες μας, τις εστίδες που ο "Εστίσις" άφιέρωσε γι' αυτές, και δεν θ' άργήσουν να γίνουν κι' αυτές φίλες μου ό,ταν καταλάβουν πόσο ένδιαφέροντι γι' αυτές και πόσο θα είμαι πάντα πρόθυμη να τους εξυπηρετώ στο κάθε τι.

Θέλουν καμιά συμβουλή για την διατήρησι της όμορφιάς τους, έχουν καμιά άπορία σχετική με τη μόδα, θέλουν να με ρωτήσουν κάτι για ένα ζήτημα που τους άφορα; "Ας μου γράψουν και θα διαβάσουν την άπάντησή μου στο έπομένο φύλλο με τα άρχικα τους ή με ένα ψευδώνυμο που θα μου ύποδείξουν.

Τα γράμματά τους θα τα στέλνουν στα γραφεία του "Εστίσις" με την ύποσημείωσή: ΓΙΑ ΤΗΝ "ΕΣΤΙΣ" ΑΛΛΑ και ή άπάντησή θα στέλνεται άμέσως.

Αυτά είχα να σας πω, καλές μου φίλες, και τώρα αρχίζουμε.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η χειμωνιάτικη μόδα

Ποία θα είνε ή μόδα το χειμώνα; Τι φορέματα θα φορεθούν; Ποία χρώματα θα έπικρατήσουν; Τι ύφασματα, ποία σκελίδά θα προτιμηθούν; Και πόσες άλλες άκόμη έρωτήσεις περιμένουν άναπάντητα μια άπάντησι. Θα σας ίκανοποιήσουν με λοιπόν την περιέργειά σας και θα σας πούμε τι άποκρισμε μελετώντας προσεκτικά τις συλλογές των μεγάλων παρισίων οίκων μόδας.

Θα φορεθούν πολύ τα χρωματιστά μονοκόμματα φορέματα και οι κάπες. Οι ώμιοι δεν είνε πια τετράγωνοι και μάλλον άπομεινάνε κανείς να ηή ότι είνε ελαφρώς κατεδασμένοι. Δείχνουν πάντως τέτοια τάσι.

Συνηθίζονται πολύ στα παλτά τα ζσωνέ μανίκια και το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τις ζακέτες μερικτών ταιγιέρ και για τα φορέματα. Η μόδα αυτή εύνοεί πολύ τις λεπτές γιατί όσες είνε εύσυχμες θα κάνουν καλύτερα να τα άποφύγουν γιατί φορδίζουν πολύ το σώμα. Οι φούστες έχουν πολλές πιέτες, είτε πλίες είτε κουφές, πάντως είνε άποκριστικές και τα κλός έχουν τελείως καταργηθής. Τα φορέματα και μερικά ταιγιέρ κάνουν πολύ κομψή τη μέση. Παρατηρούμε επίσης πολλές τσέπες και πολλά κουμπιά. Τσέπες στις φούστες, τσέπες στους μπουστους των φορεμάτων, τσέπες στα ταιγιέρ στα παλτά. Άποτελούν τρόπον τινά μέρος του γαρνιρίσματος και τοποθετούνται με όλους τους τρόπους: ίσιες, λοξές, κορφές, με καπκή, μεγάλες στρατιωτικές, μικρές, κρυφές, φανερές. Είνε, μπορούμε να πούμε, ένα από τα δυο χαρακτηριστικά της μόδας του χειμώνα. Το δεύτερο είνε οι πιέτες.

Οι ζακέτες των ταιγιέρ είνε ως επί το πλείστον τρουά-καρ

και με ζώνη στη μέση, αλλά θα φορεθούν επίσης κι' οι ριχτές ζακέτες που είνε ένα είδος πρόχειρου παλτού, κομψώνουν με μια σειρά κομψών και έχουν σχήμα σακλαβάν. Άλλες ζακέτες, επίσης ριχτές, κομψώνουν με δυο σειρές κουμπιά και άλλες δεν κομψώνουν καθόλου. Όλες αυτές οι ριχτές ζακέτες φορούνται ως επί το πλείστον με φούστα διαφορετικού χρώματος τονίζουμε δε την λεπτομέρεια ότι το χρώμα της ζακέτας είνε άνοικτότερο από της φούστας. Αυτό άπαιτεί ή μόδα. Άλλαδι ταιριάζει υπλινε νατι ζακέττα και φούστα υπλινε ταιριάζει ή υπλινε ζακέττα με πράσινη σκούρα φούστα, ή κίτρινη ζακέττα και υπλινε φούστα. Ταιριάζει επίσης δάκκλινε, φόρεμα υπλινε μαρνέ με μια ζακέττα ριχτή μπέζ που έχει δυο μεγάλα ρεδέρ γυρνισιόμενα στο άνοιγμά τους με το μπλε ύφασμα του φορέματος.

Τα καπέλλα

Δεν περιμένετε βέβαια να όσες πούμε ότι το ζεκαπέλλωμα δεν είνε πια της μόδας, αυτό θα ήταν κάπως υπερβολικό. Πάντως άρκετες γυναίκες ζεκαλούθουν να κυκλοφορούν χωρίς καπέλλο. Το μικρό αυτό ποσοστόν περιλαμβάνει αυτές που είτε δεν μπορούν να υποβληθούν στο μεγάλο έξοδο της άγοράς καπέλλω είτε το ζεαυθίσαν πια και προτιμούν να δείχνουν ένα καλοχτενισμένο κεφαλάκι. Προσέξτε όμως αυτή τη λεπτομέρεια: Οι ζεκαπέλλωτες πρέπει να έπισκεπώνται άρκετά συχνά τον κομψότη τους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

Ας δούμε τώρα τί φόρμα έχουν τα καπέλλα που θα φορεθούν το χειμώνα. Οι φόρμες είνε μικρές και πολύ ίδιόρρυθμες, φοριούνται λιγάκι στραβά και γαρνίρονται με φιόγκους.

στέρα, δελουδο. Πάντοτε όμως για όσες δεν άναπούν τα Ι. διόρρυθμα καπέλλα που λαν. σάρε ή μόδα υπάρχουν και τα είδος ρεπουμπλικας που παρουν. ελζόνται έφετος σε χρώματα ωραιότατα: μπρικ, δερ άμάντ, δερ Νιλ, δερ ζάντ και ένιοτες συνδυούνται με ριχτά δελουδια στο ίδιο χρώμα. Τα βράδια συνδυούνται πολύ στο κεφάλι οι άινκρέτες, το ωραίο αυτό στολίδι του παλιού καιρού, που πολλές το βρκαν από τις γιαγιάδες τους και το έκρυψαν μέσα στα μπουσούλους τους. Με πόση ευχαιρίστος θα το βρούν τώρα, δεδομένου ότι θα στοιχίση πανάκριβα για να το άγοράσουν στα μαγαζιά.

Η έκλογη των ύποδημάτων

Άλλο δύσκολο πρόβλημα είνε ή έκλογη των ύποδημάτων. Πρέπει να τα διαλέξουμε καλά και συγχρόνως πρακτικά και κομψά.

Το δέρμα τους πρέπει να είνε μαλακό και το σκίμα τους τέτοιο που να άναπούντα καλά τα δαχτυλά και να υπλινε γανγκάζονται ούτε να μαζεύουν, ταί ούτε να κολλάνε το ένα επάνω στο άλλο.

Στην Ευρώπη όλα τα καλά ύποδηματοποιεία εξετάζουν με άκτινες το κάθε πόδι κι' έτσι ζερούν όλες τις λεπτομέρειες και βρίσκουν το κατάλληλο ύποδημα για τον πελάτη. Τελευταίως ή μόδα είνε πολύ πρακτική και λανσάρια τα χαμηλά τακούνια τα οποία άφινονται τα ψηλά μόνον για τις έπισημες ήμέρες. Όσο είνε άντιστοιχιστικά να έμφανισθής σε μια δειξίω με ύποδηματα που έχουν χαμηλά τακούνια άλλο τόσο είνε άσχημο να περπατάτε στον δρόμο με ψηλά τακούνια και μύτερες φόρμες ή φόρμες "άμπινιές".

Η έκλογη των ύποδημάτων είνε άρκετά δύσκολη γιατί πρέπει να προσέξετε ένα σωρό πράγματα: Πρώτον να μη διαλέξετε φόρμα στενή, δεύτερον να μη γίνουν τα ύποδηματα κοντά, τρίτον να πέφτη ή καμπύλη του πέλματος εκεί ακριβώς που πρέπει, τέταρτον αν το μεγάλο δαχτύλο είνε πολύ μακρύ να διαλέξετε ύποδηματα με μακρούλη φόρμα κι' όχι τετράγωνη.

Όσο για τη μόδα, έφετος θα φορεθούν πολύ τα δίχρωμα ύποδηματα με άναμίζι δυο δερμάτων γυαλιστερών ή ενός γυαλιστερού και ενός σούβντ. Τα σκίματα είνε πολύ κλειστά σκαρπινία ή είδος άρδουλας ή τα λεγόμενα υποτίε. Τα σπορτίφ φυσικά. Όσο για τα βράδια συνδυάζονται με το χρώμα της τουαλέτας και είνε σε φόρμα πολύ άνοικτη.

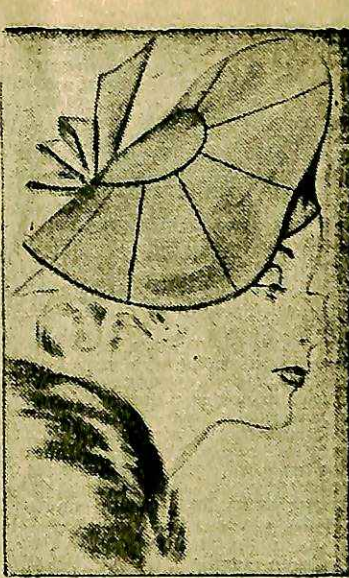
Εφέτος λοιπόν βλέπουμε ύφασματα φανταζή καθαρώς ένγλέσκια σε χρώματα μπέζ, μαρν, γκρι, δηλαδή τα κλασσικά άνδρικά χρώματα, παρ'ότι νίζονται δέν έντελως τα μονόχρωμα. Τα γιλέκα είνε κοντά, τα σακάκια επίσης και τα παντελόνια ελαφρώς πλατύτερα από πέρσι με το άπορρήπτο λονδρέζικο γυρίσμα κάτω. Πουλόβερ θα φορεθούν πολύ άλλα σε χρώματα σκούρα είτε του ίδιου χρώματος με το κοστούμι είτε σε χρώμα που να άποτελουν ένα αρμονικό σύνολον. Άλλαδι με κοστούμι μαρν μπορούμε να φερσώμε μπέζ φανταζή πουλόβερ με κοστούμι γκρι ένα πουλόβερ πράσινο ή μπλε και ούτω καθ' εξής.

Τα καπέλλα ακολουθούν κι' αυτά την νυναικεία μόδα, δηλαδή θεωρούνται άπορρήπτα, ίδιως για τους κυρίως κόμψ μεγάλης ηλικίας. Οι νεοί μπορούν να συνεχίσουν το ζεκαπέλλωμα.

Τέλος οι γράβάτες παρουν άζούν μια τόσο πλουσία συλλογή έφετος που για να διαλέξη κανείς άσπασίτες. Πολλές ριγές σε χρώματα γκρενά, μπλε μαρν, μπεντίν, λινε βέν, πράσινες, συνδυάζονται άμω και με δουλότες άσπρες πάνω σε σκούρα φόντα.

Είνε το περσινό σας έπανω, φορί σταυρωτό; Του άλλάξετε όλο το μπροστινό και το κάτω να κομψώνη με μια σειρά κουμπιά κι' έτσι άφαιρείτε όλο το μέρος που ήταν φθαρμένο.

Μπορείτε επίσης να βγάλετε όλο το φθαρμένο ύφασμα και

Το μπερέ είνε ένα καπέλλάκι που δέν πάσει ποτέ να είνε της μόδας και αυτό όφείλεται κυρίως είνε την πρακτικότητά του. Κατόρθωσε δε ή μόδα να το τροποποίησε σε τέτοιον τρόπο που να είνε και πρακτικό και άμπινιέ. Αυτό ξεαρτάται πολύ από τα ύλικά που θα χρησιμοποιήσουμε για την κατασκευή του. Αν το κάμωμε από βαρύ μεταξωτό ύφασμα ή καλό βελούδο είνε άμπινιέ, αν το κάμωμε από καστόρι σούπλ τότε είνε για καθημερινή χρήση.

να βάλετε στη θέση του άλλο, διαφορετικού χρώματος, δεδομένου ότι ή μόδα έννοει πολύ έφετος τα δίχρωμα έπανωδύρια: Μπλε νατι με υπλινε μαρν, μπρικ με μαρν, πράσινο με γαργαρίν, υπλινε ρουά με γκρι-άραν, μπεντίν με μωδ ροζέ κλπ. κλπ.

Η άνδρική μόδα

Η άνδρική μόδα περισσότερο παρά ποτέ έπηρεάζεται έφετος από το άγγλικό κομψό ντύσιμο. Ότι και να πούμε, το άγγλικό στυλ στους άνδρες είνε το ωραιότερο γιατί συνδυάζει κομψότητα και συγχρόνως σοβαρότητα. Τι τα θέλετε, αυτά τα παραδοα γιλέκα, τα φανταχτερά χρώματα, τα ίδιόρρυθμα αχίματα δέν ταιριάζουν παρά μόνο στους ήθοποιους. Έπανω στα σκίνη έπιβάλλεται μια κάποια ίδιόρρυθμία και το εξεζητημένο ντύσιμο θεωρείται προσόν.

Εφέτος λοιπόν βλέπουμε ύφασματα φανταζή καθαρώς ένγλέσκια σε χρώματα μπέζ, μαρν, γκρι, δηλαδή τα κλασσικά άνδρικά χρώματα, παρ'ότι νίζονται δέν έντελως τα μονόχρωμα. Τα γιλέκα είνε κοντά, τα σακάκια επίσης και τα παντελόνια ελαφρώς πλατύτερα από πέρσι με το άπορρήπτο λονδρέζικο γυρίσμα κάτω. Πουλόβερ θα φορεθούν πολύ άλλα σε χρώματα σκούρα είτε του ίδιου χρώματος με το κοστούμι είτε σε χρώμα που να άποτελουν ένα αρμονικό σύνολον. Άλλαδι με κοστούμι μαρν μπορούμε να φερσώμε μπέζ φανταζή πουλόβερ με κοστούμι γκρι ένα πουλόβερ πράσινο ή μπλε και ούτω καθ' εξής.

Τα καπέλλα ακολουθούν κι' αυτά την νυναικεία μόδα, δηλαδή θεωρούνται άπορρήπτα, ίδιως για τους κυρίως κόμψ μεγάλης ηλικίας. Οι νεοί μπορούν να συνεχίσουν το ζεκαπέλλωμα.

Τέλος οι γράβάτες παρουν άζούν μια τόσο πλουσία συλλογή έφετος που για να διαλέξη κανείς άσπασίτες. Πολλές ριγές σε χρώματα γκρενά, μπλε μαρν, μπεντίν, λινε βέν, πράσινες, συνδυάζονται άμω και με δουλότες άσπρες πάνω σε σκούρα φόντα.

Η ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΤΕΧΕΙ Α- ΠΟ ΑΙΩΝΕΣ ΤΑ ΣΚΗΠ- ΤΡΑ, ΔΟΥΝ ΑΦΟΡΑ ΤΑ ΔΟΥΡΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΛΛΙΔΕΣ Ε- ΔΕΙΞΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΡΑΦΙΝΟΡΜΕ- ΝΟ ΤΟΥΣ ΓΟΥΣΤΟ ΣΤΗΝ ΕΠΕΞΕ- ΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΟΜΨΩΝ ΑΥΤΩΝ Ε- ΞΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ. ΜΟΥ- ΣΕΛΙΝΕΣ ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ ΚΑΙ ΚΡΕΠ- ΣΑΤΕΝ ΣΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΓΟΥΣΤΕΥΤΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ. ΚΑΙ ΝΑ ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΥΠΕΝΘΟΥ- ΜΙΣΟΥΜΕ ΤΙ ΦΟΡΙΕΤΑΙ. ΟΙ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΕΙΝΕ ΚΟΙΜΕ- ΝΕΣ ΑΝ ΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΡΑΦΕΣ Υ- ΛΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΣΟΥΡ. ΣΥΝΗΘΙΖΟΝ- ΤΑΙ ΠΟΛΥ ΟΙ ΑΠΛΙΚΑΣΙΟΝ ΑΠΟ ΔΑΝΤΕΛΛΑ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΝ- ΤΗΜΑΤΑ. ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΟΛΟ ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΔΑΝΤΕΛΛΑ. ΟΙ ΚΥΛΟΠΤΕΣ ΕΙΝΕ ΕΦΑΡΜΟ- ΣΤΕΣ ΚΙ' ΕΧΟΥΝ ΣΟΥΡΕΣ Η ΠΙΕ- ΤΕΣ ΣΤΑ ΠΛΑΓΙΑ. ΚΑΠΟΤΕ ΚΑ- ΤΑΛΗΝΟΥΝ ΣΕ ΦΕΣΤΟΝΑΚΙΑ Η ΕΧΟΥΝ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΑΚΡΕΣ ΚΕΝ- ΤΗΜΑ. 1. ΜΙΑ ΣΤΕΝΗ ΔΑΝΤΕΛΛΑ ΜΟΝΤΑΡΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΣΟΥΡ ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΜΠΑΝΤΑ ΠΟΥ ΣΤΟΛΙΖΕΙ ΤΟΝ ΝΟΜΙΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΙΝΑΙ- ΖΟΝ. 2. ΤΟ ΙΔΙΟ ΑΝΤΡΥΤΕ ΚΕΝ- ΤΗΜΕΝΟ ΜΕ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΔΑΝ- ΤΕΛΛΑΣ ΓΑΡΝΙΡΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ, ΕΝΩ ΜΕΡΙΚΕΣ ΝΤΕΚΟΥΠ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΤΑΛΛΙΑ. 3. ΤΟ ΑΥΠΙΕΣΜΑΝ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΣΧΗΜΑΤΙ- ΖΕΙ ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΕΙΝΕ ΚΕΝΤΗ- ΜΕΝΟ ΜΕ ΒΟΥΛΙΤΕΣ ΧΡΩΜΑ- ΠΙΣΤΕΣ: ΡΟΖ ΚΑΙ ΜΠΛΕ ΠΑ- ΝΩ ΣΕ ΑΣΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ Ι- ΔΙΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΦΕΣΤΟΝ ΚΑΤΩ. 4. ΖΟΥΡ ΜΕ ΦΙΛ ΤΙΡΕ ΣΤΟ- ΛΙΖΟΥΝ ΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΑΥ- ΤΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΛΟΥ. Η ΤΑΛ- ΛΙΑ ΕΙΝΕ ΕΦΑΡΜΟΣΤΗ ΜΕ ΝΤΕ- ΚΟΥΠ. 5. ΔΑΝΤΕΛΛΕΣ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕ- ΝΕΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΎΦΑΣΜΑ ΣΧΗ- ΜΑΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΩ ΜΕΡΟΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜ- ΠΙΝΑΙΖΟΝ. 6. ΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΝΥ- ΧΤΙΚΙΑ ΣΤΟΛΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΛΕ- ΠΤΕΣ ΣΟΥΡΕΣ ΣΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ. ΕΝΑ ΒΟΛΑΝ ΓΑΡΝΙΡΕΙ ΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ. 7. ΔΥΟ ΜΙΚΡΕΣ ΜΠΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΨΙΛΕΣ ΠΙΕΤΟΥΛΕΣ ΔΙΔΟΥΝ ΦΑΡΔΟΣ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ. ΤΑ ΒΟΛΑΝΑΚΙΑ ΣΤΟΛΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΔΑΝΤΕΛΛΑ. 8. ΤΡΙΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ: ΜΙΣΟ- ΦΟΡΙ, ΚΥΛΟΤΤΑ, ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΑΙ ΟΛΑ ΣΤΟΛΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΛΙ- ΚΑΙ ΦΕΣΤΟΝΑΚΙΑ. ΤΟ ΜΙΣΟΦΟΡΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΟΥΡΩΤΟ. 9. ΤΟ ΕΠΑΝΩ ΜΕΡΟΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΕΙΝΕ ΟΛΟ ΕΡΓΑΣΜΕΝΟ ΜΕ ΑΣΟΥΡ ΚΑΙ ΜΙΑ ΔΑΝΤΕΛΛΑ ΣΤΕΝΗ ΣΤΟΛΙ- ΖΕΙ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ. 10. ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Α- ΠΛΗ ΜΕ ΝΤΡΑΠΕ ΠΟΥ ΣΧΗΜΑ- ΤΙΖΕΙ ΣΟΥΤΙΕΝ. 11. ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΝΕΩΤΕΡΙ- ΣΜΟΣ. ΤΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΥΤΣΑΜΑΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΑΝ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΦΟΡΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΙΣ ΠΛΑΪΣ. Η ΒΕΣΤΑ ΕΙΝΕ ΜΑΚΡΥΑ ΜΕ ΔΥΟ ΣΕΙΡΕΣ ΚΟΜΠΙΝΙΑ. ΣΤΗΝ ΤΑΛΛΙΑ ΜΙΑ ΚΟΡΝΤΕΛΙΕΡ ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ.

Α'. - Κάτι που θυμίζει το 1900: Τρουά-
πιές με βελουδίνες κορδέλλες μαύρες.
Το πλατύ βολάν καθώς και το σουτιέν
γαρνιρόνται με δαντέλλα.

Β'. - Η κλασική αυτή πυτζά-
μα που συνοδεύεται με μπλουζάκι είναι πολύ
ιδιόρρυθμη. Κομπινώνε στο πλάι, όπως οι
ρωσικές μπλουζές και φοριέται χωρίς ζώνη.
Έχει φαρδιές τσέπες και ρεβέρ κατεδαγτά.

ΚΑΙ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΚΟΜΨΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Γ'. - Η κομπιναιζόν αυτή είναι
πολύ κομψή. Μία στενή δαντέλ-
λα γαρνιρέι το κάτω και επάνω
μέρος και λίγες σουρές σχημά-
τιζουν το σουτιέν.

Δ'. - Αυτή η νυχτική που είναι
τόσο απλή και κομψή είναι γαρνι-
ρισμένη με πιστάκια που σχημα-
τίζουν άμπρεςμάν και τα μανίκια
είναι πλατιά καταλήγοντα σ'
μανικέτια.

ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

Η ώραία επίπλωσις είναι κάτι
που όλοι βέβαια το θέλουμε,
αλλά δεν μπορούμε να το απο-
κτήσουμε, γιατί δεν πρέπει να
έχουμε ότι η μεταπολεμική
περίοδος είναι μία πολύ δύσκο-
λη εποχή. Πρέπει συνεπώς να
τα βολέψουμε εκ των ενόντων.
Κάτι λοιπόν στο οποίο πρέπει
να δώσουμε ιδιαίτερη προσο-

χή είναι το να έχουμε στο σπι-
τι μας μία συμπληρωτική γωνία
που να μας προσφέρει λίγη ά-
νεσι και ξεκούρασις τις ώρες της
σχολής μας. Είναι τόσο από-
λυτοι να ξέρετε πως να γυρίζον-
τας στο σπίτι σας θα βρείτε μία
δυορφή θετούλα που να ξε-
κουρασθώτε. Μην νομίζετε δε ό-
τι χρειάζεται να ξοδεύετε
πολλά γι' αυτό. Ένα ντιβάνι
χρειάζεται, μία πολυθρόνα, 1.2

καρέκλες και ένας καλός φω-
τισμός. Όταν ο σύζυγος γυρί-
σῃ στο σπίτι του κουρασμένος
από τη δουλειά του, θέλει να
βρει μία γωνιά για να κα-
θήσῃ αναπαυτικά και να διαβά-
σῃ τὴν ἐφημερίδα του ἢ τὴν ἀ-
κούσῃ τις ειδήσεις στο ραδιό-
φωνό του. Ἀπαραίτητο λοιπόν
να ἔχῃ κοντά του ἕνα τραπέζι,
κι γιὰ τὸ καπνισμὸν τὸν με ὅλα
τὰ σκεύη γιὰ τὸ βῆσι γιὰ τίς

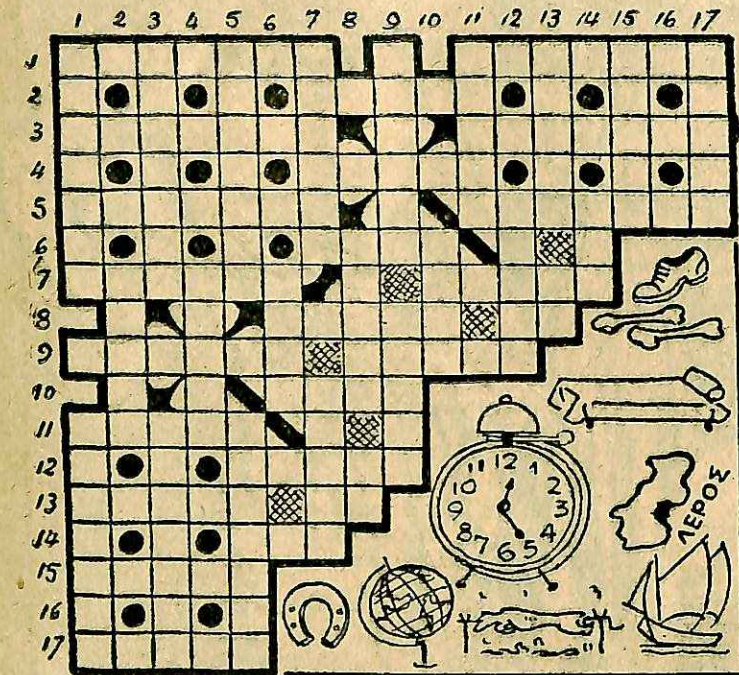
ἐφημερίδες του καὶ μία λάμπα
ηλεκτρικὴ πού νά φέγγῃ κα-
λά γιὰ τὰ διαβάσματά του. Ἐν-
αί τῷ ἐπιπλῷ, μὲν ὅμως, νὰ τὸ
σχεδιάσῃτε μὲν σὰς μετὰ τὴν
ἀνάπαυσίν του καὶ νὰ διαβά-
σῃ τὴν ἐφημερίδα του ἢ τὴν ἀ-
κούσῃ τις ειδήσεις στο ραδιό-
φωνό του. Ἀπαραίτητο λοιπόν
να ἔχῃ κοντά του ἕνα τραπέζι,
κι γιὰ τὸ καπνισμὸν τὸν με ὅλα
τὰ σκεύη γιὰ τὸ βῆσι γιὰ τίς

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο

Οριζοντίως

1) Θα το βρείτε στην εικόνα μας και θα σας θυμίση ΟΥΝ-ΡΑ. — Κι' αυτή επίσης, θα το βρείτε στην εικόνα μας. Ίσως

μάλιστα σας κάνουν ν' ανατοχιστείτε.

2) Μόνο τότε βγαίνουν τα φαντάσματα.

3) Είναι δικά μας. — Θα το βρείτε στην εικόνα μας, και ασφαλώς θα σας ξεκούρασε συχνά.

4) Περίφημος νομοθέτης των άδων.

5) Γνώρισμα, προσόν ή χαρακτηριστικόν. — Κακοήθεις παθήσεις.

6) Μας τις δείχνει μια από τις δέκα εικόνες που συνοδεύουν το σταυρόλεξο (καθαρ.).

7) Πυκνή ομάδα δένδρων. — Θα το βρείτε αμέσως ανάμεσα στα διάφορα σκίτσα, αν επιπλέον δύσκολο το πρώτο.

8) Έκτασις από στάσιμα και λασπώδη νερά. — Υποθετικός σύνδεσμος.

9) Λύπη, θλίψις. — Μας βοηθάει καμιά φορά να ξεχνάμε τις θλίψεις μας.

10) Κοινώς λέγεται ροδιά.

11) Ξένη λέξις που έπανα λαμβάνουμε συχνά, όταν παίζουμε βόλεϊ και ποδόσφαιρο.

12) Κατηνυωστικαί.

13) Γίγας, υπεράνθρωπος.

14) Τό πρώτο φως της ημέρας.

15) Θα την βρείτε σε μια από τις εικόνες μας.

16) Κι' αυτή βρίσκεται στο σχέδιό μας και φέρει μάλιστα κάποιο όνομα.

Καθέτως

1) Κατορθώσαμε να την κάμουμε κι' αυτήν να γυροέση στην κάτω δεξιά γωνία, παρ' όλον ότι στην πραγματικότητα είναι τερασσία. — Αυτό πάλι θα σας χτυπήση άμέσως στο μάτι αν είσθε προληπτικός.

2) Είναι απαραίτητα για να

γλισθή μιά οικόδομη.

3) "Αν πεινάτε, από την εικόνα μας θα διαλέξετε ασφαλώς αυτόν! — "Ανθρώπος άσελγής και άνοιας θεότης των δαδών.

4) Προϊόν του γάλακτος.

5) Κόρη του Άγαμέμνονος και της Κλυταιμνήστρας. — Την συναντούμε συχνά, όταν ζητούμε κάτι.

6) Λάμπει στο κινηματο-

μάς αποστέλλουν συνήθως τον δημοσιογραφικό χάρτη (πληθ.).

— Αναφορική αντωνυμία.

9) Τα δημοσιεύει καθημερινώς ο τύπος σχετικώς με διάφορα ζητήματα. — Περίοψη αμερικανική λουτρόπολις.

10) Οροπέδιο της Άσίας που μοιράζονται η Περσία και το Άφγανιστάν.

11) Μέρος ενός όπλου (δην.).

12) Δυστυχής (καθ.).

13) Υπάρχει κι' αυτό στην κάτω γωνία του σχεδίου μας. — Κάθε τι που έχει ζωή.

14) Προσωπική αντωνυμία.

15) Απαραίτητο στο φαγητό και στη σάτυρα.

16) Βρίσκεται κοντά στο Θεό.

Τό παράξενο τρόφιμο

Υπάρχει κάτι που δεν λείπει σχεδόν από κανένα φαγητό μας, το τρώμε καθημερινώς κι' όμως αποτελείται από δυό ίσχυρά δηλητήρια. Τι είναι;

Με ποιά ζώα;

Με ποιά ζώα συνδέονται τα παράκατω ιστορικά ποσοστά:

1) Δανιήλ. 2) Ήλιος. 3) Κλεοπάτρα. 4) Βαλαάμ. 5) Άγ. Γεώργιος.

Άπρόοπτο

Γιατί δεν ευρίσκταν ο τελευταίος γόνος της βασιλικής δυναστείας των Τυδών, που ανέθηκε στην αγνή κόρη του;

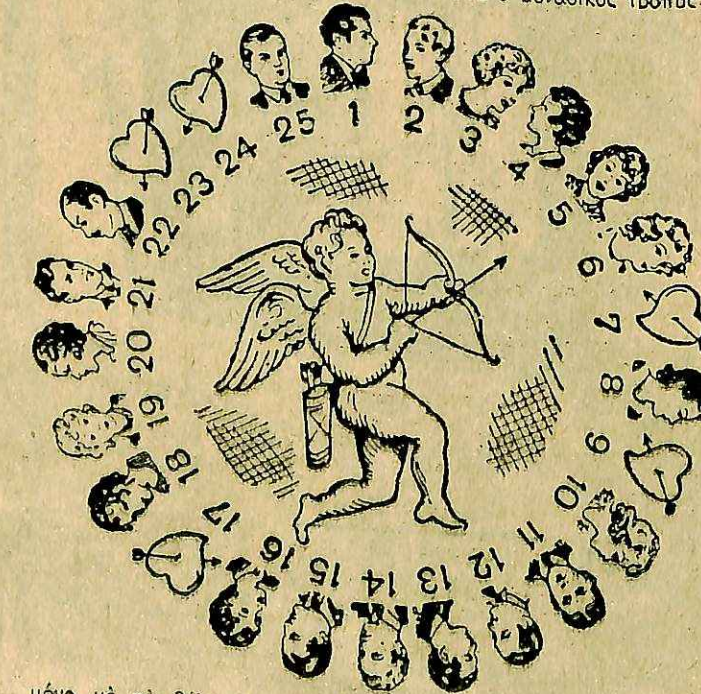
Ο κόκκινος κύβος

"Αν πάρουμε ένα ελληνικό κύβο βαμμένο κόκκινο, με πλευρές 3 πόντων, και τον κόψουμε σε μικρότερου κύβους με πλευρές 1 πόντου, πόσοι απ' τους κύβους αυτούς θάχουν 3 κόκκινες πλευρές, πόσοι 2 κόκκινες, πόσοι 1 κόκκινη και πόσοι καμιά;

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιά νέα και ποιά νέος αποτελούν το ζευγαράκι αυτό; Ίδου το ποιά είναι ο μοναδικός τρόπος:

Ποιό είναι το έρωτευμένο ζευγαράκι;

Από τους διαφόρους νέους και νέες της παρακάτω εικόνας μας, ο έρωτιδης δεν κατάρωσσε να πληγώση παρ' όλο

μόνο με τα βέλη του και να τους κάνει να έρωτευθούν τρελά ο ένας τον άλλον.

τε και θα διαγραφότε το πέμπτο. ... Αφού τελειώσετε τον πρώτο γύρο, θα συνεχίσετε κατά τον ίδιο τρόπο τις διαγραφές, χωρίς να συμπεριλαμβανέτε τώρα στο μέτρον τα ήδη διαγραφέντα κεφάλια.

"Αν τώρα τύχη όμως το πέμπτο νούμερο που πρέπει να διαγραφώτε να είναι καοιά διαπερασμένη από βέλος, αυτό σημαίνει πως δεν βρίσκεσθε στον καλό δρόμο και πρέπει να ξαναρχίσετε, αρχίζοντας φυσικά από ένα άλλο κεφάλι.

Υπάρχει δηλαδή μόνον ένα κεφάλι που θα σας επιτρέψη αρχίζοντας απ' αυτό, να διαγραφώτε όλα ανεξαιρέτως τα κεφάλια και να μη σας μείνουν παρά δυό μόνο στο τέλος, τα οποία, και θα αποτελούν το έρωτευμένο ζευγαράκι.

Σε σας έναπόκειται τώρα να βρείτε το κεφάλι αυτό, από το μέτρον.

Επαναλαμβάνουμε πως στο μέτρον ανά πέντε δεν θα συμπεριλαμβάνονται τα ήδη διαγραφέντα κεφάλια.

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο αριθμός

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΥΘΩΡΜΗΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ;

Ποιός δίνεται περισσότερο ολοκληρωτικά στον έρωτα: ο άνδρας ή η γυναίκα; Με άλλα λόγια: ποιός είναι περισσότερο αυθόρμητος στις έρωτικές του εκδηλώσεις;

Θα φανίσταν εύκολότερη η απάντησις ότι η γυναίκα είναι πιο αυθόρμητη. Και όμως η απάντησις αυτή δεν φαίνεται σύμφωνη με την πραγματικότητα.

Η γυναίκα, παρ' όλη την αϊγλή της αδυναμίας του φύλου της που την τυλίγει, δεν είναι ποτέ αυθόρμητη στον έρωτα και δεν θα μπορούσε να είναι. Γιατί ο ρόλος της είναι καθαρά άμυντικός και όταν ακόμη είναι αυτή που προκαλεί, με τη στάσις της δείχνει όλη της την ύποταγή στο νικητή της καρδιάς της. Και τότε ακόμη μοιάζει με την πόλη που ανοίγει τις πύλες της στον νικηφόρο στρατηλάτη και τον γεμίζει με δώρα και τιμές, με παρακολούθει πάντα με αγωνία και τις παραμικρότερες κινήσεις του και τους πιο δυσκολοδίκαιτους μορφασμούς του. Γιατί θέλει να πιστοποιήσει την ήττα της, συγκεντρώνοντας την έκτασι της νίκης στο αντίπλοου της.

Η αλήθεια αυτή είναι γενική, τόσο για τις άπειρες κοτελλίσσες που βρίσκονται στην πρώτη τους περιπέτεια, όσο και για τις ώριμες γυναίκες που η έρωτική τους πείρα θα ήταν δύσκολο να βαθμολογηθί.

Το αίσθημα αυτό της άμυνας, της αναγκαστικής αντίστασως έμπρος στον πολυπόθητο νικητή, δεν αφήνει στην γυναίκα έδωρα για κανένα σχεδόν ανθρωπιστικό.

Μιά ανάλυσις του αίσθήματος της άμυνας θα μάς έδειχνε ότι οι λόγοι

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Οι τελειότεροι άνάμεσα στους ανθρώπους είναι εκείνοι που παραδειγματίζονται και μορφώνονται από τα ίδια τους τα σφάλματα.

ΣΑΙΣΠΗΡ

★ Η ειρηνεία καμιά φορά σημαίνει έλλειψις πνεύματος.

ΣΟΛΩΝ

★ Η δυστυχία είναι ο κόρος της ευτυχίας και η ευτυχία η έλπις της δυστυχίας.

ΠΙΕΡ ΛΕΡΟΥ

★ Το όνειρο που πραγματοποιείται ισοδυναμεί κάποτε με δυστυχία.

ΦΕΓΙΕ

★ Η υπερβολική φιλοτιμία είναι αυτοκτονία.

ΓΚΣΥΝΩ

★ Η αγάπη θα ήταν κοινή, αν δεν ήταν τόσο ψώρα. Και η ψώρα θα ήταν ψώρα αν δεν ήταν τόσο κοινή.

★ Μονάχα εκείνοι έχουν έλπιδα να πάνε στον παράδεισο, που η ζωή τους ήταν στη γη κόλασις.

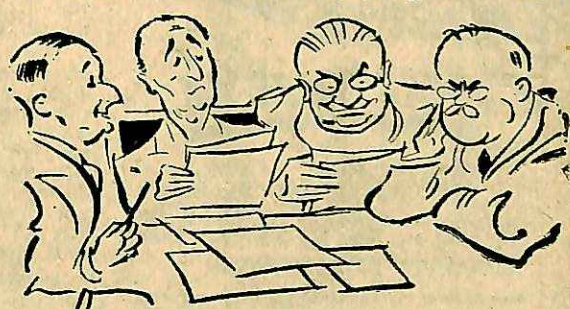
★ Υπάρχουν μερικοί γονείς που εκδίδονται τα παιδιά τους, για τη κακή ανατροφή που τους έδωσαν οι ίδιοι.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Τό κύπελλο της Νίκης

"Όλα τα κράτη στη σειρά κάθονται γύρω στο Τραπέζι κι' όλο τον κόσμο, φανερά, κάθε Μεγάλος περιπαίζει.

Μόνο οι Μεγάλοι, έν σπουδή δίνουν και παίρνουν... μοναχοί τους και το λαιμό τους δηλαδή άς κόψουν όλοι οι... σύμμαχοί τους.

Κι' έτσι εφαρμόζουν π' και φι, — με την κατάσταση εκείνη, — την παροιμία τη σοφή: «Γιάννης κερνά και Γιάννης πίνει».

Με τα «θένη γιού» και τα «μερσι» τα «χαρσά» και όλα τ' άλλα, πίνουν της «Νίκης τό κρασί» μόνο τα κράτη τα Μεγάλα.

Ενώ θα έπρεπε, ρε σύ, αν είχαν γνώσιν θέας δικής, να εύλογήσουν τό κρασί μέσα στο «Κύπελλο της Νίκης».

Και με τα λόγια του Χριστού να πούν στο πρώτο τους τό θέμα: «Πίετε πάντες έξ αυτού, πούνε τό ΕΛΛΗΝΟΣ ΤΟ ΑΙΜΑ!».

ΘΑΝΕΪΝ
ΖΩΤΕΙΝ

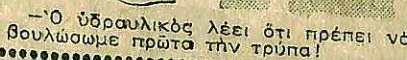
ΠΕΡΙ ΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[illegible]

50v

30

»Πραγματικά, ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ βράχου

.....

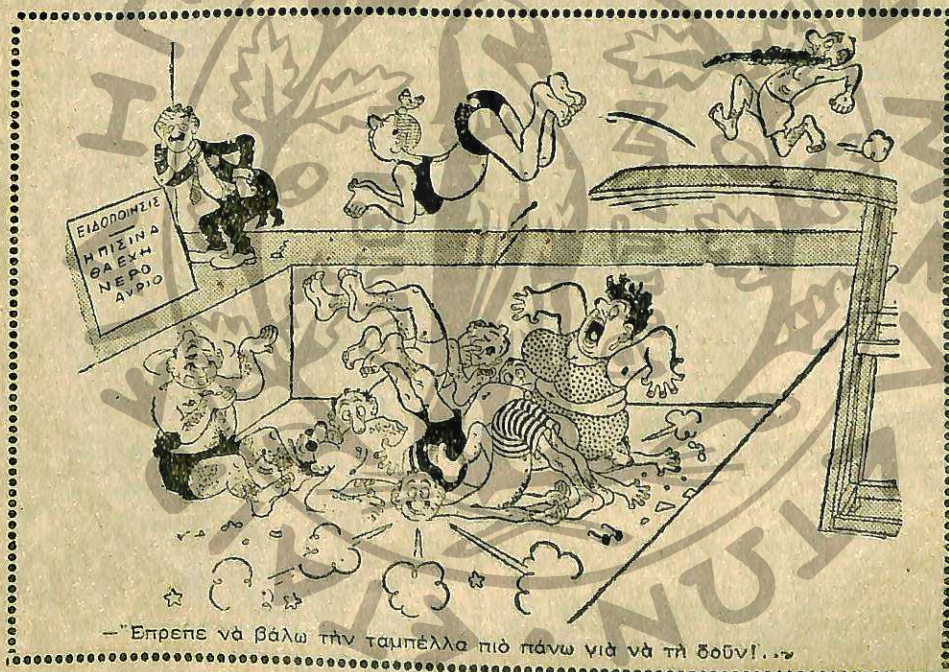
» Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, ὁ

★

» Άκουγα έκστατική αὐτὴ τὴν τοιμσχτική φιλοσοφία, ὅπως θὰ διάβαζα μιὰ σελίδα τοῦ Μπαύρον ἢ τοῦ Γκαίτε. Τὸ πρόσω-

«Μπαίνοντας στο σαλόνι, άκουσα τη υπέρτα μου να μου λέει πως ή κόρησά Μ... πούχε μείνει στο Παρίσι μ' όλο το καλοκαίρι, μάς προσκαλούσε σέ μία μουσική και χορευτική έσπερίδα που διοργάνωνε μέ τήν εύκαιρία τών γενεθλίων τής κόρης τής. Ή υπέρτα μου μέ ρώτησε εύγενικά, άν συμφωνούσα νά πάω. Βιάσθηκα άμέσως νά συμφωνήσω: «Ήτανε μία ανέλπιστη ά-πασχόλησι αυτή, πού θα μέ τραβούσε λί-γο άπ' τήν Ίβσα πού μέ παίδευε... Είχα-με μόλις τρείς μέρες νά ετοιμαστούμε και σ' αυτές τίς τρείς μέρες ήτανε φυσικό ή ανάμνησι τού κόρησά να σδυστή λιγάκι άπ' τού μυαλό μου. Ζήτησα άπ' τη υπέρτα μου μέ μία ζέσι, πού τήν έκανε νά παρα-δευεντή, νά γυρίσουμε τού ίδιου έκείνου βρά-δυ στο Παρίσι, γιά νά παραγγείλουμε τά

»—Ἐχασα... εἶπε, σπρώχνοντας τὸ χρυσάφι καὶ τὰ χαρτονομίσματα ποῦχε

μπροστά του. Είναι τώρα ελεύθερος να φύγει...

«Όχι ακόμη, αγαπητέ μου φίλε... του άπορίθηκε πάλι ο Παύλος που κυττάει τα χαοτικά του κομμάτια. Γιατί έχεις πέντε κομμάτια ο κύριος δεν έχει παρά τέσσερις πίκες...

«Κυρία, είπε ο κύριος γυρίζοντας στο μέρος μας κι' άπευθύνοντας το λόγο στην οικοδέσποινα, ξέρω ότι ενδιαφέρεστε για τους φτωχούς κι' ότι αυτή τη στιγμή έχετε άνοιξει έναν έρκανο. Επιτρέψτε μου λοιπόν να προσφέρω τον όβολό μου...

«Μιλώντας έτσι, πήρε ένα καλάθκι έρχομένου που βρισκόταν άπάνω σ' ένα μαξιλαράκι δίπλα στο τραπέζι του παιχνιδιού, έβαλε μέσα τις όχτω χιλιάδες φράγκα πουχε μπροστά του, και τις πρόσφερε στην κόμπισσα.

«Μά, δεν ξέρω αν πρέπει να δεχτώ... έκανε έκείνη. Το ποσόν είνε τόσο μεγάλο...

«Δεν το προσφέρω μόνον εγώ... άπάντησε χαμογελώντας ο κύριος Οράτιος. Οι κύριοι άπό δω προσέφεραν με γενναίο-φροσύνη την αναλογία τους. ΙΓ' αυτό πρέπει αυτούς περισσότερο και λιγότερο εύνε να ενώνωμουν οι προστατευόμενοι σας φτωχοί...

«Μ' αυτά τα λόγια, πέρασε στη σάλα του χορού, άφήνοντας το καλάθκι γεμάτο χρυσάφι και χαρτονομίσματα στα χέρια της έκπληκτης κόμπισσας.

«Νά μια ιδιοτροπία του... μου είπε η κόμπισσα. Θά είδε καμιά κοπέλλα που τ' άρέσει, και να τί πληρώνει για να τη χορεύη!... Πρέπει όμως να έκασφαλίσω αυτό το καλάθκι... Άσε με να σε πάω στη σάλα του χορού.

«Η κυρία Μ... μ' ώδήγησε κοντά στη μπέσα του. Μόλις είχα κάσει, ο κύριος στάθηκε μπροστά μου και με προσκάλεσε να χορεύουμε.

«Αυτό που μουχε πη ή κόμπισσα παρουσιάζει άμέσως στο μυαλό μου. Ένοιωσα πως κοκκινίζα. Τούδωρα το καρνέ του χορού μου, κι' έκείνος γύρισε τα φύλλα, και, σαν να μ' ήθελε ν' άνακατέψει τ' όνομά του με τ' άλλα όνόματα, τόνωσε άπάνω-άπάνω σε μία άσπρη σελίδα. Έστερα, μου γύρισε το καρνέ προσφέροντας μερικά λόγια που ή ταραχή μου μ' έμπόδιζε ν' άκούσω, και πηγε ν' άκούμπηση στο άνοιγμα μιας πόρτας. Παρά λίγο να παρακάλεω τη μπέσα μου να φύγουμε άπ' το χορό, γιατί έτρεμα τόσο πολύ, που μου φαίνονταν άδύνατο να σταθώ όρθή. Εύτυχώς μία βίαιη και λαυτήρη συγχροδία άκούστηκε. Ο χορός άρχισε. Ο Λίστ είχε κάσει στο πιάνο.

«Έπειτα την «Πρόσκληση σε Βάλες» του Βέμπρε.

«Ποτέ ο δεξιότεχνος άρτίστας δεν είχε φτάσει στο ύψος πουτάσας κείνο το βράδυ. Η καλλιτέχνη, ενώ δεν είχα βεβη ποτέ στη διάθεσή να νιώσω τόσο δυνατά, μ' ό-λες τις αίσθήσεις μου, την μελωδία έκείνη γεμάτη μελωχολία και πάθος. Είχα κι' εγώ πολλές φορές παίξει αυτή τη λαυτήρη φαντασία, κι' ένοιωθα έκπληξη τώρα που την άκουα παγμένη άπό έναν άλλο, κι' εύρισκα μέσα της πράγματα που ούτε τάχα ύποπτηθ ή, και που μόνο το άξιοθαύμαστο ταλέντο του καλλιτέχνη τάκανε ν' άκλονισμένη άπό μία καινούργια συγκίνηση. γνώρες δονήσεις... Ο πωσθήποτε, το άπ-στον άέρα και με πλημμυρίζανε με μελω-τικό κόμπισμα που με χόρευε να βαρύνουν λο το κορμί μου.

«Ο Λίστ σηκώθηκε. Άκούσα τα συχα-ρώ του για να σείει τα μαγικά του χέ-ρα. Ο κύριος, με τα τελευταία βήματα του χορού, μ' είχε όδηγήσει στη θέσι μου.

«Υστερα, άπό λίγες στιγμές, ξαναπλώ-στο πιάνο. Η περιέργειά μου είχε έντονα κεντηθή. Μά δεν τόλμυσα να σηκώσω τα μάτια μου. Μία ζεστή αντίκριση φανή, μελωδική και βαθειά, άρχισε να τραγουδά άπάνω με μία μελωδία του Σούπερτ:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εμπρός στον θάνατο

Ιδιιοτροπίες μελλοθανάτων

Μία άμερικανική έπιθεώρηση είχε τη μακαβρία έμπνευση να ρωτήσει τους άνα-γνώστες της... πως θα έπιθυμούσαν να περάσουν το τελευταίο τους εύκοιτε-τράωρο.

Οι άπαντήσεις που έλαβε άνέρχονται σε πολλές δεκάδες χιλιάδων. Οι περισσότε-ρες γυναικες θά ήθελαν να περάσουν το τελευταίο τους εύκοιτετράωρο χορεύον-τας αδιάκοπα. Άλλες πάλι προτίμουν να οδύουν μέσα στην άγκαλιά του αγαπη-μένου των. Όσο για τους άνδρες, καθε-νας θά ήθελε ν' άφιέρωνε αυτά τα 86400 δευτερόλεπτα στο αγαπημένο του πάθος: καρνέ, χαρτί, ταξίδια, αλκοόλ, σπόρ... Πράγμα περίεργο! Πολύ λίγο θά ήθελαν να περάσουν αυτές τις ώρες κοντά σε μία γυναικα.

Άλλ' άπό όλες αυτές τις άπαντήσεις πε-ρισσότερο ένδιαφέρουσα είνε η συνέντευ-ξίς που έδωκε στο άμερικανικό περιοδικό ο άρχιεραμφύλαξ των περιφώνων φυλα-κών του Σινγκ - Σινγκ Ουίλλιαμ Σάμυ. Στο διαστημα των 37 έτών της ύπαισείας-ψη, κατά τις τελευταίες τους ώρες δεκά-δες μελλοθανάτων και η πείρα του στο ζήτημα αυτό είνε άναμφισβήτητη.

Ένας άπό τους μελλοθανάτους που του έκανε τη μεγαλύτερη έντυπωσι ήταν κά-ποιος έπικρινδυνος γκαγκστερ, όνοματι Τζάιμς Κάσιντ, που είχε καταδικασθή μαζί με τρεις συνενόχους του σε θάνατο, γιατί είχαν σκοτώσει έναν τομία για να τον ληστέψουν.

Όταν, την ήμερα της έκτελέσεως, οι δεσμofύλακες πήγαν να τον παραλάβουν άπό το κελί του, τον βρήκαν να φτιάχνε μ' ένα μολύβι διάφορα σχέδια πάνω στον τοίχο.

«Δεν είνε κρίμα, τους είπε, ένας άν-θρωπος με τέτοιο ταλέντο - πραγματικά, τα σχέδια του Κάσιντ ήσαν αξιόλογα - να πεθάνη τόσο γρήγορα;

Στον προάλομό της αίθουσας, όπου θά γινόταν η έκτέλεσις, ο Κάσιντ συναντή-θηκε με τους τρεις συνενόχους του. Ή-σαν και οι τρεις σκυθρωποί και περιλυποί.

Ο Κάσιντ άρχισε τότε να τραγουδά για να τους διασκεδάση.

Έπειτα, ζήτησε τη χάρη να έκτελεσθή τους τρεις συντρόφους του ως την άλε-κτρική καρέκλα. Πραγματικά, παρακλού-επαψε την έκτέλεσι και των τριών και δεν στήγνη που ο δήμιος πατούσε το ήλεκτρικό κομψή.

«Και τώρα ποιος θά με κάμη και μένα να γελάσω; ρώτησε, όταν πηξε η σειρά του.

Κι' ενώ τον έδεναν πάνω στην ήλεκτρο-κή καρέκλα άρχισε να τραγουδά με όλη του τη δύναμη ένα εύθυμο τραγούδι, το οποίο του κόμπεζε ζαφνικά έπειτα άπ' με-ρικά δευτερόλεπτα...

Ένας άλλος έγκληματίας, ο Λάρκ Ιούζ, ήθελε να πανδρεύη έναν άνδρα, γιατί δεν του ήταν άρεστή η ζωή άνδρα, που ήμερα της έκτελέσεως, παρακάλεσε την καινούργια εύδωρουχα, να του φέσουν στομάχι, παπούτσια, καινούργια κου-τέλα, άκόμ και γραβάτα... τα πάντα κάμε έπειτα με μεγάλη προσοχή των ιου-ά. Λέττα του και η τελευταία του χειρονομία ήταν να σείει την τσάνκι του πανταλο-ήλεκτρική καρέκλα.

Άλλος μελλοθανάτος ο Λουίτζι Χέρμαν

άρνηθηκε ν' ακολουθήση τους δεσμofύλα-κας, αν δεν του έφερναν πρωτίτερα ένα καινούργιο ζευγάρι γυαλά - ήταν μύωψ-και ένα μπουκέτο κόκκινα γαρύφαλα. Ο-ταν τέλος έκπληρώθηκε η έπιθυμία του, βιάσσε χωρίς φόβο προς το θάνατο.

Άξιοσημείωτη έπίσην ήταν η ψυχραιμία της Μάρτα Πλάις, που είχε σκοτώσει την κόρη της και καταδικασθήκε σε θάνατο. Το πρωί της έκτελέσεως της, έπλυνε κα-θαρά όλο το σώμα της, έκαμε με μεγάλη προσοχή την τουαλέττα της και κάθισε για να πάρη το πρόγευμά της. Όταν τελείω-σε, την ώδήγησαν στο θάλαμο των έκτε-λέσεων και την ρώτησαν αν είχε καμιά τελευταία έπιθυμία.

«Δεν έχω καμιά, άπάντησε η τραγική παιδοκτόνος. Μόνο που μου χαλάσατε το κέφι μου με την όμελεττα σας... Δεν ή-ταν καθόλου καλή.

Ο Τζοε Ρότσερ, που είχε καταδικασθή σε θάνατο για τρεις φόνους, όταν του ά-νγγειλαν ότι η αίτησις χάριτος που είχε υποβάλει είχαν άποριφθή και ότι έπρεπε να έτοιμασθή για να πεθάνη, ζήτησε να του στείλουν τον ιερέα της φυλακής.

«Ξέρετε σκάκι; τον ρώτησε όταν μπήκε στο κελί του.

Ο πάστρ άπάντησε πως ο ρόλος του δεν ήταν να παίξη σκάκι με τους φυλακι-ομένους, αλλά να τους νουθετή και να τους παρηγορή.

«Αυτό σας ζήτημ κι' εγώ, είπα ο Ρό-τσερ. Να με βοηθήσετε να περάσω την κοταραμένη αυτή ώρα που με χωρίζει ά-πό το θάνατο.

Ο κληρικός ύπάκουσε.

Άλλος κακούργος τέλος ο Φρέντ Μακ Κουίρ, την ήμερα που έπρόκειτο να έκτε-λεσθή, πούλησε το ρολόγι και το χρυσό δακτυλίδι του και ζήτησε να του άγορά-σουν τα πιο ακριβά τσιγάρα. Έπειτα, άρ-χιζε να τα καννίζει το ένα πάνω στ' άλλο, προσπαθώντας να γεμίση με μία ρουφη-ξιά όλο του το στόμα με καπνό. Δεν το κοτώρθηκε όμως και αυτή ήταν η μεγάλυ-τερη λύπη του, όταν τον ώδήγησαν στην ήλεκτρική καρέκλα.

Το ωραιότερο ξενοδοχείο

Παρχμυθί της Χαλιμάς με βραζιλιανό στυλ

Το ξενοδοχείο Κουινταντίνα είνε ο ω-ραιότερο του κόσμου. Κι' όμως βρίσκεται στην πλαγιά ενός βουνού της Νοτίου Α-μερικής, 800 μέτρα πάνω άπ' την επιφα-νεία της θάλασσας και σε άπόσταση μίας ώρας με το αυτοκίνητο άπ' το Ρίο Ιανείρ-ο. Στο μοντέρνο αυτό μέγαρο μπορούν να μείνουν προσωρινώς 700 άτομα. Το έ-χτισε κάποιος Ιθακείμ Φέλλα, στην πε-ριοδο του πολέμου. Κόστος 10.500.000 δολάρια. Οι άρχιτέκτονες έφτιασαν 30.000 σχέδια, ως που να εγκρίθη ένα άπ' όλα κι ν' άρχιση το χτίσιμο, για το όποιο χρη-σιμοποιήθηκαν 40 μηχανικοί.

Πρόκειται για ένα ωστό παραδεισο ά-ναπαύσεως και άναψυχής. Η ποικιλία των διαμοτίων του είνε άπείστητη. Ο έπισκέ-πτης μπορεί να περιπατάει επί ώρες, χωρίς να βρη δύο όμοιες καμαρές. Έ-παρουν άκόμ διάφορα μπάρ, αίθουσες χορού, τραπέζιες, κλπ. Η κεντρική τρα-πέζαρια χωρεί 900 άτομα κι' οι μικρότερες άπό 600 η καθεμία.

Οι άρχιτέκτονες δεν παρέλειψαν να φροντίσουν και για τα παιδιά. Οι μικροί ένοικοι του ξενοδοχείου Κουινταντίνα έ-χουν τις δικές τους τραπέζιες, όπου μπορούν να διαλέξουν το φαγητό τους ά-πό είδικά «μενού». Τους σερβίρουν γκαρ-δονία κοντού άναστήματος και έξασκηται να ώστε να καταλαβούν τι χρειάζεται στα παιδιά και τι τα εύχαιριε. Οι μικροί πελάτες πληρώνουν μόνο τους το λογα-ριασμό τους. Κατόπιν, διαλέγουν με ψη-φοφορία το φιλμ που θά προβληθή σε μία κινηματογραφική όθον που βρίσκεται στο βάθος της αίθουσας.

Οι ιδιοκτήτες του ξενοδοχείου πιστεύει ότι το Κουινταντίνα θά γινη με τον καιρό μία όσωτη κοινότης με 22.000 άτομα. Και τώρα άκόμ έχει τη δική του Τράπεζα, την έδωμοδία έφημερίδα του, το ταχυδρομ-κό του γραφείο, βιβλιοθήκη, γυμναστήριο και τέσσερα περίφημα καταστήματα προ-φίμων, τα όποια βρίσκονται μοιρασμένα σε διάφορα μέρη του κτιρίου, ώστε να εύ-πηρετούν εύκολο τους πελάτες των δια-φόρων τμημάτων του ξενοδοχείου. Ένας ζένος έπισκέπτης ώνόμασε χαρακτηριστι-κά το ξενοδοχείο αυτό «Παρχμυθί της Χα-λιμάς με βραζιλιανό στυλ».

ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ και οί ψεύτικοι ΔΙΑΔΥΜΟΙ

Που έφείλεται η γέννησίς των

Οι περιπτώσεις τις ταυτο-χρόνου γεννήσεως περισσότερών του ενός παιδιών άπό μία υ-τέρα δεν είνε τόσο σπάνιες όσον συνήθως φανταζόμαστε. Λεπτο-μερείς στατιστικές παρατηρή-σεις άποδεικνύουν ότι η άναλο-γία των διδυμών είνε 1% επί των τοκετών, των τοιούδων 1 τοις χιλίοις, των τεταρδύμων έ-να επί ενός έκατομμυρίου. Ο-σο για τα πεντάδυμα άναφέρουν-ται 32 περιπτώσεις σε διάστη-μα πέντε αιώνων. Τα παιδιά αυτά, όμως, σπανίως έπιζούν.

Άναφέρεται, τέλος, μία περι-πτωση έξαδύμων το 1896, που έζησαν μόνο μερικές έβδομάδες.

Άλλα σ' όλες αυτές τις πε-ριπτώσεις πρόκειται περί πραγ-ματικών διδυμών, τοιούδων κτλ. ή περί του καλουμένου πολλο-πλού τοκετού;

Συνήθως κάνομε σύγγυσι ά-νάμεσα σ' αυτά τα δύο ποάγ-ματα, που ή έπιστήμη τα έχει ξεχωρίσει από πολλούς.

Για να ύπάρχουν πραγματι-κά διδυμα πρέπει να προσήλθαν όλα άπό το ίδιο ώσριο, που ύ-ποδιαρίζεται σε δύο, τοια και περισσότερα αδυτάρακα τμή-ματα και που καθενα άπ' αυ-τά γονιμοποιείται χωριστά.

Συμβαίνει, όμως, κατά τη στιγμή της συλλήψεως να ύ-πάρχουν περισσότερα άπό ένα ώσρια να γονιμοποιηθούν ταυτό-χρονα. Στην περίπτωση αυτή πρόκειται για πολλαπλό τοκε-τό, για την ταυτόχρονη γέννησι, δηλαδή, άπό την ίδια υτέρα περισσότερων του ενός παιδιών.

Έτσι, η γέννησις διδυμών, τοιούδων κτλ, φανερώνει ίσως κάποια μεγαλύτερη ζωτικότητα στη γυναικα. Ο πολλαπλός τοκετός είνε όμως καθόστ ζήτημα συμπτωμάτων, έξαστάται, δηλα-δή, άπό την ταυτόχρονη ύπαρ-ξι μέσα στον κόλπο της γυναι-κας περισσότερων του ενός ώ-ριμων ώσριων, που ζήτηουν την εύκαιρία να γονιμοποιηθούν.

Η καταπληκτικότητα περι-πτώσεως πολλών νεογνών άπό το ίδιο ώσριο παρατηρείται σ' ένα μικρό ύμενότερο, που είνε πα-ράσιτον της χουσαλλίδος μιάς μικρής πεταλούδας, που καλεί-ται «ύπονουετο».

Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν 'Εργαστήριον

Βερανζέρου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53 674

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν άπορίκνωσιν, εξασκνίζει τις ρυτίδας, ουλές, έγκαυματα, στίγματα (σπανάδες), στίγματα εύλογίας και θεράπειει την τριχοπτιωσιν.

Το μικρό αυτό παράσιτο γεν-νάει κατά τα τέλη Ιουνίου ένα μοναδικό ώσριο, που το άποθε-τεί ανάμεσα στο κέλυφος και τον κοκό του ώγου του «ύπονουετο». Το ώσριο αυτό του παρσίτου δεν έμποδίζει καθό-λου την γέννησι της χουσαλλι-δός, που παραμένει σε μία κα-τάστασι ήνιάσκησιν από τα τέ-λη Σεπτεμβρίου ως την έπομε-νη άνοιξι. Η χουσαλλίς του «ύ-πονουετο» ζωντανεύει τότε ξαφνικά και τρέχει να ζήτηση την τροφή της στα δένδρα.

Τη στιγμή αυτή άκριβώς ά-νίχει η σειρά των μεταμορφώ-σεων του ώγου του παρσίτου. Μακροαίνει σιγά-σιγά και παί-νει το σχήμα ενός λουκανίκου μέσα στον πεπτικό σωλήνα της χουσαλλίδος. Στο τέλος, χωρί-ζεται σε 180 κομμάτια, που καθενα άπό αυτά διδύει ζωή σ' ένα καινούργιο παρσίτι.

Τα νέα αυτά παρσίτα τρέ-φονται στην άρχή άπό το σώ-μα της χουσαλλίδος. Όταν πιά καταδοσυχίσουν τα πάντα, τρυ-πούν το δέρμα της και βγαίνουν έξω. Η γέννησις των προκαλεί, όπως είνε έπόμενο, το θάνατο της.

Άλλα στον άνθρωπο, όπως και στα περισσότερα ζώα, οι περιπτώσεις πραγματικών δι-δυμών είνε πολύ σπάνιες. Οι έ-πιστήμονες πιστεύουν σήμερα ότι τα 75% των θεωρουμένων δι-δυμών είνε στην πραγματικότητα παιδιά που συνελήθησαν ταυτόχρονα, όχι όμως άπό το ίδιο ώσριο.

Δυστυχώς, δεν ύπάρχει ως αυτή τη στιγμή κανένα άλλο μέσον για τον διαχωρισμό των αληθινών άπό τους ψευδείς δι-δυμούς εκτός άπό μία πραγμα-τικά άξιοσημείωτη όμοιότητα των ανατομικών και ψυχικών χαρακτηριστικών των. Έχουν ί-σως τον ίδιο χρωματισμό μα-τιών και μαλλιών, το αίμα των είνε της ίδιας κατηγορίας και τα άποτυπώματα των δακτύλων και της παλάμης των είνε ό-μοια. Παρουσιάζουν επίσης τον καλούμενο παθολογικό συγχρο-νισμό, προσβάλλονται δηλαδή ταυτόχρονα άπό τις ίδιες ασθε-νείες.

Ο δόκτωρ Μάυρ άνέφερε την περίπτωση δύο διδυμών που προσεβλήθησαν ταυτόχρονα ά-πο τρέλλα και παρουσίαζαν τα ίδια συμπτώματα. Μία άλλη περίπτωση άναφέρει ο περίφη-μος Ιατρός Τροσά. Έπρόκει-το για δύο διδυμούς αδελφούς, που ο ένας άπό αυτούς έμενε στη Βιέννη και ο άλλος στο Παρίσι. Κάθε χρόνο και στην ίδια άκριβώς έποχή, οι δύο αυ-τοί αδελφοί έπάθαιναν πονόμα-το.

Μία άλλη άξιοσημείωτη πε-ρίπτωση είνε έκείνη που άνα-φέρει ο δόκτωρ Λαζέ. Έπρό-κειτο για δύο διδυμούς αδελ-φούς, που έμεναν μακριά ο έ-νας άπό τον άλλον και που, χωρίς σδοβα, αίτια έβγαζαν την ίδια άκριβώς έποχή όλα τα δόντια τους και τα αντικατέ-στησαν με μία τεχνητή όδοντο-στοινία.

Άναφέρεται, τέλος, μία περι-πτωση ταυτοχρόνου θανάτου δύο διδυμών αδελφών, που πέ-θαναν την ίδια ήμερα, την ίδια ώρα και άπό την αυτή πάθησι. Οι δύο αυτοί διδυμοί ήσαν Έλ-βετοί τεχνίται ώρολογοποιοί και έμεναν ο ένας στο Σά ντε Φον και ο άλλος στο Σάινελεγκιέ, σε άπόσταση 40 χιλιομέτρων ο ένας άπό τον άλλον.

Καθηγητής ΙΟΥ'Ι ΠΕΛΛΕΤΙΕ

Το διπλό κόλπο

Ο κύριος Μάξ ντε Μενσε-ρίλλ καθόταν στην ταράτσα του πύργου του καπνίζοντας άπο-λαυστικά το βραδυνό του πού-ρο. Ο κύριος είχε ήδη από πολ-λού καιρού περάσει τα σαράν-τα και γι' αυτό ίσως τον ένο-χλούσε σπανίως το τηλεγρά-φημα που είχε λάβει άπ' τη μίς Ντόλλυ Ραίμσορ, την πλούσια Αμερικανίδα με την όποια ή-ταν άρραβωνιασμένος τώρα και λίγους ήνες και που έγύριζε ήδη στη Γαλλία.

«Θά πάω, λοιπόν, το ταξιδιωτικό μου κασέττο και το αδιάδοχο μου και θά πάς με το ποδήλατο στο Έβραϊ. Φρόντισε να στα-θές σε κανένα μέρος όχι πολύ φωτισμένο. Θά σηκώ-σης το γιανάκι του έπαυσο-ριού σου και θά κοινοσε το μα-ντήλι σου καθώς θα περάση το έξέπος. Έχουμε το ίδιο άνσ-σπωμα. Η Ντόλλυ θά νομίση πως είμαι ένώ κι' έτσι θά ήσυ-χάση κι' αυτή... κι' εγώ...

Τώρα πιά ο Ιωσήφ είνε κα-ταλαβεί. Όλο του το πόσσο χαμογελούσε.

«Μη γελάς! του είπε α-σπρηά ο κύριος. Το πόσσο είνε σδοβαό! Πήγαινε λοιπόν κι' έτοιμάσου. Άρχισε κίολας να νυχτώνη...

Προέθανε σαν κούκος για την άποστολή του έφτασε ο Ι-ωσήφ κατά τις 11½ στο σταθ-μό του Έβραϊ. Με το κασέτ-το Βαθεία κατεβασμένο και με το πακωφόρι του κομπες κου-πωμένο ως κάτω, ο Ιωσήφ δεν ένοιώζε με ύποπρη, αλλά μά-λυν με έναν πολύ κομψό κύριο, που περίμενε το τσάινο.

«Έπί τέλους άκούγεται άπό μακριά ένα υπόκοφο βουπό! Το έξέπος πλησιάζει... Ο Ι-ωσήφ βγάζει άπ' την τσέπη του το μαντήλι με το στεμμα του κομπες κι' έτοιμάζεται να χα-ρειστήση. Σαν να του φαίνεται, υάλιστα, ότι άπό μακριά βλέ-πει ένα μαντηλάκι να κυματί-ζη τρέλλα σ' ένα βαγόνι πρώ-της θέσεως. Άντικειμετα κι' αυ-τός με την ίδια ζωηρότητα κι' είνε κατευχαιρισμένος που σ' λίγο θά έπιστρέψη στον πύρ-γο με την έντολή του άνωγα έκτελεσμένη!...

Άλλά τί είνε αυτό... Η ταχύτητα του τσάινου έλατύνε-ται ξαφνικά, τα φρένα τρίζουν, ή άτυομηχάνη έβουσαι και στόπ!... Το βαγόνι με το ά-σπσο μαντηλάκι σταματά άκρι-βώς άπάντην στον κύριο που...

Κι' έπειδή φοβήθηκε ότι ο Ι-ωσήφ δεν είχε υπή στη νόημα άρχισε να του λέη πάλι:

«Συμπαθώ πολύ τη μνηστή μου και τις κάνω εύχαιρίστω-τα κατήγια της, αλλά όχι και πέραν άπ' τα όρια. Παραδείγ-ματος χάριν δεν ύπάρχει κανέ-νας λόγος να τρέχω τα μεσα-νυχτα στο σταθμό του Έβραϊ και να ξεποδαισώστω στην πλα-φόρμα, μόνο και μόνο για να δώ το έξέπος που θά περάση άστραπταίως και να διακρίνω για μία στιγμή το μαντηλάκι της μνηστής μου. Αυτά τα πράγματα είνε άπαραχώμενα και δεν μπορεί πιά κανείς να χάνη τον καιρό του για τέτοιες ασυμμετρικές άνοψεις...

Ο Ιωσήφ κούνησε το κεφάλι του.

Μια άλλη άξιοσημείωτη πε-ρίπτωση είνε έκείνη που άνα-φέρει ο δόκτωρ Λαζέ. Έπρό-κειτο για δύο διδυμούς αδελ-φούς, που έμεναν μακριά ο έ-νας άπό τον άλλον και που, χωρίς σδοβα, αίτια έβγαζαν την ίδια άκριβώς έποχή όλα τα δόντια τους και τα αντικατέ-στησαν με μία τεχνητή όδοντο-στοινία.

Άναφέρεται, τέλος, μία περι-πτωση ταυτοχρόνου θανάτου δύο διδυμών αδελφών, που πέ-θαναν την ίδια ήμερα, την ίδια ώρα και άπό την αυτή πάθησι. Οι δύο αυτοί διδυμοί ήσαν Έλ-βετοί τεχνίται ώρολογοποιοί και έμεναν ο ένας στο Σά ντε Φον και ο άλλος στο Σάινελεγκιέ, σε άπόσταση 40 χιλιομέτρων ο ένας άπό τον άλλον.

Καθηγητής ΙΟΥ'Ι ΠΕΛΛΕΤΙΕ

«Όχι, Τζίμμι, δεν είνε ούτε μεσημέρι, ούτε έσπερ. Νέος χτυπάει, ούτε κηδεία γίνεται, ούτε έθνική έορτή έχομε. Άπλως σ' έβγαλε νάκ άούτ!...

στέκεται στο σκοτεινότερο μέρος της πλατιφόρας.

Σαν υπνωτισμένος απ' το φάρο του, εξακολουθεί ο Ίωση να κουνάει μηχανικά το μαντήλι του κόμπας. Δεξιά, - αριστερά... δεξιά - αριστερά...

Γύρω του πάλι κινούνται οι γάτες του σταθμού τρέχουν φωνάζοντας:

— Τί συμβαίνει;
— Τα φρένα της σκευοφόρου άσσαν και πρέπει να τη λύσουμε και να βάσουμε άλλη...

Ο καυμένος ο Ίωση δεν ακούει τίποτε απ' όλα αυτά. Έξακολουθεί να κουνάει πασιωνικά το μαντήλι του. Πώς θα ήθελε ν' άνοιξε η γη να τον καταπιεί!... Κά σαν να μην έφτανε το μαρτύριο αυτό, άρνιζει τώρα απ' απέναντί μιά μελωδική φωνή να κελιάδα με αμερικανική προφορά:

— Μάξ!... Μάξ!... Έσύ είσαι, ντάολινγκ; Πώς χαίρουμαι που ήρθες!...

Ο Ίωση δεν άπαντά, αλλά εκείνη εξακολουθεί το κελάηδημά της:

— Έλα, λοιπόν, κοντύτερά να σου δώσω το χέρι!

Σαν αυτόματο υπάκουος ο καλός υπηρέτης. Ένα γεράκι λεπτοκαμωμένο του προσφέρεται, εκείνος το πιάνει, και τρέμοντας την άγνωστη, τουλάχιστον να σπώση τα μάτια του. Και βλέπει, πλυσισμένο από εσθιά σγουρά μαλλιά, ένα λεπτό πρόσωπο, μεγάλα γαλάνα μάτια κι ένα οδοντοστόμα με κάτασπρα δόντια. Το γνωστό το ταξιδιωτικό επανωφόρι τυλίγει μαλακά τις έλκυστικές της γραμμές. Αχ! είναι πραγματικά χαριτωμένη!...

Αλλά η γλυκεριά Αμερικανίδα δεν έννοιει να καθίσει ήσυχα. Και ξεφωνίζει:

— Πολύ καλή η ιδέα του σιδηροδρόμου να σταματήσει σ' αυτόν εδώ το σταθμό. Φαίνεται πως θα μείνει τουλάχιστον μισή ώρα... Έλα, γούγορα, επάνω, άναπτή μου... Είμαι μόνη στο διαμέριό μου και μπορώ να κουδεντιάσουμε ήσυχα-ήσυχα.

Ο Ίωση δεν ήξερε πιά τί...

Η στήλη της γυναίκας

Το Θθινόπωρο & η έπιδερμς

Έχουμε γράψει και άλλοτε πόσον οι άλλαγές του καλού επιδερμς καταστοπτικά στην έπιδερμίδα μας.

Βρισκόμαστε τώρα στη χειρότερη εποχή, το θθινόπωρο. Το παύει φυσικά, το εσημείο δνάζει ήλιο, το βοάου βρέχει, πλάγυια αέθρια στο πρόσωπό μας που μένει έκτεθειμένο και άπροστατευτο.

Σ' όλα αυτά, μπορούμε να άντιδράσουμε άποτελεσματικά, μόνον με μιά καλή βραδυή κρέμα που να έχη ως βάση τη Λανολίνη.

Πιο κατάλληλη και ειδική κρέμα στην περίπτωση αυτή, και που τη συνιστούν οι καλύτεροι δερματολόγοι του κόσμου, είναι η κρέμα Λανολίνη «ΜΕΛΠΑΝ».

Η Λανολίνη «ΜΕΛΠΑΝ» δνάντε προστατευτικά στην έπιδερμίδα μας και δίνει σ' αυτή φρεσκάδα και όμορφιά.

Π. Σ.

έκανε. Προχώρησε μερικά βήματα κι' άνέθηκε...

Το άλλο παύι καθώς έπεσαν το πόδι του ο κύριος ντε Μεννερβίλλ παρ' όλγιο να χάρη τη συνθησμένη του ψυχραιμία απ' την παραγμένη έξομολόγησι του υπηρέτη του. Ο Ίωση διηγήθηκε λεπτομερώς και με φλυαρία εκνευριστική τα όσα συνέβησαν στο σταθμό. Τα άνέφερε όλα, πασορικά και έάστερα. Και κατέληξε:

— Η δεσποινίς Ντόλλυ είδε πολύ καλά στο φως του βαγονιού της ότι δεν ήμουν ο κ. κόμπας... και ύμως... Νομίζω ότι έπρεπε να το πώ στον κ. κόμπ αυτό, γιατί ο κ. κόμπς είναι άδύνατον τώρα πιά να πάει τη δεσποινίσα Ντόλλυ...

— Έπί τέσσερες ήμέρες σκεπτόταν ο Μάξ ντε Μεννερβίλλ τις συνέπειες του νυκτερινού έπεισοδίου του σταθμού. Έπρεπε να διαλέξει μεταξύ της οικογενειακής τιμής του και της χαριτωμένης Ντόλλης με τα έκατομύρια των δολλαρίων της. Στο τέλος όμως νίκησε η τιμή, και την πέτυψε μέσα έστελνε το έξης τηλεγράφημα προς τη νεαρή Αμερικανίδα.

«Ο υπηρέτης μου μου είπτε τα πάντα στοπ. Μην υπολογίζετε πιά σε μένα στοπ. Άρραδών μας διελύθη. Μάξ».

Την άλλη μέρα ο κ. κόμπς έπαινε γι' άπάντησα. Ένα σύντομο γραμματάκι:

«Αγαπητέ μου Μάξ, δεν σε καταλαβαίνω. Η καμαριέρα μου, η Μάργκαρετ, μου ώλολόγησε επίσης τα πάντα, αλλά δεν έθυμωσα γι' αυτό. Όπως καταλαβαίνεις είχα άνοθεύσει στη Μάργκαρετ να χαιροέτη με το μαντήλι, καθώς θα περνούσαμε απ' το Έβραϊ. γιατί ενώ δεν ήθελα να χάσω τον ύπνο μου. Και ήταν, φυσικά, η Μάργκαρετ εκείνη που εκάλεσε τον υπηρέτη σου στο διαμέρισμά της. Αλλά δεν βλέπω τώρα, γιά ποιο λόγο, θα έπρεπε έξ αίτίας αυτής της καιμικής ιστορίας να διαλυθώ το άραδών μας. Ντόλλυ».

Η άπάντησις αυτή άνακούφισε τον κόμπας. Κι' έπειτα άπό ένα υήνα γινόταν σύζυγος της ώρας και πάλι πλουτισ Αμερικανίδας.

P. POZE

Βέρχ από τριχες κανιβάλου

Ο Αμερικανός δεκανέας άεροπόρος Έντγουρ Χίνος παντρεύτηκε στη φιλαδέλφεια με τη Λίλιαν Μόρρισον. Η βέρα όμως που της φόρεσε, την έκανε να σαστίσει. Δεν ήταν χρυσή, αλλά πλεγμένη με τριχες ανθρώπινες, κομμένες απ' το κεφάλι ενός άγνωστου άνδρα, που είχε σώσει τη ζωή του δεκανέας! Στους τελευταίους μήνες του πολέμου, ο Χίνος είχε αναγκασθεί κάποτε να πνύσει γειωθή μέσα στη ζούγκλα, γιατί κινυνούσαν το άεροπλάνο του τα γιαιπινέζικα κατάδιωκτικά. Ένας ίθαγενής τον είχε κρύψει τότε, και σε μερικές βδομάδες τον είχε όδηγησει ως την ακτή, όπου είχε φτάσει ήδη ένα άμερικανικό άπορρύχιο γιά να τον άναζητήσει. Όταν χώριζαν, ο ίθαγενής του πρόσφερε μιά μπουκλα άπ' τα κασάρα μαλλιά του, ως ένθύμιον. Κι' από εύγνωμοσύνη εκείνος έφτισε τη βέρα της μνηστής του απ' τις τριχες των μαλλιών του κανιβάλου.

Νέα και άγνωστα όπλα

Σατανικά μηχανήματα άλληλεξεντώσεως

Αν η άτομική βόμβα είναι το πιο έντυπωσιακό και το ισχυρότερο νέο όπλο, υπάρχουν όμως κι' άλλα επίσης φοβερά, αλλά λιγώτερο γνωστά.

Δεν θα μιλήσουμε εδώ γιά το μικροβιακό πόλεμο, γιατί έχομε άσοληθρή σε προηγουμένο φύλλο μας άναλυτικά μ' αυτό το θέμα. Έχομε άναφέρει τις έπιδημίες που μπορεί να προκληθούν: πανώλη, άνθρακας, ψιττάκωσι, τουλαραιμία, βοτυλίς, πνευμονία, μηνιγγιτίδα, τύφος, γρίπη, κλπ. Άλλες απ' αυτές θάχουν χαρακτήρα μακροχρονίου (πολέμου φθώρας) κι' άλλες θάχουν κεραυνόβηδες και θανατηφόρες, έπειτα από ένα όμαζικό βομβαρδισμό. Οι Άνωμ. Πολιτείες είχαν λάβει σοβαρώς υπ' όψει τους απτή την άπειλή κατά τον τελευταίο πόλεμο, κι' είχαν φροντίσει γιά την άγρυπνη φρούρησι όλων των πηγών ύδρευσεως, των άποθηκών τροφίμων και γάλατος της χώρας - γιάτι οι μικροβιακές μολύνσεις μπορεί να στραφούν όχι μόνο κατά των ανθρώπων, αλλά και των ζώων, των φυτών, κλπ.

Κι' άλλα όμως όπλα βρίσκονται τώρα υπό μελέτην. Άποτελούν έφαρμογές των τελευταίων έπιστημονικών άνακαλύψεων.

Οι Γερμανοί έργαζόντουσαν κατά τον πόλεμο πάνω σ' ένα «ήλεκτρικό κανόνι». Ένα δυνατό ήλεκτρικό ρεύμα, με τη βοήθεια ήλεκτρο-αγνητικών μηχανημάτων, έξεσφενδονίζει μιά όβιδα με τρομακτική ταχύτητα. Το κανόνι αυτό εξακολουθεί να βρίσκεται στο στάδιο των δοκιμών. Είναι άκομη πολύ πολύπλοκο - ίδως το τμήμα του που παράγει την ήλεκτρική ενέργεια - βαρύ και δυσκολομετακίνητο, συνεπώς άκατάλληλο γιά μετακινήσεις στα πεδία των μαχών. Μπορεί όμως πλoύων άρκουν γιά να το εφοδιάζουν με την άπαιτούμενη ήλεκτρική ενέργεια. Τα βλήματά του μπορούν ν' άποχτήσουν ταχύτητα 1.800 μέτρων στο δευτερόλεπτο.

Το «ήλεκτρικό» κανόνι, έπίσης γερμανική έφεύρεσις που δοκιμάζονταν κατά τα τέλη του πολέμου, μπορούσε να σκοτώσει έναν άνθρωπο, με την άπότομη πίεσι του, από άπόσταση 54 μέτρων, και να τον πληγώσει σοβαρά από 300 μέτρα μακριά. Γιά να προφυλάσσον τις νέφους από άεροπορικές έπιθροεις, οι Γερμανοί χρησιμοποίησαν μιά «άνεμομηχανή», που προκαλούσε τέτοιες άτμοσφαιρικές διαταραχές, ώστε να παρεμποδίζουν την πτήσι των άεροπλάνων.

Οι Άνωμ. Πολιτείες έπινόησαν ολόκληρη σειρά βλημάτων διευθυνόμενων έξ άποστάσεως, που άποτελούν ίσως μιά απ' τις σπουδαιότερες προόδους στο πεδίο του αυτομάτου πολέμου. Η βόμβα «Αζον» ζυγίζει 500 κιλά. Ένώ πέφτει προς το έδαφος με το βάρος της, ο βομβαρδιστής μπορεί συνχρόνως να την διευθύνει προς τα δεξιά ή προς τα άριστερά, με κύματα ρορμάτου. Οι Άμερικανοί άεροπόροι την είχαν ονομάσει «η βόμβα που άλλάζει γνώμη καθώς πέφτει» και την είχαν χρησιμοποιήσει μ' έπιτυχία γιά να καταστρέψουν τις νέφους στη Βιρμανία.

Η βόμβα «όελις» έλκύεται προς το στόχο της απ' τη θερμότητα του, ενώ η βόμβα «Ρόκ» διευθύνεται με την πλeορρασι. Η αυτοματη βόμβα «Μπάτ», με φορτίο 250 κιλών έκρηκτικής ύλης, διευθύνεται μόνη της κι' άναζητεί το στόχο της με το ράνταρ. Η «Γκλόμπ» ζυγίζει 2.000 κιλά, παρακoλoυθείται με πλεόρασι και μπορεί να έξεσφενδονισθ από ένα καταδιωκτικό άεροπλάνο. Η «Γκαρνδούλ», βάρους 500 κιλών, τρυπάει τους βώρκες, είναι εφωδιασμένη με περoύγια και με ράνταρ κι' άναζητεί μόνη της το στόχο της. Ένα μικρό μότερ τύπου ρουκέτας σφάζει την ταχύτητα που της δίνει το βάρος της, έτσι ώστε μπορεί να κινηθ με ταχύτητα 960 χιλιομέτρων την ώρα. Τέλος, η βόμβα «Ράζον» είναι μιά τελειοποίησις της «Αζον», αλλά δεν έχει άκομη χρησιμοποίηθ.

Υπάρχουν κατόπιν οι δώφορες ιπτάμενες βόμβες ή ρουκέτες. Η «Γαργόνα» έχει δύο ζεύγη φτερών και μπορεί να πετάει με 880 χιλιομέτρα την ώρα. Μεταφέρει έκρηκτικές ύλες 50 - 125 κιλών, διευθύνεται με τον δούρατο και μπορεί ν' άναζητήσει μόνη το στόχο της. Η «Τίνυ Τίμ» είναι η μεγαλύτερη απ' όλες χρησιμοποίηθ στον πόλεμο, με ύψος 98 πόντων και διάμετρο 30'. Η «Μόμπυ Ντικ», που βρίσκεται άκομη στο πειραματικό στάδιο, έχει μήκος 2,66 μέτρα, διάμετρο 43 πόντους και βάρος 750 κιλά. Η «όλαινγκ Στόδ-πιν» (σώληνας της θερμάστρας που πετάει) έχει μεγάλη δύναμη κρούσεως. Εφωδιασμένη με περoύγια και με μηχανισμούς έλέγχου, άνεπτυξέ στα πειράματα ταχύτητα 2.400 χιλιομέτρων. Ζυγίζει 35 κιλά κι' έχει δύναμη 2.000 ίππων. Θα μπορούσε να χρησιμοποιηθ ως άπάντησις στα ίαπωνικά «άεροπλάνα άυτοκτονίας».

Οι ειδικοί προβλέπουν ότι θα κατασκευασθούν πολύ σύντομα τορπίλλες που θ' άναπτύσσον ταχύτητα 75 («κόμβων»), θάχουν άκτινα δράσεως 50 χιλιομέτρων περίπου, θα κινούνται με μότερ που θα λειτουργούν με ήλεκτρικές ύπαρσεις ή με όξυγεν, και θα κατευθύνωνται προς το στόχο με άντιπληκτική ή με ήλεκτρική μέθοδο, χωρίς να γίνωνται άντιπληκτές προτού έκρηγουν.

Τέλος, θα βρουν πιθανώτατα πολλές έφαρμογές οι υπέρυθρες ή υπεριώδεις κι' οι κοσμικές άκτινες. Οι υπέρυθρες έπιτρέπουν σ' ένα όδηγό όχηματός να βλέπει τη νύχτα, μέσα σε άπόλυτο σκοτάδι. Έχουν ήδη χρησιμοποιηθ στον πόλεμο κατά διαφόρους τρόπους. Όσο γιά τις κοσμικές έφαρμογές των υπεριώδων και των κοσμικών άκτινων, δεν θ' άσφίσουν να περάσουν απ' τα σημερινά πειράματα στην άυριανή πραγματοποίησι.

Με άλλους λόγους ένας νέος πόλεμος θα είναι ότι τρομακτικό, ότι άπαισιον και φρικαλέον μπορεί να συλλάθ η φαντασία του ανθρώπου.

Η έπιστήμη στην ύπηρεσία του όλέθρου και της καταστροφής... Μπορεί όλησθ να πη κανείς με βεβαιότητα ότι πλησιάζει το τέλος του κόσμου.

Το μακιγιάρισμα του έρωσώου σας

Το μακιγιάρισμα του γυναικείου προσώπου πρέπει να γίνεται επάνω σε μιά τελειώς λεία έπιδερμίδα. Μιά τέτοια έπιδερμίδα θα την άποκτήσετε με τις καθημερινές και προσεκτικές φροντίδες γιά την ύγιεινή του προσώπου σας. Όσο γιά το μακιγιάρισμα, ύπάρχει ένα μυστικό που πρέπει να το ξέρετε. Πρέπει να γίνεται πάρα πολύ έλαφρά, γιάτι όταν είναι έντονο σκληραίνει τα χαρακτηριστικά του προσώπου και το δίνει μιά γεροντική έκφρασι.

Τά νέα βαψίματα της μόδας δεν είναι ποτέ κατάλληλα γιά όλα τα πρόσωπα. Δεν πρέπει να τα χρησιμοποιείτε στα τυφλά και χωρίς κανένα έλεγχο. Πλησιάζετε σ' αυτά όσο μπορείτε περισσότερο, αλλά μη ξεχνάτε ποτέ τ' δικό σας χρώμα του προσώπου, το χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, καθώς και τον ιδιαίτερο τύπο σας.

Το πρώτο στρώμα στο πρόσωπο, όταν γίνεται έλαφρά γιά να μη χαλάση την ελαστικότητα του δέρματος, δίνει μιά γενική έντύπωσι άρκετά ευχάριστη, προ πάντων στο ήλεκτρικό φως. Δεν πρέπει να διαλέγετε πολύ σκούρα χρώματα εν σχέσει με το φυσικό χρώμα του δέρματός σας, ούτε να βάζετε αυτό το στρώμα επάνω σε μιά κουρασμένη έπιδερμίδα ή σε μιά έπιδερμίδα που βρίσκεται σε κακή κατάσταση, γιάτι θα κρύψει βέβαια τα έλαττώματά της γιά λίγο, έπειτα όμως θα τα τονίση ύπερβολικά και το πρόσωπο θα πάρη έτοι μιά άσχημη έκφρασι.

Προσοχή στα φρύδια σας! Μη βγάζετε πάρα πολλές τριχες τους. Διορθώστε τη γραμμή τους, αλλά μη ξεχνάτε ότι άνταποκρίνονται σ' ένα ιδιαίτερο χαρακτήρα του προσώπου σας, που πρέπει να τον διατηρήσετε.

Μην αλλάζετε πολύ το σχήμα του στόματός σας. Μπορείτε να κάνετε πιο άρμονικές, πιο όμορφες τις γραμμές του, αλλά αφήστε του τον ιδιαίτερο χαρακτήρα του.

Στά μάγουλα, τονίστε μόνο το φυσικό χρώμα τους. Άποφεύγετε τις υπερβολές. Το μακιγιάρισμά σας πρέπει να γίνεται με πολύ έλαφρό χέρι. Σ' αυτό άκριβώς έγκειται το μυστικό του και η μεγάλη τέχνη του.

Μερικές συμβουλές γιά το μακιγιάρισμα

- 1) Καθώς δάζετε τη βασική κρέμα, κάνετε ένα έλαφρό μασάζ.
- 2) Τραβήξτε προς τα επάνω τους κροτάφους.
- 3) Βάλτε μιά παχειά κρέμα στα βλέφαρα.
- 4) Βουρτοίστε τις βλεφαρίδες με ρίμμελ ή χωρίς ρίμμελ.
- 5) Τελειώστε το μακιγιάρισμα δάζοντας ρούζ στα χείλη σας.

Δυο άπογοητευμένοι

Καθώς έφθανε στη γέφυρα κίτταξε μια στιγμή το ρολόγι του. Ήταν 2 παρά 20'.

—Σε τρία λεπτά, σκέφτηκε ο Έρνεστος Μάρτενς, δεν θα υπάρχω πια!.

Και άγγιξε με το χέρι του το πιστόλι που είχε στην τσέπη του.

Έξαφνα σταμάτησε και κίτταξε αντίκρου.

—Ω διάβολε! Έκείνη η σκιά εκεί κάτω είχε ανθρώπους που πλησιάζει.

—Ισως κανένας αστυφύλακας. Μα όχι. Είναι μια νέα και κομψή γυναίκα, πολύ χαριέζικη και πολύ νοστήλη.

—Ο Έρνεστος Μάρτενς είχε την ιδέα ότι μόνον αυτός είχε το δικαίωμα να σταματήσει τέτοια ώρα στη γέφυρα αυτή. Είχε έρθει εδώ για να καθήσει στο κιγκλίδωμα, να σπρίξει το περιστερό του στον κρατάφο του, να τραβήξει τη σκανδάλη και να πείσει έπειτα στον ποταμό. Αυτό το τελευταίο το είχε σκεφτεί σαν πρόσθετη ασφάλεια, για να μη τυχόν τον μεταφέρουν σε κανένα νοσοκομείο και καταρθώσουν να τον σώσουν.

—Λοιπόν, αγαπητή, δεσποινίς, κάνετε γρήγορα, και μη καθυστερήσει τον κόσμο άδικα, ψιθυρίζει.

Και πραγματικά η νέα που είχε άφηση το έπαυμάκι της να γλυτσρήσει από τους ώμους της έκανε πολύ ώριμους προς το κιγκλίδωμα της γέφυρας, για να πείσει στο νερό.

Δυο πηδήματα, κι' ο νέος την είχε προστάξει.

—Σταθήτε! Τι κάνετε; της φώναξε.

—Αφήστε με, λοιπόν!... διαμαρτυρήθηκε η νέα.

—Ευχαρίστας, αν κατεβήτε!

—Αντί γι' απάντησι εκείνη προσπάθησε να του δαγκώσει το χέρι, με μια άγρια απειλή. Μα ο Μάρτενς την έπιασε δυνατά, την τσάκισε πάνω και την άναγκασε να παραιτηθεί απ' το τρελλά της σχέδιο.

Και οι δυο ήταν σιωπηλοί.

—Θέλετε να σας πάω στο πλησιέστερο τμήμα, τη ρώτησε κείνος σε λίγο, ή σε κανένα λαχαροπλαστέιο για να συνέλθετε;

—Λαχαροπλαστέιο... ψιθύρισε η άγνωστη ίκετευτικά.

Κι' ο Μάρτενς προχώρησε προς ένα λαχαροπλαστέιο της γειτονίας που ήταν ακόμα άνοιχτο εκείνη την ώρα.

Εμπήκαν μέσα. Ήσαν οι μόνοι πελάτες. Κάθισαν σιωπάζοντας πάνω και πέρασε άκοκρη ώρα, μέχρις ότου η νέα άρχισε τη διήγησή της. Μιλούσε πολύ διαλεκτικά και ντροπισμένα, μολοντί η αισθησιακή ιστορία της ήταν από τις κοινότερες και τις πιο συνηθισμένες. Όταν, έπι τέλους, την έπνιξαν τα δάκρυα, ο Μάρτενς τη δέχθηκε:

—Η σοκολάτα σας θα κούσσει. Πείτε λιγάκι, δεσποινίς Έλλην!.

Είχε ήδη μάθει τι θύναει της και το πρόσφερε με κάποια πατρική στοργή και με πολλή μελαγχολία. Εκείνη έπιε τη σοκολάτα της.

—Κι' έπειτα, δεσποινίς Έλλην, τη ρώτησε.

—Έπειτα;... Δεν έχει έπειτα.

—Όλα τελείωσαν δια μιάς. Ο άγαπήμενος μου Άλβέρτος μ' έγκατέλειψε. Καί, σήμερα το πρωί, διάβασα στην έφημερίδα τους άρααδώνες του... .

—Και γι' αυτό θέλετε γ' αυτοκτονήσετε; . Για κίτταξε μια στιγμή, αντίκρου στον καθρέφτη... .

Τι βλέπετε μέσα στο γυαλί; Ένα πολύ νόστιμο αλλά και πολύ άνητο κορίτσι!... .

—Όσο για το γυαλί κύριο που καθέται δίπλα του είχε περιττό να τον κίτταξε. Αυτόν, πολύ γρήγορα, δεν θα τον βλέπουν πια καθρέφτες, παρά μόνον... .

Για πρώτη φορά εκείνη σήκωσε τα μάτια της και τον κίτταξε καλά - καλά.

—Τι ένοείτε; ρώτησε κι' η φωνή της έτρεψε.

—Ένωά, αγαπητή δεσποινίς Έλλην, ότι για έναν άνδρα υπάρχουν κι' άλλα πράγματα, πολύ πειό σπουδαία από ένα μικρό αισθηματάκι, που τον αναγκάζουν να θέσει τέμνο στη ζωή του. Είμαι έμπορος, είμαι φιλότιμος, θέλω να προοδεύω. Άλλα είναι βλέπετε και τα νεύρα στη μέση.

—Όταν σας τύχη να τραυματισθείτε δυο φορές στο πόλεμο, και να σκοταθούν όλοι τριγύρω σας, γίνονται κι' αυτά άτυποτακτα κι' άνοητα να σας ύπηρετήσουν. (Πάτε άδεια!) μου λέει ο διευθυντής μου. Ναι, βέβαια, για να έρθη εν τώ μεταξύ κανένας άλλος και να πείσει τα πόστα. . .

—Οχι, κύριε, δεν παίρνω άδεια! Η μάλλον, θα πάρω, αλλά μια άδεια, πολύ μακράς διάρκειας... .

—Όσο για σας που είσατε ένα μικρό και έλαφρύμυαλο κορίτσι, γίνονται άφορμή γ' άναδάλω για λίγη ώρα την άδεια αυτή... .

Τρομαγμένη τώρα εκείνη άχισε να τον παρακαλή με τη σειρά της. Άλλ' ο Μάρτενς δεν ήταν άνθρωπος να μεταπεισθεί τόσο εύκολα με τα γλυκά λόγια μιας νέας, όσο συμπληθητική κι' αν του φαινόταν. Δεχόταν εύχαρίστας τα λόγια της αλλά ήξερε ότι το πιστόλι, μέσα στην τσέπη του, περιέμενε πάντοτε την ώρα του.

—Με συγχωρείτε, τους δέχθηκε γ' άκαρσονί του λαχαροπλαστέιου. Θα κλείσουμε. Καιρός να έξουραστούμε.

Και καθώς βρέθηκαν έπειτα στο τεζοδόμιο, η νέα έπιε στο σύντροφό της:

—Ακούσατε, τι μ' έειπε το γκαρσόν; . Καιρός να έξουραστούμε... .

—Γιατί δεν θέλετε να έξουραστήτε και σεις λιγάκι και να συνέλθετε; Μια μικρή άδεια θα ήταν ίσως άκοκρη για να έξασκάσετε. Έχει δική ο διευθυντής σας.

—Εκείνος χαμήλωσε το κεφάλι του μ' ένα κούρσμενο χαμόγελο.

—Μου ύπασχεσε, λοιπόν, ότι και σεις θα γίνετε τώρα φρόνιμος και λογικός; Ξαναρώτησε η νέα.

—Είχαν φτάσει μπρος στη πόρτα του σπιτιού της. Ο Μάρτενς ανήκευσε ν' ανέβη.

—Έτσι λοιπόν; έπιε λυπημένα εκείνη. Δεν θέλετε; Τότε κι' εγώ σας ύπασχομαι ότι θα κάνω την τρέλλα που μ' έμπροστιάτε σήμερα να πραγματοποιήσω.

Κατατρομαγμένος την κίτταξε ο Μάρτενς. Αυτή έξακολούθησε με πείσμα:

—Κι' αυτό δεν θα γίνη πειά έξ αιτίας του Άλβέρτου, που σας έλεγα. Θα γίνη έξ αιτίας σας που είσατε έτσι άτυποτακτος κι' άντιπαθητικός μαζί μου... .

Δεν έτελείωσε τη φράση της. Έκείνος την είχε τραβήξει στην άγκαλιά του, με την άγωνία του πνιγμένου, που βρίσκει στα κύματα το τελευταίο άπρόοπτο σωσίβιο.

—Θα πάρω άδεια, λοιπόν, της ψιθύρισε στ' αυτή. Άλλά έρείς; Τη μικρή, την πολύ μικρή άδεια. Οχι τη μεγάλη, την χωρίς γυρισμό. Οχι έλέγασμε πρωτίτερα. Κι' αυτό προς γάρις σου γιατί σ' άγαπάω!... .

Οί ταχυδακτυλουργοί ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Οί όπτικοί, άκουστικοί και άπτικοί αριθμομνήμονες

Πόσο κάνει το 3.647 επί 823; Έχετε 40 δευτερόλεπτα καιρό, για ν' απαντήσετε, χωρίς χαρτί και μολύβι... .

Δεν μπορείτε; Μα είσατε άπόλυτα δικαιολογημένοι, γιατί μόνο 5 ή 6 άνθρωποι στον κόσμο είναι ίκανοί να κάνουν με το νου τους ένα τέτοιο πολλαπλασιασμό τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Πρόκειται για τους «αριθμομνήμονες», για τους όποιους έχουμε γράψει και σε προηγούμενο φύλλο μας. Τώρα το θέμα αυτό ξαναγύρισε στην έπικαιρότητα, γιατί υπάρχει στο Παρίσι μια κοπέλλα ίκανή να συγκρατήσει και να επαναλάβη ίσια κι' άσπασα αριθμούς με 40 ψηφία και να βγάλει μέσα σε 3 δευτερόλεπτα μόνον, την έκτη ή έβδομη ρίζα όποιουδήποτε αριθμού! Άρκει να της πη κανείς τη ηλικία του, για να βοη άμείως πόσες ώρες, λεπτά και δευτερόλεπτα έχει ζήσει ως τώρα — χωρίς να παραλείψη απ' το λογαριασμό της τις πρόσθετες ήμέρες των διασκέων έτών... .

Η ίδια όμως αυτή νέα είναι άνικανή να κάνει μια γοστή διαίρεσι, ή να άπαγγείλει το άλφάβητο!

Υπάρχουν παιδιά, που έχουν από μικρή ηλικία καταπληκτικά προσόντα αριθμομνήμονων. Άναφέρονται παραδείγματα παιδιών 6 - 12 έτών, ικανών να πολλαπλασιάζουν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα δυο πενταψηφίους αριθμούς.

Μπορούμε ν' αναφέρουμε μερικούς αριθμομνήμονες και μεταξύ των μεγάλων σοφών, μολοντί το παράδειγμα αυτό χάρισμα δεν έχει καμμία σχέση με την έπισημονική ιδιοφυία και την αντίληψη. Ο Ουάλλις, αντίπαλος του Νεύτωνα, ύπρεσε να βγάλει με το νου του την τετραγωνική ρίζα ενός αριθμού με 50 ψηφία, σε μια νύκτα άπνιγας. Ο διάσημος φυσικός Άμπερ έκανε από μικρό παιδί έκπληκτικούς ύπολογισμούς βοηθούμενος από... φασόλια!

Οι περισσότεροι αριθμομνήμονες είναι άνθρωποι συνθησιμένοι, κάποτε άμόρφωτοι, έργατες, χωρικοί, βοσκοί... Ένας απ' αυτούς, ο Ματιέ Λακόκ, ήταν ηλικίας μόλις 8 έτών.

Φαίνεται ότι οι βοσκοί έχουν ιδιαίτερα κλίσι να γίνονται αριθμομνήμονες, ίσως γιατί το μυαλό τους γυμνάζεται κανονικά, κατά τις άτέλειωτες ώρες της άναρής τεμπελιάς τους.

Άνάμεσα στους διασημότερους αριθμομνήμονες, που άναφέρει η ιστορία, ύπρηκε κι' ένας συμπατριώτης μας, όνομαζόμενος Διαμαντής, ό οποίος κατέπληξε παλαιότερα τους Αθηναίους με το χάρισμα του αυτό.

Ποιά είναι το μυστικό των αριθμομνημόνων; Άδύνατον να μη τους κάνουν αυτή την έρώτησι εκείνοι που παρακολουθούν τα κατορθώματά τους. Οι άπαντήσεις όμως είναι συνήθως διπλωματικές κι' έλάχιστα ίκανοποιητικές.

—Ο Θεός έβαλε αυτά τα πράγματα μέσα στο κεφάλι μου! έλεγε ο Ζόρας Κόλυμπον.

Ο Βίνκλερ ισχυριόταν ότι κατείχε κάποιο εύκολο «τύρκ», που δεν θέλησε όμως ποτέ να φανερώσει το μυστικό του.

Ο Διαμαντής άνηκε στον «όπτικό» τύπο. Βεβαίως έδωκε ότι έβλεπε τους αριθμούς να γράφονται στον άέρα, έμπρος του, και να σχηματίζουν γρήγορα το άποτελέσμα των αριθμητικών πράξεων. Άλλα κι' Ντάξ είχε ένα «έσωτερικό μαυροπίνακα» πάνω στον όποτον έβλεπε να γράφονται οι αριθμητικές πράξεις με πύρινους αριθμούς.

Ο διάσημος Ίβαντί, το θαύμα των θαυμάτων, ήταν τύπος «άκουστικός». Μία μυστηριώδης φωνή του ύπαγόρευε τους αριθμούς.

Υπάρχει ακόμη ένας τυφλός αριθμομνήμων που άνήκει στον «άπτικό» τύπο. Νοιώθει δηλαδή τους αριθμούς να περνούν κάτω απ' τα δάχτυλά του, άγγιζόντάς τα!

Ο Ζακ Ίβαντί έκαμε κάποτε ένα περιεγρύτατο κατορθώμα ύπο τον έλεγχο της Άκαδημίας Έπιστημών. Νίκησε σε ταχύτητα μια αριθμομηχανή, σε διαίρεσεις και πολλαπλασιασμούς. Μπορεσε όμως να φθάσει μόνον σε πολλαπλασιασμούς έπταψηφίων με τετραψηφίους αριθμούς (π. χ. 2.648.624 επί 1837).

Πιο πέρα απ' αυτούς ώμολόγησε τον έαυτο του ικανό μόνον πιά.

Ο άναφέρωμε τέλος, το Γάλλο Σακά, τον «άνθρωπο με τη χαλύβδινη μνήμη», που κατοικεί στο Παρίσι, σ' ένα μικρό δόμο της Μονμάρτης. Ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος θυμάται απ' έξω όλους τους 412.623 αριθμούς του παρισινού τηλεφωνικού καταλόγου. Κι' αφού διάβαση μια φορά μόνον μια έφημερίδα, μπορεί να επαναλάβη μετά μια ώρα όλόκληρο το κείμενό της!

ΣΑΕ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΔΟΝΙΚΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Λίγα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα, μια νεαρή γυναίκα, που φορούσε μια βαρύτερη ζιμπελίνα, υπαίγει στο γραφείο του μυθιστοριογράφου Χένρυ Ντάπρετον, που είναι όλομνάχος έκείνη την ώρα στο σπίτι του. Το ύψος της έπισκεπτριάς φανέρωνε ένα μεγάλο τρώμα και σε λίγο έπεσε λιπόθυμη. Ο Ντάπρετον έτρεξε τότε έξω από το διαμέριμά του για να είδοποιήσει το γιατρό Κεμπέρλεν, που έμενε στην ίδια πολυκατοικία. Έκείνη τη στιγμή, μια σκιά γλύστρησε άδύρβα μέσα στο γραφείο του και, αφού έσδυσε το φως, στραγγάλισε την άγνωστη έπισκεπτριά. Ο Ντάπρετον και οι άστυνομικοί που έφθασαν σε λίγο βρήκαν στα χέρια της ένα τοσάλα κωμένο χαρτί με τις λέξεις: «Η γυναίκα σας... ο κύριος Κίνγκ...» Η έρευνα απέδειξε ότι η γυναίκα αυτή ήταν σύζυγος του Όρατίου Βερνόν που είχε πεθάνει μυστηριώδως το πρωί της ίδιας ήμέρας. Η σύζυγος του άπουσίαζε με την δικαιολογία πως είχε πάει ταξίδι στην άδελφή της στ' Εσκωτία. Τα ταξίδια αυτά γίνονταν πολύ συχνά. Άλλα, ο συμβολαίος γράφος του άποθανόντος άποκαλύπτει στον έπιθεωρητή Ντυνμπαρ, που διεξάγει τις ένακρίσεις, ότι η κυρία Βερνόν δεν είχε καμμία άδελφή και ότι δεν είχε πάει ποτέ στ' Εσκωτία. Ο σύζυγος της την είχε ίδη μερικές ήμέρες πρωτίτερα μέσα σε μια πολυτελή λιμουζίνα μαζί μ' ένα άγνωστο. Η άνακάλυψις αυτή καθώς και οι έρευνες που άρχισε να κάνει για την άνεύρεση της σύζυγού του φαίνεται πως ήταν ή άφορμή του μυστηριώδους θανάτου του. Οι ένακρίσεις συνεχίζονται για τη διαλεύκανσι των δυο αυτών έγκλημάτων.

Συνχρόνως ή κόρη του γιατρού Κεμπέρλεν Έλενν που άγαπά κρυφά το Ντάπρετον και τον συμπνεύει γιατί τον θεωρούν ένοχο, ανακαλύπτει ότι η γυναίκα του δεν πήγαινε στο Παρίσι όταν έφευγε από το Λονδίνο. Της το βεβαιώνει αυτ' η Ντενίς Ρουλιαν, στην όποια έλεγε ότι μένει ή κ. Ντάπρετον πηγαίνοντας στο Παρίσι. Η άστυνομία άναζητεί στο μεταξύ τον καμιαριέρη του Ντάπρετον, Σόμας, που έξαφανίστηκε τη νύκτα του έγκληματος. Ο Σόμας είναι όργανο κάποιου Τζιόβαννι Ρίτσι, που τον τοποθετεί σκόπιμα στο σπίτι του κ. Ντάπρετον, εν γνώσει της κ. Ντάπρετον, με μυστηριώδεις σκοπούς. Μετά τη δολοφονία πονούν στο σπίτι του Ντάπρετον ο Σόμας φεύγει έντρονος και ο Ρίτσι τον οδηγεί σ' ένα μυστηριώδες ύπόγειο καταφύγιο, το όποιο δεν ήταν παρά ένα Κινέζικο όπιοποτέιο.

Δυο φορές, ο Σόμας άναγνώρισε άνάμεσα στους πελάτες αυτού του παράνομου ύπογειου κέντρου πρόσωπα της καλύτερης κοινωνίας, που τα είχε συναντήσει άλλως σε

απίτια, όπου είχαν ύπηρετήσει. Κι' ή έκκλησις του ήταν πολύ μεγάλη ένα βράδυ, βλέποντας έαπλωμένον πάνω στο κρεβάτι ενός από τα ζώματια του συγκροτήματος Α τον έντιμωτατο Μπρίαν Μάλπας, τον διαπρεπή πολιτικό, που όλοι περίμεναν πως θα γινόταν πολύ σύντομα ύπουργός.

Ο Σόμας δυσκολευόταν να πιστέψη πως το άνθρώπινο γέλος που είχε μπροστά του ήταν ό θαυμάσιος ρήτωρ, που τον έτρεφαν οι αντίπαλοί του στ' Εσκωτία των Κοινοτήτων και ό ύποδειγματικός τζέντελμαν, που ήταν περιχίτητος στα κομικά σαλόνια και που, τελευταία άκόμη, είχαν άναγγελλή οι άρραβωνες που με την κόρη ενός λόρδου.

Όλο αυτό τον καιρό, ο Σόμας δεν είχε έκδηλωση καμμία έπιθυμία για να βγ'ι στο φως της ήμέρας. Δεν είχε διάβασει καμμία έφημερίδα και άγνοουσε όλοένα το σκάνδαλο που είχε προκάλεσει ή δολοφονία της κυρίας Βερνόν και τις έρευνες που έκανε ή άστυνομία για την άνακάλυψι του δολοφονού.

Άλλωστε, είχαν άρχισει να βρίσκουν κάποιο πρόσθετο ένδιαφέρον στην ύπηρεσία του. Γιατί, καθώς από τους πελάτες που έφευγαν από άφανε ένα άδύλογο πορμπόρ, του στρογγύλευσε όλοένα το μικρό του κεφάλαιο.

Έτσι, περνούσαν οι ήμέρες και οι νύχτες του.

Στο τέλος της πρώτης βδομάδας, μέσα στο όιοκο με το πρόγευμα που του έφερε ο Σοϊντ, ύπρηκαν δυο λίρες.

Μερικές ήμέρες άργότερα, ο Τζιόβαννι Ρίτσι έκαμε την έμφάνισι του ένα πρωί μέσα στο δωμάτιό του.

Το ύψος του είχε ξαναγίνει έγκάρδιο.

—Αγαπητή μου φίλε, έιπε, πόσο ώραία σας πηγαίνει αυτό το καινούργιο χρώμα των μαλλιών σας. Καθόστε... .

—Ήλθα για να σας έδω... και για να συζητήσω λίγο.

Ο Σόμας συμμορφώθηκε με την έπιθυμία του και ό πονηρός Ίταλός έξακολούθησε:

—Λοιπόν, αγαπητή μου Σόμας, οι προβλέψεις που είχα κάνει το βράδυ του... δυστυχώς... θυμάσθε;

—Και βέβαια, έκαμε παρανόμνα ό ύπηρετής. Τι συμβαίνει;

—Τίποτε, άπάντησε μ' ένα καθουσιαστικό χαμόγελο ο Ρίτσι. Ήθελα να σας πω μόνον ότι οι προβλέψεις που είχα κάνει βγήκαν σωτές. Το κατάρτημα μας εδώ έξακολουθεί να εργάζεται πάντα, όπως και πριν.

—Ο τύπος δεν έγραψε τίποτε το ένοχοποιστικό και, μ' όλο που το όνομά σας, Σόμας... .

Ο ύπηρετής άναπόησε από το καθίσμά του.

—Μ' όλο που το όνομά σας άναφέρθηκε πολλές φορές, ύπνέχισε ο Ρίτσι, όλοι συμφωνούν ότι δεν μπορεί να είσατε σεις ό δολοφόνος.

—Να είμαι εγώ ό δολοφόνος; έκαμε ό Σόμας, ενώ οι τριχές των μαλλιών του σκωλονταν πάνω στο κεφάλι του. Σκεφθήκαν, λοιπόν... .

—Ναι, άπάντησε... .

Μία ή δυο έφημερίδες έίκαμαν μερικές ύποθέσεις... .

—Όπιο! έκαμε ό ύπηρετής, ο Ρίτσι χαμογέλασε.

Ο Ρίτσι χαμογελώντας είσατε, φίλε μου! έιπε. Μαντέψατε, λοιπόν, ότι αυτά τα ύ-

πόγεια είναι άφιερωμένα στ' άτρεψι της μεγάλης θείας Τάο - Λι, που δίνει στους άνθρώπους τις ώραιότερες άπολαύσεις; Αυτό βέβαια είναι κάπως σωστό, μ' όλο που ό προσήμιος τους δεν είναι αυτός μόνον. Όπωσδήποτε, μερικοί τζέντελμαν έρχονται εδώ για να ζήτησουν τη γαλήνη και τη θεία έκσταση που δίνει ή πλήνρη πίπα με τους μικρούς μουρδερούς όπιδρους... .

Καπνίσατε ποτέ όπιο; Σόμας;

—Ποτέ, άπάντησε ό ύπηρετής.

—Τότε θα πρέπει να γνωρίσετε αυτή την άπόλαυσι, συνέχισε ό Ίταλός. Ίσως άργότερα... .

Πρέπει να ζέρετε, φίλε μου, ότι μια πίπα με όπιο ή μια ένεσις μορφίνης δίνουν πολύ παράδοξες άπολαύσεις. Άν θέλη κανείς να βυθισθ'ι μέσα σ' ένα μαγεμένο κόσμο, πρέπει να άποκαρυνθ'ι από την όρδή των βανδαλών, που την άποτελούν όλοι οι κοινοί άνθρωποι και να άδιαφορήσουν για τα σκόλια και τις αντίληψεις τους. Πρέπει, μ' άλλα όγια, να ύψωση ένα άδιαπέραστο τείχος, που να τον άπομονώσει από όλο τον ύπόλοιπο κόσμο και να άφιερώνη όχι μίαν ώρα, αλλά ήμέρες και νύχτες όλοκληρες στ' άτρεψι της μεγάλης θείας... .

—Ο Σόμας, με το χονδρό μυαλό του, δεν είχε καταλάβει και μεγάλα πράγματα. Ώστόσο, παρακολουθώντας με ένδιαφέρον το συνομιλήτή του, Άντρετά, ο Ρίτσι, μεθυμένος από το ίδιο του τα λόγια, μολούσε όχι σαν να άπευθύνεται σ' ένα μόνον άνθρωπο, αλλά σε όλόκληρο άκρατήριο.

—Η μεγάλη θεία, έξακολούθησε, είναι άπαιτητική. Οι άπολαύσεις που παρέχει στους πιστούς της είναι τόσο άπρόσθετες, που χρειάζεται ένας άλλήθινος νάος για τη λατρεία της. Λοιπόν, αγαπητή μου Σόμας, έχετε την τιμή να είσατε ένας από τους ύπηρετές αυτού του νάου.

Ο συνομιλήτης του πέρασε τα δάχτυλά μέσα στα μαλλιά του και το ύψος του φανέρωνε μια μεγάλη άπχανία. Η άληθεια είναι πως αυτή ή τιμή δεν τον έμπεσε από περφόανεια.

Ο Ίταλός συνέχισε σε λίγο:

—Ένα από τα παρορτήματά μας, όπου οι πελάτες μας, φεύγοντας από δω, άναπαύονται για ένα μικρό διάστημα, πρστού να ξαναέλθουν σε έπαση με τον ύπόλοιπο κόσμο, άνακαλύφθηκε από την άστυνομία. Εύτυχως, είχαμε μάθει από μερικές στιγμές πρωτίτε-

ρα, την έπικειμένη έπίσκεψι των άστυνομικών. Και έτσι, όταν οι τελευταίοι έπληυν έκει, δεν βρήκαν κανένα από τους ύπαλλήλους μας, ούτε άποδεσαν ν' άνακαλύψουν τα ίχνη της όργανώσεως μας. Άλλα τώρα ως μιλούσαμε για σας... .

Νομίζω ότι ύπορείτε να βγ'ιτε άφθοά έξω.

Κίτταξε προσεκτικά τον Σόμας και έξακολούθησε:

—Φυσικά, θα άποφύγετε να κάμετε άπερισκεψίες και δεν θα πάτε καθόλου στ' άμψη ό που συκνάζατε άλλοτε. Ο κύριος Κίνγκ σας δίνει την άδεια να άποφύγετε... .

—Ήλθα εδώ σήμερα το πρωί για να σας δείξω με ποιο τρόπο θα ύποροσετε να βγ'ιτε έξω και να έπιστρέψετε κατοπιν. Έτσι θα ύπορείτε να βγ'ινατε τα βράδια, αφού θα ζήτατε πωλύπτερα άδεια από τον κύριο Χό - Πιν... .

Είμαι βέβαιος, όμως, ότι θα θελήσετε να κάμετε έναρξή της άδειας που σας παρέχεται από άπόψε... .

Υπήρχε μια παράξενη έπιμονή σ' αυτά τα λόγια του Ίταλού. Ήταν σαν να ήθελε να πείσει τον Σόμας ότι έπρεπε να βγ'ι έξω έκείνο το βράδυ. Άλλα, ό ύπηρετής δεν το πρόσεζε.

—Θα είμαι πολύ εύχαριστός αν άποφύγετε να βγ'ινατε κάπου - κάπου έξω, έιπε.

—Ο Ρίτσι έσερόθηκε.

—Μουνα βέβαιος γι' αυτό, έκαμε. Τώρα έλατε να σας δείξω πως θα βγ'ιτε έξω και πως θα ξαναγυρίσετε.

Σε λίγο, διεσχίζαν το διάδρομο και βρέθηκαν στον μεγάλο προθάλαμο της είσοδου με το μυστηριώδες άγαλμα του Χρυσού Δράκοντος. Ο Χό - Πιν καθόταν σε ένα από τα ντιόγια και κάπνιζε ένα τσιγάρο. Δεν έκαμε καμμία κίνηση, βεβαιώντας τους να περνούν από μπροστά του. Περιωρίστηκε μόνον να τους χαμογέλαση.

Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, άνέβαιναν μια σκάλα και κατόπιν μια δεύτερη, πολύ μικρότερη από την πρώτη.

Βρέθηκαν τότε μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, που το δάπεδο του ήταν από μπρετόν. Ένα σολλό έφραζε την είσοδο.

Το δωμάτιο αυτό ήταν ένα είδος γκαράς, που θα έπρεπε να χρησιμεύει για τη λιμουζίνα, με την όποια ο Ρίτσι είχε μεταφέρει τον Σόμας.

Ο Ίταλός έκλεισε πίσω του τη βαρεία έυληνη πόρτα.

—Κίτταξετε τώρα! έιπε.

Ο Σόμας άπνεσε μια μικρή κραυγή.

Η πόρτα αυτή ήταν βαμμένη με τέτοιο τρόπο, που δεν

Στα σκοτεινά

Τρομερές τοιγκούνες ό κύρ Άναστάσης. Μπορούσε να βγάλει κι' από τη μύτη έυνκι που λένε!

Στο χωριό όλοι έζωσαν τη φιλαργυρία του και τον δείχνανε με το δάχτυλο. Μία μέρα ό έξηνταβελώντες αυτός έξέκρινε να πάη σ' ένα κοντινό χωριό που κατοικούσε ένας άλλος έξακουστός τοιγκούνος, ό μπάριμπα Θωμάς. Είχε μεγάλη έπιθυμία να τον γνωρίση και να έξακριώση αν ήταν πραγματικά πιο τετραπέρατος απ' αυτόν στα κόλπα της τοιγκουνας.

Όταν έφθασε στο χωριό και γνωρίσθηκε με τον μπάριμπα Θωμά, έκείνος τον κάλεσε σπίτι του να τον φιλοξενήση. Φάγανε φυσικά ψωμί, έλνες και κρεμμύδια. Όταν τελείωσε στ' όνομα μπάριμπα Θωμά:

—Δεν άδυνεις τη λάμπα. Γιατί να κοιγεται άδίκαι το πετρέλαιο; Μπορούμε να μιλάμε και στα σκοτεινά.

—Σωστά και φρόνιμα το σκέφτηκες, φώναξε ό μπάριμπα Θωμάς κι' έσδυσε τη λάμπα.

Σε λίγο όμως ό κύρ Άναστάσης τον άκουσε να πασπατεύει και να μετακινείται μέσα στο σκοτάδι.

—Τι κάνεις έκει μπάριμπα Θωμά; ρώτησε.

—Τι να κάνω, κύρ Άναστάση. Μία και είναι σκοτεινά έγάλα το βράκι μου για να μη τριβεται στ' άκαρέκλα που καθόμαι!

5ον

Δυο φορές, ο Σόμας άναγνώρισε άνάμεσα στους πελάτες αυτού του παράνομου ύπογειου κέντρου πρόσωπα της καλύτερης κοινωνίας, που τα είχε συναντήσει άλλως σε

απίτια, όπου είχαν ύπηρετήσει. Κι' ή έκκλησις του ήταν πολύ μεγάλη ένα βράδυ, βλέποντας έαπλωμένον πάνω στο κρεβάτι ενός από τα ζώματια του συγκροτήματος Α τον έντιμωτατο Μπρίαν Μάλπας, τον διαπρεπή πολιτικό, που όλοι περίμεναν πως θα γινόταν πολύ σύντομα ύπουργός.

Ο Σόμας δυσκολευόταν να πιστέψη πως το άνθρώπινο γέλος που είχε μπροστά του ήταν ό θαυμάσιος ρήτωρ, που τον έτρεφαν οι αντίπαλοί του στ' Εσκωτία των Κοινοτήτων και ό ύποδειγματικός τζέντελμαν, που ήταν περιχίτητος στα κομικά σαλόνια και που, τελευταία άκόμη, είχαν ά

Τὸ τσιμποῦσι

— Φέτο, κάτε βράντυ, ἐντὼ μέσα ξαπλωμένο ἀριῖτα μου, οὐάκια, σγα- νάκια, μεζεντάκια, χουζούρι μου τὰ ἐξω, τσιμποῦσι τὰ ἐντὼ, ἔλεγε ὁ Κιρκόρ τὴν ὥρα πού χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ φίλου του τ' Ἀυπαρτσούν.

Πήγαμε νὰ περάσῃ λίγες εὐχά- ριστες ὥρες μαζί μετ' τὸ τσιριαστό κι' ἀγαπημένο, ἀντράγγι. Μόλις ὁ- μως μπήκε ἡ μαντάμ Ἀυπαρτσούν τὸν ἀρπάξε ἀπ' τὰ μούτρα:

— Αὐάν Κιρκόρ ἐφέντη, μέρες τώ- ρα βλέπεις ἐμένα νευροσμένη, σε- κλεντισμένη, μπαλντισμένη, ἀμα ἴτε ντὲν ἀφώτας τί ἐκώ;

— Βαί, βαί, ὅπως νὰ φερτῶ μα- τζί σου, σπαρδὸ Βοίσκες, γιάδουρι.

— Μα ἐσύ τί φίλος εἶσαι; Μερά- κι μου ντὲν βλέπεις;

Καὶ τότε ὁ Κιρκόρ γύρεψε πάλι νὰ δικαιολογηθῇ:

— Χίτες ἡλεγεῖς ἐμένα πῶς ἀμα βλέπω τίποτα, ἐμένα μου κλειστότ' ἀντρά. Σήμερα λὲς ἀνάποντα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησε ἡ πόρ- τα:

— Νά, αὐτὸ γρουσουζέξας ἀντρά μου εἶνε. Ἐγὼ τώρα φεύγω. Ἐλα ματζί μου ἄλλη κάμαρα.

Εὐθὺς ὁ Κιρκόρ γύρεψε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Μὰ ὁ Ἀυπαρτσούν μπήκε μέσα τὴν ἴδια στιγμή, ἀρπά- ξε τὸν Κιρκόρ ἀπ' τὸ σβέρο κι' ἀρ- χισε τὴν ἐξέτασι:

— Τέλω νὰ πῆς οὐλὴ τὴν ἀλήθεια, Κιρκόρ, ἐφέντη. Αἶντε, σοί- λε υπακαλοῦν, νὰ μὴν κούνης τίπο- τα. Οὐλά τὰ ἐξω...

— Ποιά, μπρέ;

— Ἀχμάκ μπουνταλά γιάτ' ἐμεῖς! Γιατί τὸν γκιμπί, τὰ σὲ πετάω ἀπ' τὸ παραθύρι μου.

Ὁ Φουκαράς ὁ Κιρκόρ βλέποντας τὸν Ἀυπαρτσούν τόσο ἀνοικμένο καθότανε σ' ἕνα βαρέλι μπαρουτί!

— Ζαῖνο εἶνε; Μελαχροινό εἶνε; Μεγάλο εἶνε; Μικρό εἶνε; Πῶς εἶνε;

— Ποιὸ μπρέ;

— Αὐτό, μπρέ, πού κουβαλάς ἐ- σὺ ἀμα λείπω, φίλο τσι;

Κραγιὸν χειλέων

NELSON

Ἡγγυημένον
ὅτι
1/2 ὥρα

...ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ
ΤΟΥ ΔΕΝ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑ-
ΤΙΟΠΙΝ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

Χουναγώνιστον

...ΕΙΣ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Ε. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 23 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ 45778 καὶ 62174

— Πῶς;
— Ε, ἀσικτιό! Ποῖος, ποιά, ποῖο, πού, πῶς, πότε, ντίνι-ἱα- νινί! Μίλα ποῖος εἶνε αὐτὸ γιάδου- κλοῦ ὑναίκας μου, γιατί σ' ἐπνίκα, Κιρκόρ.

— Αὐάν! Αὐάν! Βοήθεια! Μπε- λά μου βόρκα!...

Ἐξάφνα ὁ Ἀυπαρτσούν βλέπει νὰ μπαίνει ἡ γυναίκα του.

— Οὐλὲν οὐλά τὰ ἐξω... ἔκεις ἕνα φίλο, μπῆρ ντολνταρτζή βαρ μπουντά!

— Εσύ, μπρέ Κιρκόρ, αὐτὰ γα- δαντίσια ἦφες ἀντρά μου; φώναζε ἡ πανούργα ἡ μαντάμ Ἀυπαρτσούν.

— Τσέτη μου μέσα ἐκὼ ἀποντει- ξεῖς. Καὶ ἐξω πῶς αὐτὴ τὴ στιγμή μέσα κάμαρά σου αὐτὸς εἶνε! εἶπε ὁ Ἀυπαρτσούν κι' ἀφρίζει καὶ δαγ- κώνει τὰ χεῖρά του μετ' λύσσα καὶ σὺν ἀνεμοστροβίλος πηδᾷ μέσα στὴν κρεββατοκάμαρα.

Ἐντρομος ὁ Κιρκόρ τὸν παρακα- λουεῖ καὶ φωνάζει:

— Αὐάν, αὐάν, μαντάμ Ἀυπαρ- τσούν, ἱτρέξε, αὐτὸ ἀντράς σου σε- σερὴς εἶνε. Μπαίνει μέσα ντουλάπα σου, κώνεται ἀπὸ κάτω κρεββάτι σου, πόρτες σου ἀνοίγει, συρτάκια σου σπάει. Ἐγὼ φοβοῦμαι, γιὰ- δροῦ!

Σὲ λίγο ὁ Ἀυπαρτσούν σὺν ἀ- γορευμένο λιοντάρι βγαίνει καὶ πέφτει ξανά πάνω στὸν Κιρκόρ.

— Λαοῦνγί σου τὰ φῶα, λέγε: Ἐγγλέος εἶνε; Φηλός εἶνε; Κοντός εἶνε; Φαδὸς εἶνε; Λέγε ποῖος εἶνε γιάδουκλὸς ὑναίκας μου;

Κι' ὅλα του τὰ νεῦρα κι' ἡ λύσσα, ξεσπάσανε σ' ἕνα ἀγριο κυνηγτό, ἀπ' τὴν κοιλία στὸ πλυσταριό, κι' ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα. Ὁ Ἀυ- παρτσούν κυνηγᾷ τὸ Φουκαρά τὸν Κιρκόρ. Τέλος τὸν βούτηξε μέσ' τὸ σαλόνι κι' ἔβγαλε μεγάλο ταδατοῦρι καὶ παντινι. Κατέγγες, τοσπέλια, λαμπες, ἐπιπλά, φλυτζάνια, γοροπι- δούσανε!

— Αὐάν, αὐάν, βοήθεια! βοή- τη! σκουζέ! ὁ Κιρκόρ.

Εὐτυχῶς μπήκε ἡ μαντάμ Ἀυπαρ- τσούν, πήρε τὸν καυμένο τὸν Κιρκόρ ἀπ' τὰ χεῖρά του, ἀνοίξε τὴν δεξί- πορτα νὰ φύγῃ κι' ἀναγκασμένη εἶπε στὸν ἀντρά τσι:

— Ντροπή, μπρέ, ἄλλος νὰ πλε- ρώνει ἱξένα σφάλματα. Ντικὸ μου καμπασί εἶνε!

— Σουκιουρ Ἀλλάχ! Αὐτὸ ἦτελα ἱσφάλμα σου νὰ μοιλόσης.

Τότε ἡ μαντάμ Ἀυπαρτσούν — σωστή θεατρίνα — γονάτισε μπρο- στά του καὶ μετ' δάκρυα στὰ μάτια τοῦ εἶπε:

— Ἡμάρτον, Ἀυπαρτσούν, καυ- παετλή εἶμαι!

— Βαί! Βαί, κι' ἐγὼ ὄναποῦσα ἐσένα!

— Ἀλήθεια ἀγκαποῦσες ἐμένα; Ἐ, τότες τὰ σου πῶ τὸ μυστικό. Ἀυπαρτσούν, εἶμαι ἐγὼ!

Μὰ ἐκεῖνος βγάζει τ' ἀνώνυμα γράμματα πού πήρε καὶ τῆς λέει:

— Πῶς τέλεις νὰ πιστέψω ἐσένα; Ντιάδασε αὐτὸ πιστολές.

Μὰ αὐτὰ γράμματα ἱθεύτικα εἶνε, φωνάζει σκασμένη στὰ γέλια ἐκείνη. Ἐγὼ ἡ γραφῆ, γιάδουρι. Αὐ- τὸ κόλπο σκέφτηκε νὰ σοῦ κάνω, αἰματὰ σου νὰ ἐμπήσω λιγάκι. Ζαν- τομελάχοι, κοντόμακρο, λιανό- χοντρο γιάδουκλὸ ντὲν υπάρχουν.

Καὶ τότε, ἐνθουσιασμένος ὁ Ἀυ- παρτσούν, τὴν πήρε στὴν ἀγκαλιά του.

Κι' ὁ Κιρκόρ πού μπήκε νὰ πᾶ- ρῇ τὸ καπέλλο του σὺν τοὺς εἶδε ἀγκαλιασμένους ξεφώνισε:

— Βαλά, μπλά! Ἐγὼ τὰ κουίτσα μου ἀν ἤπιανα κι' ἀμολο- οῦσε καμπασί τσι, τότες ντὲν ἦτε- λε νὰ φιλοῦμαστε, ἀλλὰ νὰ ντενρὺ- μαστε νυχτομέρα... Βαί! Βαί! Αὐτὸ μέσα ἱσπίτι οὐλά ἀνάποντα εἶ- νε. Ἐντὼ ἴτε ντὲν τὰ ξανάρω πο- τέ πιά. Ἐξικ ἄλλων τέτοιον τσι- ποῦσι!

Σ. Ρ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Εἰκονογραφημένο σκαυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΥΠΟΔΗΜΑ - ΚΟΚΚΑΛΑ. 2) ΝΥΧΤΑ. 3) ΗΜΕΤΕ- ΡΑ - ΝΤΙΒΑΝΙ. 4) ΣΟΛΩΝ. 5) ΙΔΙΟΤΗΣ - ΑΤΙΜΙΕΣ. 6) ΣΤΑΡ. 7) ΑΝΑΣΣΩ - ΟΥΤΩΣ. 8) ΡΟΛΟΙ - ΟΣ. 9) ΠΙΚΡΙΑ - ΟΙΝΟΣ. 10) ΡΟΙΑ. 11) ΠΑΣΣΑ. 12) ΡΗ- ΤΟΙ. 13) ΤΙΤΑΝ - ΩΣ. 14) ΗΩΣ. 15) ΛΕΡΟΣ. 17) ΝΗΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΥΟΗΛΙΟΣ - ΠΕΤΑΛΟΝ. 2) ΥΛΙΚΑ. 3) ΟΒΕΛΙΑΣ- ΣΑΤΥΡΟΣ. 4) ΤΥΡΟΣ. 5) ΗΛΕΚΤΡΑ - ΑΡΝΗΣΙΣ. 6) ΣΤΑΡ. 7) ΑΝΑΣΣΩ - ΟΥΤΩΣ. 8) ΡΟΛΟΙ - ΟΣ. 9) ΣΧΟΛΙΑ - ΜΙΑΜΙ. 10) ΙΡΑΝ. 11) ΚΑΝΝΑ. 12) ΤΑ- ΛΑΣ. 13) ΚΑ'ΙΚΙ - ΟΝ. 14) ΜΟΙ. 15) ΑΛΑΤΙ. 17) ΑΓΙΟΣ.

Τὸ παράξενο τρέφιμο

Τὸ κοινὸ ἀλάτι. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κλῶριον καὶ νά- τριον, πού τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ χωριστὰ εἶνε δηλη- τήριο γιὰ τὸν ὄργανισμό μας, ἐνωμένα ὅμως γί- νονται ἀβλαβή.

Μὲ ποιὰ ζῶα;

1) Λέων. 2) Κόρακας. 3) Ἀσπίς. 4) Ὄνος. 5) Δράκων.

Ἀπρέεπτο

Γιατί ἦταν γυναίκα: ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ.

Ὁ κόκκινος κύβος

Ὁκτὼ θάχουν 3 κόκκινες πλευρὲς, 12 θάχουν 2, 6 θάχουν 1 καὶ ἕνας (δηλαδὴ αὐτὸς πού ἀπομένει στὸ κέντρον τοῦ ἀρχικοῦ κύβου) δὲν θάχῃ καμμία κόκκινη πλευρά.

Ποῖο εἶνε τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι;

Τὸ μόνο μέτρημα πού σὰς ἐπιτρέπει νὰ μείνετε στὸ τέλος μὲ ἕνα μόνο ζευγαράκι, εἶνε ἐκεῖνο πού ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ 16.

Τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ὑπ' ἀρ. 11 νεὸ καὶ τὴν νεὰ τοῦ ἀρ. 18.

Αἰνίγματα

1) Ὁ ἄλιος. 2) Τὸ ρ. 3) Χαρά, ἀρά. 4) Τὸ κλῆμα. 5) Τὸ σταφύλι καὶ τὸ κροσι. 6) Τὸ κάρβουνο. 6) Ἡ ἀράχνη.

Λεξιγριφοί

Ἴον + Ἴον = Ἴόνιον (πέλαγος).

Πάντα ἀπὸ Μ

Εἶνε ἡ λέξις (μῆτρα). Γαλλικά: «μέρ», ἀγγλι- κά: «μάδερ», ἰταλικά: «μάντρε» γερμανικά: «μούτ- τερ» κλπ.

Λύσεις τοῦ 90ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

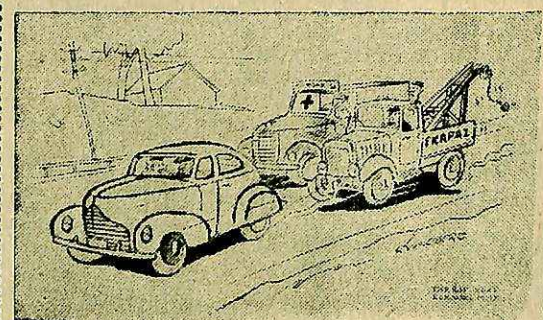
1) ΟΔΑΛΙΣΚΗ - ΔΟΥΝΑΒΙΣ. 2) ΥΑ - ΡΕ'Ι - ΣΙ. 3) ΟΡΝΑΖΩ - ΑΝΑΞΙΑ. 4) ΝΕΟΝ - ΣΙΑΜ. 5) ΑΝΑ- ΚΤΟΡΟΝ. 6) ΤΑΙΝΙΑ - ΣΥΧΝΟΙ. 7) ΣΙΑΒΑΣ. 8) ΝΥ- ΣΤΑΖΩ - ΚΟΤΣΑΝΙ. 9) ΛΑΡΑΙ. 10) ΤΟΛΜΗΡΗ - ΑΛ- ΒΑΝΟΣ. 11) ΝΑΞΟΣ. 12) ΟΔΙΚΟΝ - ΠΟΙΝΕΣ. 13) ΣΥΡΙΓΓΙΟΝ. 14) ΤΡΑΚ - ΟΥΤΕ. 15) ΦΙΛΙΚΑ - ΙΔΕΩ. 16) ΙΣ - ΖΩΑ - ΤΙ. 17) ΣΙΑΜΑΙΟΙ - ΣΥ- ΣΚΕΨΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΟΥ'ΙΝΣΤΟΝ - ΤΣΟΥΡΤΙΛΙ. 2) ΔΑ - ΥΠΟ - ΣΥ. 3) ΦΟΝΙΑΣ - ΛΑΙΛΑΨ. 4) ΛΕΩΝ - ΚΙΛΤ. 5) ΑΙΜΑ- ΤΗΡΟΣ. 6) ΣΤΑΜΝΑ - ΝΥΦΙΚΑ. 7) ΣΩΛΗΝ. 8) Η- ΡΩ'ΙΚΟΙ - ΑΤΙΜΑΖΩ. 9) ΒΟΡΑΣ. 10) ΔΙΑΝΟΙΑ - ΟΥΓΓΙΑΙ. 11) ΣΚΙΑΣ. 12) ΥΡΑΛΟΣ - ΠΟΡΕΙΑ. 13) ΝΥΚΤΟΒΙΟΝ. 14) ΑΨΙΣ - ΟΔΟΙ. 15) ΑΙΘΝΙΑ - ΝΙ- ΝΕΥΗ. 16) ΙΣ - ΝΕΟ - ΤΟ. 17) ΣΙΑΜΑΙΟΙ - ΣΥ- ΣΚΕΨΙΣ.

Μαχηκή εἰκὼν τῆς σελίδος τοῦ παιδιοῦ

Ἄν γυρίστε ἀνάποδα τὴν εἰκόνα, θὰ ἴδῃτε τὸ πον- τικάκι, ἀνόμερα στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ στὸ πλοῖο τῆς εἰκόνας.

Ο ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΠΟΥ ΣΤΕΛ- ΝΕΙ ΤΟ ΦΟΡΕΙΟ ΚΑΙ ΤΗ ΡΥΜΟΥΛΚΑ

— Φαίνεται ὅτι ὁ ἀνδρας οὐν δὲν σοῦ ἔχει καὶ τόσο ἐμπιστοσύνη ὅταν σωφάρεῖς!...

Οἱ ἡωλίδες τῆς Ἑφτασίαι

28 Ὀκτωβρίου

Κόσμος καὶ ντουνιάς μαζεῦθηκαν στὸ ντουροέκι ν' ἀκούσουν τὴν Ἑφτασίαι πού ἀροῦτι - μπαρουτί, διαβάσε τὸ ποίημα γιὰ τοῖς φρατέλλοι:

Τὸ ἱμῆρο τοῦ Μπενίτο

πῶς τὸ κάναμε φινίτο.
Σὺν τὴν σπηναίαν τὴ μέρα
στοῖς Ἀλβανίας τὰ βουνά
τὰ φανταράκια μας φωνάζανε Ἀέρα!

στοῖς γκροζοῖοι, καὶ
(γκρατσιόζοι, καὶ
στοῖς ὑπελίσσιοι,
(καὶ σεξαπηλίσσιοι,
πού καταντήσανε ὡ-
(φισίσσιοι καὶ...
πατιρίσσιοι.
— Μπράβο Ἑφτασίαι
νὰ ζήσης!
Ἀντίο μπέλλο, ἀντίο
(... τεμπέλο,
ἀντίο Βιττόριο Μα-
(νουέλο
κι' οὐλο τὸ σόι σου
τοῦκανε τὸ ἱμῆρο...
(σὺν τὸ μπόι σου!

Ἀντίο Μουσσολίνι,
μπροῦτα φάτσα,
Ἀντίο Κλαρέττα,
μπέλα ραγιάτσα!
Ἀντίο Βίλλα Τολρόνια,
ἀντίο μπέλλα Βίστα,
μέσα στὴ «Καυελλούτσια»,
ἀντίο κορόντο πόπολο,
τερμπιλε φασίστα,
πού ἤπαφες πιά τ' «Α, νόι»
πανιότα, καὶ κονσέρβα, νὰ τρώῃ.
Ἀντίο Βίβερε περικολοῦαμένο
τοῦκανε... φαλιμένο!
— Μωρὴ Ἑφτασίαι, ὅκ - ὀλοῦν! φῶνα.
ζαν οὐλο σκασμένοι στὰ νέλια,
Ἀντίο ἱμῆρο Ρουάνο
καὶ πόρτο... Ἐντα Τσιάνο!
Ἀντίο Τζούλια, Φερράρα,
πού σὰς πετάδανε στὴ θάλασσα τὸ
(μπάτο,
ἀντίο Τσελόζο καὶ Σοντού,
(νφορτουάντο,
πού σὰς ἤβγαλε συνταξιοῦχοι
τὸ ἑλληνικὸ τσαροῦνι!
— Μπράβο Ἑφτασίαι νὰ ζήσης!

Ἀντίο φερμπότεν
ἀντίο υπομπίοτεν
ἀντίο «λύκοι» «Κένταυροι», πού βρωμίσανε
τὴ δοξαμένη μας τὴ γῆ
πού ἀπὸ λὺκοι, ἡ φουσταῖλλα
σὰς κατάντησε... λα γοί!
Ἀντίο σολτάτοι τερίμπιλο
μετὰ τὰ φερά καὶ τὰ γαλόνια
π' ἀλλάζετε οὐλο στρατηγί...
... καὶ πατελόνια!
Ἀντίο Ναπολιτάνοι, Τσιταλινάι,
Καλαβρόζοι,
καὶ, τοῦτο ἴλ μόντο σαντιμαντάλε
πού ὅταν σὰς πιάσανε
αἰχμαλῶτ' οἱ Ἀθροσυνέλοι
σὰς κάνουν...
Εὐλοθραυστήδες!
τάλε - κουάλε!

Κι' ἤρθατε ἐδῶ ἐν τέλει
γιὰ περὶ ἀπὸ φρατέλλοι
στὸ ἀδέχατο σαράντα
κι' ἔτσι οὐλὴ ἡ Ἰταλία πᾶσι περὶ-
(πατο γιὰ πάντα!
— Μπράβο Ἑφτασίαι! Γεῖα στὸ στόμα σου!
Ἀντίο πού ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα
μπήκατε ὅπως τὸ ὑποσχεθήκατε στὸ Μπε-
(νίτο
ἀλλὰ αἰχμαλῶτοι καὶ δὲν νικηταί μέσ'
(στὴν Ἀθήνα,
μετὰ δὲν μαντρίνα, μουζικά, καὶ ζήτω.
Ὅνα παρόλα λέγατε τοῦ Ντοῦτσε τὰ θερία
μιά λέξι... Μαντρίνα,
Ἀντίο Ντοῦτσε πούλεγε πῶς θὰ μᾶς
δώσει μιά κλωστή
καὶ στὴν Ἀθήνα θὰ βρεθῇ
ἀπὸ τὴν Κορυτσά...
Μὰ ὅπως ἔσαν δάσκαλος
στὸ πρῶτο στάδιό σου
βοήκες τὸ... δάσκαλό σου!

Κι' οὐλο μπαρουτά, καὶ ὄρη,
μὰς φωνάζε πῶς κρέμεται στὰ γέρια σου
(ὀλη ἡ νῆ.
κι' ὅμως ἐσένα κρέμασαν
μιά μέρα στὸ Μιλάνο
σὲ βοήκαν οἱ κατόρες μας,
καὶ τ' ἀδικο τοῦ Τσιάνο
κι' ἐκεῖ πούθελος πόλεμοι
κοιμάσαι ἐν εἰρήνῃ
κορόντο Μουσσολίνι!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

Περγᾷ μιά ὥριμη γυναίκα μαυροφορε- μένη.
— Βρέ!... Ἡ δεσποινὶς Ἀρνῶ... Γιατί φορεῖ μαύρα;
— Μὰ... πενθεὶ τὸν ἀντρά της.
— Δὲν ἔχασε κανέναν ἀντρά. Αὐτὴ εἶνε γερωντοκόρη.
— Αὐτὸ ἐννοῶ. Πενθεὶ τὸν ἀντρά πού... δὲν βρῆκε!...

— Ἐνας ἐρασιτέχνης Σέρλοκ Χόλμς, τρῶει σὲ κάποιο ἐστιοτόριο. Σὲ κάποια στιγμή λέει στὸ γκαρσόνι:
— Ἀλλάξτε μᾶγερ;
— Μάλιστα, κύριε. Τὸ καταλάβατε ἀπὸ τὸ μανιερέμα;
— Ὀκί! Ἀπὸ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώμα- τα πού βλέπω στὸ πιάτο!

— Ὁ δεκανεὺς, ρομελιώτης νησίος, κά- νει θεωρία στὴ δημορία του:
— Τώρα ἀφοῦ μάθαμι τοῦ «κλινάτ' ἱπὶ διζία...» θὰ μάθῃ κι τοῦ «κλινάτ' ἱπ' α- τιστερά...». Εἶνι τοῦ ἴδιου μὲ τοῦ πρῶτου, μόνε πῶς εἶνε ντῖπ γιὰ ντῖπ πού ἀντίθε- θίτου!... Καταλάβατε, ρε ζαγάρια;

— Ἐνας γιατρός ἐπιστρέφει στὸ ράφτι του, ἐξω φρενῶν, ἕνα κοστούμι κακοραμ- μένο, καὶ παρὰ τίς διαμαρτυρίες τοῦ ρά- φτη, ἀρνείται νὰ τὸ παραλάβῃ καὶ νὰ τὸ ἀλφωσῇ.
— Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἕνας κοινὸς πούλος καὶ κατὰ τὸν γκαρσόνι πει- τοῦς φίλος καὶ πελάτης τοῦ γιατροῦ στὴν ἱατρική... Ὁ ράφτης συναντᾷ τὸν γιατρὸ στὴν ὁδόν, καὶ σὲ κάποια στιγμή τοῦ λέει:
— Ἀχ! γιατρέ... τυχερὸς ἀνθρώπος εἶ- σαι. Δὲν σοῦ ἐπιστρέφουν ποτὲ τὴν κακὴ σου ἐργασία!

— Ἐνας δανδὴς Ἀθηναῖος, συνήθως ἀδε- καρῶς, λέει σ' ἕνα φίλο του:
— Ὁ Σπύρος εἶνε παλάνθρωπος θανάτ. σου ὅτι χῆες τὸ ζήτημα ἕνα ἑκατοστά- ρικο καὶ μὴ ἀνρήθηκε.
— Ἐτοῖ εἶνε ὁ κόσμος! Κι' ἐγὼ παλάν-θρωπος εἶμαι! Ντῖπ παλάνθρωπος!

— Ἐνας Ἀμερικανὸς κι' ἕνας Ἀγγλος συζητοῦν γιὰ τὴν ἑκτασί ὁ καθένας τῆς χώρας τους.
— Στὴν Ἀμερική, λέει ὁ Ἀμερικανός, πᾶν τοῦ ἐξέπρεσ στίς ἐπτά τὸ πρῶτο Τετάραι καὶ τὴν ἄλλη μέρα στίς ἐπτά τὸ πρῶτο εἶσαι ἀκόμη μέσα στὰ ὄρια τοῦ Τε- τάραι.
— Ὀ!... Στὴν Ἀγγλία, οἱ σιδηροδρόμοι δὲν πᾶνε τόσο σιγά!... ἀπάντα ὁ Ἀν- γλος...

— Μπαμπά, τί εἶνε ἕνας διπλωμάτης;
— Ἐνας διπλωμάτης, παιδί μου, εἶνε ἕ- νας ἀνθρώπος, ἐπιφορτισμένος ἀπὸ τὴν χώρα του μὲ τὴν ἐπιθυμίαν προβαλῶντων πού δὲν θὰ ἐδωμιοργούντο ποτὲ ἀν δὲν ὑπῆρχαν διπλωμάται.

— Ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Γιαννάκης ἐθαύμαζαν τὴν βιτρίνα ἐνὸς ζαχαροπλαστείου.
— Γιατί ἔχουν τοποθετήσει ἐκεῖ στὴ μέ- ρα ἕνα δοχεῖο γεμῆτο νερό; ρώτησε ὁ Γιῶργος.
— Γιὰ νὰ πλένουν οἱ μύγες τὰ πόδια τους προτοῦ καθίσουν στὸ γλυκὸ ἀπο- κριθῇ ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν θ' ἀφῆσω κανέναν ἀντρά νὰ με μετὰ φιλίον προτοῦ ἀρραδωνισθῶ.
— Τότε μόλις ἀρραδωνισθῇτε, εἰδοποιῶ- στε με...

— Τί κακὸ εἶνε αὐτὸ νὰ μὴ μπορῶ νὰ δανεισθῶ πούθενά δέκα χιλιάδες, πού τις ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη. Ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου, ἔχω τρεῖς μέρες νὰ κοιμηθῶ.
— Καὶ δὲν ἐρχόσονται σὲ μένα;
— Θὰ ἴδωμαι τόσο καλός;
— ἔξω ἕνα... ἀποτελεσματικὸ φάρμα- κο γιὰ τὴν ἀϋπνία!

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Τρίτης

— Ἀκουσέ με, νεαρό μου, πού θὰ σοῦ κά- νω ἕνα μικρὸ μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς καὶ δὲν θὰ χάσης. Τουραντίον μάλιστα θὰ κεράσις λίγα δαμάκια ἀξιοπρέπεια, ἀπὸ τίς πολλές ὁκάδες πού φαίνεται νὰ σοῦ λεί- πουν. Σὲ βλέπω πού βγάσεις τὸ πακέτο σου καὶ προσφέρεις τσιγάρο σ' αὐτὸ τὸ φι- λικό κύκλο πού μοῦ ἔγραψε ἡ μοῖρα νὰ βρεθῶ γιὰ νὰ σὲ συναντήσω καὶ νὰ σοῦ δώσω μιά καλὴ συμβουλὴ. Αὐτὸ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ! Τί εἶπες;
— Ἄν εἶνε κακὸ πού προσφέρεις τσιγάρο;
— Ὀχι, βλάκα μου. Δὲν εἶνε κακὸ. Ἀλλὰ πρε- πτεῖ νὰ ξέρης ὅτι, ὅ-ταν κανεὶς ἔχει τσιγά- ρα τρίτης ποιότητος, δὲν προσφέρει! Δὲν προτείνει θρασύτητα τὸ πακέτο του σὲ κυ- ρίους καὶ σὲ κυρῆς μετὰ τὴν φράσι: «Ἐνα τσι- γαράκι». Τί τσιγα-ράκι, βρέ, κόττανε; Τσιγαράκι ἀπὸ κείνα πού τὰ καπνίζεις καὶ σὲ πιάνει βήχας, ζα- λάδα, φαρυγγίτις; Τσιγαράκι ἀπὸ κείνα πού τὰ λέγαμε στὴν κατοχὴ Στούκας καὶ πού ὅταν καπνίζεις ἕνα, ἀρχίζεις νὰ κου- τσάινες; Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι αὐτὸ πού κανεὶς εἶνε ἀγένεια καὶ γαϊδουριά πρῶτου μεγέθους;

Τί σοῦ χρωστᾷ ὁ ἄλλος, πού ἔχει τὸ καθὼς πρέπει πακέτο του μετὰ τὰ καθὼς πρε- πτεῖ τσιγάρα του στὴν τσέπη, νὰ πάρῃ τὸ δικό σου γιὰ νὰ μὴ σὲ προσβάλῃ, νὰ τὸ ἀνάψῃ καὶ νὰ πνιγῇ; Νομίζεις ὅτι ὅλοι ἔ- χουν τὰ δικά σου κτηνώδη ἀναπτυξιακὰ ὄργανα, πού μποροῦν νὰ δεχθοῦν καὶ ἀγί- ρο, χωρὶς νὰ διαμαρτυροῦν, γιὰτί ἔχουν συνηθισθῇ σ' αὐτὲς τίς ἀθλιότητες; Ὁ ἄλ- λος δὲν ἔχει συνηθισθῇ σὲ τέτοιες βρωμίες. Δὲν τοὺς βλέπεις τί ἔκαναν μόλις τὸ πῆ- ραν; Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ τὸ κῦτταξε περι- φρονητικὰ καὶ σοῦ εἶπε τί, θὰ τ' ἀνάψῃ ἀγρότερα. Ὁ κύριος ἀπὸ κεί τὸ ἀνάψῃ, τὸάβηξε μιά καὶ τῶσδε ἀμέσως. Ἡ κυ- ρία... πού εἶνε ἀπρόσεχτη, τὸ ἀνάψῃ καὶ στὴ δεύτερη ρουφηδιὰ πιάστηκε τὸ λαβύγγι της, καὶ μᾶστις τῆς πετάχτηκεν, τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν καὶ μὰς τρέλλανε σὲ βῆ- να. Κι' ἐγὼ τὸ παίρνω, τὸ βάζω χάμω καὶ τὸ κατῶ! Τὸ πατάω ἐπιδεικτικὰ γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς τί κάνω ἐγὼ τὰ ἀντικείμενα δευτέρας καὶ τρίτης ποιότητος πού μοῦ προσφέρουν κατὰ γορροῦνι ἀνὸν καὶ σένα, πού δὲν ἐξέρουν τὸ ἄλλο τοῦ κα- θωσπεπιστοῦ.

Λοιπόν, βάλε τὸ πακέτο σου στὴν τσέπη. Καὶ ἔρε πῶς ὅταν προσφέρῃς τσιγάρο, πρέπει νὰ προσφέρῃς τσιγάρο καὶ ὄχι φα- ρυγγίτιδα. Ἄν ἐσύ εἶσαι πατῆρας καὶ δὲν σοῦ βγαίνουν νὰ πάρῃς τσιγάρα τὴν ἀν- θρωπιάς, καπνίζε τα μόνος σου καὶ ἀνοίξε μάλιστα καὶ τὸ παρόθυρο γιὰ νὰ φύγουν τὰ βρωμέρα καὶ ἀπαίσια ντουμάκια. Ἀλλὰ μὴν ξανατολήσῃς νὰ προσφέρῃς, γιὰ νὰ μὴν ἐκτίθῃσαι καὶ μοῦ δῖνης καὶ μέσα στὰ νεῦρα! Τ' ἀκουσε; Λοιπόν; Ἡ παῖνε τσιγάρα πρῶτης ποιότητος, ἡ μὴν προσφέ- ρῃς. Γιατί ἀλλιῶς, ἀν σὲ ξαναδῶ καὶ ἐπα- ναλάβῃς τὴν κτηνωδίαν σου, θὰ τὰ πάσω καὶ θὰ σοῦ τὰ τριῶμ στὴ μούρη. Ἀγράμμα- τε! Ἀνάγνωτε! Ἀκοινώντη! Μουλάρ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

ΜΕ ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Μοντέρνο διήγημα

Ένα κουδούνισμα ανάγκασε τη Σοϋζυ Μασόν να διακόψει το συγύρισμα της κάμαράς της. Πήγε ν' ανοίξει την πόρτα. Ένας άγνωστος νέος, με άθλητικό παράστημα και γαλανά μάτια, στεκόταν στο κατώφλι. Τη χαιρέτησε ευγενικά και της ζήτησε την άδεια «να την ενοχλήσω για λίγο». Συγχρόνως μπήκε με θάρρος στο δωμάτιο, κύτταξε γύρω του και δήλωσε:

— Πολύ όμορφη, ή καμαρούλα σας! Πολύ κομψή!

— Μά θα μου πητε επιτέλους τί επιθυμείτε, κύριε; διέκοψε η Σοϋζυ μ' επιθετικό τόνο.

— Ο άγνωστος της έρριξε μία ματιά Ικανοποιησώς.

— Δεν ξέρετε πόσο είμαι ευτυχισμένος! είπε. Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου, Σοϋζυ;

— Η κοπέλλα γούρλωσε τα μάτια της απ' την κατάπληξη.

— Μά εμείς δεν γνωριζόμαστε καν'...

— Δέν γνωριζόμαστε; 'Αφού ζήσαμε δυο χρόνια μαζί!

— 'Ε! Πώς! φώναξε η Σοϋζυ, κάνοντας μία φοβισμένη κίνηση προς την πόρτα.

— Ο νέος έσκασε στα γέλια, δείχνοντας τα κάτωσπρα και κανονικά δόντια του.

— Μη φοβάσθε, δέν είμαι τρελλός! δήλωσε. Με συγκινεί όμως τόσο η χαρά που σας ξαναβρήκα!

Πραγματικά, δέν φαινόταν τρελλός. Δέν είχε ξαναϊδθ ποτέ η Σοϋζυ ένα παλληκάρι τόσο γερό, ισορροπημένο και χαριτωμένο... 'Ωστόσο έμενε επιφυλακτική, έτοιμη να τ'ο βάλει στα πόδια...

— Κάποιο λάθος θα κάνετε, κύριε... είπε, μαλακώτερα τώρα. Με περνάτε για άλλη...

— Καθόλου! Και θα σας τ'ο αποδείξω!

Χαμογελαστός πάντα, ο νέος έβγαλε απ' το πορτοφόλι του ένα γυναικείο πορτραίτο, κομμένο από κάποιο περιοδικό.

— Αναγνωρίζετε αυτή τη φωτογραφία σας, Σοϋζυ; ρώτησε.

— Ναί, αλλά... Σας απαγορεύω πρώτα-πρώτα να μου μιλάτε με τό μικρό μου δνομα!

— Μά είναι πολύ φυσικό αυτό, έφ' όσον θα παντρευτούμε σε λίγες μέρες!

— Φτάνουν τα άνόητα άστεία σας!... — Κι' εγώ, έξ άλλου, θα εύχαριστηθώ πολύ αν με λέτε Τζάκ.

— Ακούστε, κύριε! Πιστεύω ότι άρκετά κράτησε αυτή η συζήτηση...

— 'Α, πεινάτε και σεις; Τόσο τ'ο καλύτερο! 'Ελάτε, πάμε να φάμε στο ρεστοράν! Φορέστε τ'ο καπέλλο σας...

— Κι' έχετε όπ' όψει σας ότι δέν σκοπεύω πάντως να σας παντρευτώ διά της βίας!

— Η Σοϋζυ δέν μπόρεσε πιά να συγκρατήσει τα γέλια της.

— Νά η πρώτη λογική κουζέντα που είπατε! φώναξε.

— 'Ωστόσο η άρνησίς σας θά'νε για μένα μία τόσο πικρή απογοήτευσις, ώστε σας ίκετεύω να μ'ην άποφασίσετε πριν μ' ακούσετε ως τ'ο τέλος.

— Η Σοϋζυ δίστασε λίγο, χαμυγέλασε κι' άπάντησε:

— Έστω! Θα σας ακούσω...

— Σε λίγο, καθισμένος άντίκρυ της, σ' ένα κομψό ρεστοράν, ο Τζάκ ή'ς έξηγόυσε:

— Έψαχνα από έξη μήνες για διαίαντα μέσα στην άμμο τ'ο ποταμού Ριοντάς Γκάραςας, μαζί μ' ένα σύντροφο. Είχαμε στήσει την κατασκήνωσί μας μέσα στο παρθένο δάσος. Τα πετράδια που βρίσκαμε, ήσαν λίγα και μικρής αξίας...

— Έπειτα πέθανε ο σύντροφός μου από μία δαγκωματιά φειδιού κι' έμεινα ολομόναχος στο φρικτό εκείνο περιβάλλον, όπου ο θάνατος με παραμόνευε κάθε στιγμή!

— 'Ω, δέν μπορείτε να φαντασθήτε τί σημαίνει η μοναξιά στην κόλασι της βραζιλιανής ζούγκλας!... Ζέστη, μύγες, βροχή, πυρετοί, λησταί, θηρία...

— Δέν μπορούσα πιά ν' άνθέξω! 'Ενοιώθα πώς θα τρελλανόμουν...

— Μία μέρα, πέρασε από κεί ένας Ιεραπόστολος. Δέχθηκε να με πάρη μαζί του, όταν θα ξαναπερνούσε σε δυο βδομάδες με την πλώγα του, γυρίζοντας στον πολιτισμένο κόσμο. 'Εν τώ

μεταξύ, μούδωσε λίγο κινό, για τούς πυρετούς που με βασάνιζαν. 'Ετσι μ'ηκατε στη ζωή μου, Σοϋζυ! Τα κουφέτα τ'ο κινίνου ήσαν τυλιγμένα μ' ένα χαρτί... με ένα φύλλο από εικονογραφημένο περιοδικό. Σ' αυτό λοιπόν είδα δημοσιευμένη τη φωτογραφία σας. 'Αδύνατον να σας περιγράψω τί αισθάνθηκα τότε!... Δοκίμασα την εντύπωση ότι ξαναγύριζα στη ζωή... Τη νύχτα εκείνη, έμεινα ως άργα δίπλα στη φωτιά, κυττάζοντας έκστατικά τα μάτια σας. Την άλλη μέρα, ρίχτηκα χαρούμενα στη δουλειά. Δέν ήμουν μόνος πιά! Με συντρόφευε η γλυκειά μορφή σας... 'Όταν ξαναπέρασε ο Ιεραπόστολος δέν έφυγα μαζί του... 'Επί δυο χρόνια, εργάσθηκα έντατικά. Κανένα εμπόδιο δέν με σταματούσε. Δέν σκεπτόμουν πιά τα θηρία, τούς ληστές, τούς πυρετούς. Δέν σκεπτόμουν παρά εσάς μόνον... 'Αγωνιζόμουν για τούς δυο μας, άποφασισμένος να νικήσω. Και νίκησα!... 'Ανακάλυψα επιτέλους μία φλέβα γεμάτη από διαμάντια... Κι' έτσι τώρα είμαστε βαθύπλουτοι, Σοϋζυ, εσείς κι' εγώ!

— Η κοπέλλα άκουγε, άμίλητη, αινιγματική.

— Είκοσιτέσσερες ώρες μούφτασαν για να σας βρώ! συνέχισε θριαμβευτικά ο Τζάκ. Μόλις έφθασα στο Παρίσι, άπευθύθηκα στο ιδιωτικό αστυνομικό πρακτορείο κάποιου Ντενιζό και τ'ο είπα: «Αυτή έδω ή φωτογραφία τ'ου δημοσιεύθηκε πρό δυο έτών σ' ένα γυναικείο περιοδικό, για να παρουσιάσει στις άναγνώστριες ένα καινούργιο χτένισμα. Θα σας δώσω 50 γιλιάρδες χρένισμα. Αν μου βρήτε τ'ο όνομα και τη διεύθυνσι της κοπέλλας που ποζάρισε για μοντέλλο!... Την άλλη μέρα κι' όλας, είχα τις πληροφορίες αυτές... Και τώρα, Σοϋζυ, η ζωρότερη επιθυμία μου είναι να σας παντρευτώ! Δέν εννοώ ωστόσο να σας πιέσω. Είθετε ελεύθερη να μη δεχθήτε. Δέν πρόκειται να χάσετε έτσι τόν πλούτο... Δίχως τη φωτογραφία σας, θα είχα έγκσταλείψει άλλωτε τις έρευνές μου και θαχα φύγει με την πλώγα τ'ου Ιεραποστόλου. Τα μισά λοιπόν απ' τα διαμάντια τ'ου βρήκα, σας άνήκουν δικαιωματικά!

— Πάρτε τη διεύθυνσι της τραπέζης μου και τη δική μου. 'Αν δεχθήτε τόν έρωτά μου, τηλεφωνήστε στη δεύτερη. 'Αν όχι, τηλεφωνήστε στην πρώτη. Θα δώσω αύριο κι' όλας οδηγίες για να περάση στο όνομά σας η μισή περιουσία μου. Είναι τ'ο μερίδιό σας!

— 'Ο Τζάκ κοιμόταν ακόμη στο ξενοδοχείο του, όταν έλαθε ένα γράμμα τής Σοϋζυ. Τ'ο άνοιξε με λαχτάρα και διάβασε:

«Αισθάνουαι την ύποχρέωσι να σας έκμυστηρεθώ όλη την αλήθεια. Σας γέλασα χθές. 'Η άγνωστη της φωτογραφίας τ'ου περιοδικού πέθανε πέρυσι. 'Ηταν άλλωτε παντρεμένη. 'Εγώ δέν είχα τίποτε κοινό μαζί της, έκτός από μία μεγάλη όμοιότητα, που έκανε τόν κ. Ντενιζό να έπινοήση αυτή την κωμωδία. Μου πρότεινε δηλαδή να παίξω τ'ο ρόλο της γυναίκας που είχατε έρωτευθί δίχως να την ξέρετε. «Σας πέφτει μία μεγάλη τύχη ούρανοκατέβατη!... μου είπε. Δέν πιστεύω να την κλωστήσετε... Δέν πρόκειται να κάμετε κακό σε κανένα!». Τέλος, δέχθηκα να έπιχειρήσω τ'ο πείραμα, αν θα μου άρέσατε...

— Και μου άρέσατε, Τζάκ! Αυτό είναι τ'ο δράμα! Είθετε ένας όνειροπόλος, με διαλεχτή ψυχή... Δέν μπορώ πιά να καταχρασθώ την καλή σας πίστι. Γι' αυτό σας γράφω, για να σας όμολογήσω ό,τι δέν βρήκα τ'ο θάρρος να σας πω. Δέν έχω δικαίωμα στον έρωτά σας, ούτε στο χρένισμα σας. Θέλω μόνο να διατηρήσω την εκτίμησί σας... 'Αντίο, Τζάκ! Μην προσπαθήσετε να με ξαναϊδθτε. Θα φύγω τώρα άμέσως απ' τ'ο Παρίσι.

Σοϋζυ

— 'Ο Τζάκ έμεινε για λίγο συλλογισμένος. 'Επειτα άρπαξε τ'ο τηλέφωνο, ζήτησε τόν αριθμό τ'ου Ντενιζό και τ'ου είπε δίχως περιστροφές:

— 'Η Σοϋζυ μου τ'α όμολόγησε όλα! 'Αφίστε τις διαμαρτυρίες... Ξέρετε πώς μεταχειρίζονται τούς παληανθρώπους στη βραζιλιανή ζούγκλα;... 'Οχι;...

— 'Ε, λοιπόν, αν δέν θέλετε να τ'ο μάθετε έμπράκτως, φροντίστε να με πληροφορήσετε πού κατέφυγε η Σοϋζυ! Είναι εύκολάτα για σας... Τί την θέλω; 'Ακου εκεί έρώτησι! Μά για να τακτοποιήσω μαζί της άμέσως μία λεπτή ύπόθεσι, για την όποια δέν χρειαζόμαστε μεσάζοντες!...

ΖΩΡΖ ΒΙΝΤΑΛ

Τ'ο βούρτσισμα τών δοντιών

— 'Ο δόκτωρ Ρόμπινσον, τ'ο πανεπιστημίου τ'ου 'Οχίο, δημοσίευσε την ακόλουθη στατιστική:

«'Ο μέσος 'Αμερικανός δίδει στα δόντια τ'ου 267 βούρτσισματα την ήμερα και αφιερώνει σ' αυτή την εργασία 67 δευτερόλεπτα μόνο, αντί τών 8 λεπτών που συνιστούν οι Ιατρικοί κανονισμοί».

Τ'ο πράγμα δέν είναι τόσο ενδιαφέρον, όσο ενδιαφέρουσα είναι η μέθοδος που χρησιμοποιεί ο 'Αμερικανός επιστήμων για να συλλέξη αυτές τις πληροφορίες.

— Έξωμολογήθη, λοιπόν, ότι είχε έγκστατήσει ένα ειδικό τηλεκόπιο σ' ένα δωμάτιο τ'ου οπιτίου τ'ου και από εκεί κατέσκόπευε τούς ανθρώπους που έμεναν στα διαμερίσματα ενός άντικρυνού ούρανοξύστου. Σημείωσε, λοιπόν, ότι μία ώρα-τάπη νέα έδινε μόνο 40 βούρτσισές στα δόντια της κι' ένας γυροίος κύριος 798.

— Τώρα, αν θέλετε, μπορείτε να θαυμάσετε την ύπομονή τ'ου δόκτωρος Ρόμπινσον ή την... άνοησία τ'ου!

ΠΟΣΟΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

Τί άποδεικνύει η στατιστική

— 'Όσοι επιθυμούν να πεθάνουν στο κρεβάτι τούς από φυσικό θάνατο, δέν έχουν... παρά να διαλέξουν ένα άνάλογο έπαγγελμα! 'Ο πορκατός κατάλογος αναφέρει διάφορα επαγγέλματα, χωρισμένα σε πέντε κατηγορίες, που προχωρούν απ' τα λιγότερα προς τα περισσότερα επικίνδυνα και σπριζεται στις λεπτομερείς στατιστικές τών ασφαλιστικών εταιρειών:

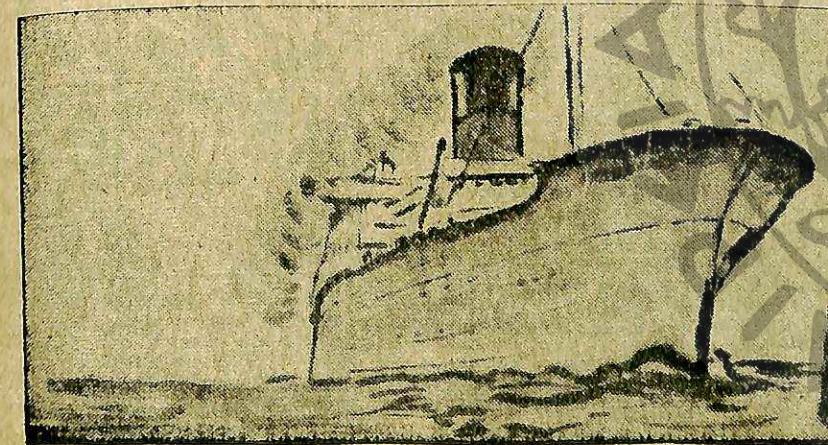
— Πρώτη κατηγορία. Δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, τροπέζιτες, βιβλιοθηκάριοι, σχεδιαστές, εκκλησιαστικοί, υπάλληλοι, γραμματείς, έμποροι, περιοδεύοντες παραγγελιοδόχοι, διευθυνταί θεάτρων, τεχνικοί διευθυνταί έργων, διαχειρισταί ακινήτων.

— Δεύτερη κατηγορία. 'Επιχειρηματίαι, αρχαιοπώλαι, γεωμέτραι, ήθοποιοι και τραγουδιστές, έμποροι, περιοδεύοντες παραγγελιοδόχοι, διευθυνταί θεάτρων, τεχνικοί διευθυνταί έργων, διαχειρισταί ακινήτων.

— Τρίτη κατηγορία. Γεωργοί που δέν εργάζονται, αρχιτέκτονες, χειρουργοί, εργολάβοι, μηχανικοί, ξενοδόχοι, έπαπται γιατροί, φαρμακοποιοί, καθηγηταί φυσικής και χημείας, αξιωματικοί τ'ου πεζικού εν καιρώ ειρήνης.

— Τετάρτη κατηγορία. 'Αρχιεργάτες, χτίστες, κεραμιδάδες, ξυλουργοί, σκαλπιδες μηχανικοί οδδοδρομίου, αξιωματικοί τ'ου ιππικού και τ'ου πυροβολικού, κτηνίατροι.

— Πέμπτη κατηγορία. 'Εργάται κατεδαφισών, χειρισταί μηχανικών προιονών, ηλεκτρολόγοι για φορτία άνω τών 400 βολτ.

ΟΙ ΜΥΙΓΕΣ και οι άραχνες

Το παραμυθάκι μας

Μια φορά κι 'έναν καιρό ένα πριγκιπόπουλο ρωτούσε τον παιδαγωγό του:

— Τι τις ήθελε ο Θεός και τις έπλασε τις μυίγες και τις άραχνες; Τα άβλια αυτά έντομα δεν ωφελούν καθόλου τους ανθρώπους... Κι' αν είχα τη δύναμη θά τα κατέστρεφα όλα, θά τα εξαφανίκα από τον κόσμο, γιά να γλυτώση ο άνθρωπος απ' αυτά...

Τότε ο παιδαγωγός του τοϋ είπε:

— Μή μιλάς έτσι, παιδί μου. Δεν έχεις δικιο. Όλα τὰ πλάσματα του Θεού έχουν το λόγο τους. Ακόμα και τα πιο μικρά έντομα έχουνε το σκοπό τους, πού ίσως έμεις οι άνθρωποι να μη μπορούμε να τόν εξηγήσουμε...

— Έστω! αποκρίθηκε το πριγκιπόπουλο... Παραδέχομαι πως μπορεί να έχουνε κάποιο άνωτερο σκοπό, να έμεις τούς ανθρώπους τα έντομα αυτά μας βλέπουν, χωρίς να μας ωφελούν σε τίποτα...

— Α! όχι παιδί μου. Και στον άνθρωπο ακόμα μπορούν να χρησιμεύσουν και να τόν ωφελήσουν την ήμερα που θά διορίση ο Θεός... Ακόμα και αυτή τη ζωή μας μπορούν να μας σώσουν αυτά τα έντομα που έσύ περιφρονείς.

— Αυτό μου φαίνεται έντελώς άδύνατο, ξανάπε το πριγκιπόπουλο... Πώς άραγε θά μπορούσε να μου σώση τη ζωή μου μια νύια ή μια άράχνη;...

Πέρασαν μερικά χρόνια. Το πριγκιπόπουλο μεγάλωσε, έγινε άντρας και μια μέρα έδινε γιά τόν πόλεμο.

— Ένα πρωί, κατάκοπος ο πριγκιπας απ' τις κακουχίες του πολέμου, ζαπλώθηκε κάτω από ένα δέντρο γιά να ξεκουραστή κι' ο ύπνος δέν άργησε να τόν κλείση τα βλέφαρά του...

Ένας στρατιώτης από το έχθρικό στρατόπεδο, πού έτυχε να βρίσκειται εκεί κοντά, είδε τόν πριγκιπα κι' άουησε, επάνω του, γιά να τόν σκοτώση. Μά την ίδια στιγμή μια νύια ταπίησε τόν πριγκιπα, τόσο δυνατά, στο πρόσωπο, ώστε τόν έκανε να έμψηση και να σωθή βγάζοντας το σπαθί του και τρέποντας σε φυγή το στρατιώτη.

Έπειδή όμως φοβήθηκε μήπως τόν δοϋνε οι άλλοι στρατιώτες του έχθρού, πού βρισκόταν εκεί γύρω, κρύφτηκε ως πού να νυχτώση, μέσα σε μια σπηλιά που βρήκε εκεί κοντά στο δάσος. Το άπομεινέο στο τρύπα της σπηλιάς κατέβηκε μια άράχνη και την έκλεισε με το δίχτυ της πούπλεξε γρήγορα γρήγορα.

Ο πριγκιπας δέν έδωσε ση-

μασία στο περιστατικό αυτό.

Κατά το δειλινό όμως, άκούσε έξω απ' τη σπηλιά θορύβο από πολλούς στρατιώτες του έχθρου κι' έναν απ' αυτούς να φωνάζει:

— Όχι! όχι!... Δεν είναι μέσα στη σπηλιά ο πριγκιπας... Αδίκά ψάχνετε εκεί... Δεν βλέπετε την άράχνη που έχει κλείσει την τρύπα της;... Αν έμπαίνε στη σπηλιά θά έσπαζε το δίχτυ της...

— Έτσι οι στρατιώτες άπομακρύνθηκαν απ' το μέρος αυτό, χωρίς να μπουν στη σπηλιά.

Όταν κάθε κίνδυνος είχε πιά περάσει, ο πριγκιπας βγήκε απ' τη σπηλιά και τότε σήκωσε τα χέρια του στόν ουρανό και ψιθύρισε:

— Ω! σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!... Το ποϋί μου έσωσε τη ζωή με μια νύια που μου έστειλες κοντά μου, και τώρα με σώζει ακόμη μια φορά με την άράχνη αυτή που ήθελε κι' έπλεξε το δίχτυ της μπρος στη σπηλιά... Ω! πόσο σοφά είναι όλα τα έργα σου! Πόσο ωφέλιμα είναι και τα πιο άσημαντα πλάσματα που έκανες στόν κόσμο εδώ κάτω!... ΑΒΒΑΣ ΣΜΙΘ

Εύθυμα λόγια

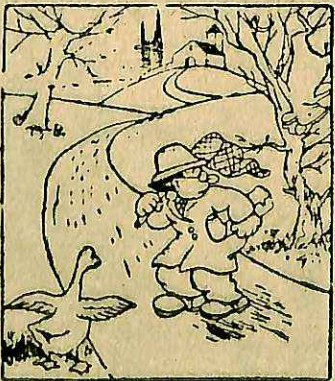
Σκέψις του μικρού Τοτότ σέ στιγμή άκρας μελαγχολίας:

— Τι άσχημο πράγμα που είναι να μην έχη κανείς γένεια! Νά, παραδείγματα χάρις, χθές με χτύπησε ο μπαμπάς, γιάτι είμαι λείος... άγενής...

Στο μικρό Τοτότ χάρισε ο θεϊός του έναν παπαγάλο, πού δέν θέλει να τόν κλείση στο κλουβί.

— Πρόσεγε τόν παπαγάλο σου, Τοτότ, τού λέει ένας φίλος του. Θα στάν σάβ καμια άρα ή γάτα, καθώς τόν άήνει έξω.

— Α, υπά! άπαντά ο Τοτός, δέν υπάρχει φόβος. Οι παπαγάλοι, φίλε μου, ζούν διακόσια χρόνια!...

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ.

Ο καλός αλλά φοβιτοάρης έντομολόγος τρώαζε, γιάτι είδε ένα ποντικόκι! Αν ψάξετε, θά τού βρήτε και σεις... χωρίς να τρώαζετε.

(Η λύσις στη σελ. 60).

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Νύχτα

Πίσω απ' τ' άσπρα βουνά, σκεπασμένα με χιόνι, δϋει ο ήλιος ξανά κι' άρχινά να νυχτώνη.

★
Στη ζεστή τους φωλιά ένα ένα κουρνιάζουν και σιγούν τα πουλιά, γιάτι βλέπεις νυστάζουν.

★
Το φεγγάρι χλωμά προχωρεί στόν αϊθέρα, (Καληνύχτα αδελφοί, Καληνύχτα, μαμά, Καληνύχτα, πατέρα!)

★
Και ή Πούλια κρυφή προσπαθεί ν' άντειλή, (Καληνύχτα αδελφοί, αδελφές μου και φίλοι!

★
(Καληνύχτα και σύ παραμύνα Ταραίσα, και μουρμούρα Φιφή, και βουθή μου κουκλίτσα!)

Γ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Το άσύλληπτο κερι

Το παιγνιδάκι σας

Νά ένα μικρό παιγνιδί διασκεδαστικό και άβλαβές, πού μπορεί να γίνη στις παιδικές συγκεντρώσεις. Καλέστε τούς φίλους σας νύω από ένα δοχείο γεμάτο νερό, στο όποιο έπιπλέει ένα κερι, και ύποσχεθήτε ένα δάρο σ' εκείνον πού θα υπορέση με τα χέρια άπλωμένα να σκύψη και να πιάση το κερι με το στόμα του.

Αυτό σας φαίνεται πολύ εύκολο, αλλά γρήγορα θα δήτε πόσο δύσκολο είναι. Τη στιγμή πού θ' άγγίξετε το κερι με τα γέιλια σας, αυτό θα βυθίζεται γιά να ξαναφανή πασακάτω, όπου τα γέιλια σας άδίκά θα προσπαθήσουν να τó ξανατιάσουν. Όλες οι προσπάθειες δέν θα φέουν κανένα αποτέλεσμα και φαντάζεται κανείς τα γέιλια όλων.

Νά τώρα το μυστικό γιά να πετύχετε:

Πλησιάζετε το στόμα σας, όσο μπορείτε πιο κοντά στο κερι και εισπνεύστε λίγο τη στιγμή πού τα γέιλια σας θ' άγγίξουν το νερό. Το κερι πού παράγεται άσκη να κρατήση το κερι στην έπιφάνεια και να σας έπιτρέψη να τó πιάσετε με τα γέιλια σας χωρίς καμια δυσκολία.

Η λογική του Γιαννάκη

Η θεία του Γιαννάκη τού έκανε δάρο ένα ωραιότατο μπαστουάκι με πολύ κομψό χειροϋλι. Έπειδή όμως τού είχε μεγάλο, ο Γιαννάκης τó κόβει από πάνω, και τó άφήνει χωρίς χειροϋλι.

Η ΘΕΙΑ ΤΟΥ: Δεν τόκοβεσ από κάτω, εύλογημένο παιδί;

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: Από πάνω ήταν μεγάλο, θεία, δείξετε έσεις τó δρόμο!

Ο ΠΟΝΗΡΟΣ ΤΥΦΛΟΣ

Ιστοριούλα

Ένας τυφλός έκουσε σε μια γωνία του κήπου του πεντακόσιες δραχμές. Ο γείτονας του πού έτυχε να τόν ίδη έσκαψε τη λύττα και πήρε τα χρήματα. Όταν άνακάλυψε την κλεψιά ο τυφλός, πήγε στο γείτονα του και τού είπε:

— Έχω χίλιες δραχμές κι' έκρυψα χθές τις πεντακόσιες σ' ένα άσφαλέστατο μέρος, δέν ξέρω όμως αν θά έκανα καλά να έκρυβα και τις άλλες πεντακόσιες στο ίδιο μέρος κι' ήθα να με συμβούλεψη.

Ο γείτονας τόν συμβούλεψε να κούψη και τ' άλλα χρήματα εκεί όπου έκρυψε και τα πρώτα, έλπίζοντας δέ ότι ύστερα από λίγο θα γινόταν κύριος και τών χιλίων δραχμών, έτρεξε και ξανάβαλε τις κλεμμένες πεντακόσιες δραχμές στη θήσι τους. Μά ο τυφλός μόλις βρήκε και πήρε τα χρήματα του φώναξε στο γείτονα του:

— Ε, γείτονα, οι τυφλοί άγισαν να βλέπουν, καλλίτερα από κείνους πού έχουν δυό μάτια!...

Πόσα πήρε

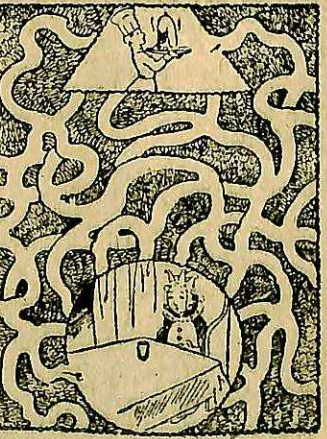
Ο μπακάλης της γειτονιάς συνέλαβε έναν απ' τούς μικρούς υπαλλήλους του να γώνη λαθραία το γέρι του μέσα στο συστάρι.

— Δεν μου λές, παιδί μου, τού λέει, τί σημαίνει αυτό;

— Τίποτ' άφεντικό. Πήρα τα νούλα μου γιά να πάω σπiti μου γιά φαί, δικαιολογήθηκε ο μικρός υπάλληλος.

Ανοίγοντας του όμως την κλειστή παλάμη ο μπακάλης ξεφωνίζει:

— Γιά τó Θεό! Πού κάθισαι, παιδί μου, στην Αυστραλία;

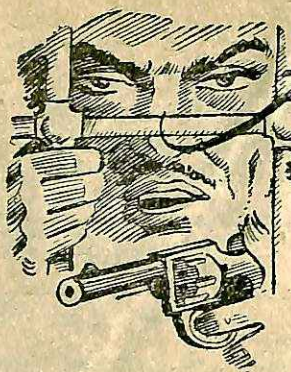
Η ΤΟΥΡΤΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Η μαγειρίσα θέλει να φέρη μια όμορφη τουρτα στη βασίλοπούλα. Από πού όμως θά περάση, γιά να φθάση πιο γρήγορα δίχως να συναντήση κανένα εμπόδιο; Μπορείτε να τή δείξετε έσεις τó δρόμο!

Διοοδώστε τα έλαττώματα του σώματός σας

Μια μικρή φυσική ατέλεια είναι άσήμαντη, αν την καταπολεμήσετε έγκαιρως. Άλλέως, θά έξελιχθί σε φυσικό έλαττωμα, πού εξαλείφεται δύσκολα. Νά μερικά απ' τα χαρακτηριστικότερα έλαττώματα του γυναικείου σώματος, οι αίτίες τους, ο τρόπος της θεραπείας τους (πού άπαιτεί μεγάλη έπιμονή και ύπομονή) και τó «καμουφλάρισμά» τους με τó κατάλληλο ντύσιμο:

Έλαττώματα	Αίτίες	Θεραπεία	Κρύψιμο
 Πλάτη πού καμπουριάζει	Κακή στάσις. 'Ιδιως συνεχές σκύψιμο, στο γραφείο, στο υοδιότραδικο, κλπ. Οι μύς της πλάτης είναι πολύ εδύνατοι και τó παραστήμα σάν κουρασμένο.	1) Κρατάτε ψηλά τó κεφάλι. 2) Κάνετε τις έξης άσκήσεις: α') Σταυρώνετε τα χέρια πίσω απ' την πλάτη, ώστε να πιάνετε με τó καθένα τόν άγκώνα του άλλου, και περπατάτε επί 5 λεπτά, άναπνεύοντας συγχρόνως βαθυά. β') Κάθεσθε καταγής, με την πλάτη άκουμπισμένη στόν τοίχο και τα χέρια σταυρωμένα ώστε να πιάνετε με τó καθένα τόν άγκώνα του άλλου. Σπκώνετε τα σταυρωμένα χέρια σας πάνω απ' τó κεφάλι σας ως τόν τοίχο, χωρίς να ξεκολλήσετε την πλάτη σας απ' αυτόν. Έπαναλαμβάνετε 5 φορές. γ') Σαπλώνετε με την κοιλιά, άνασπκώνετε όσο μπορείτε τó σώμα σας απ' τη μέση κι' άπάνω και ύψωνετε με όρημ τα χέρια σας πάνω απ' τó κεφάλι. Δύσκολο αλλά πολύ άποτελεσματικό.	Άποφεύγετε τα φορέματα χωρίς γιάκά κι' αυτά πού κομπιάνουν στην πλάτη. Προτιμάτε τα ντραπέ, τις κάπες, τις τραχηλίες. Φορείτε μπλουζάκια με πιέτες.
 Χοντρή κοιλιά	Και πάλι ή κακή στάσις. Έπίσης οι ζώνες πού σταματούν χαμηλότερα απ' τη μέση και δίκνουν προς τα πάνω όλο τó λίκος. Οι κοιλιακοί μύς είναι κάποτε υπερτροφικοί ή τελείως χαλαρωμένοι.	1) Περπατάτε με τó στήθος ψηλά. 2) Άποφεύγετε στο φαγητό σας τά άμυλώδη. Έπιβλέπετε την καλή λειτουργία τών έντέρων σας. 3) Κάνετε τις έξης άσκήσεις: α') Σαπλώνετε άνασκελα, με τά γόνατα λυγισμένα κι' άπομακρυνόμενα λίγο μεταξύ τους και τα χέρια κατά μήκος τού σώματος. β') Άνασπκώνετε κατά τó ήμισιο τó επάνω μέρος τού σώματος, συμπιέζοντας την κοιλιά και εκπνέοντας, ενώ τα χέρια άκολουθούν την κίνησή σας, μένοντας πάντα τεντωμένα όριζόντιως. γ') Σανασφέτετε στη στάσι απ' όπου ξεκινήσατε, μαζεύοντας πάντα την κοιλιά σας, και εισπνεέτε.	Φορείτε μια ζώνη πού να συγκρατή καλά την κοιλιά. Άποφεύγετε τα υφάσματα και τά φορέματα πού κολλάν στο σώμα. Έπισης τά ντραπέ προς τά έμπρός.
 Χοντροί άστράγαλοι	Πόδια πολύ εύαισθητα. Πρήξιμο από μεγάλη κόυρασι. Συνέπειες φλεβίτιδος ή στραμπουλήματος ή σπασματός. Κακή κυκλοφορία τού αίματος.	1) Φοράτε συχνά τακούνια χαμηλά και πλατυά. 2) Έπιβλέπετε την κυκλοφορία τού αίματος. 3) Κάνετε την έξης άσκησι: Καθισμένη σε μια καρέκλα, σταυρώνετε τα πόδια σας. Κινείτε περιστροφικά τó πέλμα του ποδιού πού βρίσκεται ψηλότερα, κρατώντας τελείως άκίνητη την κνήμη. Έπαναλαμβάνετε πολλές φορές, τόσο με τó ένα όσο και με τó άλλο πόδι. Άνασπκώστε λίγο τó κάτω μέρος τού κρεβατιού σας, ούτως ώστε, όταν ξαπλώνετε, να βρίσκονται τα πόδια σας ψηλότερα απ' τó κεφάλι σας.	Τό χειμώνα φοράτε κάλτσες σκούρες. Τό καλοκαίρι άλείφετε τις κνήμες σας με ένα απ' τά ειδικά έκεανα υγρά πού σκουραίνουν τó δέρμα.
 Χοντρή μέση	Κακή κυκλοφορία τού αίματος. Έλαττωματική λειτουργία τού λυμφατικού συστήματος. Έλαστικοί κορσέδες πολύ σφιχτοί, πού σταματούν πολύ ψηλά. Συνέπεια της έγκυμοσύνης.	1) Μην κάθεσθε ή περπατάτε σκυφτά. Κρατάτε τó στήθος σας ψηλά. 2) Κάνετε τις έξης άσκήσεις: α') Στέκεσθε όρθια, με τά χέρια τεντωμένα κατακόρυφα. Περπατάτε στις μύτες τών ποδιών, τεντώνοντας όσο τó δυνατόν τó σώμα σας προς τά πάνω. β') Διατηρώντας τα πόδια σας εύθυγράμια, τεντωμένα κι' ένωμένα, άγγίξετε τις άκρες τών δακτύλων του άριστερου ποδιού με τó δεξιό σας χέρι, σπκώνοντας συγχρόνως τó άριστερό χέρι ψηλότερα απ' τó κεφάλι σας. Έπαναλαμβάνετε άντιστρόφως. γ') Όλες οι άσκήσεις πλεγίων κάμψεων τού κορμού είναι άριστες σ' αυτή την περίπτωση.	Άποφεύγετε τις πλατειές και φανταχτερές ζώνες. Μή φορείτε φορέματα με πολύ ψηλή μέση. Διαλέγετε φορέματα με κορσάκι «φλού».
 Τοπική ύπερσ αρκία τών μηρών	Έλαττωματική στάσις τού σώματος, ύφειλομένη σε άδυναμία τών κοιλιακών μυών, δυσκοιλιότης. Άρχη παχυσαρκίας της κοιλιάς. Κακή άπομάκρυνσις τών τοξίνων. Συνέπεια έγκυμοσύνης.	1) Φοράτε μια καλή ζώνη. 2) Κάνετε συστηματικό μασάζ τών μηρών, επί 10 λεπτά κάθε μέρα. 3) Κάνετε τις έξης άσκήσεις: α') Κάθεσθε πάνω στις φτέρνες σας, με τά γόνατα λυγισμένα κι' ένωμένα και τα χέρια σταυρωμένα. Περιοτρεφέτε τó κάτω μέρος τού σώματος σας νύω απ' τις άκινητες κνήμες σας, έτσι ώστε οι δυό μηροί μαζί να φτάσουν ως τó πάτωμα και να χτυπήσουν δυνατά σ' αυτό, ενώ τó επάνω μέρος τού σώματος μένει άκίνητο και κατακόρυφο. Έπαναλαμβάνετε πολλές φορές, προς τά δεξιά και προς τά άριστερά. β') Σαπλώνετε με τó πλευρό κι' άνοίγετε τά πόδια σας σάν φαλλίδι, 5 φορές προς τά δεξιά κι' άλλες τόσες προς τ' άριστερά.	Φοράτε φούστες πλιές ή «φλού», πολύ πλατειές. Άποφεύγετε φορέματα κολλήτα στα πόδια και στενά στο κάτω μέρος. Διαλέγετε μια έλαστική ζώνη με κατάλληλο μήκος κι' όχι πολύ σφιχτή.
 Μπράτσα δυσανάλογα	Η δυσαναλογία μπορεί να προέρχεται από άτροφία ή αντίθετος από ύπερβολική άνάπτυξη τών μυών τών μπράτσων. Έπίσης από χαλάρωση τών μυών.	1) Καθημερινά μασάζ με θρεπτική κρέμα, άκολουθοϋμένα από μικρά χτυπήματα και τοιμήματα. 2) Κάνετε τις έξης άσκήσεις: α') Σαπλώνετε με την κοιλιά, με τις παλάμες τών χεριών σας σπκνιγμένες στο πάτωμα κάτω απ' τούς ώμους, κι' άνασπκώνετε τó σώμα σας με την προσάθεια μόνο τών μπράτσων σας. β') Στέκεσθε προσοχή και, με τά χέρια καλά τεντωμένα διαγράφετε μεγάλους κύκλους γύρω απ' την άρθρωσι τού ώμου, από έμπρός προς τά πίσω κι' από πίσω προς τά έμπρός. γ') Τεντώνετε τα χέρια έμπρός, στο ύψος τών μηρών, και περιστρέφετε τούς καρπούς τών, πότε προς τή μια διεύθυνσι και πότε προς την άλλη.	Μή φοράτε μανίκια «κιμονό» ή κοντά, πού σταματούν στο ύψος τών μπράτσων. Προτιμάτε πάντοτε μακρυά και ευρύχωρα μανίκια, σφιγμένα στόν καρπό τού χεριού.

Αστυνομικό Διήγημα

Το μοιραίο

Ο Ράφ Πέτερσον εύκιντος και ζωφόρος πτόσεσ ανάλαφρα στον εζώσπν του τελευταίου λεωφορείου. Έπειτα άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να καπνίζει σαν ένας αμέρμνος πζέντλεμαν. Κανείς δέν θα μπορούσε να υποφισάστ ή ότι ο νέος αυτός είχε λεπλάτσει έδω και λίγη ώρα ένα άδραμν-τοπωλείο της Ουάσινγκτων Στρίτ κι' είχε δολοφονήσει με μία μαχαίριά στην καρδιά έναν πόλισην που βελήνε να τον συλλάβη την ώρα που έφευγε. Ο Ράφ ήταν ένας ψυχραιμός γκάνγκστερ που προκαλούσε το θαυμασμό των συντρόφων του με την παροιμιώδη απόδειά του.

Τη στιγμή που έτοιμαζόταν να κατέβη από το λεωφορείο άκουσε δίπλα του μία δειλή φωνή να του λέει:

«Κύριε, χάσατε κάτι...»

Ο Ράφ κύτταξε άμέσως κάτω. Από την τσέπη του, που ήταν γεμάτη από διαμαντικά, είχε πέσει ένα γυναικείο ρολόι του χεριού με μπρλάντια. Ο κακοποιός το πήρε με άπαθεία και το πέρασε στο χέρι του.

—Ευχαριστώ... έκανε. Είπε ένα «ένθυσμ» άπ' τη μακαρίτισσα τη γυναίκα μου.

Και κύτταξε τη δειλή νέα που είχε όη το ρολόγι του. Ήταν ένα όμορφο κορίτσι με ύφος έπαρχιωτικό. Ή όμορφιά της ωστόσο ήταν έκπληκτική. Ή κείνη κοκκίνισε κι' έσκιψε το κεφάλι της. Έπειτα γύρισε και ρώτησε τον είσπρακτόρα:

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΣΚΑΡΙΣ
Γυναικολογικά - Μεταδοτικά - Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ
Αβέρωφ 11α, 6-8 μ.μ.
Τηλ. 53-807

Katia
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι θαυμαστοί χρωματισμοί της πούδρας
ΡΟΥΖ-ΚΡΑΓΙΟΝ
Ή άουναγώνιστος ποιότης σας χαρίζουν
ΥΓΕΙΑ - ΝΕΙΑΤΑ - ΟΜΟΡΦΙΑ
Ζητείται παντού
Γεν. Αντιπρόσωπος
ΙΩΑΝ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
Τηλ. 24.801

—Είναι μακριά ακόμη το Μπέρκελ-Σκουαίρ;
—Θα σας δείξω εγώ, δεσποινίς, που πρέπει να κατεβήτε, της απάντησε ο Ράφ. Θα κατεβώ κι' εγώ εκεί. Ξηχστε πρώτη φορά στην Νέα Υόρκη;
—Μάλιστα, του απάντησε η νέα. Με λένε Έβελιν Ιρέζαν και ήρθα να βρω δουλειά. Οι γονείς μου μένουν στην Ακρονθίλ... Μα είναι πολύ φτωχοί...

Ο Ράφ συγκινήθηκε για πρώτη φορά στη ζωή του. Ήταν τόσο άθωα, τόσο αγνή αυτή η κοπέλλα!

Στο Μπέρκελ-Σκουαίρ, κατέβηκαν μαζί προχώρησαν ως την 233η όδο και κατόπιν ο γκάνγκστερ άποχαίρετσε τον φίλο Ράφ. Της έψιψε μάλιστα το χέρι σαν παλμός φίλος και της έδωσε ραντεβού για την άλλη μέρα σ' ένα μικρό μπάρ.

Όλη τη νύχτα ο Ράφ είχε στο νου του την άθωα Έβελιν. Σκεφτόταν ακόμη ότι τον τελευταίο καιρό οι δουλειές του δέν πηγαίνουν καθόλου καλά. Ή άστυνομία είχε πάντα αγρυπνά τα μάτια της. Κι' έτσι ο Ράφ άρχισε να συλλογίζεται ότι θα έκανε καλά να άπαραθνήκτ άπ' το «έπαγγελμα» και να χαρή σαν «τίμιος» άνθρωπος τις οικονομίες του.

Την άλλη μέρα γνώρισε καλύτερα με την Έβελιν και κατάλαβε πως του ταίριαζε όσο καμμία άλλη γυναίκα. Μα διάτασε να της μιλήσει γ'α την άγάπη του και το άφησε αυτό για την άλλη μέρα.

Μα και την άλλη μέρα δέν της είπε τίποτα. Όστόσο η Έβελιν δέν άργησε να καταλάβη τον έρωτά του κι' όπως ήταν θαρμυμένη άπ' την ευγενική συντροφιά του και τα δώρα του, τον άγάπησε μ' όλο το πρώτο πόθος, την πρώτη φλόγα της άώσας ψυχής της.

Δέν άργησαν ν' άνοιξουν ό ένας στον άλλο την καρδιά τους. Και σε λίγες μέρες άποφάσισαν να ένιωθούν για πάντα.

Δέκα μέρες πριν άπ' το γάμο τους η Έβελιν κι' ο Ράφ γύριζαν μ' ένα μικρό τρέινο από ένα προάστειο. Το άνοιξιακό βράδυ ήταν γλυκό, μυρωμένο κι' οι έρωτευμένες καρδιές τους ξεχειλίζουν από τρυφερότητα κι' εύτυχία.

Αξαφνα στη γωνία της θέσεως που καθόταν, η Έβελιν βρήκε μία φωτογραφική μηχανή. Κάποιος θα την είχε ξεχάσει: άσφαλώς.

—Οί έκανε η νέα, άς την κρατήσουμε ως την άλλη Κυριακή, Ράφ. Θα μπορούσαμε έτσι να βγάλουμε ένα σωρό όμορφες φωτογραφίες. Έπειτα θα την πώ μόνο μου γ'α την παραδώσω στο γραφείο των (άπολεσθέντων αντικειμένων).

Μα ο Ράφ που είχε τώρα πιά αλλάξει ριζικά κι' έκανε μαρτυρημένη ζωή διαμαρτυρήθηκε ζωρά και έπνε στην Έβελιν πως δέν ήταν δόλοιο σωστό να κρατήση. Έτσι και γ'α μία βδομάδα, την ζην φωτογραφική μηχανή. Ή Έβελιν άρχισε να κλαίη σαν μωρό παιδί, κι' ο Ράφ γ'α να μη την πικράνη, δέν έπέμεινε περισσότερο.

Έτσι την άλλη Κυριακή πέρασαν στην έξοχή, μέσα στα γρσλίδια, πιο όμορφα από κά-

θε άλλη φορά. Ωτογραφώθη-καν με το φίλμ που βρισκόταν στη μηχανή και που ήταν στον αριθμό 2, γιατί είχε χρησιμο-ποιηθή ήδη κι' έπειτα έβαλαν κι' ένα άλλο δικό τους. Κατόπιν όταν έδωσε ο ήλιος, ο Ράφ έδωσε τα δύο φίλμ γ'α την έμφάνισή σ' ένα φωτογράφο του Τζέφρυ, του μικρού προστείου που συνήθιζαν να περνούν την Κυριακή τους. Είπε περίπτο ν' αναφέρει κανείς ότι ο γκάνγκστερ είχε αλλάξει τ' όνομά του. Λεγόταν τώρα Τζώρτζ Κέλλυ.

Την Τρίτη το βράδυ όμως, καθώς η Έβελιν άνδξε μία έοπερινή εφημερίδα είδε κατάπληκτη στην πρώτη σελίδα τη φωτογραφία του άγαπημένου της και δίπλα τη δική της! Κι' από κάτω, με χτυπητούς τί-τλους, ό άστυνομικός ρεπόρτερ της εφημερίδας έγραφε:

«Έδώ και λίγες μέρες πληροφόρησε τους άναγνώστες μας γ'α τη μυστηριώδη εξαφάνισή του μίστερ Φέρολ, του πλούσιου κτηματία του Τζέφρυ. Σήμερα λοιπόν ό φωτογράφος αυτού του ποσατείου, ο Τζέι-μς Κρόσσινς βοήθησε την άστυνομία να διαφωτίση αυτή τη φοβερή υπόθεση.

»Την περασμένη Κυριακή κάποιος Τζώρτζ Κέλλυ του παρέ-δωσε δύο φίλμ φωτογραφικής μηχανής γ'α να τα εμφάνιση. Σε μία τότε από τις φωτογραφίες αυτές ό Κρόσσινς άναγνώρισε τα χαρακτηριστικά του άτυχου μίστερ Φέρολ που ήταν τακτικός πελάτης του και μα-νιώδης έρασιτέχνης φωτογράφος. Άμέσως είδοποίησε την άστυνομία και οι έρευνες των ντετεκτιβ ώδήγησαν στη συλλήψή του Τζώρτζ Κέλλυ. Ο άνθρωπος αυτός είναι ό γκάνγκστερ Ράφ Πέτερσον, ένας από τους πιο επικίνδυνους κακοποιούς της Νέας Υόρκης.

»Ο τρομερός γκάνγκστερ συ-νελλήθη τη στιγμή που παρ-είδε στο γραφείο των (Απολεσθέντων Αντικειμένων) τη μηχανή που είχε κλέψει άπ' το μίστερ Φέρολ. Ο Ράφ Πέτερ-σον δήλωσε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι δέν έ-

χει άνακατευσθ διόλου στην ύ-πόθεση της εξαφάνισής του άτυχου κτηματία του Τζέφρυ κι' ότι τη φωτογραφική μηχανή, την είχε βρει μέσα στο τρέι-νο. Μα αυτό δέν έχει καμμία σημασία, γιατί ο φοβερός γκάνγκστερ έδω και λίγον καιρό λεπλάτπσε ένα άδραμντο-πωλείο και δολοφόνησε έναν πόλισην! Κι' αυτό μόνον τον κατόρθωμά του είναι άρκετό γ'α να τον στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα!

»Καταζητείται ήδη η φίλη του γκάνγκστερ».

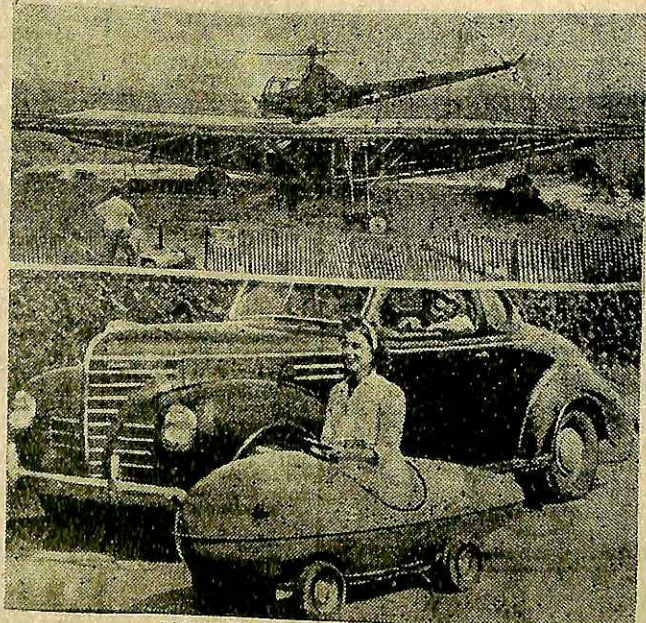
Η Έβελιν, μπροστά σ' αυτή την τρομερή αποκάλυψη, άπόμεινε σαν κομμένη. Δέν πίστευε στα μάτια της. Έπειτα, όταν συνήλθε, έτοιμασε γρήγορα γρήγορα τη βαλίτσά της και ξαναγύρισε τρομαγμένη κοντά στους γονείς της, στο χωριό της, άπογορευμένη, με την καρδιά της ραγισμένη γ'α πάντα...

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΑΚ ΚΑΡΘΥ

Η «Μασσαλιώτις» στο Βρετανικό Μουσείο

Θα έκτεθή προσεχώς στο Βρετανικό Μουσείο ένα άπ' τα τρία πρώτα χειρόγραφα αντί-γραφας της «Μασσαλιώτιδος», του γαλλικού ύμνου. Το ένδια-φέρον αυτό ιστορικό ντοκουμέν-το άνήκει σε κάποιον Πώλ Χέρος, που κατέφυγε στην Αγγλία το 1937, γ'α να γλυτώση άπ' τους κινδύνους του χιτλερικού καθε-στώτος. Είναι μαζί του μία συλλογή μουσικών χειρογράφων, που είχε άρχισει να συγκεντρώνη προ 50 ετών στη Φραγκφούρ-τη. Το διαμάντι της συλλογής του ήταν η «Μασσαλιώτις». Το Βρετανικό Μουσείο άγόρασε όλη τη συλλογή αντί 120.000 λιρών.

Τα δύο άλλα αντίγραφα της «Μασσαλιώτιδος» βρίσκονται στο Στρασβούργο, όπου συνέ-θεσε ο Ρουζέ ντε Λίλ το τρα-γουδι αυτό, τον μέλλοντα γαλ-λικό ύμνο.

AMERICAN PROTOTYPES

Α ν ο: Στην Αμερική χρησιμοποιούν γ'α την προπόνηση των πιλότων των ελικοπτέρων, που συνοδεύουν τα μεγάλα άεροπλανοφόρα, την περιερχη αυτή βάσι προσγειώσεως, που ταλαντεύεται στην παραμικρότερη έπαφή και δίνει έτσι μία έντυπση του κυματισμού της θάλασσας.

Κάτω: Ένας Αμερικανός υπαρκτός είχε την έμπνευση να μετατρέψη τα ρεζερβουάρ βενζίνης των άρχη-στων πολεμικών άεροπλάνων σε μικροσκοπικά αυτοκίνητα με τέσσερες τροχές και ηλεκτροκίνητο κινητήρα που έπιτρέπει μία διάδρομη 100 χιλιομέτρων με μέση ταχύτητα.

Η συγκινητική ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

Υποδείγματα τρυφερότητας και πίστewς

Είπε γνωστή σε όλους η πα-ρομοίωση που κάνουμε γ'α να πούμε πως δύο άνθρωποι αγα-πιώνται πολύ. Παρομοιάζουμε την άγάπη τους με την άγάπη των περιστερών.

Πραγματικά, τα περιστέρια άποτελούν υπόδειγμα έρωτικής τρυφερότητας και συλνικής στοργής. Ή άφοσίωση τους θάβνη επίσης μέχρις άυτοθυ-σίας.

Ένα περιστέρι που δά στε-ρηθή από το ή τη σύντροφό του πέφτει άμέσως σε μελαγχολία και δέν δέχεται κανέναν άλλον αντίκαταστάτη στη θέση του, ακόμη κι' όταν συμβή να είνε νε-ώτερος και ώραιότερος. Δέν ά-πελγίζεται επίσης εύκολα και γ'ι' αυτό το θηλυκό ίδιως περι-στέρι κάνει πάντα με έξαιρετι-κή προσοχή την τουαλέτα του, σαν να έπρόκειτο από τη μιά στιγμή στην άλλη να ξαναϊδθ το χαμένο σύντροφό του.

Μεγάλη είναι επίσης η ζήλεια που δείχνουν τα έρωτευμένα πε-ριστέρια.

Ένας περιστερόφιλος από το Βέλγιο, γ'α να διενεργή το ζήλο ενός άρσενικού περιστε-ρού, που έπρόκειτο να μετασχη-σε άγώνες ταχύτητας, έβαλε έ-να άλλο άρσενικό περιστέρι να φλερτάρη τη σύντροφό του πω-τού. Το άποτέλεσμα ήταν κα-ταπληκτικό. Το πρώτο περιστέ-ρι, όταν ήλθε η άρισμένη στιγ-μή, ξεκίνησε σαν βέλος, έβασσε στο τέρμα και ξαναγύρισε με διαφορά 12' περίπου από τους άλλους συναγωνιστές του, γ'α να τρέξη στη φωλιά του και να βεβαιωθεί ότι δέν είχε συμβή τίποτε το δυσάεστο.

Ο άρσενικός είναι όχι μόνο τρυφερός σύζυγος, αλλά και ύ-ποδειγματικός πατέρας. Ή χα-ρά και η περηφάνεια του, όταν ή σύντροφός του πρόκειται να έπωάση τα αυγά της, δέν περι-οφούνται. Γυρίζει σαν τρελλός, ξεφώνιζε, χαϊδεύει τη θηλυκιά με το άσφυος του και είνε έτοι-μος να καυνιάσθ με ιά άλλα περιστέρια, γ'α γ'α τα άναγκά-ση να μην κάνουν θούβο και άνησυχούν τη σύντροφό του. Συχνά επίσης την αντικαθιστά στην έπώαση των αυγών και κά-θεται πάνω σ' αυτά, γ'α να της έπιτρέψη να κάνει μερικά βόλ-τες και να ξεουδιάσθ.

Τα περιστέρια δείχνουν επί-σης αίσθημα φιλαλληλίας και άλληλεγγύης πολύ άνώτερα ά-πό τους άνθρώπους.

Αν μέσα στη φωλιά ενός ξεναιαίου που περιποείται τα μικρά του, βάλουμε και μερικά άλλα νεογνώντα περιστέρια, οι γονείς των πρώτων δέν κά-νουν καμμία διάκριση και φρον-τίζουν και γ'ι' αυτά σαν να ή-ταν δικά τους. Τα υιοθετούν δι-λαδή, στη στιγμή, χωρίς να χοιείται καμμία διατύπωση γ'ι' αυτό.

Σ' ένα περιστερώνα γίνεται πραγματική γιορτή, όταν ένα μικρό άρχιζον να πετάη.

Όλα τα άλλα περιστέρια προσκολουθούν με ένδιαφέρον και άγωνία τα πρώτα δείλια και άδειά σκιρτήματά του. Όταν,

τέλος, κατορθώση να πετάξη πετούν και τα άλλα με γαρού-μενες κραυγές όλόνυσά του, γ'α να το ένθαρύνουν και να το προστατεύσουν, αν παρσστή άνάγκη.

Τα περιστέρια έξοκειώνον-ται πολύ εύκολα με την άφθω-πο και συνήθίζουν να τον ξεχω-ρίζουν. Πολλοί περιστερόφιλοι κατορθώνουν να τα μαθαίνουν να πετούν στον ώμο ή στα χέ-ρια των, αλλά τα περιστέρια αυτά δέν θα έκαναν ποτέ το έ-διο και σ' έναν άλλον, που δέν θα είχαν την ίδια οικειότητα μαζί του.

Ο Αύγουστος Πουλαίν, πρό-εδρος της Γαλλικής έταιρείας περιστερόφιλων, άφηγείται σχε-τικά το άκόλουθο χαρακτηριστι-κό έπεισόδιο.

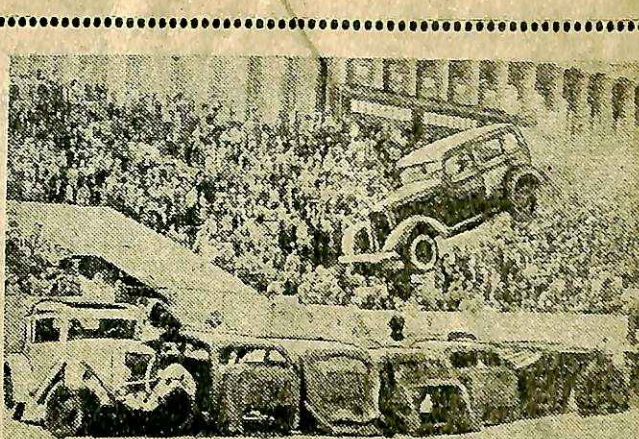
Στον περιστερώνα του είνε μιά περιστέρα ηλικίας έξη έ-τών, που είχε κερδίσει πολλά πρώτα βραβεία σε άγώνες. Έ-πειτα από κάθε νίκη της συνή-θιζε να την παίρνει στα χέρια του και να της δινη ζάχαρη, στάρους, ριζίου κλπ. Συνέθη, λοιπόν, ν' άπουσιάζη το 1939 κατά τη διάρκεια ενός άγώνος περιστερών και στη θέση του ύ-ποδύθηκε τη νικήτρια ή σύζυ-γός του, που της έδωσε τις συ-νθησμένες λιχουδιές. Άλλ' η περιστέρα τις σκόρπισε περι-φρονητικά με τα πόδια της κι' όταν την ξανάβαλαν στη φωλιά της δέν θέλησε να φάη τίποτε κι' έμεινε πολλές μέρες νηστι-κή, ως πού, τέλος, ξαναγύρισε ο κύριος Πουλαίν και ανέλαβε ο ίδιος, όπως και πρώτα, την περιποίησή της.

Τα περιστέρια δέν άποτελούν μόνο μιά εύαρίστη και έπικερ-δή άπασχόληση γ'α κεινούς έ-π' άνατρέφουν. Είνε γνωστές έ-πίσης οι ύποθεσεις που προσ-φέρουν ως ταχυδρομίου, χάρις στην έξαιρετική ικανότητα προ-σανατολισμού που έχουν.

Η χρησιμοποίησή των γ'ι' αυτό το σκοπό είνε παλαιά όσο και ο κόσμος. Ή Αγία Γραφή, έκτός από το Νώε, άναφέρει έ-πίσης ότι οι κάτοικοι των Σο-δόμων και των Γουμόων χρησι-μοποιούσαν ταξιδιωτικά περι-στέρια, όπως άργότερα ο βασι-λεύς Σολομών και οι σάνα της Περσίας. Ταξιδιωτικά περιστέ-ρια χρησιμοποιούσαν επίσης ο Ίούλιος Καίσαρ, ο Βούδως και άλλοι Ρωμαίοι στρατηγοί.

Κατά την περίοδο των Σταυ-ροπορών τα ταξιδιωτικά περι-στέρια έσωσαν πολλές φορές τους σταυροφόρους από βέβαιη καταστροφή.

Σημαντικώτατος ήταν επίσης ο ρόλος τους κατά τους δύο τε-λευταίους μεγάλους πολέμους. Μόνο μεταξύ Αγγλίας και Γαλ-λίας έστάλησαν κατά την πε-ρίοδο της γεωμικτικής κατοχής 20.000 ταξιδιωτικά περιστέρια, γ'α να μεταφέρουν χρήσιμες ό-δηγίες και διαταγές, στις περι-πτώσεις που ή έπικοινωνία με το ραδιόφωνο δέν ήταν δυνατή, όπως συνέβαινε έπειτα από κά-θε ίσχυρο βομβαρδισμό. Οι Αγγλοι και οι Αμερικανοί ά-λειψιπτασία, που έπείθαν τί-σθ από τις έχθρικές ραυμές, είχαν επίσης μαζί τους περιστέ-ρια και χάρις σ' αυτά κατορθώ-ναν να βρίσκονται σε διαρκή έ-πικοινωνία με τις μονάδες των, έντι να καταφεύγουν στο ραδιό-φωνο, που ύπήρχε κίνδυνος να τους προδώση.

ΕΞΟΡΕΝΙΚΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Ένας μανιώδης αυτοκινητιστής, ο Αμερικανός δόν Ρέυ-νολντς, έστοιχημάτισε ότι θα πτόση με το αυτοκίνητό του έπτά άλλα αυτοκίνητα, τοποθετημένα στη σειρά. Το άποτέλεσμα ήταν να βρεθθ σε λίγο στο... νοσοκομείο, με σοβαρά τραύματα σ' όλο το σώμα του!

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΡΔΗΣ

Καταπληκτικά και άνεξήγητα γεγονότα

Παρ' όλες τις δυσκολίες των συγκοινωνιών, τη φτώχεια και την ακρίβεια, μαζεύθηκαν κι' έφέτος, όπως κάθε χρόνο, μυ-ριάδες πιστοί στο προσκύνημα της Παναγίας της Λούρδης. Υπολογίζεται ότι έφτασαν τις 100.000 οι προσκυνητά που παρακολούθησαν με κατανύξη τις γιορτές της Παναγίας, άπ' τις 17 ως τις 23 Αυγούστου, στη μικρή αυτή γαλλική πόλη, που είναι όμως περιάλαπτη σ' όλο τον χριστιανικό κόσμο.

Ποιος δέν έχει άκούσει γ'α τα θαύματα της Παναγίας της Λούρδης; Μέσα σε μία σπλά, πάνω άπ' την οποία είνε χτι-σμένη στον ψηλό βράχο ή έκκλησία, άναβλίζει συνεχώς άνι-σση. Άλλοι το πίνουν με μικρές γουλιές, άλλοι τρβούν μ' αυτό τα χέρια και το πρόσωπό τους, άλλοι πνιγίνουν να λουσθούν στη γειτονική στέρνα. Όλοι αυτοί είνε άρρωστοι, που προσεύχονται συνεχώς ολόψυχα στην Παρθένο να τους γιατρέψη. Μπαίνουν στο νερό της στέρνας, χωρίς να νοιώθουν δόλου κρύο, κι' αν ακόμη έχουν 40 βαθμούς πυ-ρετό! Φορούν μόνον ένα ποικέμιο, και διασχίζουν τη στέρ-να, με το νερό ως το στήθος τους, γ'α να πάνε να άσπα-σθούν το άγαλμα της Παναγίας που βρίσκεται στην άλλη άκρη. Δέν παθαίνουν ποτέ τίποτε άπ' αυτό το λούτρο, ακό-μη και στην καρδιά του χειμώτος. Άπεναντίας μάλιστα, κάθε τόσο, η Μητέρα του Θεού κάνει το θαύμα της: Ένας τυ-φλός, ένας κουτός, ένας παράλυτος βγαίνει γιατρεμένος μέσα άπ' το θαυματουργό νερό.

Έφέτος, στις γιορτές του Αυγούστου, έγιναν τρία θαύμα-τα: Θεραπεύθηκαν ένας φυμιατικός και μία κοπέλλα που υπέ-φερε από ρευματισμούς 10 ολόκληρα χρόνια, τόσο που δέν μπορούσε πιά να περπατήση. Ή νέα αυτή πνιγνουν τακτικά στη Λούρδη, κάθε χρόνο, δίχως ν' άπελπίζεται, ως ότου έπι-τέλους έφέτος η Παναγία είσπικνε τις προσευχές της.

Έπίσης ένας τυφλός πήρε μαζί του άνισση, σε μία μου-κάλα, κι' έτρεβε μ' αυτό τα μάτια του επί όκτώ ημέρες.

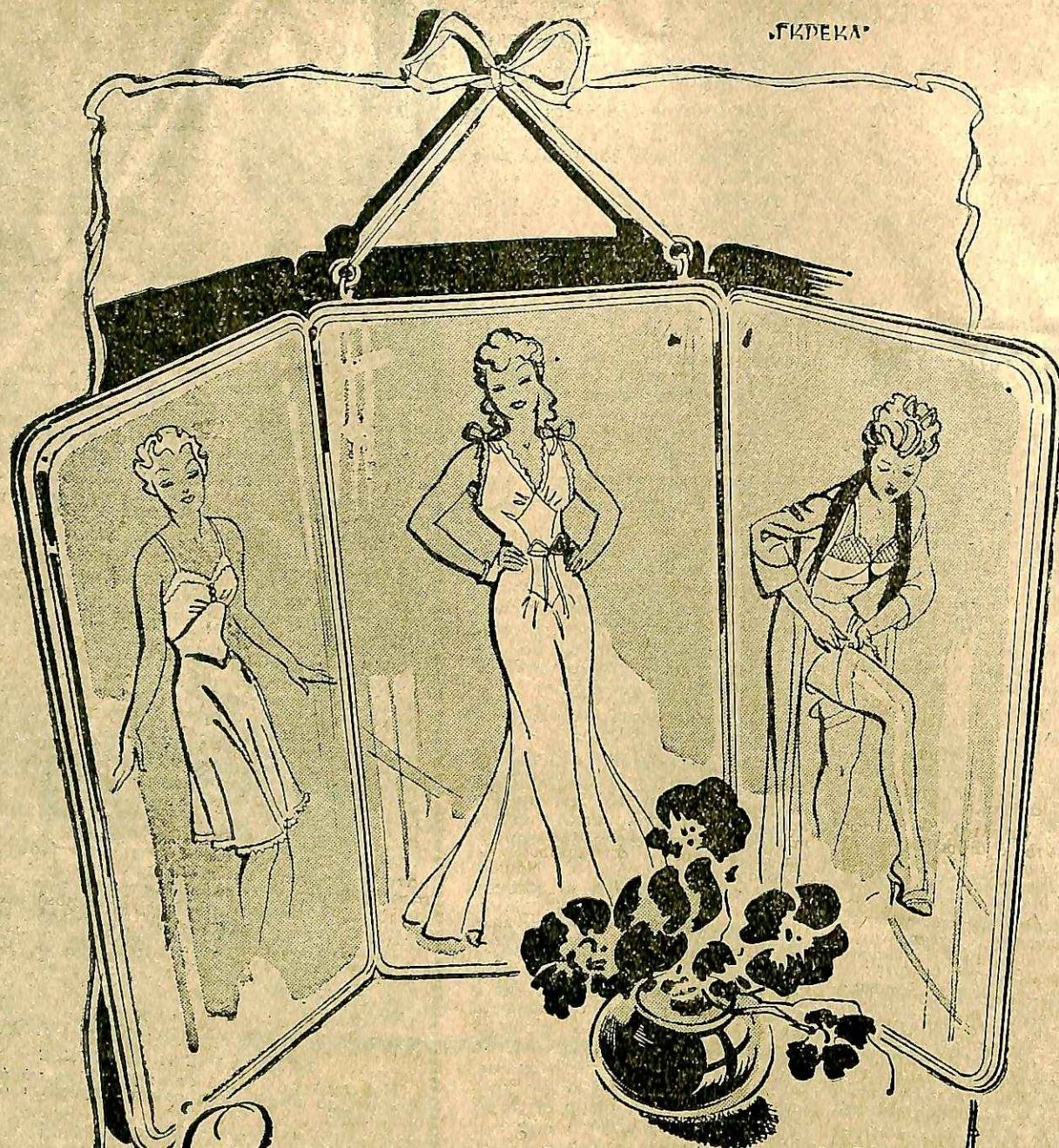
Οι εκνεκτιστά θα μπορούσαν να υποστηρίξουν ότι ό θε-ραπείες αυτές είνε άποτέλεσμα ίαχυρης άσυνήθους. Κι' όμως έχουν γιατρευτή ακόμη και άνθρωποι που πηγαν στη Λούρδη χωρίς να πιστεύουν στα θαύματα της Παναγίας. Μία περίπτωση, που έχει μείνει ίστωρική, ήταν του ταχυδρομικού υπαλλήλου Γκαμπριέλ Γκαργκνύ.

Αυτός είχε πληγώθ σ' ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα, στις 17 Δεκεμβρίου 1899, κι' είχε μείνει παράλυτος άπ' τη μέση και κάτω. Τα πόδια του είχαν άναίσθηση κι' είχαν μάλιστα άρκείο να παθαίνουν νάγγρανα. Έφυγε άπ' το νοσοκομείο και γύρισε στο σπίτι του, γ'ατί οι γιατροί ήθελαν να του κάνουν έγκριση στη σπονδυλική στήλη. Ή μητέρα του τότε σύστησε τότε να κάνει το προσκύνημα της Λούρδης. Αυτός άρνήθηκε κατηγορηματικά. Τέλος όμως ύποχώρησε στις πα-ράκλησεις της κι' έπεκείρσε μαζί της το ταξείδι, στις 20 Αυγούστου. Δέν δοκίμασε καμμία άπολύτως συνκίνηση έμ-προς στην έρη σπλά. Το άνισμα δέν του έφερε άπο-τέλεσμα. Ή κατάσταση του είχε χειροτερεύει πολύ, ήταν μι-σαναίσθητος, έτοιμαζάνας. Κι' όμως, όταν πέρασε από κοντά το ή Άπανεία της Παναγίας, συνήλθε, σπικόθηκε και την άκόλουθη!

Έπειτα άπ' αυτό το θαύμα της θεραπείας του πίστεψε ό λάθερμα στην Παρθένο. Και, κάθε χρόνο, τον Αυγούστο, πνιγνε στη Λούρδη γ'α να προσφέρει τις υπηρεσίες του, κουβαλώντας με το φορτίο τους παράλυτικούς που δέν μπο-ρούσαν να βαδίσουν.

Κοντά στην έκκλησία ύπάρχει ένα (Γραφείο Ιατρικών δια-πιστώσεων), με έπιστημονες γιατρούς, που έχουν την άπο-στολή να διαπιστώνουν τις θεραπείες των άρρωστων. Ή αί-θουσα άναμονής του έχει τους τοίχους σκεπασμένους με τα πορτραίτα αυτών που γιατρεύτηκαν. Άλλοι έπασχαν από καρκίνο, άλλοι από νάγγρανα, πολλοί από πνευμονική φυ-μιατίδη ή από νόσο του Πότ, μία γυναίκα από έλκος του στομάχου... Όλοι τους λοιπόν έγιναν άμέσως καλά.

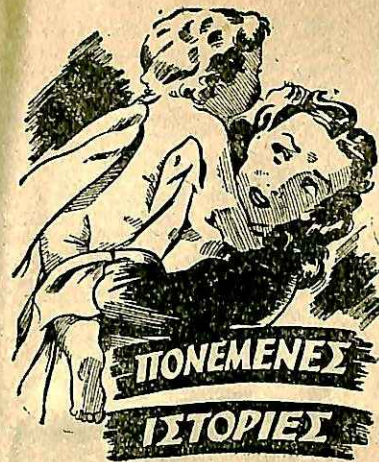
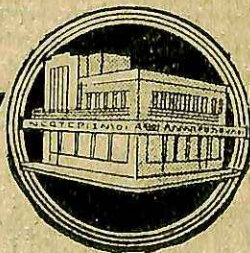
EMMY FKIT

Ο καθρέφτης της γυναικείας μόδας ΕΙΣΟΡΡΟΥΧΩΝ

ΕΙΣΟΡΡΟΥΧΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ, ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ & ΜΑΛΛΙΝΑ
ΕΙΣ ΕΚΛΕΚΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ.
ΚΑΛΥΨΕΙΣ ΜΕΤΑΞΕΥΤΕΣ ΕΓΧΩΡΙΕΣ & ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΕΙΣ
ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ & ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΣ ΤΙΜΑΣ

Αφ' Αι. Δημόδοκου

Πάνω από ένα τάφο

Ἡ Φιλίτσα εἶνε μιά νέα γυναίκα παρὰ καὶ γεραιότερη, μὲ τὴ σφοδρὰ τοῦ πόνου χαραγμένη πάνω στὸ ὤχιό της. Τὰ γαλανά μάτια της, ἂν καὶ θολὰ ἀπ' τὸ πολὺ κλάμα, διατηροῦν ἀκόμα τ' ἀπαλὸ φωτεινὸ τοὺς βλέμματα.

Κάθε Παρασκευή, σκυφτή, πήγαινε στὸν τάφο τῆς κορούλας της λίγα νωπὰ λουλούδια.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ἀφοῦ ἔκλαψε πολὺ, σήκωσε τὰ μάτια της γιὰ νὰ κυττάξῃ τὴ μικρὴ φωτογραφία τῆς Λευκῆς της καὶ νὰ ξαναδιαβάσῃ τὰ μαύρα γράμματα στὸ λευκὸ μάρμαρο τοῦ σταυροῦ.

Μὰ, πίσω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἀντίκρουσε ἕνα βλέμμα καρφωμένο ἀπάνω της. Ἦταν ἕνα βλέμμα γεμάτο μίσος, ἀλλὰ κι' ἀγάπη.

Δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ἀμέσως ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ γκριζὰ μάτια, μὲ τὸ πικραμένο καὶ σαρκαστικὸ χαμόγελο.

— Φιλίτσα!...

Μόλις ἀκούσε τὸν ὄνομά της, ποὺ εἰπώθηκε ἀπαλὰ, τρυφερά, σὰν χὰδι, γινώρισε στὸ γερασμένο πρόσωπό του τὸν ἀγαπημένο της.

Γιὰ λίγα δευτερόλεπτα σάπασαν κι' οἱ δύο τους.

Οἱ παλὲς θύμησης πλημύρισαν τὸ μυαλὸ τῆς Φιλίτσας κι' ἐσθυσαν ὅλα τ' ἄλλα τῆς συναισθήματα.

Ξαναβλέπει τώρα τὸν ἑαυτὸ της μιά παιδοῦλα εὐτυχισμένη κι' ἐρωτευμένη μ' ἕνα νέο ὁμορφό, ποὺ τὴν λάρρευε.

Μὰ ὁ πατέρας της, ποὺ τὴν εἶχε μονάκριβη, ἀνυπόθετος τῆς τὸν δώσῃ, γιατί ἦταν πτωχός, μὲ μόνον τὸ μισθὸ τοῦ υπαλλήλου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐνῶ ἡ κόρη του εἶχε μιά καλὴ προίκα.

— Ἐγὼ δὲν σὲ σπούδασα γιὰ νὰ σὲ δώσω σ' αὐτὸν τὸν ἀπένταρο ὁμορφονιό! τῆς εἶπε ὁ πατέρας της ὅταν ἐκείνη μὲ πύρινα δάκρυα τὸν παρακαλοῦσε.

— Τὸν ἀγαπᾷ, μπαμπά μου, καὶ μόνον μαζί του θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη.

— Εἶπα, ὄχι! Καὶ βάλτο καλά στὸ νοῦ σου: αὐτὸν τὸν νεὸ δὲν πρόκειται νὰ τὸν κάνῃς ἄντρα σου! Ποτέ! Ἐπειτα... ἔχω ἄλλα σχέδια γιὰ σένα, κι' ὅταν λογικευθῇς θὰ ξαναμιλήσουμε.

Ἐκλαψε ἡ Φιλίτσα πολλὰ μερόνυχτα κλεισμένη στὴν καμαρούλα της, χωρὶς ἂν ὑπορῇ νὰ πῇ σὲ κανένα τὸ μεγάλο της καὶμό.

Ὁρῶν ἀπὸ μάννα, μὲ σπασαγμένη τὴν καρδιά ἐπρεπε μόνη της ν' ἀντικρύσῃ τὴν σιδερένια θέλησιν τοῦ πατέρα της.

Ἐπειτα... θυμᾶται ἕνα συννεφιασμένο δειλινὸ, κοντὰ στὰ Ἑξάρχεια, στὴν καμαρούλα τοῦ ἀγαπημένου της. Νοιώθει τὸν ἀβάσταχτο πόνο τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Νίκος της θὰ ντυνόταν τὴν ἄλλη μέρα στρατιώτης καὶ θάφευγε γιὰ τὴ Μυτιλήνη, τὴν

πατρίδα του. Θυμᾶται ἀκόμα τοὺς ὄρκους τοὺς γιὰ μιά παντοτεινὴ ἀγάπη καὶ τὴν πίκρα τῶν φλογισμένων φιλιῶν τοὺς, ποὺ τὰ πότιζε τὸ δάκρυ τοῦ χωρισμοῦ.

— Τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ, ἀγάπη μου, τοῦ ἔλεγε ἡ Φιλίτσα, σφίγγοντας τὸ σκουρόξανθο κεφαλάκι της στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐκεῖνος ἀμίλητος, τὴ φιλεῖ στὸ στόμα, στὰ μάγουλα, στὰ μάτια, τὰ ὠραία τῆς μάτια ποὺ μοιάζουν μὲ γαλάζιες θάλασσες.

Ἔνα χρόνιο βάσταξε τὸ ἐρωτικὸ παραλήρημα τῆς Φιλίτσας. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως ἀρχισε ν' ἀπαντᾷ τὰ θεριά, γεμάτα πόθο κι' ἐρωτὰ γράμματα τοῦ Νίκου, μὲ λίγες γραμμὲς φιλικές, ψυχρὲς, ὡς ποὺ ἡ ἀλληλογραφία σταμάτησε καὶ τὴν ἀγάπη τοὺς τὴ σκέπασε ἡ στάχτη τῆς λησμονιάς.

Ἡ Φιλίτσα εἶχε κουρασθῇ στὸ μάκρος τῆς ἀναμονῆς καὶ εἶχε λυγίσει στὴ σταθερὴ θέλησιν τοῦ πατέρα της. Παντοερίτη, ἕνα πλοῦσιο ἔμπορο, χωρὶς ἀγάπη. Ἔνα κοριτσάκι, ποὺ γεννήθηκε, ἡ Λευκὴ, γέμισε τὴν ἀδειανή, πικραμένη καρδιά της.

Ἐδῶ οἱ θύμησης σταμάτησαν. Ξανακύτταξε τὸν τάφο τῆς κορούλας της, τῆς Λευκῆς της, ποὺ δυὸ χρόνια, τώρα, θοηνοῦσε τὸ χαμό της.

— Φιλίτσα, ξαναεἶπε ἐκεῖνος μὲ σιγανὴ φωνή.

Ἐκείνη σήκωσε τὰ μάτια της στὰ δικά του καὶ μὲ τρεμάμενα χεῖλη ψιθύρισε:

— Νίκο, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Τί σημασία ἔχει τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔρχομαι; Τὸ γεγονός εἶνε πῶς βόσκουμαι ἐδῶ, κοντὰ σου καὶ πῶς ἤθελα νὰ σὲ δῶ, νὰ σοὺ μιλήσω. Ἀπὸ καιροῦ, κι' ἀπὸ μακριὰ παρακολούθησα τὴ ζωὴ σου. Νόμιζα πῶς ἦσουν εὐτυχισμένη καὶ σὲ μισούσα.

— Μὲ μισούσες γιὰ τὴ δυστυχία μου, γιὰ τὴ ματωρικὴ ζωὴ ποὺ περνώ πλάι σ' ἕνα ἄνθρωπο, ποὺ ποτὲ δὲν ἀγάπησα, ποὺ ποτὲ δὲν μ' ἀγάπησε; Ἡ μόνη χαρὰ, ποὺ γλυκαίνει τὴ ζωὴ μου, ἦταν τὸ κοριτσάκι μου. Μὰ ἡ σκληρὴ μου μοῖρα μὲ χτύπησε ἀλύπητα: Τὸ ἔχασα τ' ἀγγελουδι μου ἑπτὰ χρονῶν.

— Σὲ μισούσα, γιατί δὲν μὲ περιμένες, Φιλίτσα, γιατί κατέστρεψες τὴ ζωὴ μου. Ὅταν γύρισα ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη εὐχα πῶς παντρευτήκες. Τότε, ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, χωρὶς νὰ ξέρω, ποὺ πήγαινα. Ἐκείνη τὴν ὥρα, πείνασα, ἔκανα τόσα χρόνια φυλάκι, ἂν καὶ ἦμουν ἄδωρος. Ἐπειτα κηρύχθηκε ὁ πόλεμος, ἡ ὁπιοθωρία, ἡ ἀγωνία... Μὰ τί στὰ λέω τώρα αὐτά; Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ σοὺ πῶ εἶνε, πῶς δὲ σὲ μισῶ πιά, γιατί εἶσαι καὶ σὺ μιά δυστυχισμένη, ὅπως κι' ἐγώ.

Ἡ Φιλίτσα μπρὸς στὴν δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἄλλοτε εἶχε τόσο πολὺ ἀγαπήσει, ἔχεσσε τὸ δικό της πόνο καὶ μὲ λόγια, ποὺ μόνον ἡ γυναίκα νοιώθει στὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς ἀπελπίσεως, προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ τοῦ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει. Πάλι σάπασαν τὰ δύο.

Μὰ σὲ λίγο, τὴν ὀλιγοσήμερον σιωπῇ τοὺς τὴν ἔκοψε πάλι ἐκεῖνος.

— Ἀυριο, ξαναφεύγω γιὰ τὴ Μυτιλήνη, τῆς εἶπε. Δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσω ποτέ πιά. Ἦθελα μόνον νὰ ξέρω... πῶς πάντα σ' ἀγαποῦσα! Χαῖρε γιὰ πάντα, Φιλίτσα.

Ἐκείνη οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλήθηκε γιὰ τελευταία φορὰ, πάνω ἀπὸ ἕνα τάφο, μὲ ραντισμένη τὴν καρδιά, χωρισμένοι γιὰ πάντα, δυστυχισμένοι, ἔξ ἀτίας τῆς στενοκεφαλίας ἐνὸς πατέρα!...

Σκίτσα ἀπ' τὸ Βερολῖνο

Τὰ ἐνθύμια τοῦ Χίτλερ, ἡ «Μαύρη Χεῖρ» καὶ τὸ Πλόντζένσε

Στὸ σημερινὸ Βερολῖνο, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ θεωρεῖται ὡς αξιοπερίεργο φαινόμενον! Κάθε ἄνθρωπος καὶ κάθε γυναίκα, ποὺ τριγυρίζει γύρω ἀπ' τὰ εἰρηστικά τῆς Καγκελαρίας, τὸν παρουσιάζει στοὺς ξένους μὲ ὅλες τὶς μορφές: σὲ γραμματόσημα, καρτ-ποστάλ, πορτραῖτα, ἀγαλματάκια, κλπ. Σχεδὸν ὅλοι ἰσχυρίζονται πῶς ἔχουν στὴν κατοχὴ τους ἕνα ἀτομικὸ ἀντικείμενο τοῦ Φύρερ. Κάποτε, τὸ ἐνθύμιο αὐτὸ εἶνε αὐθεντικό. Ἔτσι, γιὰ τρία τοιγάρω, ἀγόρασα ἕνα φύλλο χαρτί μισοκαμμένο, στὸ ὁποῖο ὁ Χίτλερ εἶχε σημειώσει μερικές λέξεις καὶ μιά βιαστικὴ ὑπογραφή.

Ἡ πιὸ χτυπητὴ ὅμως κι' ἡ πιὸ ἀσυνήθιστη ἀπ' τὶς εἰκόνας τοῦ πρώην κυρίου τοῦ Ράιχ φιγουράρει ἀπὸ μερικές ἡμέρες τώρα στὰ δημόσια κέντρα. Εἶνε μιά κόκκινη «ἀφίσσα», ποὺ παριστάνει τὸ πρόσωπο τοῦ Χίτλερ νὰ μορφοῦν φρικτὰ, τριγυρισμένο ἀπ' τὶς λέξεις: «Ὁ ἔνοχος τῆς Νυρεμβέργης».

Σὲ μερικά μέρη οἱ «ἀφίσσες» αὐτὲς ἔχουν ἐσχισθῇ ἀπὸ κάποιον ἀπ' τοὺς νεαροὺς ἐκείνους κι' ἀντιστοίχους φανατικούς, μὲ τὰ μακριὰ μαλλιά, ἄλλοτε μὲλὴ τῆς «Χιτλερικής Νεολαίας» καὶ ἡδὴ συμμορίες μιάς κάποιας «Μαύρης Χειρὸς». Γιατὶ μερικοὶ νεοὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη καταθέσει τὰ δῖπλα, καὶ δὲν πρόκειται ἀσφαλῶς νὰ τοὺς ἀποβαρύνῃ ἡ πρόσφατὴ ἐκτέλεσις τοῦ Χόρστ Σούλτς, ἐνὸς ἀρχισυμμοριοῦ 17 ἐτῶν.

Οἱ Βερολινέζοι πεινοῦν. Κάθε πρᾶξι τοὺς λοιπόν, κι' ὁ τρόπος ἀκόμη τῆς σκέψεώς των, διευθύνεται ἀπ' τὴν ἀνάγκη νὰ βροῦν τροφή. Ὁ εὐκολώτερος τρόπος εἶνε, βέβαια, ἡ ζήτιση. Στὸ τέλος τῆς λεωφόρου Σαρλόττενμπουργκ, σ' ἕνα ἀπ' τὰ τεράστια κτίρια τοῦ πάρκου τῆς Ἐκθέσεως, στεγάζονται οἱ ἀγγλικὲς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες ἀνεφοδιασμοῦ. Γύρω ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν περιμένουν ὅλοι τὴν ἡμέρα γέροι καὶ γοῖες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τοὺς λυπηθῇ κανένας Ἀγγλος στρατιώτης καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μιά φέτα ψωμί, ἕνα φρούτο ἢ ἕνα τσιγάρο.

Τὸ τσιγάρο εἶνε τὸ πολυτιμώτερο ἀπ' ὅλα. Πράγματι, κοστίζει περισσότερὸ ἀπὸ μιάς ἡμέρας ἐργασίας. Ἐνῶ μιά γυναίκα ποὺ σπρώχνει ἀπ' τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ βαγονάκια μὲ ὑλικά κατεδαφίσαν, κερδίζει μόλις 72 φερίνγκ τὴν ὥρα, δηλαδὴ λιγώτερο ἀπὸ 6 μάρκα τὴν ἡμέρα, ἕνα τσιγάρο πουλιεῖται 7-10 μάρκα στὴ «σχαρτομακτ» (μαύρη ἀγορά).

Ὁ σωφὸρ Βίλλυ, ποὺ μὲ πῆνε στὸ κομψὸ προάστειο Φορνάου, ὅπου βρίσκονται οἱ γαλλικὲς στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες κατοχῆς, μοῦδειξε στὸ δρόμο δυὸ τεράστιους στρωγγυλοὺς πύργους, ποὺ ξεπροβάλλαν ἀπ' τὰ ἐρείπια.

— Πλόντζένσε... μού εἶπε λακωνικά.

Τὸ Πλόντζένσε, ἕνα κτίριο ἀπὸ τοῦδ' αὐτοῦ, εἶνε κρατικὴ φυλακή. Ἀναμνήσεις μακάθριες συνδέονται μ' αὐτὸ καὶ τὸ κατοικεῖν ἀμέτρητα φαντάσματα ἀφ' ὧν θυμᾶται... Περισσότεροι ἀπὸ 3.000 στρατιώτες καὶ πολῖτες τῶν Συμμάχων θανατώθηκαν ἐκεῖ μὲσα κατὰ τὸν πόλεμο. Ἐκεῖ βασανίσθηκαν ἐπίσης ἐκεῖνοι ποὺ κατηγορήθηκαν ὅτι εἶχαν συνωμοτήσει κατὰ τοῦ Χίτλερ.

Ἦσαν 900 περίπου, μού εἶπε ὁ Βίλλυ. Τοὺς κρέμασαν λίγους-λίγους, ἀπὸ ὅκτ' ὅλες φορὰ. Κι' ὁ Χίτλερ παρακολούθησε προσωπικῶς τὴν ἐκτέλεσιν πολλῶν ἀπ' αὐτούς.

Ἐνῶς υπαλλήλου τῶν φυλακῶν μού ἐξήγησε τὸ λόγο:

— Τρεῖς κατάδικοι εἶχαν κατορθώσει νὰ δραπετεύσουν. Ὁ Χίτλερ εἶχε γίγει ἔξω φρενῶν. Ἐπρεπε γιὰ τὴ ζωὴ του, Θέλησε λοιπὸν νὰ βεβαιωθῇ μὲ τὰ μάτια του γιὰ τὸ θάνατο τῶν ἄλλων...

Στὸ Πλόντζένσε ἐπρόκειτο ἀρχικὰ νὰ ἐκτελεστοῦν οἱ κατάδικοι τῆς Νυρεμβέργης.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαμαν τόσα ἐγκλήματα — ἔγραψε μιά ἐφημερίδα — θὰ τὰ πληρώσουν ἐπὶ τέλος στὸ ἴδιο μέρος ὅπου ξεψύχησαν τὰ θύματά τους.

Κι' οἱ Βερολινέζοι ἀσπείδωνταν μεταξὺ τους καὶ γελοῦσαν προφητεύοντας πῶς ἐπρόκειτο νὰ φερθῇ ὁ «Χοντορ-Γκαϊνγκ», ὅταν θὰ βρισκόταν ἐμπρὸς στὴν ἀγώνη... Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐξελίχθηκαν κάπως διαφορετικά. Οἱ κατάδικοι δηλαδὴ ἐκτελέσθηκαν στὴ Νυρεμβέργη κι' ὁ Γκαϊνγκ κατὰφερε, μὲ ἀνεξήγητο ἀκόμη τρόπο, ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ν' ἀποφύγῃ τὴ δικαίαν τιμωρία του, τὸν ἀπαγχονισμό.

ΦΕΡΝΑΝ ΑΛΜΠΑΡΕ

MIPANTA

Ο βρυκόλακας

Ο πρώτος απ' τους κατόλκους του χωριού που είδε το φάντασμα, ήταν ένας μικρός μάγκας, ο γιός της Μαθουρίνας Σαμουρίνας.

Απ' τον καιρό που ο άντρας της είχε σκοτωθεί στον πόλεμο η Μαθουρίνα, έμενε σ' ένα κιμωλόπιτο κοντά στη γέφυρα του Λι.

Ο μικρός της γιός γύριζε ένα βράδυ στο σπίτι αρκετά άρ-γα περπατώντας γρήγορα και βιαστικά. Ο δρόμος του περ-νούσε απ' το σταυροδρόμι του φονί κι' ήξερε καλά ότι δεν ήταν φρόνιμο να χειμωλεύει κανείς τη νύχτα στο μέρος ε-κείνο.

Πέρα, μακριά, πάνω στ' το μύτερο καμπαναριό του Λωρε-νάν, οι τελευταίες ακτίδες του ήλιου έδωσαν το σύννεφο κα-τακόκκινο. Οι πέτρες που κυ-λούσαν κάτω απ' τα πόδια του μικρού τον έκαναν να τρεμά-ρει και να σταματήσει κάθε τόσο για ν' άφουγκραστ' με προσοχή.

Κάμποσα καράκια πετούσαν προς το γειτονικό δάσος κω-ζώντας απάσις και λυμπερά-στην άκρη του σταυροδρόμιου ήταν στήμενοι, όπως πάντα, οι τρεις πέτρινοι σταυροί, αβι-ρωμένοι στην Άγια Τριάδα.

Ο μικρός μάγκας έτοιμαζό-ταν να σταυροκοπή, όταν ξα-φνικά είδε κάτι που του πάγω-σε το αίμα στις φλέβες. Στη μέση του δρόμου στέκοταν ε-νας ψηλός κι' αδύνατος μά-ρος άνθρωπος με γένεια μα-κριά που του σκεπάζαν το στή-θος και με μικρά μαλλιά α-κατάστατα. Σ' όλη την περιφέ-ρεια δεν υπήρχε ούτε ένας τέτοιος αλλόκοτος ανιάνθρω-πος. Επρόκειτο λοιπόν, χωρίς άλλο, για ένα φάντασμα!

Μισοπεθαμένος ο μικρός απ' το φόβο του, είδε το φάντασμα να διασχίζει το δρόμο, να γο-νατίζει λίγες στιγμές μπροστά στους τρεις σταυρούς, κι' έ-πειτα να χάνεται ανάμεσα στα κοντινά δέντρα. Γλυστρούσε χωρίς κανένα θόρυβο άκουμα-κι' άπανά στα κατόδρακα!

Όταν η Μαθουρίνα διηγήθη-κε την άλλη μέρα ότι ο γιός της είχε δει ένα φάντασμα κι' ότι είχε φτάσει στο σπίτι λαχα-νισμένος και καταματωμένος — γιατί είχε σκοτώσει πολλές φορές καθώς περπατούσε επάνω στις μύτερες πέτρες — όλο το χωριό τρομοκρατήθηκε. Οι γέ-ροι ξαναθυμήθηκαν παλιές Ι-στορίες για βρυκόλακες και νερόιδες...

Ο μόνος που δεν πίστευε σ' όλα αυτά ήταν ο θρανός απ' τον καιρό που είχε γυρί-σει απ' τον πόλεμο ο μαντρά-καλός αυτός κοροϊδευτής πόν-τα και δεν φοβόταν τίποτα.

Στο μικρό πανδοχείο του γι' Ελατούρ που ούκυνε φώνα-ζε κάθε μέρα, χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι:

— Αν τόν άπαντήσω εγώ το βρυκόλακα σας, θα του στείλω λίγα σκάγια από φαχνά!... Και χωρίς νάχω μάλιστα άδεια κυ-νηγιού!...

Πέρασαν από τότε αρκετοί μήνες. Μία μέρα ο παντοπώ-της

Ζάν Γκαμπορέλ γυρνούσε απ' το πανηγύρι του Σαιν Μέν. Περπατούσε άργα, μα όταν έ-φτασε στο σταυροδρόμι του φον-γιέ, άρχισε να τραγουδά για να πάρη κουράγιο.

Μα να σέ λίγο, πριν κάμη καμιά τριανταριά βήματα, άν-τίκρυσε ξαφνικά μπροστά του το φάντασμα, το ίδιο φάντασμα που είχε δει κι' ο μικρός Σαμ-πουά. Ο Γκαμπορέλ, που ήταν λίγο πιωμένος, ξεμέθυσε άμέ-σως. Έκανε το σταυρό του και μουρμούρισε αναστριχιάζοντας μερικά (Πάτερ ημών). Το φάν-τασμα χάθηκε άμέσως μέσα στα δέντρα...

Το μόνο σπίτι που βρισκόταν κοντά στο σταυροδρόμι του φον-γιέ, ήταν της χήρας Προντέ. Όλοι οι χωριάτες λοιπόν συ-σώησαν ότι το φάντασμα θα ήταν, χωρίς άλλο, του μακα-ρίτη του άντρας της, που είχε κο-πεί στον πόλεμο.

Ένα βράδυ με πανσέληνο, ο θρανός αποφάσισε να ξεδι-αλύνη το μυστήριο του σταυρο-δρόμιου. Κρέμισε λοιπόν το τουφέκι στον ώμο του και πήγε και κρύφθηκε ανάμεσα στους ψηλούς θάμνους.

Θα είχε ένα τέταρτο που ή-ταν κρυμμένος, όταν ξαφνικά άκουσε ένα ελαφρό περπάτη-μα και διέκρινε μία ψηλόλιγνη σιλουέττα.

Δεν πίστευε σε τίποτα το ό-ρανόθεν, ούτε στο θεό, ούτε στο διάβολο. Κι' όμως στην πε-ρίστασι αυτή ένιωσε τα πόδια του να λυγίζουν. Όσοσο έκα-νε κουράγιο και πετάχτηκε μέσ' απ' τους θάμνους σφί-γοντας το όπλο του στα χείρα.

— Στάσου! φώναξε δυνατά.

Μα η σιλουέττα προχώρησε προς το δάσος.

Τότε ο θρανός σπιαδεύον-τας το φάντασμα πυροβόλησε.

Η μαύρη σιλουέττα λύγισε δεξιά, άριστερά και σωριάστη-κε κάτω βγάζοντας μία κρου-γή σπαρακτική.

Ο θρανός έτρεξε άμέσως κοντά στον πληγωμένο και στο φως του φεγγαριού τον γνώρι-σε στη στιγμή.

— Ω, θεέ μου! φώναξε. Έσθ είσαι, Προντέ!

— Ναι, διάθολε!... ψιθύρισε ο πληγωμένος. Έγώ είμαι... ο Προντέ.

— Δεν είχες λοιπόν σκοτωθ-εί στον πόλεμο;

— Όχι... Αυτή τη στιγμή έ-μιας μου φαίνεται ότι την έχω άσχημα.

Ο θρανός άνασκήκωσε τον παλιό του φίλο και τόν άκούμ-πησε σ' έναν από τους σταυ-ρούς του σταυροδρόμιου.

— Μα τί είχες γίνει τόσον καιρό; τόν ρώτησε.

Ο πληγωμένος έσφιξε τα χέ-ρια του στο ματωμένο του στή-θος και τα μάτια του άρχισαν να σβύνουν.

— Το 1916, στον πόλεμο, ά-πάντως με κόπο, με κηρύχθη καμένο. Αλλά δεν είχα σκο-τωθί. Είχα μονάχα λιποτακτή-σει! Από τότε ήρθα εδώ, όπου

έμενα όλη την ημέρα κρυμμέ-νος, και την νύχτα δούλευα στο χωράφι μου. Μόνο η γυ-ναίκα μου ήξερε το μυστικό μου...

— Πού να τ' άξερα όλ' αυτά, διάθολε, πού να τ' άξερα;... έ-σκουζε άπεληπισμένα ο θρανός. Τί σου κατέθηκε να κά-νεις το φάντασμα, καυμένο Προντέ! Ε, Προντέ!... Πε-θαίνεις με τ' άσπρά σου;... Κουράγιο, φίλε μου!...

Αλλά ο Προντέ δεν άπαν-τούσε πιά.

Τα μάτια του σφάλισαν κι' ένας ματωμένος άφρός πρόβη-λε στα χείλη του. Ο θρανός έ-ρριξε μία γοργή και φοβισμέ-νη υατιά γύρω κι' έπειτα χάθηκε μέσα στους θάμνους, αφήνοντας το πτώμα του Προν-τέ κάτω απ' τους τρεις σταυ-ρούς.

Το σταυροδρόμι ξαναβυθί-στηκε πάλι στην πρώτη του ή-συχια. Το φάντασμα είχε... ξε-ψυχήσει...

Το φεγγάρι άρμένιζε στον ουρανό χλωμό, μελάνχολικό... Όταν την άλλη μέρα οι χω-ρικοί πήγαν στο μέρος που βρισκόταν το πτώμα του Προν-τέ δεν τόν βρήκαν εκεί. Ο θρανός βεβαίωσε ότι τούς είχε πη-τή αλήθεια. Και το πτώμα; Κανείς ποτέ δεν έμ-θε την α-λήθεια σχετικώς. Επρόκειτο για τόν Προντέ ή για ένα βρυ-κόλακα; Μυστήριο βαθύ κι' ά-νεξερεύνητο!...

ANTPE PEZ

Μπορούμε να επιδρά-σουμε στην τύχη;

Ο καθηγητής Μούρφυ, του πανεπιστημίου της Κολομβία, υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος μπορεί, με μία κατάλληλη ά-σκησι, της θελήσεώς του, να έ-πιηρεάσει την τύχη του στο παι-χνίδι των ζαριών, στη λοταρία κλπ.

Τελευταία, λοιπόν, ώργάνω-σε μία άτελειωτη παρτίδα ζα-ριών μεταξύ 55 σπουδαστών, παίζοντας όλες τις προσφά-σεις για ν' άποκλείση τους πα-ράγοντες της επιδεξιότητος

ΟΙ ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ...

Ο άλλοτε 'Ισπανός στρατηγός Ριτορούκε 'Οζέζου, ο κατα-κτητής του Ναγκέν κατά το 1937, πουλάει σήμερα στην πόλι που υπέταξε άλλοτε είδη φιλικών στις γυναίκες!

και του δόλου. Κάθε παίκτης έ-πρεπε να συντηρούν μόνο το μυαλό του στον αριθμό που θα έπιθυμούσε να φέρη το ζάρι του και να τόν ρίχνη ήρεμα και στωικά.

Τα ζάρια ρίχθηκαν 31.104 φορές και στις 5.355 άπ' αυ-τές άναποκρίθηκαν στον αριθ-μό που έπιθυμούσαν να φέρουν οι παίκτες. (Τόν αριθμό αυτό τόν έκαθνούσαν θυσάτα, ποσού να ρίξουν το ζάρι). Σύμφωνα, όμως, με τόν λογαριασμό των πιθανοτήτων, οι επιτυχίες έπρε-πε να είναι τόν 1/6 του συνολι-κού αριθμού τών ρίψεων, δηλα-δή 5.184. Συνεπώς, έπερίσσεψαν 171 επιτυχίες πέραν από κάθε κανονική πιθανότητα. Αυτές ο καθηγητής Μούρφυ τις άποδίδει σε έπίδρασι της θελήσεως του παίκτη. Πρέπει να σημειωθί, άλλωστε, ότι οι περισσότερες επιτυχίες σημειώθηκαν στην άσ-χη τών παιχνιδιού, όταν οι παί-κτες ήσαν έξοικιστοι. Άλλη έξι-σπαιμένη παρτίδα σ' ένε έ-πεί το μεγαλύτερο ποσοστόν επιτυχιών άνήκει στις γυναίκες.

Ένας έπίγειος παράδεισος

Ο παράδεισος αυτός έ-να υψός, όνομαζόμενο 'Πά-Σελάστ', που βρίσκεται σε ά-πόστασι δύο χιλιάδων χιλιομέ-τρων, ποδς τ' ά Βορειοδυτικά της Σινγκαπούρης. Οι κάτοικοι του είναι μόλις 1.800 και ζούν κάτω από την πατρική προστασία μιας δυναστείας παλαιών Σκώ-των ευπατοδών, που έχουν έ-γκατασταθί εκεί από τόν 1827. Οι χήρες, τ' άρρακά και οι γέ-ροι ζούν εις βάρος της κοινότη-τος. Οι νόμοι δεν υπερβαίνουν τούς 21 και είναι άπλουστατοι. Φόροι δεν υπάρχουν, όπως έ-πισης δεν υπάρχει ούτε άστυνο-μία, ούτε φυλακές. Η κοινότης προσφέρει σε κάθε καινούργιο ζευγάρι νεοιμύων ένα σπίτι με όλη την άπαιτούμενη έπίπλωσι, τ' άσκεύη, τόν ρουχισμό κλπ. Οι γάμοι γίνονται με μία άπλή δώ-λωση ενώπιον δύο μαστύρων. Μία αντίθετη δήλωσι ένε άρκε-τη για νά διαλυθί ο γάμος.

ΥΠΑΡΧΕΙ προδιάθεσις ΣΤ' ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ;

Οι περιπτώσεις «άναφυλα-ξίας»

Κάθε χρόνος εργασίας στοι-χίζει στη Γαλλία δύο εκατομ-μύρια άτυχημάτων. Κάθε ώρα πληρώνεται με τόν θάνατο έ-νος ανθρώπου και τόν σφοδρό τρα-υματισμό τεσσάρων άλλων.

Οι αναλογίες είναι άκουη με-γαλύτερες στην Άγγλία και στην 'Αμεοική, που έχουν πε-ρισσότερο προσωδευμένη βιομη-χανία, μ' όλα τ' ά προστατευτι-κά μέτρα που λαμβάνονται κά-θε μέρα σ' αυτές τις χώρες. Τ' ά αξιοσημείωτο είναι, όμως, τόν έξης: Η λεπτομερής έξετά-σις αυτών των άτυχημάτων και τών συνθηκών μέσα στις όποιες έξετυλίχθηκαν άποδεικνύει μ' έ-ναν τρόπο άναμφισβήτητο ότι ύ-παρχουν άτομα που παθαίνουν συχνότερα άτυχήματα και άλλα που παθαίνουν σπανιότερα ή καθόλου.

Ο δόκτωρ Σράιντερ καθώρι-σε σαφέστερα αυτό τόν φαύλο-νον. 'Η έξι-σπαιμένη παρτίδα σ' ά-πόστασι δύο χιλιάδων χιλιομέ-τρων, ποδς τ' ά Βορειοδυτικά της Σινγκαπούρης. Οι κάτοικοι του είναι μόλις 1.800 και ζούν κάτω από την πατρική προστασία μιας δυναστείας παλαιών Σκώ-των ευπατοδών, που έχουν έ-γκατασταθί εκεί από τόν 1827. Οι χήρες, τ' άρρακά και οι γέ-ροι ζούν εις βάρος της κοινότη-τος. Οι νόμοι δεν υπερβαίνουν τούς 21 και είναι άπλουστατοι. Φόροι δεν υπάρχουν, όπως έ-πισης δεν υπάρχει ούτε άστυνο-μία, ούτε φυλακές. Η κοινότης προσφέρει σε κάθε καινούργιο ζευγάρι νεοιμύων ένα σπίτι με όλη την άπαιτούμενη έπίπλωσι, τ' άσκεύη, τόν ρουχισμό κλπ. Οι γάμοι γίνονται με μία άπλή δώ-λωση ενώπιον δύο μαστύρων. Μία αντίθετη δήλωσι ένε άρκε-τη για νά διαλυθί ο γάμος.

Μία άλλη παρατήρηση του δόκτωρ Σράιντερ είναι ότι, ά-ναλόγως του ατόμου, ένα πρώ-το άτυχημα ή τόν «εξουλοξίει» προστατευτικά έναντιον μελλόν-των άτυχημάτων ή, αντίθετα, τόν «ευαισθητοποιεί», τόν προ-διαθέτει, δηλαδή, μοιραία σε μελλόντα άτυχήματα, όπως συμβαίνει με τις περιπτώσεις «άναφυλαξίας» διαφόρων ατό-μων σε άρισμένες ασθένειες.

Τόν δεύτερο αυτό φαινόμενο της «άναφυλαξίας» παρουσιάζε-ται συχνότερα στις ένοτάτοι-ες που ένα πρώτο άτυχημα τις κάνει νευρικές και, αντί να έ-πειρογής προστατευτικά, τις προδιαθέτει τούαντίον σε μία άτελειωτη σειρά πολλών άλλων.

Φαίνεται πιθανόν, σύμφωνα με τις νεώτερες παρατηρήσεις, ότι η «εξουλοξία» σ' άτυχή-ματα έλαττώνεται με την ήλι-κία, αντίθετα, όμως, έντεινεται όταν ο άνθρωπος νηοσάσι.

Στα μεγάλα έργοστάσια, τ' ά περισσότερα άτυχήματα συμ-βαίνουν τις πρώτες ώρες. Άν-τίθετα, είναι ελάχιστα κατά τόν τέλος της έργασίας. Οα νόμιζε κανείς ότι η κόπιασι θα έκανε πιά άπρόσεκτους τούς εργάτες αυτή την ώρα. Φαίνεται, όμως, ότι η προσδοκία της εξέδου ά-πό τόν έργοστάσιο και της άνα-πήσεως της έλευθερίας τών, έν-αυθάνει τή ζωτικότητα τών, έν-τεινεί την προσοχή τών και μει-ώνει τόν αριθμό των άτυχημά-των.

Τόν αντίθετο, άκριδώς, συμ-βαίνει με τις γυναίκες. Γι' αυ-τές δεν ύπάρχει η προσδοκία ότι, μόλις τελειώσουν την έργα-σία τους στο έργοστάσιο θα ά-ακτύνουν την έλευθερία τους. Γι' αυτό έξοουν πώς τις περμιέουν σ' έ-πεί τις ένα σωρό άσυχολίες και φροντίδες. Γίνονται τότε ά-φρονέστες και άπρόσεκτες και γ' αυτό ύπείκνεται περισσότε-ρο στον κίνδυνο άτυχημάτων. Γι' αυτό έξοκρίβωσι της προ-διαθέσεως σ' άτυχήματα έπε-

νοήσαν στην 'Αμεοική διάφο-ροι μέθοδοι.

Από τις σχετικές παρατη-ρήσεις άπεδείχθη ότι τόν μεγα-λύτερο κίνδυνο για τούς ανθρώ-πους άποτελεί ο συνάσθημα-τικός των κόσμος. Μία τουδεσή σκέψις, διασκέας έ-νος χιλιό-στου του δευτερολέπτου, δημι-ουργεί την πιά έπικίνδυνη άση-ρημάδα, γιατί τυφλώνει κυριο-λεκτικά τόν άνθρωπο. Στην πε-ρίπτωσι αυτή μόνο ο άυτοματι-σμός ύπορεί να τόν σώσει, ή μηχανική και άσυνείδητη έκτέ-λεσις, δηλαδή, της άπαιτούμε-νης κινήσεως ή του καταλλήλου χειρισμού.

Οι έρωτευμένες νέες είναι συ-νηθέστερα κακές ένοτάτοιες και γίνονται συχνά θύματα άτυχη-μάτων.

Γι' ά την άποτελεσματική πρό-ληψι των άτυχημάτων, οι 'Αμε-οικανοί έπενδυσαν ένα πλήθος άυτομάτων προστατευτικών μέ-σων, που άπεδείχθηκαν πανα-ματικά σωτήρια.

Ένα άπ' αυτά είναι τόν κα-λύμενο έλβετικός πινακωδός-φυλλο», που άποκαλύπτει άυτό-ματα τ' ά δάκτυλα τού ένοτάτου στην περίπτωσι κινδύνου, ένώ τόν «άυτόματο νεό» τόν πετάει άόκατα μέσα μακριά από μια έπικίνδυνη ζώνη. 'Υπάρχουν έ-πίσης οι «άκτινες-φανοί» που έκτινάζονται με ζοτρωπι-αία ταχύτητα μόλις τόν νεό, τού ένοτάτου προνοήση πέραν ά-πό ένα ώριμένο σημείο, και τόν άναγκάζουν να τόν τοσάξει.

Επενώθησαν, έξ άλλου, δι-άφορα φωτοηλεκτροικά συστήμα-τα, που «σφυγμομετρού», άδι-άκοπα την άντοχή και την καλή λειτουργία των μηχανών και τις κάνουν να σταματούν άυτό-ματα στον παραικτικό κίνδυνο. Μ' όλα αυτά τ' ά προστατευ-τικά μέτρα, όμως, ο άσυνείδη-τος άτυχημάτων σύζανει από τή μια μέρα στην άλλη και κά-νι τούς ανθρώπους να πληρώ-νουν ένα σκληρό και βασύτατο φάος στη σημερινή τεχνική πρό-οδο.

Μία άμεοικάνικη δωρεά

Ένας 'Αμεοικανός γεωγός είχε άκούσει τόν 1940 ένα κη-ρυγμα, που σπριζόταν στο ά-κόλουθο χωρίον της Βίβλου (Λευιτικόν XXV, 3):

«Θά σπείρης έξη χρόνια τόν άγρό σου και έξη χρονίους έ-ξη χρόνια την άμπελό σου και θά συλλέξης τούς καρπούς».

Αποφάσισε, λοιπόν, να συμ-μοσφωθί κατά γράμμα μ' αυτή την έντολή. Τόν 1940 έσπειρε τήν έντολή. Τόν 1940 έσπειρε 360 σπυριά σταριού σ' έ-να χω-ράκι έκτάσεως 3 τετραγωνι-κών μέτρων. Τόν έπόμενο χρόνο έσπειρε όλη τή συγκομιδή και τόν ίδιο έκανε και κατά τ' ά-πόμενα έτη. Στο τέλος τού πέμπτου έτους, δηλαδή περυσί, ή συγκομιδή ήταν τόσο μεγά-λη ώστε ο 'Αμεοικανός καλλιερ-γητής άπνυθύνθι στον Φόοντ, ζητώντας του να τού παραχω-ρήση τήν άπαιτούμενη έκτασι για νά τήν σπείρη. Αλλά ούτε ο Φόοντ ύπορούσε να διαθέσι ή μιά έκτασι τόσο μεγάλη. Η συγκομιδή διενεμήθη τότε σε 276 καλλ' εοργήτας, που έκάλυ-ψαν μ' αυτήν μια έκτασι 8 γι-λιάρων τετραγωνίων χιλιομέ-τρων. Η συγκομιδή άπ' αυτή τή σπορά έδόθηκε από τόν 'Αμεοικα-έκατάλιτρα, που οι 'Αμεοικα-νοί καλλιεργούσι άποφάσισαν να στείλουν δωρεάν στην Εύρώ-πη, για νά διατεθί για τόν έ-πιστισμό της γηραιάς ήπείρου.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΥ

Στην 'Αμεοική, άρχισαν να φοβούνται τόν κίνδυνο πλη-θωρισμού και σε πολλά μέρη ώργανώθηκαν διαδηλώσεις για τή λήψι μέτρων που θ' άπομακρύνουν άυτό τόν κίνδυ-νο. Στις διαδηλώσεις αυτές πρωτοστάτούν μερικά περί-φημα «πιν-άπ-γκέρλες», δηλαδή «κορίτσια για έξωφύλλα περιδιδίων», όπως φαίνεται και στην εικόνα μ-ς.

Μηχανές για τούς ψαράδες

Η άλιεία και διατήρησις των ψαριών

Στη σημερινή εποχή της μηχανικής πρόδου, ήταν φυ-σικό να έφοδισθούν κι' οι ψαράδες με καινούργια «έπι-στημονικά όπλα», για να κάνουν τή δουλειά τους εύκολώ-τερα, γρηγορώτερα κι' άποτελεσματικότερα.

Μία άπ' αυτές τις έφευρέσεις είναι ή «τορπίλλη — φωρα-τής». Έχει τόν σχήμα μικροσκοπικής τορπίλλης, κρεμομέ-νης σ' ένα καλώδιο και συνδεμένη με τόν πλοίο με άπο-μονωμένα σύρματα, που βρίσκονται στο έσωτερικό τού κα-λωδίου. Στο έξωτερικό της ύπάρχουν δύο ηλεκτρόδια. Αφού οι ψαράδες τήν καπεδάσουν μέσα στη θάλασσα, ο έ-νο ώρι-μένο βάθος, διοχετεύουν έπειτα άπ' τ' ά σύρματα ηλεκτρικό ρεύμα, τόν οποίο περνάει άπ' τ' ά ηλεκτρόδια στο νερό και ζα-νυγρίζει στο πλοίο. Αναλόγως της αντίστάσεως, που πα-ρουσιάζει τόν νερό στη διάβωσι αυτού τού ρεύματος και που μετράται εύκολα μ' ένα μηχανάκι, βρίσκειται άμέσως ή πε-ριστικότητα του σε άλάτι στο βάθος όπου βρίσκεται ή τορ-πίλλη.

Έξ άλλου, μέσα στην τορπίλλη ύπάρχει ένα εύφύεστοπο «θερμιόμετρο» που στέλνει τις ένδείξεις του στο πλοίο.

Ετσι λοιπόν οι ψαράδες ξέρουν άν τόν νερό στο σημείο εκείνο είναι κατάλληλο για τόν γούστα των ψαριών που κυνη-γούν. Δεν κινδυνεύουν λοιπόν να χάσουν τόν κόπο τους. Έννοείται ότι οι μέθοδοι αυτές χρησιμοποιοούνται μόνον άπ' τα μεγάλα άλιευτικά πλοία, για τ' ά οποία κάθε χ-μένη ημέρα στοιχίζει περισσότερο από 1.000.000 έλληνικές δραχμές. Μικρότερα υπερευαίσθητα άνσκαλύπτουν τόν κατόδιο των ψαριών, άπ' τόν άδύνατο θόρυβο που κάνουν με τήν ούρά τους και με τ' ά πτερύγιά τους.

Άλλο σπουδαίο πρόβλημα ήταν ή διατήρησις των ψα-ριών. Μέσα στο στομάχι τους ύπάρχουν γαστρικοί χυμοί τόσο δυνατοί, ώστε άμέσως μετά τόν θάνατό τους τ' ά αλλοιώνουν, προσβάλλουν τις ίδιες τις άρκες τους και τις αλλοιώνουν. Τόν πρόβλημα λοιπόν αυτό έλύθηκε μ' ένα πρακτικό τρόπο: όχι με αλάτισμα, ούτε με καπνισμό, αλλά με δυνατή ψύξι, που πονώνει και στερειοποιεί τούς γαστρικούς χυμούς άμέσως μόλις βγί τόν ψάρι άπ' τόν νερό.

Η ψύξις των ψαριών, σε θερμοκρασία 18 βαθμών υπό τόν μηδέν, στερειοποιεί δολακίρη τή σάρκα τους συγ-κρόνως, ενώ ή σιγανώτερη ψύξις θά σκληρύνει λιπώδες βε-λόνες πύγους που θα έξοκίζαν τή κύτταρα. 'Υπάρχουν δύο μέθοδοι γι' αυτό. Στη μία, τ' ά ψάρια πέφτουν άμέσως άπ' τή δίχτυα μέσα σ' ένα περιστεφόμενο κύλινδρο. Περνώντας άπ' τόν κάτω μέρος του, παγώνουν μέσα σ' ένα λουτρό κα-ταψύξης σάλαουόρας, που προέρχεται από μία πανοσιπι-κή μηχανή. Έπειτα μεταφέρονται στο άμπαρί, που έχει έπί-σης έντοκατάσεις ψύξεως.

Η δεύτερη μέθοδος θσιζείται στον τρόπο που χρησιμο-ποιούν οι 'Εσκιμώοι για τή διατήρησι των ψαριών. Τα άφι-νουν δηλαδή έκτεθειμένα στις φρεσές χιονοθύελλας τού τόπου τους. Τα άλιευτικά πλοία είναι έξοπλισμένα μ' ένα μεταλλικό τούνελ μέσα στο όποιο τεράστια ψεκαστήρες έκσπινδύνουν σταγονίδια παγωμένης σάλαουόρας. Μόλις βρουν άπ' τή δίχτυα, τ' ά ψάρια κρεμίζονται άπ' τήν ούρά σε μία συνεχή άλυσίδα και περνούν άπ' τόν τούνελ με ταχύ-τητα ύπολογισμένη έτσι ώστε να παγώνουν δολακίρη. Στην εξέδου τού τούνελ βρέχονται με θαλασσινό νερό, για να σκεπασθούν από ένα προστατευτικό στρώμα πάγου. Κατόνι στέλνονται στο άμπαρί, όπου ή θερμοκρασία διατηρείται στους 15 βαθμούς υπό τόν μηδέν.

Τα καινούργια αυτά συστήματα άποτελούν άληθινή έπα-νάστασι στη «βιομηχανία» των ψαριών.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΖΩΡΑ-ΙΝΤΑ

Χίλιες φορές είχα μετανοήσει πού με τέτοιο κρύο, να βολομένη αποφαίσα να κάνω μια περιόδια στην Άντολη, πρὸς τὸ μέρος τῆς Μέρκας. Ἐχοντας γιὰ ὄδηγό μου τὸν γέρο-Προ-σπερ εἶχα καθήσει στὸ βάθος τοῦ ἀρμπα τοῦ, κ' ἄ-πὸ τὴ συνεχὴ τρανάνγημά του εἶχα μισοναρκῶθῃ στὴ θέσι μου.

Ἄξαφνα μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴ νάρκη μου ἡ φωνὴ τοῦ γέρο - Προσπερ.

— Οἱ! ὦ! Τί εἶνε τοῦτο πᾶ-λι... Ἀ! Σαλτιπάγκου! μὲ τὴν κορρότσα του!... Ἀνοίξε τὰ μάτια μου καὶ κῦτταζε. Σὲ μιά -στρω-φὴ τοῦ δρόμου ἦταν σπατα-πέννο ἕνα ξυλινὸ σπιτά-μαζὶ πού συρόταν ἀπὸ ἕνα ἀδύνατο ἀλόγο. Ἐνας ἀν-δρὸς μ' ἕνα ξεφωτισμένο παλτό βηματίζε νευρικά μπροστὰ στὸ ἀκίνητο αὐτὸ σπιταμάζι.

Ἦταν ἕνας ψηλὸς ἀν-θρώπος με φαρὸ μoustάκι καὶ μὴντὴν πού ἔφερον τὸ ἴ-χνη τοῦ ἀλκοῦλ. Στὰ χέρια του κρατοῦσε ἕνα μαστίγιό με τὸ ὅποιο χτυποῦσε νευ-ρικά, πότε τῆς τριμμένες μπότες του καὶ πότε τὴ ρό-δα τοῦ ἀμαξίου. Λίγο πειὸ πτωχὸ σκετόταν. Ζαρωμένη ἀπὸ τὸ κρύο μιά μικρὴ κα-θαρομελάρχηνη ἰσογενής, ὡς ὀκτὼ -δέκα χρόνων παι-δούλα, τυλιγμένη σ' ἕνα παμπάλαιο σαλί.

Ὁ γέρο - Προσπερ στα-μάτησε τὸν ἀρμπα τοῦ καὶ ρώτησε τὸν ἀνθρώπο αὐτὸ τί εἶχε πάθει. Ἐκείνος μᾶς ἐξηγήσε ὅτι μιά βλάβη τοῦ εἶχε συμβῆ πού δὲν μπο-ροῦσε νὰ τὴ διορθώσῃ μό-νος του. Ἦταν ἰδιοκτῆτης ἕνος πλανοδίου θηριοτρο-φεῖου καὶ διευθυνόταν πρὸς τὴν πόλι.

Ἐγὼ στὸ μεταξύ εἶχα πληροφορήσει τὴ μικρούλα πού στεκόταν παρὰμέρα. Σήκω-σε τὰ μάτια της σὲ μένα, δὴ μὲγάλα κατὰμυστρα μά-τια μελαγχολικά.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ μπαμπᾶς σου, μικρούλα μου; τὴ ρώ-τησα.

— Μάλιστα, κύριε.
— Πῶς λέγεται;
— Μπριασκάρ.

— Καὶ σένα ποῖο εἶνε τὸ ὄνομα σου;

— Μὲ λένε Ζωρα-Ιντά.

— Μονάχοι οἱ δύο σας εἶ-θε;

— Μονάχοι μας... Ἡ μα-μὰ ἔχει πεθάνει ἀπὸ καιρό.

— Ὅρα ὅτι εἶνε τὸ σπιταμά-ζι σας, Ζωρα-Ιντά! Ὁαντάς-μα πῶς ἐκεῖ μέσα θάχης ἕ-να καλὸ κρεβάττακι.

— Κρεβάττι ὀχι, ἕνα στρώμα.

Εἶχα περάσει ἀπὸ τὸ πῶ-σὼ μέρος τοῦ ἀμαξίου κ' ἀπὸ τὴ μισοναρκωμένη πόρ-τα ἔβριξα μιά μπόλα στὸ ἔ-σωτερικό. Μία ἀπό τὴ με κα-τέλαβε. Κουρέλιο πεταμένο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, πέταμένο μπό-τες κουρελιασμένες, τοῖν-κινα σκεῖν καὶ μπουκάλιας πολλές ἀδειανές, ἦσαν σκορπισμένα στὸ πάτωμα.

Καὶ σὲ μιά γωνία ἕνα στρώ-μα — ἂ! τί στρώμα!...

Γύρισα τότε στὴν μικρούλα καὶ τὴ ρώτησα:

— Καὶ τί ζῶα ἔχετε;

— Δυὸ μαῖμούδες, μιά δαι-να, ἕνα τσάκάλι καὶ τὸν Ζουάχ.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ Ζουάχ;

— Εἶνε τὸ λιοντάρι, μου ἀπάντησε περήφανα ἡ Ζου-ρα-Ιντά.

— Τὸν ἀγαπᾶς τὸν Ζουάχ;

— Πολύ. Κι' αὐτὸς κ' ἄ-ναπαί.

— Μπαίνεις καμμιὰ φορὰ στὸ κλουβὶ του;

— Ἀπὸ φέτος ἀρχισα καὶ μπαίνω μαζί με τὸν πατέρα μου.

— Σ' ἀγαπᾶει ἡ πατέρας σου, μικρὴ μου Ζωρα-Ιντά;

— Ναί, μ' ἀγαπᾶ.

Κῦτταζε καλὰ μέσα στὰ μάτια τὴν μικρούλα, πού γιὰ φίλο της εἶχε ἕνα λιοντά-ρι. Ὅσο γιὰ τὴ διαβεβαίω-σὴ πού ἔκανε πῶς τὴν ἀ-γαπᾶει ὁ πατέρας της, ἀμ-φεβόλλα. Τὰ τελευταῖα της λόγια βγήκαν ἀπρόθυμα ἀ-πὸ τὰ χεῖλη της, ἐνῶ τὸ φοβισμένο της βλέμμα ἐπε-φετε τὴ στιγμή ἐκείνη πάνω στὸν πατέρα της, πού πλη-σιάζε φωνάζοντας:

— Ἐλα, Ζωρα-Ιντά, ἀνέβα!

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Προ-σπερ ἡ βλάβη εἶχε ἐπιδιορ-θωθῇ.

— Ἄντιο, μικρούλα μου, τῆς εἶπε φιλικὰ καὶ πιστευτῶ-σάν τὴν πόλι πού θὰ πάτε νὰ ζαναουναντηθοῦμε...

Μου φάνηκε ὅτι τὰ χεῖλη της κατὰ ψιθύρισαν. Ἄνέ-θηκα στὸν ἀρμπα καὶ σὲ λίγο εἶχα ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ σπιταμάζι πού ξεκί-νησε ἀργά, ἀργά...

★

Δὲν ξέρω ποῖα ἐπιθυμία μ' ἐσπρωξε νὰ μῶνὼ στὴ σκηνή τοῦ θηριοτροφεῖου.

Ἰσως ἡ ἀπαλότης τῆς μι-κρούλας Ζωρα-Ιντάς, ἰσως ὁ οἶκτος γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ πλάσμα μ' ἐσπρωξαν ὡς ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ἀρχισε ἡ παρὰ-στασις. Ἰντμέκος ὁ Μπρι-σκάρ μὲ μιά κόκκινη στολή, μὲ τὸ μαστίγιό τοῦ χερί εἶ-χε μῆνι στὸ κλουβὶ τοῦ λι-ονταρίου. Κῦτταζε τὸ θηρίο πού ἦταν ἐξαπλωμένο στὴν ἀκρὴ τοῦ κλουβίου τοῦ κ' ἔ-μενε ἀκίνητο σάν ν' ἀνα-πολοῦσε τῆς φευγαλέας εἰ-κόνας τῆς μακρυνθῆς ἐρή-μου πού ἔχει χθὲς πρὶν συλλαβῇ. Τὴν ἡμέρα ἐκεί-νη ὁ Ζουάχ ἀπὸ προστάγ-ματα τοῦ Μπριασκάρ ἀπαν-τοῦσε τοὺς ὁποίους συνώ-δευαν δυνατό χτυπήματα τῆς οὐρᾶς του. Ὁ Μπριασκάρ κατάλαβε ὅτι ὁ Ζουάχ ἦταν δύσθυμος καὶ δὲν ἐπέμενε.

Ἰποχώρησε ὡς στὴν ἀκρὴ τοῦ κλουβίου κ' ἐσφύριζε.

Μία μικρὴ πόρτα ἀνοίξε-το τότε καὶ φάνηκε ἡ Ζωρα-Ιντά ἡ ὁποία προχώρησε ἀφοδὴ πρὸς τὸ λιοντάρι.

Τότε κατὰπληκτος εἶδα τὸ θηρίο ἐκείνο νὰ σταμα-τᾷ τὸ χτύπημα τῆς οὐρᾶς του, ν' ἀπλώνει τὸ λαίμυ-ρο του καὶ νὰ γλύφει τὸ χερί τῆς μικρῆς.

Ὁ Μπριασκάρ προχώρησε μὲ τὸ μαστίγιό στὸ χερί. Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ τὸ χρη-σμοποιήσῃ, γιὰ τὸν Ζουάχ ἀρχισε τώρα νὰ ἐκτελερ-τᾷ τὸν γυμνάσματὸ πού περῆναι.

Περὶφανὸς ὁ Μπριασκάρ θέ-λησε νὰ κάμῃ ἕνα ἀκόμα γυμνάσμα μὲ τὸ λιοντάρι καὶ τὸ μαστίγιό με ὤψωμέ-νο τὸ μαστίγιό.

Τὴν ἴδια ὥρα στιγμὴν τὸ λιοντάρι σταμάτησε, ἄφησε

ἕνα βρυχηθὺν κι' ἐτοιμάσθη-κε νὰ ἐπιτεθῇ.

Ὁ Μπριασκάρ ἄρπαξε ἕνα σίδερο γιὰ ν' ἀμυνθῇ. Ἀμέ-σως ὅμως ἡ Ζωρα-Ιντά ἔτρε-ξε ἐπίσας τὸν Ζουάχ ἀπὸ τ' αὐτὰ καὶ φώναξε:

— Ζουάχ! Ζουάχ! Κάτσε φρόνιμα.

Τὸ θηρίο στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς τῆς κατέβασε τ' αὐτὰ του κ' ἔτριψε τὸ κε-φάλι του στὰ γυμνά γόνα-τα τῆς φίλης του.

Οἱ θεαταὶ εἶχαν συγκινη-θῇ. Ἀπὸ παντοῦ ἀκούστη-καν φωνές:

— Ὁτάνει!... Ὁτάνει!...

Ὁ Μπριασκάρ ἔκαμε μίαν ὑπόκλησι καὶ βγήκε ἐξω ἀ-κολουθούμενος ἀπὸ τὴ Ζω-ρα-Ιντά.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ τοῖρο ἀντελήφθη τὰ μαῦρα μάτια τῆς μικρούλας νὰ πέφτουν ἐπάνω μου κ' ἡ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ.

★

Δὲν ξαναπῆγα στὸ θηρίο-τροφεῖο οὔτε ξαναεἶδα τὴν μικρὴ μου Ζωρα-Ιντά. Ἐμα-θα ὅμως δύο ἡμέρες ἀργό-τερα τὸ δρᾶμα πού τῆς συ-νέβη στὴν πόλι. Ὁ Μπρι-σκάρ εἶπε πᾶσι ὅπως συνή-θως σ' ἕνα καπνελὸ κ' ἔ-μεινε ἐκεῖ ὡς τὴ νύχτα. Ἐ-πειτὸ ἔφυγε γιὰ νὰ ζανα-γυρίσῃ ἐξάλλος καὶ νὰ συ-νεχίσῃ τὸ πιστό του.

Ὅταν βγήκε ἐξω τρέκλι-ζε τρομερά.

Ἡ Ζωρα-Ιντά μόνη της στὸ σπιταμάζι ἔδωκε τὸ φῶς γιὰ νὰ κοιμηθῇ! Μὲ μιά ἀ-δέξια κίνησι ἔριξε κάτω μιά μπουκάλια μὲ κονιάκ τοῦ πατέρα της, ἡ ὁποία ἔστα-σε. Γυρίζοντας λοιπὸν ὁ Μπριασκάρ εἶδε τὴν οπαμένη μπουκάλια, εἶνε ἐξω φρε-γνὸν κ' ἀρπάσσοντας ἕνα βα-ρὺ σίδερο ἀρχισε νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα τὴν μικρὴ Ζωρα-Ιντά. Τὴν ἄφησε ἔτσι ἀναί-σθητη καὶ ξαναγύρισε στὸ καπνελό.

Ἐπειτὰ ἀπὸ ὦρα ἡ μι-κρούλα συνήρθε. Ἡ μόνη της σκέψις ἦταν νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ μέσα.

Μὰ πού νὰ πᾶν;

Ἐκεῖ δίπλα ἦταν τὸ δια-μέρισμα τῶν θηρίων. Μέσα σ' αὐτὰ ἦταν κ' ἕνα πού εἶχε γι' αὐτὴν περισσότερη ἀγάπη ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἦταν ὁ Ζουάχ. Σῦρθηκε ὡς ἐκεῖ, ἀφου κομμάτισε τὰ γυμνά της πόδια στὰ οπαμένα γυαλὰ τῆς μπου-κάλας, καὶ μπῆκε στὸ κλου-βί. Ὁ Ζουάχ ἀναγνώρισε τὴν μικρὴ Ζωρα-Ιντά πού πλη-σιάζε καὶ στριμώχθηκε κον-τὰ του. Ἐκεῖ ἀκουμπήτας τὸ κεφάλι της στὸ στήθος τοῦ ἐξαπλωμένου θηρίου ἀ-ποκοιμήθηκε.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα βρῆκαν τὴν μικρούλα στὴν ἴδια θέσι. Τῆς φώνασαν μὰ ἐκείνη ἔ-μενε ἀκίνητη. Τὸ πρόσωπό της ἦταν χλωμὸ καὶ τὸ αἶ-μα της εἶχε τρέξει ποτάμι.

Ἡ Ζωρα-Ιντά ἦταν νεκρή!...

Ὁ Μπριασκάρ θέλησε νὰ μῆνι στὸ κλουβὶ νὰ δῇ τὴν κό-ρη του. Ἀλλὰ ὁ Ζουάχ μὲ τὸ ἕνα πόδι ἀκουμπισμένο στὸ ἀκίνητο σῶμα τῆς μι-κρούλας δὲν ἄφηνε κανένα νὰ πλησιάσῃ. Στάθηκε ἀδύ-νατον νὰ πᾶρουν τὸ σῶμα τῆς Ζωρα-Ιντά.

Στὸ τέλος ἀναγκάστηκαν νὰ σκοτώσουν τὸ θηρίο. Δυὸ πυροβόλαια κ' ὁ ἄθως Ζουάχ ἐβγαινε τὸ κεφάλι του πάνω στὸ σῶμα τῆς μικρῆς μοναδικῆς του φίλης.

Ἀποδείξεις ἐναντίον δὲν ὑπάρχουν κ' ἔτσι ὁ μέθυρος Μπριασκάρ ἦταν ἐλεύθερος πᾶσι.

Ἐνῶστε τὸ λιοντάρι πούλησε τὸ δερμά του καὶ μὲ τὰ χρήματα ἔκανε τὴν κηδεῖα τῆς κόρης του.

Ὁ! πολὺ ἀπλᾶ κηδεῖα κ' ἕνας μικρὸς τάφος ἀκό-μα περὶ ἀπλὸς μ' ἕνα ξύ-λινο σταυρὸ πού ἐγροφε πάνω ἕνα ὄνομα:

ΖΩΡΑ-ΙΝΤΑ

ΑΔΟΛΦΟΣ ΚΛΕΝΕΒΙΕΡ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τὸ ψέμμα

Μιά φορὰ ὁ σοφὸς μὰ καὶ χωρατά-τλης καὶ πεισματάρης Βεζύρης Ἀβδου-ραχμὰν φώναξε τὸν τελάλη καὶ τὸν πρό-σταξε νὰ βγῇ στὴν πόλι καὶ νὰ διαλα-λήσῃ, πῶς ὅποιοι πῆγαινε καὶ τοῦλεγε τὸ μεγαλοῦρο ψέμμα τοῦ κόσμου θὰ

ἔπαιρνε υπαίτιμι μιά σακκούλα φλωριά.

Διαφορετικὰ, ἂν τὸ ψέμμα ἦταν κοῦτὸ

θάτορλε ἐκατὸ καμουτσικιὲς στὸ πιδ

παχουλό καὶ στὸ πιδ τρυφερό μέρος τοῦ

σώματος.

Ὁ τελάλης ὑπάκουσε, βγήκε ἀμέσως

στοὺς δρόμους κ' ἄρχισε τὸ διαλαλῆτο.

Τὸ νέο μαθεῦτηκε ἔτσι σ' ὅλες τίς

πολιτεῖες καὶ τὰ χωριά τῆς Ἀνατολῆς

καὶ πολλοὶ ἔτρεξαν γιὰ νὰ κερδίσουν τὴ

σακκούλα μὲ τὰ φλωριά.

Χαμένοι κόπαι ὅμως, γιὰ τὴν ὅλα τὰ

ψέμματα πού ἔλεγαν δὲν ἔκαναν καμμιὰ

ἐντύπωσι στὸν Βεζύρη κ' ἔτσι τοὺς ἔ-
παιρνε ἕνας εὐνούχος καὶ τοὺς μαύριζε

στὸ ξύλο.

Ἐμᾶς τὸ στοίχημα κ' ὁ Ναστραδὶν

Χότζας καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔβαλε

πλῶρη γιὰ τὴν Πόλι.

Μάταια ἔσκουε καὶ τὸν πανακαλοῦ-
σε ἡ γυναῖκα του:

— Αὐγὰ, Ναστραδὶν, κάθησε στ' αὐ-
γὰ σου. Ἀσπρὸς πᾶς καὶ μαῦρος θὰ

γυρίσῃ ἀπὸ τὸ ξύλο!

Ὁ Χότζας δὲν τὴν ἄκουσε. Κι' ὅταν

ἔφθασε στὴν Πόλι τοῦδῃζε ἴσια γιὰ τὸ

παλάτι.

Τί θές, Χότζα; τὸν ρώτησε ὁ Βε-
ζύρης, ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ

του.

— Βεζύρη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Χό-
τζας, ἤθελα νὰ μοῦ πληρώσῃς ἐκείνες τίς

χίλιες λίρες πού χρῄσταγε ὁ μακαρίτης

ὁ πατέρας σου στὸν συγγραμένο τὸν πα-
τέρα μου.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ Βεζύ-
ρης ἀνοίξε καὶ τὸ φώναξε:

— Ψέμματα λές, τζαναμπέτη! Εἶσαι

ὁ μεγαλύτερος ψεύτης σ' Ἀνατολή καὶ

Δύσι. Ὁ συγγραμένος ὁ πατέρας μου

δὲν ἄφησε κανένα χρέος. Εἶσαι ψεύτης.

Ὁ Χότζας γέλασε μὲ τὴν καρδιά του,

ἔκανε ἕνα βαθὺ τεμενὰ κ' ἀποκρίθηκε:

— Σύμφωνοι. Βεζύρη μου, ἀφου σοῦ

εἶπα τὸ πιδ μεγάλο ψέμμα ὅπως μου

τὴ σακκούλα μὲ τὰ φλωριά. Ἄν πάλι

αὐτὸ πιδ σοῦ εἶπα εἶνε ἀλήθεια, πληρω-
σέ μου τὸ χρέος τοῦ πατέρα σου.

Ὁ Βεζύρης θαύμασε τὴν ἐξηγνάδα

τοῦ Χότζα, τοῦδῃζε τὴν σακκούλα μὲ τὰ

φλωριά καὶ τὸν ἄφησε νὰ γυρίσῃ θρι-
αυθευτῆς στὸ χωριὸ του.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἐνας Ἀμερικανὸς πᾶστωρ, ἔλεγε σ'

ἕνα ἐνορίτη τοῦ ἀθρησκο, γιὰ νὰ τὸν

κάνῃ νὰ παραδεχθῇ τὰ θαύματα.

— Τί θὰ ἔλεγε, ἂν ἔβλεπες ἕνα ἀν-
θρώπο νὰ πέφτῃ στὸ πεζοδρόμιο ἀπὸ τὸ

δέκατο πάτωμα ἐνῶς οὐρανοξύστου, χω-
ρὶς νὰ πάθῃ τίποτα;

— Θὰ ἔλεγα ὅτι στάθηκε τυχερὸς σ'

ἕνα ἀτύχημά του!

— Κι' ἂν ἔπρεπε ὕστερα ἀδικίαν πα-
λι ἀπὸ τὸ εἰκοστὸ πάτωμα;

— Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος;

— Ὁ ἴδιος.

— Θὰ ἔλεγα ὅτι πρόκειται περὶ συμ-
πτώσεως.

— Καὶ ἂν τὸν ἔβλεπες ὕστερ' ἀπὸ

λίγες ἡμέρας νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸ τριακο-
στὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ πάθῃ πάλι τί-
ποτα;

— Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος;

— Ὁ ἴδιος.

— Ἐ!... τότε πᾶς θὰ ἔλεγα ὅτι...

... συνήθει!

ΗΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΜΕΝΗ

Πράξενο διήγημα

Οὔτε ἕνας μὺς τοῦ προσώπου τοῦ

Γκωτιὲ δὲν κινήθηκε, ὅταν ἀντίκρουσε

τὴ νεκρὴ γυναῖκα. Κῦτταζε μὲ μι-

σκόπεστα μάτια τὴν ἄσπορη ἐκείνη

μορφή πάνω στὸ μαρμαρίνο τραπέζι

τοῦ νεκροτομείου. Τὸ σῶμα εἶχε δια-
τηρήσει τὴν ὁμορφιά του καὶ φαίνό-
ταν σάν ζωντανό, παρ' ὅλη τὴ νε-
κρὴ ἀκαμψία του. Μόνο τὰ χέρια

μὲ τὰ μελανισμένα νύχια καὶ τὸ

πολὺ διαφανὲς δερμά καὶ τὸ πρόσω-
πο μὲ τὰ ἀνοιχτὰ καὶ νυαλινὰ μά-
τια καὶ μὲ τὸ φοικτὰ συνεσπασμέ-
νο στόμα φανέρωναν ὅτι κοιούταν

τὸν αἰῶνά τοῦ.

Δίπλα στὸ πτώμα βρισκόταν τὸ

σεντόνι πού τὸ εἶχε σκεπάσει. Ἡ

δικαστικὴ κῦτταζαν ἐρευνητι-
κὰ τὸν κατηγορούμενο, πού στεκό-
ταν ἀκίνητος ἀνάμεσα στοὺς δυὸ ἄ-
στυνομικούς, μὲ μιά παγωμένη ἐκ-
σπασί στὸ πρόσωπό του.

— Ἀναγνωρίζετε τὸ θῶμα σας,

Γκωτιὲ; ὡπότε ὁ ἀνακριτής.

Ὁ κατηγορούμενος κῦτταζε τὴ

νεκρὴ καὶ φάνηκε σάν ν' ἄψαχνε στὰ

βάθη τῆς μνήμης του.

Δὲν ξέρω αὐτὴ τὴ γυναῖκα, εἶ-
πε ἐπιτέλους χαμηλόφωνα. Δὲν τὴν

ἔχω ξαναεἶδῃ ποτέ.

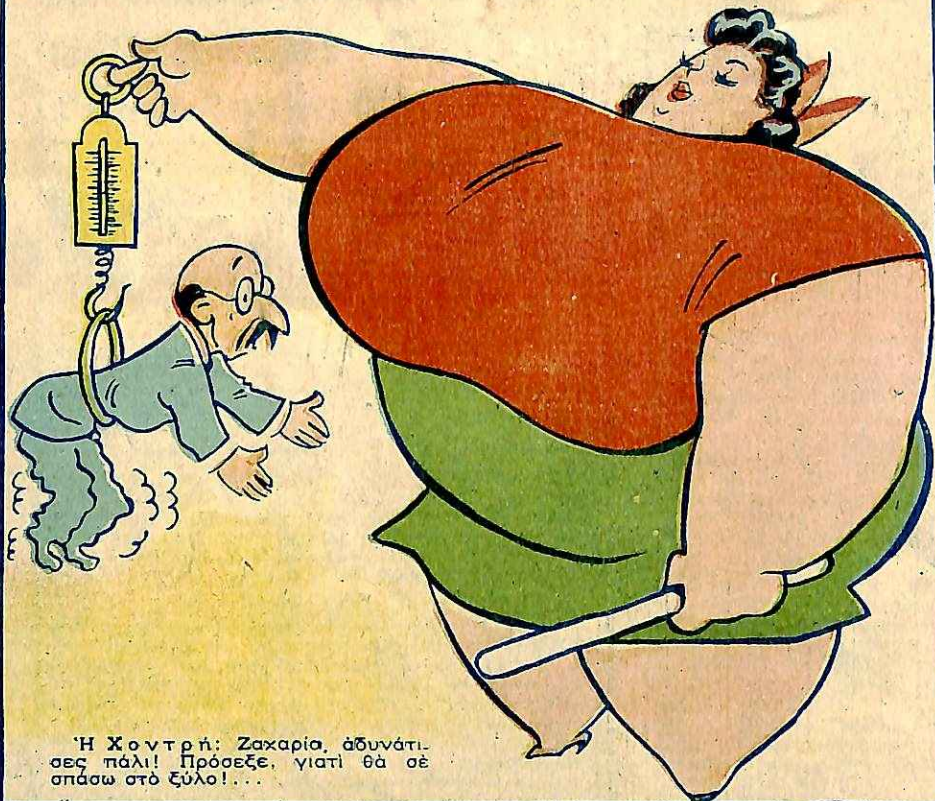
Κι' ὅμως οἱ μάρτυρες βεβαιώ-
νουν ὅτι ἦσαστε ἐραστές της!

Κάνουν λάθος οἱ μάρτυρες.

Δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου.

Τί φασελεῖ ν' ἀρνήσῃ τὴν πραγ-
ματικότητα;... Αὐτὴ ἡ ἀντιπαρ-

στασις γίνεται ἀπλ

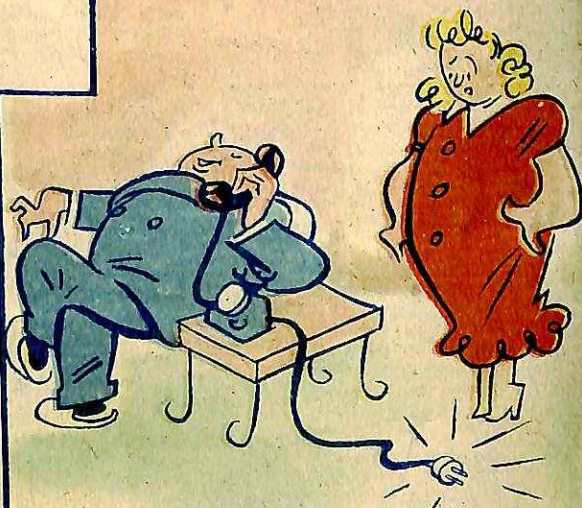
Ἡ Χοντρή: Ζαχαρία, αδυνάτισες πάλι! Πρόσεξε, γιατί θά σέ σπᾶσω στό ξύλο!...

"Όταν μιά οἰκογένεια ἀκροβατῶν ἀνεβαίνει στό τράμ..."

Ἡ δύναμις τῆς συνηθείας.

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΨΕΥΤΙΕΣ
—...ἔχομε λοιπὸν συνεδρίασι ἀπόψε; Καλά! Σύμφωνος! Σέ λίγο θάρθω στό γραφεῖο!..

—Ναί, ἀγάπη μου, ἐσένα συλλογιζόμουν ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ στιγμή!...

ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟΥ
—Καλῶς τοὺς! καὶ βέβαια μοῦ ἀρέσουν οἱ βίζιτες... Μὰ γιατί δὲν πῆ-
ρατε μαζί σας καὶ τὴν γιαγιά!...